

ROMÂNIA

# BARDUGO

14998

## Reoatut luminilor

ULTIMUL ROMAN DIN  
TRILOGIA ROMÂNIA

TRAI

ROMÂNIA  
14998

***Leigh Bardugo***

***Regatul Luminilor***

Traducere din engleză și note de  
Laurentiu Dulman

**BARDUGO, LEIGH**

**RUIN AND RISING**

Copyright © 2014 by Leigh Bardugo

*Pentru tatăl meu, Harve.  
Uneori, eroii noștri nu scapă cu viață.*

**Grisha**

Soldați în Armata a Doua  
Maestri ai Micii Științe

**Corporalki**

(Ordinul Viilor și Morților)  
Sfâșie-Inimi  
Vindecători

**Etherealki**

(Ordinul Invocatorilor)  
Furtunoși  
Interni  
Iscă-Valuri

**Materialki**

(Ordinul Fabrikatorilor)  
Duraști  
Alkemi

## Înainte

Numele monstrului era Izumrud, viermele cel mare, și unii spuneau că el spase tunelurile care brăzdau Ravka. Cu o poftă de nedomolit, mâncase noroi și pietriș, afundându-se tot mai adânc în pământ, căutând ceva care să-i potolească foamea, dar, în cele din urmă, ajunsese prea departe și se pierduse în beznă.

Nu era decât o poveste, dar oamenii din Catedrala Albă aveau grijă să nu se îndepărteze prea mult de galeriile din jurul cavernelor principale. În labirintul de tuneluri întunecate răsunau sunete ciudate, gemete și mormăieli inexplicabile. Tăcerea umedă și rece era întreruptă de șuierături care puteau să nu fie nimic sau puteau fi pricinuite de șerpuielile unui trup lung, care se furișa într-o galerie alăturată, în căutare de pradă. În astfel de momente, era ușor să crezi că Izumrud încă trăia ascuns pe undeva, așteptând să fie trezit de chemarea eroilor, visând la gustarea delicioasă pe care ar fi înfulecat-o dacă un copil ghinionist i-ar fi picat în gură. Un astfel de monstru nu moare, ci se odihnește.

În primele zile, când încă îi era permis să se apropie de fată, băiatul îi spusese această poveste și multe altele aflate de la cei adunați în Catedrala Albă. Se așeza lângă ea și o ajuta să mănânce, ascultându-i șuierul chinuit al plămânilor. I-a spus povestea râului pe care un Iscă-Valuri îl îmblânzise și îl învățase să se strecoare printre straturile de rocă, pentru a găsi o monedă magică. I-a povestit în șoaptă și despre bietul Pelyekin, care fusese blestemat să sape o mie de ani cu târnăcopul său magic, lăsând în urma lui caverne și galerii nesfârșite; era un om singuratic, care nu voia decât să-și treacă timpul cumva și care strânsese o grămadă de aur și nestemate pe care nu le-a

cheltuit niciodată.

Apoi, într-o dimineață, vrând să ajungă la odaia fetei, băiatul a găsit drumul blocat de oameni înarmați. Și, pentru că n-a vrut să plece, a fost târât de acolo în lanțuri. Preotul i-a spus că supunerea avea să-l păstreze în viață, iar credința urma să-i aducă pacea.

Încuiată în celula ei, având drept tovarăși doar prelingerea picurată a apei din tavan și ticăitul timid al propriei inimi, copila știa că poveștile cu Izumrud erau adevărate. Fata fusese înghițită cu totul și devorată, iar în pânțele de alabastru al Catedralei Albe nu mai rămăsese decât sfânta.

În fiecare dimineață, când se trezea, sfânta își auzea numele cântat de mulțimi, iar armata ei creștea de la o zi la alta, rândurile fiindu-i îngroșate de oameni flămânzi și fără speranță, de soldați răniți și de copii care abia puteau ține pușca în mână. Preotul le spunea credincioșilor că, într-o bună zi, fata avea să le fie regină, iar ei îl credeau. Dar se minunau când vedeau anturajul zdrențaros și ciudat al acesteia: Furtunoasa cu limbă ascuțită și păr ca pana corbului, Ruinată cu cicatrici hidoase, mereu acoperită cu un șal de rugăciune negru, Savantul palid care se ținea deoparte, cu vrăful lui de cărți și instrumente ciudate. Acestea erau jalnicele rămășițe ale Armatei a Doua – o companie nedemnă de o sfântă.

Puțini știau că fata era distrusă. Puterea, divină sau nu, ce-i fusese dată dispăruse – sau, cel puțin, fata nu mai putea ajunge la ea. Adepții sfintei erau ținuti la distanță, nu cumva să observe că ochii ei erau ca două adâncituri întunecate, că respirația i se transformase într-o gâfâială speriată și că mergea șovăielnic, cu pași mici, căci oasele îi deveniseră foarte fragile. Și tocmai în această copilă firavă își puneau ei toate speranțele.

La suprafață domnea un nou rege, cu armata lui de umbre, și cerea să-i fie predată Invocatoarea Soarelui. Se folosea când de amenințări, când de recompense, dar singurul răspuns pe care îl primea erau provocările unui tâlhar poreclit Prințul Aerului. Acesta ataca de-a lungul graniței de nord, bombardând liniile de aprovizionare, obligându-l pe Regele Umbrelor să transporte mărfuri și să călătorească prin Falie, unde nu se putea bizui decât pe noroc și pe Inferni pentru a ține volerele la distanță. Unii spuneau că provocatorul era un anume prinț Lantsov. Alții, că era un rebel fjerdan, care nu voia să lupte alături de vrăjitor. Dar toată lumea era de acord că avea propriile lui puteri.

Sfânta zgâlțâia gratiile cuștii ei subterane. Acesta era războiul ei și voia să fie liberă, să poată lupta. Preotul refuza.

Dar preotul uitase că, înainte să devină Grisha și sfântă, fata fusese o stafie la Keramzin. Pe atunci, ea și băiatul păzeau secrete așa cum își păzea Pelyekin comorile. Știau cum să fie hoți și fantome, cum să-și ascundă puterea și adevăratele intenții. La fel ca profesorii de la moșia ducelui, preotul credea că o cunoaște pe fată și că știa de ce era în stare.

Se înșela.

Nu auzea limba secretă folosită de ea și de băiat și nici nu-i înțelegea dârzenia. Nu a recunoscut momentul în care fata a încetat să-și mai ducă slăbiciunea ca pe o povară și a început s-o poarte ca pe o mască.

## Capitolul 1

Ca de obicei, m-am arătat mulțimii într-un balcon dăltuit în piatră, cu brațele desfăcute, tremurând în veșmintele mele ieftine, și m-am străduit să fac o impresie bună. *Kefta* mea era o cârpitură: petice din rochia pe care o purtam în noaptea când fugisem de la palat, cusute laolaltă cu bucăți din niște draperii stridente care, din câte mi s-a spus, fuseseră aduse de la un teatru defunct, aflat undeva lângă Sala. Era împodobită cu mărgelile luate de la candelabrul din foaierul teatrului, iar broderiile de la manșete deja începuseră să se deșire. David și Genya făcuseră tot ce le stătuse în putință, dar sub pământ nu aveau la dispoziție prea multe mijloace.

De departe, rochia reușea să impresioneze, întrucât sclipea ca aurul în lumina ce părea să mi se reverse din palme, împrăștiind raze scânteietoare pe chipurile extaziate ale credincioșilor mei, care stăteau înghesuiți în fundul peșterii, la mare distanță de mine. Dar de aproape, era plină de petice și avea o strălucire falsă. La fel ca mine. Sfânta zdrențăroasă.

Vocea Aparatului bubuia în Catedrala Albă, iar mulțimea se legăna cu mâinile ridicate și cu ochii închiși, asemenea unui câmp de maci – brațele lor păreau tulpini palide ce se unduiau în bătaia unui vânt imperceptibil. Executam o coregrafie bine pusă la punct, având grijă să mă mișc lent, astfel încât David și Inferniul ce-l întovărășea să-mi poată urmări gesturile din încăperea secretă săpată chiar deasupra balconului. Uram rugăciunile de dimineață, dar, după spusele preotului, aceste false etalări de putere erau o necesitate.

— E un dar pe care îl oferi slujitorilor tăi, Sankta Alina, spunea el. Le dai speranță.

În realitate, era o iluzie, o palidă umbră a luminii pe care o puteam invoca înainte. Strălucirea aurie era de fapt focul unui Inferni, reflectat într-o oglindă ponosită pe care David o făcuse din bucăți de sticlă. Oglinda semăna cu discurile pe care le folosiserăm în încercarea nereușită de a alunga hoarda întunecatului în bătălia de la Os Alta – fuseserăm luați prin surprindere, iar puterea mea, ingeniozitatea lui David și îndemânarea lui Nikolai nu fuseseră suficiente pentru a împiedica măcelul. De atunci nu mai eram în stare să invoc nici măcar o rază de soare. Dar cea mai mare parte din oastea Aparatului nu văzuse ce putea face cu adevărat sfânta lor, așa că deocamdată această înșelătorie era suficientă.

Preotul și-a terminat predica. Acesta era semnalul. Inferniul și-a împrăștiat lumina strălucitoare, care se rotea și dansa în jurul meu. După câteva clipe, am coborât brațele și lumina s-a stins. Știam cine era de serviciu alături de David în ziua aceea. Am aruncat o privire încruntată spre încăperea secretă. *Harshaw*. Întotdeauna se lăsa dus de val. Trei Inferni reușiseră să scape cu viață din bătălia de la Micul Palat, dar unul murise câteva zile mai târziu din pricina rănilor. Dintre cei doi rămași, Harshaw era cel mai puternic și mai imprevizibil.

Am coborât de pe platformă, nerăbdătoare să mă îndepărtez de Aparat, dar mi s-au înmuiat picioarele și m-am împiedicat. Preotul m-a apucat de mână să nu cad.

— Ai grijă, Alina Starkov. Nu ești atentă la siguranța ta.

— *Mulțumesc*, am spus eu.

Voiam să mă smulg de lângă el, să scap de duhoarea de tămâie și de pământ reavăn pe care o împrăștia peste tot pe unde mergea.

— Azi nu te simți bine.

— N-am fost atentă.

Amândoi știam că era o minciună. E drept că eram mai puternică decât în ziua când ajunsesem la Catedrala Albă – oasele mi se refăcuseră și începusem să mănânc –, dar încă eram slăbită, chinuită de dureri și de o oboseală continuă.

— Atunci poate ar fi bine să-ți iei o zi de odihnă.

Am strâns din dinți. Încă o zi închisă în odaia mea. Mi-am stăpânit enervarea și am zâmbit ușor – știam ce voia să vadă.

— Mi-e atât de frig, am spus eu. Mi-ar face bine să stau o vreme în Ceainic.

Ceea ce, la drept vorbind, era adevărat. Ceainicul, adică bucătăria, era singurul loc din Catedrala Albă unde umezeala putea fi ținută la distanță. La acea oră a dimineții, acolo era aprins cel puțin un foc pentru micul dejun, iar în caverna mare și rotundă plutea miros de pâine proaspătă și de terci dulce, gătit de bucătari din mazărea uscată și din laptele pudră pe care ni le procurau aliații noștri de la suprafață și pe care le aduceau sub pământ pelerinii.

Am adăugat un tremur, să fiu mai convingătoare, dar singurul răspuns al preotului a fost un „hm” nehotărât.

În clipa următoare, atenția mi-a fost atrasă de animația din peșteră – pelerini sosiți de curând. I-am studiat cu ochi de strateg. Unii aveau uniforme, deci erau dezertori din Armata întâi, și toți erau tineri și sănătoși.

— Niciun veteran? am întrebat eu. Nicio văduvă?

— E un drum greu până aici, mi-a răspuns Aparatul. Mulți sunt prea bătrâni sau prea slăbiți să se deplaseze, așa că preferă să rămână în casele lor.

Greu de crezut. Pentru că, la suprafață, pelerinii



veneau s-o întâmpine pe Invocatoarea Soarelui sprijinindu-se în cârje și bastoane, oricât de bătrâni sau de bolnavi ar fi fost. Chiar și când erau pe moarte, voiau s-o vadă măcar o dată înainte să plece pe lumea cealaltă. Am aruncat o privire precaută peste umăr și am zărit gărzile preoțești – bărboși bine înarmați – care stăteau de pază la capătul tunelului. Erau călugări și preoți erudiți, la fel ca Aparatul. În subteran, numai ei aveau voie să poarte arme, iar la suprafață, erau păzitorii intrărilor, cei care îi identificau pe spioni și pe necredincioși, oferindu-le adăpost doar celor considerați demni să facă parte din armata mea. În ultima vreme, numărul nou-veniților se împuținase, iar cei care ni se alăturau erau mai degrabă entuziaști decât pioși. Aparatul voia viitori soldați, nu doar guri de hrănit.

— Aș putea să mă duc la bătrâni și la bolnavi, am insistat eu, deși știam că argumentul era inutil și bănuiam ce avea să-mi spună. O sfântă ar trebui să stea în mijlocul poporului ei, nu să se ascundă ca un șobolan într-o galerie.

Aparatul a zâmbit. Era zâmbetul binevoitor și îngăduitor pe care pelerinii îl adorau, dar care pe mine mă scotea din minți.

— În vremuri de restriște, multe animale se ascund sub pământ, a spus el. După ce nebunii isprăvesc luptele, șobolanii sunt cei care iau în stăpânire câmpurile și orașele.

*Și se ospătează cu morții*, mi-am spus în sinea mea, scuturată de un fior. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Aparatul mi-a pus o mână pe umăr, degetele sale lungi și albe cuprinzându-mi brațul ca un păianjen de ceară. Dacă gestul lui voia să mă liniștească, n-a reușit.

— Răbdare, Alina Starkov. Ne vom ridica la momentul potrivit, nu înainte.

*Răbdare.* Aceasta era întotdeauna

recomandarea lui. Mi-am stăpânit imboldul de a-mi atinge încheietura, locul gol unde ar fi trebuit să am oasele păsării de foc. Aveam solzii dragonului și coarnele cerbului, dar îmi lipsea ultimul dintre amplificatoarele lui Morozova. Am fi putut să-l avem până acum, dacă Aparatul ne-ar fi ajutat să găsim pasărea de foc sau dacă ne-ar fi dat voie să ne întoarcem la suprafață. Dar permisiunea lui avea un preț.

— Mi-e frig, am repetat eu, ascunzându-mi enervarea. Vreau să mă duc în Ceainic.

Preotul s-a încruntat:

— Nu vreau să te înghesui acolo cu fata aceea...

În spatele nostru, gărzile au început să mormăie și mi-a ajuns la urechi un cuvânt. *Razrusha'ya*. Am dat la o parte mâna Aparatului și am pornit spre ei. Gărzile preoțești au luat poziție de drepti. La fel ca preoții, erau îmbrăcați în maro și purtau broșe de aur în formă de rază de soare, simbolul care apărea și pe straiile Aparatului. Simbolul *meu*.

Dar nu se uitau niciodată la mine, nu vorbeau niciodată cu mine sau cu ceilalți refugiați Grisha. În schimb, stăteau în tăcere la ușile încăperilor și mă urmăreau peste tot, ca niște fantome bărboase, cu pușca pe umăr.

— Porecla asta e interzisă, am spus eu, dar ei se uitau drept în față, de parcă aș fi fost invizibilă. O cheamă Genya Safin și, fără ea, aș fi fost în continuare prizoniera întunecatului.

Nicio reacție. Însă am văzut că se încordează doar la auzul numelui ei. Bărbați în toată firea înarmați cu puști, temându-se de o fată cu cicatrici. Niște neghiobi superstițioși.

— Pace, Sankta Alina, a spus Aparatul, apucându-mă de umăr și conducându-mă prin galerie până la camera lui de audiențe.

Tavanul de piatră, cu vene de argint, era sculptat în formă de trandafir, iar pe pereți erau

pictați sfinți cu nimburi aurii. Era probabil mâna Fabrikatorilor, căci niciun pigment obișnuit n-ar fi rezistat în aerul rece și umed din Catedrala Albă. S-a așezat pe un scaun scund de lemn, făcându-mi semn să iau și eu loc. Am încercat să-mi ascund ușurarea când m-am așezat – mă epuiza până și statul prea mult în picioare.

S-a uitat la mine, cercetându-mi pielea pământie și cearcănele întunecate.

— Sunt sigur că *Genya* ar putea face mai mult pentru tine.

Trecuseră peste două luni de la bătălia cu întunecatul și încă nu mă refăcusem complet. Pomeții îmi ieșeau prin obraji, iar părul alb mi se subțiasse atât de mult, încât îmi plutea în jurul capului ca niște pânze de păianjen. În cele din urmă îl convinsesem pe Aparat s-o lase pe *Genya* să se îngrijească de mine în bucătărie, promițându-i că m-ar putea ajuta să arăt mai bine. Fusesse primul meu contact cu ceilalți Grisha după câteva săptămâni. Și mă bucurasem de fiecare clipă petrecută cu ei, încercând să aflu cât mai multe noutăți.

— Face tot ce-i stă în putință, am spus eu.

Preotul a oftat:

— Înseamnă că trebuie să avem răbdare cu toții. O să te vindecî în cele din urmă. Prin credință și rugăciuni.

M-a cuprins un val de furie. Știa foarte bine că singurul lucru care mă putea vindeca era să-mi folosesc puterea, dar, ca să pot face asta, trebuia să ies de sub pământ.

— Dacă m-ai lăsa să merg la suprafață...

— Ești prea importantă pentru noi, Sankta Alina, iar riscul e mult prea mare. Tu nu te îngrijești de siguranța ta, așa că trebuie să mă îngrijesc eu, a spus el, ridicând din umeri în chip de scuză.

N-am spus nimic. Jucam acest joc de când fusesem adusă acolo. Aparatul făcuse multe pentru mine. Fără el, niciun Grisha n-ar fi scăpat din bălălia cu monștrii întunecatului. În plus, ne adăpostise pe toți sub pământ. Dar, cu fiecare zi, Catedrala Albă semăna mai mult cu o închisoare decât cu o ascunzătoare.

Preotul și-a împreunat palmele:

— Au trecut câteva luni și tot n-ai încredere în mine.

— Bineînțeles că am încredere în tine, am mințit eu.

— Și totuși, nu mă lași să te ajut. Dacă am avea pasărea de foc, totul s-ar putea schimba.

— David studiază în continuare jurnalele lui Morozova. Sunt sigură că răspunsul se află acolo.

Aparatul m-a ținut cu ochii lui negri și sticloși. Bănuia că știam unde se află pasărea de foc – al treilea amplificator al lui Morozova, cheia care putea dezlănțui singura putere capabilă să-l înfrângă pe întunecatul și să distrugă Falia. Și avea dreptate. Sau, cel puțin, speram să aibă. Singurul indiciu despre locul unde am fi putut s-o găsim era îngropat în puținele mele amintiri din copilărie – nădăjduiam ca ruinele prăfuite din valea Dva Stolba să fie mai mult decât păreau. Dar, fie că aveam dreptate, fie că nu, voiam să păstrez numai pentru mine acest indiciu. Eram izolată sub pământ, aproape complet lipsită de puteri și spionată în permanență de gărzile preoțești, așa că nu aveam de gând să-i dezvălui singurul meu atu.

— Nu vreau decât să-ti fie bine, Alina Starkov. Tie si prietenilor tăi. Ți-au rămas atât de puțin. Dacă ar păți ceva...

— Pe ei să-i lași în pace! am zis eu printre dinți, uitând să fiu blândă și mieroasă.

Aparatul m-a fixat cu o privire vicleană:

— Ce vreau să spun este că în subteran se mai întâmplă accidente. Și știi că fiecare pierdere te-ar afecta profund, iar tu ești atât de *slăbită*.

Când a rostit ultimul cuvânt, buzele i s-au arcuit într-un zâmbet, dezvelindu-i gingiile negre, ca de lup.

Iarăși m-a cuprins un val de furie. Din prima zi când ajunseserăm în Catedrala Albă, amenințările plutiseră mereu în aer, sufocându-mă cu apăsarea constantă a fricii. Aparatul nu rata nicio ocazie să-mi aducă aminte că eram vulnerabilă. Aproape fără să-mi dau seama, mi-am crispat degetele în mânecile veșmântului, iar pe pereți au apărut fâșii de umbră.

Aparatul s-a dat în spate, iar eu m-am încruntat, prefăcându-mă nedumerită.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Și-a dres glasul, aruncând o privire în jur.

— Nu... nu-i nimic, s-a bâlbâit el.

Apoi am alungat umbrele. Pentru reacția lui merita să îndur amețeala care mă cuprindea de fiecare dată când foloseam acest șiretlic. Fiindcă nu era decât un șiretlic. Puteam face umbrele să se înalțe și să șerpuiască, dar nimic mai mult. Era un trist ecou al puterii întunecatului, o rămășiță a confruntării care aproape ne omorâse pe amândoi. O descoperisem întâmplător, când încercasem să invoc lumina. Și mă străduisem să amplific această nouă putere, s-o transform într-o armă cu care să pot lupta, dar nu avusesem niciun succes. Umbrele mi se păreau o pedeapsă, fantome ale unei puteri mai mari, care nu făceau decât să mă batjocorească – eram doar sfânta simulărilor și oglinzilor.

Aparatul s-a ridicat în picioare, încercând să-și recapete siguranța de sine.

— Ai să te duci în arhive, a spus el hotărât.

Studiul în singurătate și meditația or să te ajute să

te liniștești.

Mi-am înăbușit un oftat. Era o adevărată pedeapsă să stau ore în șir aplecată asupra textelor religioase vechi, căutând în van indicii despre Morozova. Unde mai pui că arhivele erau umede, murdare și pline de gărzi preoțești.

— Te conduc eu, a adăugat Aparatul.

Și mai bine.

— Și Ceainicul? am întrebat eu, încercând să-mi ascund disperarea.

— Mai târziu. *Razru...* Genya poate să aștepte, a spus el, luând-o din loc, iar eu am pornit în urma lui. Și nu-i nevoie să te duci în Ceainic. Ai putea să te întâlnești cu ea aici. Să aveți un pic de intimitate.

M-am uitat la gărzile care se țineau după noi. Intimitate... Aiurea! Iar ideea de a nu mai merge la bucătărie mă întrista. Poate că în ziua aceea hornul principal avea să stea deschis mai mult de câteva secunde. Slabe șanse, dar era singura mea speranță.

— Prefer Ceainicul, am spus eu. E cald acolo.

Apoi am zâmbit umil și, cu buza tremurându-mi ușor, am adăugat:

— Acolo mă simt ca acasă.

Preotului i-a plăcut imaginea unei fete ascultătoare, ghemuită lângă o sobă, cu marginea veșmântului în cenușă. Încă o iluzie, încă un capitol din cartea lui cu sfinți.

— Bine, a răspuns el în cele din urmă.

Era cale lungă de la balcon la arhive. Catedrala Albă își luase numele de la pereții de alabastru și de la caverna uriașă în care oficial slujbele dimineța și seara. Dar ascunzătoarea noastră era, de fapt, o vastă rețea de galerii și grote, un adevărat oraș subteran. Pe care îl uram din tot sufletul, cu tot ce adăpostea el: umezeala care se prelingea pe pereți, picurând din tavane și

acoperindu-mi pielea cu broboane reci. Frigul de care nu puteam scăpa în niciun fel. Ciupercile otrăvitoare și florile de noapte care creșteau în crăpături. Felul în care marcam trecerea timpului: slujbele de dimineață, rugăciunile de după-amiază, slujbele de seară, zilele sfinților, zilele de post și zilele de dezlegare. Dar cel mai mult uram sentimentul că eram un mic șobolan, spălăcit și cu ochi roșii, care râcăia cu ghearele sale roz și neputincioase pereții labirintului în care era închis.

Aparatul m-a condus prin grotele de la nord de caverna principală, în care se antrenau Soldat Sol. Când treceam pe lângă ei, oamenii se lipeau de pereți sau întindeau mâna să-mi atingă manșetele aurii. Mergeam cu pas demn și domol – altfel nici nu puteam, căci, dacă iuțeam pasul, începeam să gâfâi. Enoriașii Aparatului știau că eram bolnavă și se rugau pentru sănătatea mea, dar preotul se temea că i-ar fi cuprins spaima dacă ar fi descoperit cât de fragilă – și umană – eram de fapt.

Când ajunseserăm în Catedrala Albă, Soldat Sol deja își începuseră pregătirea. Aceștia erau războinicii sacri ai Aparatului, soldații soarelui, care aveau simbolul meu tatuat pe brațe și pe fețe. Cei mai mulți erau dezertori din Armata Întâi, dar unii dintre ei erau pur și simplu tineri îndârjiți, gata să-și dea viața pentru mine. Mă ajutaseră să scap din Micul Palat și suferiseră pierderi foarte mari – sacri sau nu, soldații soarelui nu puteau ține piept hoardelor de *nichevo'ya*. Dar în armata Întunecatului nu erau doar nimicnici, ci și soldați și Grisha, așa că Soldat Sol continuau să se antreneze.

Însă acum exersau fără arme adevărate, doar cu săbii boante și puști încărcate cu bile de ceară. Soldat Sol erau un alt fel de pelerini, aduși în slujba Invocatoarei Soarelui de promisiunea

schimbării, mulți dintre ei fiind tineri și având rețineri față de Aparat și față de practicile învechite ale Bisericii. De când ajunsesem eu în subteran, Aparatul îi ținuse mult mai din scurt. Avea nevoie de acești soldați, dar nu avea încredere totală în ei. Cunoșteam bine sentimentul.

De-a lungul pereților erau înșirate gărzile preoțești, care îi supravegheau îndeaproape, gloanțele bărboșilor fiind adevărate, la fel ca săbiile care le atârnau la brâu.

Când am intrat în zona de antrenament, am văzut un grup care se strânsese să-l urmărească pe Mal antrenându-se cu Stigg, unul dintre cei doi Interni care scăpaseră cu viață. Era un blond cu gâtul gros și fără niciun haz – fjerdan până în măduva oaselor.

Mal s-a ferit de un arc de foc, dar al doilea i-a aprins cămașa. Privitorii au rămas cu gura căscată. Deși am crezut că se va retrage, în clipa următoare Mal l-a atacat pe Stigg: s-a aplecat și s-a rostogolit pe podea, stingându-și flăcările de pe spate, apoi i-a secerat picioarele cu o lovitură. Cât ai clipi, l-a ținut pe fjerdan cu fața în jos și i-a imobilizat mâinile, nu care cumva să-l atace din nou.

Soldații soarelui au izbucnit în aplauze și fluierături pline de admirație.

Zoya și-a dat părul negru și lucios peste umăr:

— Bravo, Stigg! Acuma ești frăgezit și numai bun de pus în proțap!

Mal a redus-o la tăcere cu o privire, apoi i-a spus Inferniului.

— Distrage, dezarmează, imobilizează. Secretul e să nu intri în panică.

S-a ridicat în picioare și i-a întins mâna:

— Te simți bine?

Inferniul s-a încruntat cu o mină enervată, dar a încuviințat din cap și s-a dus să se antreneze cu un



alt soldat – o tânără frumoasă.

— Haide, Stigg, i-a spus ea cu un zâmbet larg. N-o să te șifonez prea tare.

Chipul fetei era familiar, de mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama cine era – Ruby. Mal și cu mine ne antrenaserăm cu ea la Poliznaya. Fusesse în regimentul nostru. Mi-o aminteam ca pe una dintre acele fete vesele, cochete și pline de viață, care mă făceau să mă simt stânjenită și deznădăjduită în pielea mea. Avea și acum același zâmbet cordial și aceeași coadă lungă și blondă. Dar, chiar și de la depărtare, am recunoscut în ea vigilența și suspiciunea pe care le pricinuieste războiul. Pe partea dreaptă a feței avea tatuat un soare negru. Ce ciudat că o fată, care cândva stătuse în fața mea în sala de mese a cazărmii, credea acum că eram o sfântă.

Se întâmpla foarte rar ca Aparatul sau gărzile lui să mă conducă la arhive pe acest traseu. Oare ce era diferit în ziua aceea? Mă adusesese acolo să văd cu ochii mei rămășițele armatei mele și să-mi amintesc de prețul plătit pentru greșelile comise? Să-mi arate cât de puțini aliați îmi mai rămăseseră?

L-am urmărit pe Mal punându-i pe soldații soarelui să lupte cu câte un Grisha. Singurii Furtunoși care rămăseseră erau Zoya, Nadia și Adrik, fratele ei. Alături de Stigg și Harshaw, aceștia erau singurii mei Etherealki. Dar Harshaw nu era de văzut pe nicăieri. Probabil se vârâse la loc în pat după ce invocase flăcări pentru rugăciunile de dimineață.

Cât despre Corporalki, singurii Sfășie-Inimi din zona de antrenament erau Tamar și uriașul ei frate geamăn, Tolya. Le datoram viața, însă era o datorie care nu-mi plăcea. Erau apropiați de Aparat, aveau sarcina de a-i instrui pe Soldat Sol și, la Micul Palat, mă mințiseră timp de câteva luni.

Nu știam ce să cred despre ei. Încrederea era un lux pe care nu mi-l puteam permite.

Ceilalți soldați trebuiau să aștepte până le venea rândul să lupte – pur și simplu erau prea puțini Grisha. Genya și David se țineau deoparte, pentru că nu se dădeau în vânt după băta. Maxim era un Vindecător și prefera să-și practice meșteșugul la infirmerie, deși puțini dintre enoriașii Aparatului aveau suficientă încredere în Grisha încât să profite de serviciile lor. Sergei era un Sfâșie-Inimi puternic, dar mi se spusese că încă era prea tulburat și n-ar fi fost tocmai sigur să stea în preajma soldaților. Când întunecatul își lansase atacul-surpriză, Sergei fusese prins în toiul luptei și-și văzuse iubita spintecată de monștri. Celălalt Sfâșie-Inimi, care reușise să scape din Micul Palat, fusese și el sfârtecat de *nichevo'ya* în drum spre capelă.

*Din cauza ta, a șoptit o voce din capul meu.  
Pentru că n-ai reușit să-i aperi.*

Gândurile negre mi-au fost întrerupte de vocea Aparatului:

— Băiatul își depășește atribuțiile.

I-am urmărit privirea și l-am văzut pe Mal plimbându-se printre soldați, vorbindu-le și corectându-i.

— Îi ajută, am spus eu.

— Le dă ordine, a răspuns el. Oretsev! l-a strigat preotul, făcându-i semn să se apropie.

M-am încordat, urmărindu-l cu privirea pe Mal. Nu-l mai văzusem aproape deloc de când îi fusese interzis să mai vină în camera mea. În afară de rarele întâlniri cu Genya, Aparatul mă ținea izolată de potențialii aliați.

Mal arăta altfel. Purta aceleași haine țărănești care îi serviseră drept uniformă la Micul Palat, însă era mai palid și mai slab din pricina timpului petrecut în subteran. Cicatricea de pe maxilar era

puternic reliefată.

S-a oprit în fața noastră și a făcut o plecăciune. Nu ni se mai dăduse voie să stăm atât de aproape de câteva luni.

— Nu tu ești căpitanul aici, a spus Aparatul.

Tolya și Tamar îți sunt superiori în rang.

— Așa e, a încuviințat Mal din cap.

— Atunci de ce conduci tu antrenamentele?

— Nu conduc nimic, a răspuns el. Am ceva de predat, iar ei au ceva de învățat.

*Adevărat*, mi-am spus cu amărăciune în sinea mea. Mal devenise expert în lupta cu Grisha. Mi-am amintit noaptea când l-am văzut în sala de antrenamente a Micul Palat, învinețit și însângerat, stând în picioare lângă Furtunosul doborât, cu un aer disprețuitor și provocator. O altă amintire pe care aș fi preferat să n-o am.

— De ce n-au fost însemnați cu tatuaje acei recruți? a întrebat Aparatul, făcând semn spre un grup care se antrena cu săbii de lemn lângă peretele îndepărtat al cavernei – niciunul nu avea mai mult de doisprezece ani.

— Pentru că sunt copii, i-a răspuns Mal pe un ton glacial.

— E alegerea lor. Le refuzi șansa de a-și dovedi loialitatea față de cauza noastră?;

— Le refuz regretul.

— Nimeni nu are această putere.

Un mușchi s-a încordat pe maxilarul lui Mal:

— Dacă pierdem, tatuajele astea or să-i dea în vileag că sunt soldați ai soarelui. Ar fi ca și când i-am trimite în fața plutonului de execuție.

— De aceea nu ai niciun însemn pe chip? Atât de puțin crezi în victoria noastră?

Mal s-a uitat la mine, apoi din nou la Aparat.

— Îmi păstrez credința în sfinți, a răspuns el calm. Nu în oamenii care trimit copii la moarte.

Preotul a mijit ochii.

— Mal are dreptate, am intervenit eu. Să-i lăsăm neînsemnați.

Aparatul m-a scrutat cu ochii lui negri și opaci.

— Te rog, am spus eu blând. Ia-o ca o favoare pentru mine.

Știam cât de mult îi plăcea când vorbeam așa – cu voce caldă și blajină, ca de cântec de leagăn.

— Ce inimă sensibilă, a spus el, plescăind din limbă.

Dar mi-am dat seama că era mulțumit. Cu toate că mă opusesem dorinței lui, aceasta era sfânta pe care o voia el: o mamă iubitoare, o alinare pentru popor. Mi-am adâncit unghiile în palme.

— Aceea e Ruby, nu-i așa? am întrebat eu, dornică să schimb subiectul și să distrag atenția Aparatului.

— A ajuns aici acum câteva săptămâni, a răspuns Mal. E bine pregătită, a venit din infanterie.

Fără să vreau, am simțit o undă de invidie.

— Stigg nu pare încântat de ea, am observat eu, întorcând capul spre locul unde Inferniul se răzbuna pe Ruby pentru înfrângerea suferită.

Fata se străduia din răputeri să-i țină piept, dar se vedea limpede că Stigg era mai vânjos.

— Nu-i place să fie bătut, a spus Mal.

— Și nici măcar nu te-ai omorât cu firea.

— Nu, a recunoscut el. Dar asta e o problemă.

— De ce, mă rog? a întrebat Aparatul.

Mal mi-a aruncat o scurtă privire.

— Înveți mai mult din înfrângeri, a ridicat el din umeri. Bine că e și Tolya cu noi, să-mi facă fundul arșice.

— Ai grijă cum vorbești, a pufnit preotul.

Dar Mal nu l-a luat în seamă, ci a dus brusc două degete la gură și a fluierat scurt:

— Ruby, te lași descoperită!

Prea târziu. Coada deja îi luase foc. Un soldat

tânăr a dat fuga la ea cu o găleată cu apă și i-a turnat-o în cap.

M-am crispat:

— Încearcă să nu-i faci prea crocanți, totuși.

— *Moi soverenyi*, s-a înclinat Mal, apoi s-a întors în fugă la soldați.

Titlul acela. L-a rostit fără niciun pic din ranchiuna pe care o simțeam în glasul lui când eram la Os Alta, dar tot m-am simțit ca și când aș fi încasat un pumn în stomac.

— N-ar trebui să ți se adreseze așa, s-a plâns Aparatul.

— De ce nu?

— Era titlul întunecatului și nu e potrivit pentru o sfântă.

— Atunci cum să-mi spună?

— N-ar trebui să ți se adreseze deloc în mod direct.

Am oftat:

— Data viitoare când vrea să-mi spună ceva, îl pun să-mi trimită o scrisoare.

Aparatul și-a țuguia buzele:

— Astăzi ești cam agitată. Cred că o oră suplimentară în singurătatea arhivelor îți va prinde bine.

Avea un ton muștrător, de parcă aș fi fost un copil capricios care și-a depășit ora de culcare. Mi-am amintit de promisiunea Ceainicului și m-am străduit să zâmbesc:

— Sunt sigură că ai dreptate.

*Distrage, dezarmează, imobilizează.*

După ce am pornit spre galeria care ducea la arhive, am aruncat o privire peste umăr. Zoya trântise un soldat pe spate și îl răsucea ca pe o țestoasă, mâna ei desenând alene cercuri în aer. Ruby îi vorbea lui Mal cu un zâmbet larg și cu o mină entuziastă. Dar Mal se uita la mine. În lumina fantomatică a cavernei, ochii lui adânci aveau o

strălucire albastră, ce amintea de culoarea din mijlocul unei flăcări.

Am întors capul și l-am urmat pe Aparat, iuțind pasul și încercând să-mi domolesc șuierul plămânilor. M-am gândit la zâmbetul lui Ruby și la coada ei pârlită. O fată drăguță. O fată normală. Exact ce-i trebuia lui Mal. Dacă nu-și făcuse încă o nouă iubită, sigur avea să-și găsească una în curând. Si într-o bună zi aveam să fiu suficient de înțelegătoare cât să-i urez să fie fericit. Dar ziua aceea încă nu sosise.

Ne-am întâlnit cu David, care mergea și el la arhive. Ca de obicei, avea un aspect neîngrijit – păr vâlvoi și manșete pătate de cerneală. Într-o mână ținea un pahar cu ceai fierbinte, iar în buzunar avea o felie de pâine prăjită.

Privirea lui David a trecut rapid de la Aparat la gărziile preoțești.

— Te duci să mai faci niște alifie? l-a întrebat preotul, cu un zâmbet fin.

Se referea la alifia pe care David o născocise pentru Genya. Împreună cu eforturile ei, acest preparat o ajutase să-și vindece cele mai urâte cicatrici, deși rănille pricinuite de *nichevo'ya* nu se vindecau complet niciodată.

— Sankta Alina a venit să-și petreacă dimineața în studiu, a continuat Aparatul pe un ton solemn.

David a tresărit ușor, ca și când ar fi vrut să ridice din umeri.

— Dar mai târziu te duci la Ceainic, nu? m-a întrebat el, aplecându-se pe sub arcada care ducea în arhive.

— În două ore îți trimit gărzi să te conducă la Genya Safin, mi-a spus Aparatul. O să te aștepte. Și să-și facă treaba mai serios, a adăugat el, uitându-se la fața mea slăbită.

Apoi a făcut o plecăciune adâncă și a dispărut în galerie. M-am uitat în jur și am oftat prelung și

abătut. Arhivele ar fi trebuit să fie un loc plăcut pentru mine, o atmosferă plină de miros de cerneală pe hârtie și de scârțâitul discret al penelor de scris. Dar acesta era bârlogul gărzilor preotești – un labirint slab luminat, alcătuit din arcade și coloane sculptate în piatră albă. Singura dată când l-am văzut pe David la un pas de a-și pierde cumpătul a fost în ziua când a văzut pentru prima oară aceste mici nișe boltite – unele prăbușite –, toate pline cu manuscrise și cărți rare, cu paginile înnegrite de mucegai și cotoarele umflate de umezeală. Grotele care le adăposteau erau atât de umede, încât pe podele se formau băltoace.

— Nu se poate... nu se poate să fi păstrat aici jurnalele lui Morozova! țipase el. Locul ăsta e o *mocirlă*.

Acum, David își petrecea zilele și cele mai multe nopți în arhive, cercetând scrierile lui Morozova, notându-și teorii și făcând schițe într-un carnet. Asemenea celor mai mulți Grisha, crezuse și el că jurnalele lui Morozova fuseseră distruse după crearea Faliei. Dar întunecatul n-ar fi acceptat niciodată să se piardă o asemenea cunoaștere. Ascunsese jurnalele și, cu toate că nu reușisem să obțin un răspuns clar de la Aparat, bănuiam că preotul le descoperise cumva în Micul Palat, apoi le furase când întunecatul fusese nevoit să fugă din Ravka.

M-am trântit pe un taburet, față în față cu David. Fabrikatorul adusese un scaun și o masă în cea mai uscată dintre grote, iar pe unul dintre rafturi păstra ulei pentru lămpi, precum și ierburile și emolientele pe care le folosea ca să prepare alifia pentru Genya. De obicei stătea aplecat deasupra vreunei formule sau meșterea câte ceva, fără să ridice privirea cu orele, dar în ziua aceea părea că nu-și găsește locul, făcându-și

de lucru cu cernelurile și jucându-se cu ceasul de buzunar pe care îl așezase pe masă.

Răsfoiam nepăsătoare unul dintre jurnalele lui Morozova, pe care ajunsese să le detest – erau inutile, confuze și, cel mai important, *incomplete*. În ele își notase ipotezele despre amplificatoare, povestea cum urmărise cerbul și cum călătorise doi ani pe o balenieră în căutarea biciului mărilor, apoi își expunea teoriile despre pasărea de foc, după care... nimic. Fie lipseau câteva jurnale, fie Morozova își lăsase lucrarea neterminată.

Perspectiva de a găsi și de a folosi pasărea de foc îmi dădea fiori. Dar dacă, de fapt, nu exista și ar fi trebuit să-l înfrunt din nou fără ea pe întunecatul? Era un gând prea înfricoșător, așa că pur și simplu îl alungam.

Dădeam paginile în silă. Singurul mod prin care puteam măsura timpul era ceasul lui David. Nu știam unde îl găsisese, cum îl făcuse să meargă sau dacă ora la care îl fixase avea vreo legătură cu timpul de la suprafață, dar mă uitam încruntată la cadranul lui și îmi doream ca minutele să treacă mai repede.

Gărzile preoțești veneau și plecau întruna – ba ne supravegheau, ba stăteau aplecate deasupra cărților. În principiu, treaba lor era să studieze textele sfinte și să împodobească manuscrisele cu miniaturi, dar mă îndoiam că în asta consta grosul muncii lor. Rețeaua de spioni a Aparatului acoperea întreaga Ravkă, iar gărzile preoțești considerau că e de datoria lor să o mențină funcțională, descifrând mesaje criptate, strângând informații, construind cultul unei noi sfinte. Îi comparam deseori cu armata mea de soldați ai soarelui, dintre care cei mai mulți erau tineri și analfabeți, excluși de la vechile mistere păstrate de gărzi.

După o vreme, n-am mai suportat aiurelile lui



Morozova și m-am răsucit pe scaun, încercând să-mi dezmoțesc spatele. Apoi am luat o carte care conținea mai ales dispute pe marginea rugăciunilor, dar și o versiune a martiriului lui Sankt Ilya.

În această versiune, Ilya era un zidar, iar băiatul vecinului era strivit de un cal – ceva nou, pentru că, de obicei, băiatul era despicat de lama unui plug. Însă povestea se termina la fel ca toate celelalte: Ilya îl readucea pe băiat la viață, iar drept răsplată, sătenii îl aruncau în râu, legat cu lanțuri de fier. Unele versiuni susțineau că trupul său neînsuflețit nu se scufundase, ci plutise până la mare, altele, că apăruse câteva zile mai târziu pe un banc de nisip, câțiva kilometri mai încolo, perfect conservat și mirosind a flori. Știam toate poveștile, dar niciuna nu spunea nimic despre pasărea de foc, nici că Dva Stolba ar fi fost locul în care trebuia să ne începem căutările.

Așa că toate speranțele se aflau într-o ilustrație veche: Sankt Ilya în lanțuri, înconjurat de cerb, biciul mărilor și pasărea de foc. În spatele lui se zăreau niște munți, un drum și un arc de piatră. Arcul se prăbușise de mult, dar credeam că minele lui se găseau în Dva Stolba, nu departe de așezările în care ne născuserăm Mal și cu mine. Cel puțin asta credeam în zilele mele bune. Dar în ziua aceea nu mai eram atât de sigură că Ilya Morozova și Sankt Ilya erau una și aceeași persoană. Nu mă mai puteam uita pe exemplarele din *Istorii Sankt'ya*, care zăceau mucegăite într-un colț, făcându-mă să mă gândesc mai degrabă la cărți pentru copii demodate decât la prevestirea unui destin măreț.

David și-a luat ceasul, l-a pus la loc, a întins iarăși mâna după el, a dărâmat o călimară și a ridicat-o cu degete tremurătoare.

— Ce-i cu tine azi? l-am întrebat eu.

— Nimic, a spus el tăios.

Am clipit.

— Îți sângerează buza.

Fabrikatorul s-a șters cu palma, iar sângele a țâșnit din nou. Probabil își mușcase buza. Tare.

— David...

Dar și-a izbit degetele de masă, iar eu aproape că am sărit de pe scaun. În spatele meu au apărut două gărzi. Prompte și înfiorătoare, ca de obicei.

— Poftim, a spus Fabrikatorul, întinzându-mi o cutiuță.

Înainte să pot pune mâna pe ea, a înhățat-o una dintre gărzi.

— Ce faci? am zis eu cu furie.

Dar știam cum mergeau lucrurile. Nu puteam schimba niciun lucru cu alți Grisha fără să fie inspectat cu grijă de ei. Pentru siguranța mea, desigur.

Garda nu m-a luat în seamă. Și-a plimbat degetele pe capacul și pe fundul cutiei, a deschis-o, a mirosit conținutul, a examinat interiorul capacului, apoi l-a pus la loc și mi-a întins cutia fără să scoată niciun cuvânt.

— Mulțumesc, am spus eu nervoasă, luând-o din mâna lui. Si mulțumesc David.

Fabrikatorul deja se aplecase din nou deasupra carnetului său, părând absorbit de studiu. Dar strângea stiloul atât de tare, încât părea gata să-l rupă.

Genya mă aștepta în Ceainic – caverna încăpătoare, aproape perfect rotundă, unde se pregătea mâncarea pentru toată Catedrala Albă. Pereții ei curbați erau presărați cu șemineuri de piatră care aminteau de trecutul Ravkăi, dar care, după cum le plăcea bucătarilor să se plângă, nu erau la fel de bune precum mașinile de gătit sau cuptoarele de teracotă de la suprafață. Frigările

uriae fuseseră concepute pentru vânat mare, dar bucătarii noștri nu primeau decât rareori carne proaspătă. Așa că ne găteau porc în saramură, tocane de rădăcinoase și o pâine ciudată, făcută din făină grunjoasă și cenușie, care avea un gust vag de vișină.

Bucătarii aproape că se obișnuiseră cu Genya sau cel puțin nu se mai crispau și nu mai începeau să se roage când o vedeau. Am găsit-o încălzindu-se lângă un șemineu de pe peretele îndepărtat al Ceainicului. Acela devenise locul nostru și, în fiecare zi, bucătarii lăsau acolo pentru noi un castron cu terci sau supă. Când ne-am apropiat, Genya și-a dat șalul jos, iar gărzile mele înarmate au rămas pe loc. Genya a dat peste cap ochiul teafăr și a șuierat ca o pisică. Gărzile preoțești s-au retras, rămânând lângă intrare.

— Am exagerat? a întrebat ea.

— Nu, a fost suficient, am răspuns eu, minunându-mă de cât de mult se schimbase.

Era semn bun că putea să râdă de felul cum reacționau bădăranii aceia la vederea ei. Deși alifia concepută de David îi fusese de ajutor, eram foarte sigură că meritul era în primul rând al lui Tamar.

Primele săptămâni după ce ajunseserăm la Catedrala Albă, Genya refuzase să iasă din camera ei. Pur și simplu zăcea în întuneric, fără să facă nicio mișcare. Sub atenta supraveghere a gărzilor, vorbisem cu ea, încercasem s-o fac să râdă și s-o momesc afară. Dar nu reușisem. În cele din urmă, Tamar a fost cea care a convins-o să iasă din cameră, cerându-i ca măcar să învețe să se apere.

— De ce îți pasă de mine? o întrebase Genya odată, trăgându-și pătura peste cap.

— Nu-mi pasă. Dar, dacă nu poți lupta, ești vulnerabilă.

— Nu mă interesează dacă sunt rănită.

— Pe mine mă interesează, am protestat eu.  
— Alina trebuie să-și apere propria piele, i-a explicat Tamar. Nu poate să aibă grijă de tine.  
— Nu i-am cerut niciodată asta.  
— N-ar fi frumos dacă am primi numai lucrurile pe care le cerem? a ripostat Tamar.

Apoi a îmboldit-o, a zeflemisit-o și a tot hărțuit-o până când, în cele din urmă, Genya a dat așternutul la o parte și a acceptat să ia o singură lecție de luptă – în particular, departe de ceilalți, doar sub privirile gărzilor preoțești.

— Am s-o pun la pământ, mi-a zis ea mormăind.

Probabil scepticismul meu a fost evident, pentru că și-a suflat o șuviță de pe fruntea plină de cicatrici și a adăugat:

— Bine, atunci o să aștept să adoarmă și o să-i fac nasul ca de porc.

Dar s-a dus la prima lecție, apoi la următoarea, dar n-am auzit ca Tamar să se fi trezit cu nas de porc sau cu pleoapele lipite.

Genya stătea în continuare cu fața acoperită și-și petrecea mare parte din timp în camera ei, dar nu mai mergea adusă de spate și nu se mai ferea de oameni prin galerii. Purta un petic peste ochi pe care și-l făcuse din căptușeala de mătase neagră a unei haine vechi, iar părul îi era vizibil mai roșcat. Dacă își folosisese puterea ca să-și schimbe culoarea părului, poate că-și recăpătase o parte din vanitate, ceea ce era un nou progres.

— Să începem, a spus ea.

Genya s-a întors cu fața spre foc, apoi și-a ridicat șalul pe cap, depărtându-i marginile zdrențuite pentru a crea un paravan care să ne ferească de privirile indiscrete. Prima oară când încercaserăm asta, gărzile veniseră lângă noi în câteva secunde. Dar, văzând că ung cu alifie cicatricile Genyei, s-au retras. Gărzile preoțești considerau că rănilor pe care i le pricinuiseră

*nichevo'ya* erau un fel de pedeapsă divină. Dar nu-mi dădeam seama pentru ce anume. Dacă nelegiuirea ei era că îl susținuse pe întunecatul, atunci cei mai mulți dintre noi ne tăcuserăm vinovați de asta la un moment dat. Și ce ar fi spus gărzile despre mușcătura de pe umărul meu? Sau despre fâșiile de umbră pe care le puteam invoca?

Am luat cutia din buzunar și am început să-i ung rănilor. Avea un miros pătrunzător de ierburi, care îmi făcea ochii să lăcrimeze.

— Abia acum îmi dau seama cât de greu e să stai nemișcată atâta timp, s-a plâns ea.

— Nu stai nemișcată, te foiești întruna.

— Mă mănâncă.

— Ce-ai zice dacă te-aș înțepa cu un cui? Ai uita de mâncărime?

— Spune-mi când termini, făptură îngrozitoare ce ești.

Apoi s-a uitat cu atenție la mâinile mele și a șoptit:

— Azi n-ai avut noroc?

— Deocamdată, nu. N-au aprins decât două șemineuri, iar focul e prea slab, am zis eu, apoi mi-am șters mâna cu un prosop aspru. Gata, am terminat.

— E rândul tău. Arăți...

— Îngrozitor, știu, am spus eu.

— E un termen relativ...

Am simțit tristețea din glasul ei și mi-a venit să-mi dau palme pentru remarca mea nedelicată. Am mângâiat-o pe obraz. Pielea dintre cicatrici era albă și netedă precum pereții de alabastru.

— Sunt o idioată, am spus eu.

Un colț al gurii i s-a ridicat ușor – aproape un zâmbet.

— Uneori, da, a încuviințat ea. Dar eu te-am provocat. Acuma stai liniștită și lasă-mă să lucrez.

— Să nu exagerezi, altfel Aparatul n-o să ne mai

lase să venim aici. Și nici nu vreau să aibă o sfințișoară frumoasă cu care să se laude.

Genya a oftat teatral:

— E o încălcare a principiilor mele, dar ai să mă *răsplătești* mai încolo.

— Cum?

A înclinat capul într-o parte:

— Aș vrea să mă lași să te fac roșcată.

Am dat ochii peste cap:

— Nici moartă, Genya.

Apoi a început modificarea migăloasă a trăsăturilor mele, în timp ce eu răsuceam în mâini cutiuța de tablă. Am încercat să-i pun capacul la loc, dar am văzut că din el s-a desprins un mic disc. L-am ridicat cu vârfurile degetelor – era un disc subțire de hârtie cerată. Genya l-a văzut în același timp cu mine.

Pe spatele lui am recunoscut scrisul aproape ilizibil al lui David: *astăzi*.

Genya mi l-a luat imediat din mână:

— Pe toți sfinții! Alina...

Dar în clipa următoare, dinspre galerie s-a auzit tropot de bocanci și zgomot de încăierare. O oală a căzut pe podea cu un zornăit puternic, un bucătar a scos un țipăt, iar Ceainicul s-a umplut cu gărzi preoțești, cu puștile în mâini și cu o sfântă mânie în ochi.

Aparatul a apărut din spatele lor într-un vârtej de straie maro și a răcnit:

— Toată lumea afară!

Genya și cu mine am sărit în picioare, iar gărzile preoțești i-au îmbrâncit spre ieșire pe bucătari, stârnind proteste și strigăte speriate.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Alina Starkov, a spus Aparatul, ești în pericol.

Inima îmi duduia în piept, dar mi-am păstrat calmul.

— Ce pericol? m-am mirat eu, uitându-mă la

ceaunele care fierbeau în șemineuri. Mâncarea?

— O conspirație, a zis el solemn, făcând semn spre Genya. Cei care pretind că-ți sunt prieteni vor să te distrugă.

În bucătărie au intrat și alți slujitori bărboși ai Aparatului, iar când s-au răsfirat am văzut că îl aduseseră cu ei pe David – avea ochii mari și o figură speriată.

Genya a icnit, dar i-am pus o mână pe braț, nu care cumva să dea fuga spre el.

Apoi au apărut Nadia și Zoya, amândouă cu mâinile legate, să nu-și poată folosi puterea. Dintre buzele Nadiei se prelingea un firicel de sânge, iar fața pistriuată îi era palidă. Alături de ele se afla și Mal, cu fața însângerată. Se ținea cu o mână de torace, ca și când ar fi avut o coastă ruptă, și stătea adus de spate, să domolească durerea, însă și mai îngrozitor era că îl flancau Tamar și Tolya. Iar Tamar își primise înapoi toporașele. De fapt, amândoi erau la fel de înarmați precum gărzile preotești. Și n-au îndrăznit să mă privească în ochi.

— Încuiați ușile! a poruncit Aparatul. O să lămurim povestea asta urâtă doar între noi.

## Capitolul 2

Ușile masive ale Ceainicului s-au închis cu zgomot și am auzit cum s-a răsucit cheia în broască. Am ignorat nodul care mi s-a pus în stomac, încercând să-mi dau seama ce aveam în fața ochilor. Nadia și Zoya – două Furtunoase –, Mal și David, un Fabrikator inofensiv. *Astăzi*, așa scria pe bilet. Oare ce însemna?

— Te mai întreb o dată, preotule, am spus eu. Ce se întâmplă? De ce sunt reținuți prietenii mei? De ce *sângerează*?

— Nu sunt prietenii tăi. Am descoperit un complot menit să dărâme Catedrala Albă peste noi.

— Despre ce vorbești?

— Ai văzut cât de insolent e băiatul...

— Asta e problema? Nu tremură cum trebuie în prezența ta?

— E vorba de trădare! a răspuns Aparatul.

Apoi a scos din haină o pungă de pânză, a apucat-o de sfoară și a lăsat-o să i se legene de degete. M-am încruntat. Văzusem astfel de pungi în atelierele Fabrikatorilor. Erau folosite pentru...

— Praf explozibil! a spus Aparatul. Preparat de acest Fabrikator mizerabil cu materiale strânse de presupușii tăi prieteni.

— Deci David a preparat niște explozibil. Ar fi putut s-o facă dintr-o sută de motive.

— Armele sunt interzise în Catedrala Albă.

Am ridicat o sprânceană spre puștile îndreptate către Mal și cei trei Grisha:

— Și alea ce sunt? Polonice? Dacă ai de gând să aduci acuzații...

— Cineva le-a auzit planurile. Pășește în față, Tamar Kir-Bataar. Spune adevărul pe care l-ai descoperit.

Tamar a făcut o plecăciune adâncă:



— Grisha și iscoada au plănuit să te adoarmă și să te ducă la suprafață.

— Dar *vreau* să merg la suprafață.

— Explozibilul l-ar fi folosit să se asigure că nu-i urmărește nimeni, a continuat ea. Voiau să dărâme cavernele peste Aparat și peste supușii tăi.

— Peste sute de oameni nevinovați? Mal n-ar face niciodată una ca asta. Niciunul dintre ei n-ar fi în stare de așa ceva.

Nici măcar nenorocita de Zoya.

— Și n-are nicio noimă, am adăugat eu. Cum ar fi putut să mă adoarmă?

Tamar a făcut semn cu capul spre Genya și ceaiul de lângă noi.

— Beau și eu din ceaiul ăsta, a pufnit Genya. N-am pus nimic în el.

— E o mincinoasă și o otrăvitoare desăvârșită, a răspuns Tamar rece. Te-a mai trădat o dată în favoarea întunecatului.

Degetele Genyei s-au strâns în jurul șalului. Știam amândouă că era o acuză întemeiată. Am simțit o supărătoare undă de neîncredere.

— Iar tu ai încredere în ea, a continuat Tamar.

Era ceva ciudat în glasul ei. Nu părea că formulează o acuzare, ci mai degrabă că-mi dă o poruncă.

— Nu așteptau decât să strângă suficient explozibil, a spus Aparatul. Apoi aveau de gând să-și pună planul în aplicare, să te ducă la suprafață și să te dea pe mâna întunecatului.

Am clătinat din cap:

— Chiar te aștepți să cred că Mal m-ar fi predat întunecatului?

— S-a lăsat amăgit, a spus Tolya calm. Era atât de disperat să te elibereze, încât a devenit pionul lor.

I-am aruncat o privire lui Mal. Nu-i puteam descifra expresia. În clipa aceea chiar am început

să am îndoieli. Nu avusesem niciodată încredere în Zoya. Și cât de bine o cunoșteam pe Nadia? Iar Genya fusese chinuită îngrozitor de întunecatului, și legăturile dintre ei erau adânci. Broboane de transpirație rece mi-au umezit ceafa și am simțit că mă cuprinde spaima, înceteșându-mi gândurile.

— Comploturi peste comploturi, a spus Aparatul printre dinți. Sufletul tău milostiv ți-a jucat o festă.

— Nu, am spus eu. Nimic din toate astea nu are sens.

— Sunt spioni și trădători!

Mi-am apăsât tâmpilele cu degetele:

— Unde sunt ceilalți Grisha?

— Au fost reținuți pentru a fi interogați cum se cuvine.

— Spune-mi că n-au pățit nimic.

— Vedeți, se îngrijește de cei care voiau să-i facă rău, le-a spus el gărzilor preoțești.

Îi place, mi-am dat eu seama. *Aștepta de mult ziua asta.*

— Pentru că e bună la suflet și generoasă, a continuat el, apoi s-a uitat în ochii mei: *Au câteva răni, dar te asigur că trădătorii vor primi cele mai bune îngrijiri. Nu trebuie decât să mi-o ceri.*

Avertismentul era limpede și, în cele din urmă, am înțeles. Fie că uneltirea pusă la cale de Grisha era adevărată sau doar o scorneală a preotului, acesta era momentul pe care îl aștepta, prilejul de a mă izola complet. Gata cu vizitele la Genya, gata cu discuțiile pe furiș cu David. Aparatul avea să folosească acest pretext pentru a mă separa de toți cei care erau loiali mai degrabă mie decât cauzei lui. Și eram prea neputincioasă ca să-l pot împiedica.

Dar oare Tamar spunea adevărul? Oare aliații mei îmi erau, de fapt, dușmani? Nadia stătea cu capul plecat, însă Zoya ținea bărbia sus, iar ochii ei

albaștri aveau o expresie sfidătoare. Era ușor de crezut că oricare dintre ele sau amândouă m-ar fi putut trăda, că l-ar fi putut căuta pe întunecatul ca să mă dea pe mâna lui, în speranța că vor obține îndurare. Iar David era cel care îl ajutase să-mi pună colierul la gât.

Era posibil ca Mal să fi fost păcălit să mă trădeze? Nu părea nici speriat, nici îngrijorat – arăta ca la Keramzin, când se pregătea să facă o poză care avea să ne bage pe amândoi în bucluc. Fața îi era învinețită, dar am observat că acum stătea mai drept. L-am văzut ridicând ochii, ca și când și-ar fi îndreptat privirea spre cer, ca și când s-ar fi rugat. Dar îl cunoșteam bine. Mal nu fusese niciodată credincios. Se uita la hornul principal al bucătăriei.

*Comploturi peste comploturi.* Nervozitatea lui David. Vorbele lui Tamar: *Iar tu ai încredere în ea.*

— Dă-le drumul, am poruncit eu.

Aparatul a clătinat din cap, cu o mină plină de regret:

— Sfânta noastră e slăbită de cei care pretind că o iubesc. Vedeți cât de firavă este, cât de bolnavă. Este rodul influenței lor vătămătoare.

Câteva gărzi preoțești au încuviințat din cap și iarăși am văzut în ochii lor acea strălucire fanatică.

— E o sfântă, a continuat preotul, dar e și o fată condusă de sentimente. Nu înțelege ce forțe o amenință.

— Înțeleg că ți-ai pierdut dreapta judecată, preotule.

— Ești bolnavă, Sankta Alina. Nu mai gândești limpede. Nu mai poți deosebi prietenii de dușmani.

*Nici nu-i de mirare în împrejurările astea, mi-am spus în sinea mea cu amărăciune. Am inspirat adânc. Sosise momentul în care trebuia să aleg. Trebuia să am încredere în cineva, și acela nu era*

Aparatul, un om care își trădase regele, apoi pe întunecatul, un om care mi-ar fi pus la cale martiriul cu dragă inimă, dacă ar fi servit scopurilor sale.

— Vreau să le dai drumul, am repetat eu. N-am să te previn încă o dată.

Pe buze i-a fluturat un zâmbet compătitor. Dincolo de milă, se citea aroganța. Știa foarte bine cât de slăbită eram. Speram că ceilalți știau ce făceau.

— O să fii escortată la camera ta și o să-ți petreci restul zilei în singurătate, a spus el. O să te gândești la ce s-a întâmplat și o să-ți recapeți discernământul. În seara asta o să ne rugăm împreună, ca să primim îndrumare.

Nu mi-a fost greu să înțeleg că prin „îndrumare” înțelegea locul unde credeam că s-ar putea afla pasărea de foc, precum și eventualele informații pe care le dețineam despre Nikolai Lantsov.

— Și dacă refuz? am întrebat eu, aruncând o privire spre gărzile preoțești. Soldații tăi vor îndrepta armele spre sfânta lor?

— Vei fi protejată în continuare, Sankta Alina, nu se va atinge nimeni de tine, a spus Aparatul. Dar cei pe care îi numești prieteni nu vor avea parte de același tratament.

Alte amenințări. M-am uitat la chipurile gărzilor, la privirile lor fanatice. I-ar fi omorât pe Mal și pe Genya, apoi m-ar fi încuiat în camera mea și ar fi făcut toate astea cu sentimentul că dreptatea era de partea lor.

Am făcut un mic pas în spate. Știam că Aparatul avea să vadă în asta un semn de slăbiciune.

— Știi de ce vin aici, preotule?

A dat plictisit din mână, trădându-și nerăbdarea:

— Pentru că te face să te simți ca acasă.

Privirea mi s-a intersectat o clipă cu a lui Mal.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum că orfanii nu se simt nicăieri ca acasă.

Mi-am încordat degetele în mâneci, iar pe pereții Ceainicului s-au ridicat fâșii de umbră. Nu era mare lucru, dar a fost suficient pentru a distra atenția celor din jur. Gărzile preoțești au tresărit, agitându-și frenetic puștile, iar prizonierii Grisha s-au dat speriați în spate, însă Mal n-a ezitat.

— Acum! a strigat el.

S-a repezit spre Aparat, smulgându-i punga cu explozibil din mână.

Tolya a ridicat pumnii, îndreptându-i spre două gărzi preoțești, care s-au prăbușit la pământ, ținându-se de piept. Nadia și Zoya au întins mâinile, iar Tamar s-a răsucit, tăindu-le legăturile cu toporiștile. Cele două Furtunoase și-au înălțat palmele, iar Ceainicul s-a umplut de vânt, ridicând rumegușul de pe podea.

— Prindeți-i! a strigat Aparatul, iar gărzile s-au mobilizat imediat.

Mal a aruncat în sus punga cu explozibil, iar Nadia și Zoya au purtat-o și mai sus, până în hornul principal.

Mal s-a aruncat asupra uneia dintre gărzi. Probabil doar se prefăcuse că avea coastele rupte, pentru că acum mișcările lui nu mai erau deloc sovăielnice. Un pumn, un cot zdravăn și garda a căzut la pământ. Mal i-a luat pistolul și l-a îndreptat în sus, ținând spre hornul întunecat.

Deci *ăsta* era planul? Nimeni n-ar fi avut cum să nimerească punga.

O altă gardă s-a repezit spre el, dar Mal s-a smuls din strânsoarea lui și a tras.

A urmat o clipă de tăcere apăsătoare, apoi deasupra noastră s-a auzit o bubuitură înfundată.

Am fost învăluiți cu toții de un huruit asurzitor și din horn s-a prăbușit un nor de funingine și moloz.

— Nadia! a strigat Zoya, care se bătea cu un gardian.

Nadia și-a arcuit brațele și norul și-a oprit căderea, s-a răsucit și s-a strâns într-un vârtej subțire, iar în cele din urmă s-a prăbușit pe podea într-o grămadă inofensivă de pământ și pietre.

Am văzut ce se întâmpla în jurul meu ca prin ceață – lupta, strigătele furioase ale Aparatului, un ceaun cu osânză care se aprinsese lângă peretele îndepărtat.

Genya și cu mine veniserăm la bucătărie dintr-un singur motiv: șemineurile. Nu pentru căldură, nici pentru alinare, ci pentru că toate aceste vechi șemineuri dădeau în hornul principal. Iar hornul era singurul loc din Catedrala Albă cu acces direct la suprafață. Cu acces direct la soare.

— Doborâți-i! le-a strigat Aparatul gărzilor sale. Încearcă să ne omoare sfânta! Încearcă să ne omoare pe toți!

Veneam zi de zi în Ceainic, sperând că bucătarii vor aprinde mai multe focuri, astfel încât hornul să se deschidă complet. Încercasem să invoc lumina, ferită de gărzile preoțești atât de șalul gros al Genyei, cât și de frica lor superstițioasă de ea. Încercasem și nu reușisem. Acum, Mal deschisese larg hornul. Nu trebuia decât să chem lumina și să mă rog să-mi răspundă.

Am simțit-o, câțiva kilometri deasupra mea, firavă, ca o șoaptă. M-a cuprins spaima. Distanța era prea mare. Fusesse o prostie să sper că voi reuși.

Apoi am simțit că ceva din mine se ridică și se întinde, ca o vietate care stătuse nemișcată prea multă vreme. Mușchii i se atrofiaseră de la inactivitate, dar vietatea încă era acolo și aștepta. Am chemat lumina și lumina mi-a răspuns cu puterea coamelor de la gât, iar a solzilor de la mână. A venit la mine în grabă, triumfătoare și

nerăbdătoare.

Am zâmbit spre Aparat, lăsându-mă copleșită de bucurie:

— Un om atât de obsedat de focul sfânt ar trebui să fie mai atent la fum.

Lumina m-a străpuns și s-a revărsat în cameră într-o cascadă strălucitoare, luminând expresia caraghioasă de uluire de pe chipul preotului. Gărzile au ridicat mâinile, ferindu-și ochii.

Odată cu lumina a venit și un sentiment de ușurare, senzația că eram întreagă și nevătămată pentru prima oară în ultimele luni. O parte din mine chiar se temuse că poate nu aveam să-mi revin complet niciodată, că, folosind *merzost* – o denaturare a plăsmuirii în inima lumii – în lupta cu întunecatul și îndrăznind să creez soldați de umbră, îmi pierdusem darul de a invoca lumina. Dar acum simțeam că îmi recapăt forțele, că fiecare celulă din trupul meu revine la viață. Puterea îmi pulsa în sânge, făcându-mi oasele să vibreze.

Aparatul și-a revenit repede.

— Salvați-o! a strigat el. Salvați-o de trădători!

Unele gărzi era nedumerite, altele, speriate, dar două s-au supus poruncii și s-au năpustit spre Nadia și Zoya cu săbiile ridicate.

Am concentrat lumina într-o lamă strălucitoare, simțind în mâini puterea Tăieturii.

Însă Mal s-a repezit în fața mea, iar eu abia am avut timp să mă dau în spate. Vibrația puterii nefolosite s-a răsfrânt asupra mea și inima mi-a stat în loc preț de o clipă.

Mal pusese mâna pe o sabie și, cu tăișul ei lucios, a despicat fulgerător cele două gărzi, culcându-le la podea ca pe niște copaci retezați.

Apoi au atacat alte două gărzi, dar au fost întâmpinate de Tolya și Tamar. David a dat fuga lângă Genya, iar Nadia și Zoya au invocat rafale de

vânt, trântind un bărbos la pământ. Câteva gărzi de lângă pereți au ridicat puștile, pregătindu-se să tragă.

M-a copleșit un val de furie, dar m-am străduit din răputeri să mă stăpânesc. *Gata*, mi-am spus în sinea mea. *Nu mai vreau să moară nimeni astăzi*. Am aruncat Tăietura cu o lovitură năprasnică, iar lama de lumină a despicat o masă lungă, adâncindu-se în pământ chiar în fața gărzilor preoțești, făcând un șanț negru în podeaua bucătăriei. Habar n-aveam cât de adânc era.

Pe chipul Aparatului se citea groaza – dar și un fel de venerație. Gărzile au căzut în genunchi și, o clipă mai târziu, i-a urmat și preotul. Unii plâneau și îngânau rugăciuni. Din spatele ușilor încuiate se auzeau lovituri de pumni și tânguieli: „Sankta! Sankta!”

Mă bucuram că strigau după mine, nu după Aparat. Am coborât mâinile, slăbind strălucirea luminii. Nu voiam s-o las să plece. M-am uitat la corpurile neînsuflețite ale gărzilor. Unul dintre ei avea rumeguș în barbă. Nu lipsise mult ca eu să-i iau viața.

Am invocat o lumină slabă, împrăștiind-o în jurul meu ca pe o aureolă caldă. Trebuia să am grijă. Puterea mă hrănea, dar stătusem prea mult fără ea. Trupului meu slăbit îi era greu să țină pasul și încă nu știam care îmi erau limitele. Și totuși, stăteam la mâna Aparatului de luni de zile și nu avea să se mai ivească o asemenea ocazie.

În bucătărie erau morți și răniți, iar dincolo de uși mă aștepta o mulțime de credincioși. Mi-au răsunat în minte vorbele lui Nikolai: *Oamenilor le place spectacolul*. Reprezentația încă nu se terminase.

Am pășit în față, ocolind cu grijă șanțul pe care îl făcusem, și m-am oprit în fața uneia dintre



gărzile îngenuncheate.

Era mai tânăr decât ceilalți – abia îi mijise barba – și stătea cu privirea ațintită în pământ, murmurând rugăciuni. Am distins nu doar numele meu, ci și numele unor sfinți adevărați, rostite laolaltă de parcă ar fi fost un singur cuvânt. I-am pus mâna pe umăr, ochii i s-au închis, iar lacrimile i s-au prelins pe obraji.

— Iartă-mă, a șoptit el. Iartă-mă.

— Uită-te la mine, am zis eu blând.

S-a forțat să se uite la mine. I-am cuprins fața în palmă, cu tandrețea unei mame, deși era doar un pic mai în vârstă decât mine.

— Cum te cheamă?

— Vladim... Vladim Ozwal.

— E înțelept să te îndoiești de sfinți, Vladim. Și de oameni.

A încuviințat nesigur din cap și o altă lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Soldații care o slujesc pe Invocatoarea Soarelui poartă însemnul meu, am spus eu, referindu-mă la tatuajele pe care le aveau Soldat Sol. Până azi, te-ai ținut departe de ei, te-ai îngropat în studiu și rugăciune, în loc să ascuți glasul poporului. Îmi vei purta însemnul de azi înainte?

— Da, a spus el cu ardoare.

— Îmi vei jura loialitate mie, și numai mie?

— Din toată inima! a strigat el. Sol Koroleva!

*Regina Soarelui.*

Mi s-a strâns stomacul. O parte din mine ura ce urma să fac. *N-aș putea să-l pun să semneze ceva? Să-și pecetluiască jurământul cu un strop de sânge? Sau să-l pun să-mi promită solemn?* Dar trebuia să fiu puternică. Băiatul acela și tovarășii săi ridicaseră armele împotriva mea. Nu puteam permite să se întâmple din nou una ca asta, iar limbajul sfinților și al suferinței era singurul pe

care îl înțelegeau.

— Descheie-ți cămașa! i-am poruncit eu.

Acum nu mai eram o mamă iubitoare, ci o altfel de sfântă, o războinică ce mânuiește focul sfânt.

Degetele îi tremurau pe nasturi, dar n-a șovăit o clipă. A dat cămașa la o parte, dezvelindu-și pieptul.

Eram obosită și încă mă simțeam slăbită. Trebuia să mă concentrez. Voiam să demonstrez ceva, nu să-l omor.

Am îndreptat lumina spre mână. Am lipit palma de pielea lui catifelată, chiar deasupra inimii, și mi-am lăsat puterea să vibreze. Vladim s-a crispat când a simțit cum îi arde carnea, dar nu a țipat. Stătea nemișcat, cu ochii mari, fără să clipească și cu o expresie de om căzut în extaz. Când am retras mâna, pe pieptul său a rămas, pulsând sălbatic, urma sângerie a palmei mele.

*Nu-irău, dat fiind că-i prima oară când mutilezi un om,* mi-am spus cu amărăciune în sinea mea.

Am lăsat lumina să plece, recunoscătoare că terminasem.

— S-a sfârșit.

Vladim și-a privit pieptul, iar pe chip i s-a așternut un zâmbet plin de venerație. *Are gropițe,* am observat eu cu o tresărire. *Gropițe și o cicatrice hidoasă pe care o va purta pentru tot restul vieții.*

— Mulțumesc, Sol Koroleva.

— Ridică-te! i-am poruncit eu.

Tânărul s-a ridicat în picioare, privindu-mă radios, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Aparatul a dat să se ridice și el.

— Rămâi pe loc! am izbucnit eu, simțind că iarăși mă cuprinde furia.

Din cauza lui fusesem nevoită să-l înfier pe acel tânăr. Și tot din cauza lui muriseră doi oameni, al căror sânge băltea peste foi de ceapă și

bucățele de morcov.

L-am ținut pe preot cu privirea. Simțeam dorința de a-i lua viața, de a mă descotorosi de el pentru totdeauna. Și totuși, știam că ar fi fost o mare prostie. Dacă l-aș fi omorât pe Aparat, aș fi uluit câțiva soldați, însă cine știe ce haos aș fi declanșat. *Dar ți-ai dori*, a spus o voce din capul meu. Să-l pedepsesc pentru lunile sacrificate în subteran, pentru amenințările și frica în care trăisem, pentru toate zilele pierdute sub pământ, în care aș fi putut să vânez pasărea de foc și să mă răzbun pe întunecatul.

Probabil Aparatul mi-a citit intenția în ochi.

— Sankta Alina, a zis el cu glas tremurător, n-am vrut decât să fii în siguranță, să te însănătoșești și să-ți recapeți puterile.

— Înseamnă că rugăciunile ți-au fost ascultate.

Dar era o minciună. Nu mă însănătoșisem și nici nu-mi recăpătasem puterile.

— Preotule, am continuat eu, ai să oferi adăpost tuturor celor care au nevoie, nu doar celor care o venerază pe Sfânta Soarelui.

Aparatul a clătinat din cap:

— Siguranța Catedralei Albe...

— Dacă nu aici, atunci în altă parte. Găsești tu o soluție.

A tras aer în piept:

— Desigur.

— Și nu vor mai exista copii soldați.

— Dar credincioșii vor să lupte...

— Ești în genunchi, am spus eu. Nu negociem.

Și-a țuguia buzele, dar, după o clipă, a plecat bărbia în semn de încuviințare.

— Sunteți cu toți martorii acestor porunci, am continuat eu, privind în jur, apoi m-am uitat la una dintre gărzi.

— Dă-mi pistolul.

Mi l-a întins fără să stea pe gânduri. Cu oarecare

satisfacție, am văzut ochii Aparatului mărindu-se de groază, dar n-am făcut decât să-i întind pistolul Genyei, apoi am cerut o sabie pentru David, deși știam că nu se pricepea s-o mânuiască. Zoya și Nadia erau pregătite să invoce vânt la nevoie, iar Mal și gemenii deja erau bine înarmați.

)

— Sus! i-am spus Aparatului. Să fie pace. Astăzi am fost martori la miracole.

Preotul s-a ridicat în picioare și, când l-am îmbrățișat, i-am șoptit la ureche:

— Ai să ne binecuvântezi misiunea și ai să urmezi poruncile pe care ți le-am dat. Altminteri am să te despic în două și am să-ți arunc bucățile în Falie. Ai înțeles?

A înghițit în sec și a încuviințat din cap.

Simțeam nevoia unui răgaz de gândire, dar nu aveam timp pentru așa ceva. Trebuia să deschidem ușile și să le oferim oamenilor o explicație pentru explozie și pentru moartea gărzilor.

— Ocupați-vă de morți, i-am spus uneia dintre gărzile preoțești. Îi luăm cu noi. Au... familii?

— Noi suntem familia lor, a spus Vladim.

Apoi m-am adresat celorlalte gărzi:

— Strângeți toți credincioșii din Catedrala Albă și aduceți-i în caverna principală. Le voi vorbi peste o oră. Vladim, după ce ieșim din Ceainic, să-i eliberezi pe ceilalți Grisha și să-i aduci în camera mea.

— Sankta Alina, a răspuns el, atingând semnul de pe piept, în semn de salut.

M-am uitat la fata învinețită a lui Mal.

— Genya, am spus eu, ocupă-te tu de el. Nadia...

— De ea am eu grijă, a spus Tamar, care deja ștergea sângele de pe buza Nadiei cu un prosop înmuiat într-o oală cu apă caldă. Îmi pare rău, i-a

spus ea Furtunoasei.

— Trebuia să arăt credibil, a zâmbit Nadia. Și oricum, o să ți-o plătesc

— Om vedea, a răspuns Tamar.

M-am uitat la ceilalți Grisha, cu *keftelele* lor zdrențuite. Nu eram tocmai buni de paradă.

— Tolya, Tamar și Mal, voi o să mergeți alături de mine împreună cu Aparatul. Încercați să păreți încrezători și... maiestuoși, am adăugat eu, coborând glasul.

— Am o întrebare... a început Zoya.

— Eu am vreo sută, dar vor trebui să aștepte, am întrerupt-o eu. Nu vreau ca mulțimea de dincolo de uși să se neliniștească.

I-am aruncat o privire preotului. Simțeam imboldul sinistru de a-l umili, de a-l face să se târască în fața mea pentru lungile săptămâni de subjugare în măruntaiele pământului. Gânduri urâte și nesăbuite. Aș fi obținut o satisfacție meschină, dar cu ce preț? Am inspirat adânc și am spus:

— Vreau ca voi, ceilalți Grisha, să vă amestecați cu gărzile preoțești. Le vom arăta oamenilor că am făcut o alianță.

Ne-am aranjat cu toții în fața ușilor. Aparatul și cu mine ne-am așezat în față, iar gărzile preoțești și Grisha s-au înșirat în urma noastră, cadavrele celor căzuți fiind purtate pe umeri de camarazii lor.

— Vladim, am spus eu, deschide ușile.

Tânărul s-a dus să descuie, iar Mal și-a luat locul lângă mine.

— Cum de-ai știut că am să pot invoca? I-am întrebat eu în șoaptă.

Mi-a aruncat o privire, iar pe buze i-a fluturat un zâmbet:

— Credința.

### Capitolul 3

Ușile s-au dat de perete, iar eu am întins mâinile și am împrăștiat lumină. Dinspre mulțimea înșirată de-a lungul galeriei s-au auzit țipete. Cei care nu erau deja în genunchi au îngenuncheat și ei, învăluindu-mă într-un cor de rugăciuni.

— Vorbește, i-am șoptit eu Aparatului, scaldându-i pe credincioșii în lumina strălucitoare a soarelui. Și fii convingător.

— Astăzi am trecut printr-o grea încercare, a început el în grabă. Și sfânta noastră e acum mai puternică decât înainte. Întunericul s-a strecurat în acest loc sfânt...

— Am văzut cu ochii mei! a strigat una dintre gărzile preoțești. Umbrele s-au cățărat pe pereți...

— Că tot veni vorba... a șoptit Mal.

— Mai încolo.

— Dar umbrele au fost înfrânte, a continuat Aparatul. Și întotdeauna vor fi înfrânte. De credință!

— Și de putere, am făcut eu un pas în față.

Și am revărsat încă o cascadă de lumină orbitoare în galerie. Cei mai mulți dintre oamenii aceia nu văzuseră niciodată ce putea face cu adevărat puterea mea. Cineva a izbucnit în plâns și mi-am auzit numele în corul de strigăte al mulțimii: „Sankta! Sankta!”

În timp ce îi conduceam pe Aparat și pe gărzile preoțești prin galerii, mintea mea lucra neîncetat, evaluând opțiunile pe care le aveam la dispoziție. Vladim a luat-o înainte, să-mi ducă ordinele la îndeplinire.

În sfârșit aveam ocazia să scăpăm din locul acela. Dar ce avea să însemne plecarea din Catedrala Albă? Aș fi abandonat o armată și i-aș fi lăsat pe toți în grija Aparatului. Dar nu prea aveam de ales. Trebuia să ieșim la suprafață. Aveam

nevoie de pasărea de foc.

Mal a trimis-o pe Tamar să-i strângă pe Soldat Sol și să mai caute arme de foc. Controlul meu asupra gărzilor preotești era îndoielnic, așa că, pentru orice eventualitate, trebuia să avem arme la îndemână. Și speram din tot sufletul că soldații soarelui aveau să-mi rămână fideli.

L-am condus eu însămi pe Aparat la locuința sa, urmată de Mal și Tolya. Când am ajuns la ușa lui, am spus:

— Peste o oră o să oficiem slujba împreună. În noaptea asta o să plecăm împreună cu Grisha, iar tu o să ne dai binecuvântare.

— Sol Koroleva, a șoptit Aparatul, te îndemn să nu te întorci atât de curând la suprafață. Poziția întunecatului nu e tocmai puternică, iar prințul Lantsov are puțini aliați...

— Eu sunt aliata lui.

— Te-a abandonat la Micul Palat.

— A *supraviețuit*, preotule. E un lucru pe care ar trebui să-l înțelegi.

Când începuse bătălia, Nikolai plecase să-și ducă familia și pe Baghra într-un loc sigur, apoi urma să se întoarcă să ia parte la luptă. Speram să fi reușit și să fi fost adevărate zvonurile că făcea ravagii la granița de nord.

— Lasă-i să se slăbească unul pe celălalt, ai răbdare să vezi de unde bate vântul...

— Îi sunt datoare lui Nikolai Lantsov.

— Te mână loialitatea? Sau lăcomia? a insistat Aparatul. Amplificatoarele au așteptat nenumărați ani să fie strânse laolaltă, iar tu nu mai poți aștepta câteva luni?

Întrebarea lui m-a făcut să-mi încleștez maxilarele. Nu știam dacă eram mânată doar de pofta de răzbunare sau de ceva mai măreț, de dorința de a pune mâna pe pasărea de foc sau de prietenia față de Nikolai. Dar nu prea avea

importantă.

— E și războiul meu, am spus eu. N-am de gând să mă ascund sub o piatră ca o șopârlă.

— Te implor să ții cont de vorbele mele. N-am făcut decât să te slujesc cu loialitate.

— Cum l-ai slujit și pe rege? Cum l-ai servit și pe întunecatul?

— Eu sunt vocea poporului. Și poporul nu i-a ales nici pe regii Lantsov, nici pe întunecatul. Ei te-au ales pe tine drept sfânta lor și te vor iubi ca pe regina lor.

Mă enerva până și simpla rostire a acestor cuvinte. M-am uitat peste umăr la Mal și Tolya, care păstrau respectuos distanța.

— Tu crezi asta? l-am întrebat pe preot.

Era o întrebare care mă chinuia din clipa când auzisem prima oară că întemeiase acest cult.

— Chiar crezi că sunt o sfântă?

— Nu contează ce cred eu, a răspuns el. Asta n-ai înțeles niciodată. Știi că în Fjerda au început să construiască altare în cinstea ta? în *Fjerda*, unde ard Grisha pe rug.

Granița dintre frică și venerație e foarte fină, Alina Starkov. Iar eu pot muta această graniță – este darul pe care ți-l ofer.

— Nu-l vreau.

— Dar îl vei avea. Oamenii luptă pentru Ravka deoarece așa le poruncește regele, pentru că solda îi ajută să-și scape familiile de foame și pentru că nu au de ales. Dar pentru tine vor lupta fiindcă ești salvarea lor. Vor îndura foamea, își vor da viața și-și vor sacrifica copiii pentru tine. Vor merge la război fără teamă și vor muri cu zâmbetul pe buze. Nu există putere mai mare decât credința și nu există armată mai puternică decât una mânată de credință.

— Credința nu i-a apărut pe soldații tăi de *nichevo'ya*. Fanatismul nu poate fi o pavăză.



— Tu nu vezi decât războiul, dar eu văd pacea care va veni. Credința nu ține seama de granițe și naționalități. Iubirea pentru tine a prins rădăcini în Fjerda. Vor urma shuhanii și kerchienii. Oamenii vor continua să împrăștiie vorba despre puterea ta, și nu doar în Ravka, ci în toată lumea. Așa vom obține pacea, Sankta Alina. Prin tine.

— Prețul e prea mare.

— Războiul e prețul schimbării.

— Și îl plătesc oamenii de rând, țăranii ca mine. Niciodată oamenii ca tine.

— Noi...

I-am făcut semn să tacă. Mi-am amintit cum a distrus întunecatul un oraș întreg și cum a poruncit Vasily, fratele lui Nikolai, ca vârsta de incorporare să fie redusă. Aparatul pretindea că vrea să ajute poporul, dar nu era deloc diferit de ceilalți.

— Preotule, ai grijă ca enoriașii tăi – armata ta – să fie în siguranță și să aibă de mâncare. Nu-i însemna pe copii și nu le da arme pe mână. De restul mă ocup eu.

— Sankta Alina...

Am deschis ușa camerei lui.

— În scurt timp, ne vom ruga împreună, am spus eu. Dar cred că tu poți să începi rugăciunile mai devreme.

Mal și cu mine l-am lăsat pe Aparat închis în locuința lui, păzit de Tolya, care avea ordine stricte ca ușa să rămână închisă și ca nimeni să nu deranjeze rugăciunile Aparatului.

Îmi închipuiam că, în scurtă vreme, preotul avea să recapete controlul asupra gărzilor preoțești, poate chiar și asupra lui Vladim. Dar nu ne trebuia decât un avans de câteva ore. Iar preotul avea noroc că nu-l aruncasem într-un ungher umed din arhive.

Când, în sfârșit, am ajuns la locuința mea, mi-

am găsit cămăruța albă ticsită cu Grisha, iar Vladim stătea la ușă. Dormitorul meu era printre cele mai mari din Catedrala Albă, dar tot era prea mic pentru un grup de douăsprezece persoane. Nimeni nu arăta foarte rău. Buza Nadiei era umflată, iar Maxim curăța o tăietură de deasupra ochiului lui Stigg. Era prima oară de când ajunseserăm sub pământ când ni se permitea să ne strângem laolaltă, și mă bucuram să-i văd pe Grisha înghesuiți unul lângă altul, cocoțați pe mobilele sărăcăcioase.

Mal nu sprijinea planul de a pleca cu toții.

— Atunci de ce nu plecăm însoțiți de o fanfară? a mormăit el printre dinți.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Sergei imediat ce i-am cerut lui Vladim să ne lase singuri. Eram la infirmerie cu Maxim, apoi am fost luat și dus într-o temniță.

Se plimba de colo-colo, încercănat și cu fața jilavă.

— Liniștește-te, i-a spus Tamar. Acuma nu mai ești în temniță.

— Dar e ca și când aș fi. Suntem cu toții închiși în peșterile astea. Iar nenorocitul ăla de preot abia așteaptă o ocazie să se descotorosească de noi.

— Dacă vreți să scăpați de sub pământ, acum e șansa voastră, am spus eu. Plecăm. În noaptea asta.

— Cum așa? a întrebat Stigg.

În loc de răspuns, am invocat preț de o clipă o rază de soare care mi-a strălucit în palmă – dovada că puterea se trezise din nou în mine –, cu toate că acel mic gest avusese nevoie de un efort mai mare decât ar fi trebuit.

Camera s-a umplut de urale și fluierături.

— Da, da, a spus Zoya. Invocatoarea Soarelui poate invoca. Și n-a fost nevoie decât de doi morți și o mică explozie.

— Ați aruncat ceva în aer? s-a plâns Harshaw.  
Fără mine?

Era lipit de perete, alături de Stigg. Cei doi Inferni ai noștri nu puteau fi mai deosebiți unul de altul. Stigg era scund și robust, cu păr atât de blond, încât ai fi zis că e cărunt. Trupul lui îndesat te trimitea cu gândul la o lumânare de rugăciune. În schimb, Harshaw era înalt și subțire, iar părul îi era mai roșu decât al Genyei, aproape de culoarea sângelui. O pisică portocalie vărgată reușise să se strecoare în pânțele Catedralei Albe și se atașase de el – îl urmărea peste tot, strecurându-se printre picioarele lui sau agățându-i-se pe umăr.

— De unde ați făcut rost de explozibil? am întrebat eu, așezându-mă pe pat, alături de Nadia și fratele ei.

— L-am preparat în timp ce mă prefăceam că pregătesc alifie, a spus David. Așa cum a zis Aparatul.

— Chiar sub nasul gărzilor preoțești?

— Îți dai seama că nu știu nimic despre Mica Știință.

— Se pare că cineva știe. Până la urmă ai fost prins.

— Nu chiar, a spus Mal, care stătea lângă ușă, alături de Tamar, supraveghind galeria care ducea la camera mea.

— David știa că urma să ne întâlnim în Ceainic, a spus Genya. Și a bănuț ce trebuia făcut în legătură cu hornul principal.

— Eu nu umblu cu bănuțeli, s-a încruntat David.

— Dar nu aveam cum să scoatem explozibilul din arhive, din moment ce eram mereu percheziționați de gărzi.

— Așa că l-a pus pe Aparat să-l ducă în Ceainic. Nu-mi venea să cred:

— Deci ați vrut să fiți prinși?

— Se pare că modul cel mai ușor de a aranja o

întâlnire e să fii arestat, a spus Zoya.

— Vă dați seama cât de riscant a fost?

— Învinuiește-l pe Oretsev, a pufnit Zoya. El a pus la cale acest plan genial.

— Dar a *funcționat*, a intervenit Genya.

Mal a ridicat din umeri:

— După cum a zis Sergei, Aparatul aștepta ocazia să se descotorosească de noi, așa că m-am gândit să i-o ofer.

— Nu știam niciodată sigur când o să fii în Ceainic, a spus Nadia. Azi, când ai plecat din arhive, David a pretins că a uitat ceva în camera lui și a trecut prin sălile de antrenament să ne dea semnalul. Știam că Aparatul are mai multă încredere în Tolya și Tamar, așa că i-am pus să ne bruscheze un pic...

— Ne-au altoit bine, a intervenit Mal.

— Apoi gemenii au susținut că au descoperit un complot pus la cale de câțiva Grisha vicleni și o iscoadă naivă.

Mal a dus mâna la frunte, imitând un salut milităresc.

— Îmi era teamă că va insista să punem în temniță pe toată lumea, a spus Tamar. Așa că am spus că erai într-un pericol iminent și că trebuia să mergem imediat în Ceainic.

Nadia a zâmbit:

— Și am sperat că n-o să cadă bucătăria pe noi.

David s-a încruntat și mai tare:

— A fost o explozie controlată. Șansele ca pereții cavernei să reziste erau mult peste medie.

— Ah, peste medie, a spus Genya. De ce nu zici așa?

— Tocmai am zis.

— Și ce-a fost cu umbrele de pe perete? a întrebat Zoya. Cine a fost responsabil de ele?

M-am încordat, neștiind ce să spun.

— Eu, a răspuns Mal. Le-am folosit ca să

distragem atenta.

Sergei continua să se plimbe prin cameră, trosnindu-și încheieturile degetelor:

— Ar fi trebuit să ne spuneți și nouă ce puneți la cale. Trebuia să fim preveniți.

— Și ați fi putut să mă lăsați și pe mine să arunc ceva în aer, a adăugat Harshaw.

Zoya a ridicat teatral din umeri:

— Îmi pare *atât* de rău că te-ai simțit exclus. Nu contează că eram urmăriți la fiecare pas și că a fost un adevărat miracol că n-am fost descoperiți. Ar fi trebuit să punem în pericol întreaga operațiune, numai ca să-ți menajăm sentimentele.

— În mai puțin de o oră, am spus eu, dregându-mi glasul, voi oficia o slujbă împreună cu Aparatul. Vom pleca imediat după aceea și vreau să știu cine merge cu mine.

— O să ne spui și nouă unde e al treilea amplificator? a întrebat Zoya.

Deocamdată, doar gemenii, Mal și cu mine știam unde speram să găsim pasărea de foc. Și, mi-am amintit eu. Dacă mai era în viață.

Mal a clătinat din cap:

— Cu cât știți mai puțin, cu atât va fi mai bine.

— Deci nu ne spui nici unde mergem? a zis Sergei îmbufnat.

— Pot să vă spun doar că mai întâi o să încercăm să luăm legătura cu Nikolai Lantsov.

— Cred că ar trebui să mergem la Ryevost, a spus Tamar.

— Într-un oraș de pe fluviu? am întrebat eu. De ce?

— Sturmhond avea trasee de contrabandă în toată Ravka. E posibil ca Nikolai să se folosească de ele ca să aducă arme în țară.

Tamar știa ce spunea. Ea și Tolya fuseseră membri de nădejde în echipajul lui Sturmhond.

— Dacă zvonurile sunt adevărate și Nikolai și-a

stabilit tabăra undeva în nord, atunci e posibil ca punctul de contrabandă de lângă Ryevost să fie activ.

— Toate astea sunt niște simple speculații, a intervenit Harshaw.

Mal a încuviințat din cap:

— Adevărat. Dar e cea mai bună pistă pe care o avem.

— Și dacă e o fundătură? a întrebat Sergei.

— Ne împărțim în două grupuri, a spus Mal. Găsim o ascunzătoare unde să puteți rămâne în siguranță, iar eu plec cu o echipă să caut pasărea de foc.

— Puteți să rămâneți aici, le-am spus eu celorlalți. Știu că pelerinii nu-s prietenoși cu Grisha și, după noaptea asta, nu știu cum or să li se schimbe sentimentele. Dar dacă suntem prinși la suprafață...

— Întunecatul nu e blând cu trădătorii, mi-a terminat Genya fraza, cu glas scăzut.

Toată lumea s-a crispat, dar eu m-am străduit să mă uit în ochii ei:

— Așa e.

— De mine deja s-a ocupat, a spus ea. Merg cu tine.

Zoya și-a netezit manșeta paltonului:

— O să înaintăm mai repede fără tine.

— Pot să țin pasul cu voi, a ripostat Genya.

— Așa să faci, a spus Mal. O să mergem prin zone pline de miliții ale întunecatului, ca să nu mai vorbim de *oprichniki*. Ești ușor de recunoscut. La fel și Tolya, că tot veni vorba.

Tamar a strâmbat din buze:

— Și îi spui tu că nu poate să vină cu noi?

Mal a stat o clipă pe gânduri:

— Poate îl deghizăm într-un copac uriaș.

Adrik a sărit în picioare atât de repede, încât aproape că m-a dat jos de pe pat.

— Ne vedem peste o oră, a zis el apăsător, ca și când i-ar fi provocat pe ceilalți să se opună.

Nadia s-a uitat la mine ridicând din umeri, iar fratele ei a ieșit din încăperea. Adrik nu era cu mult mai tânăr decât noi, dar, poate pentru că era fratele mai mic al Nadiei, întotdeauna făcea eforturi să arate că e un Grisha destoinic.

— Merg și eu, a spus Zoya. Umiditatea din peșterile astea îmi strică părul.

Harshaw s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat de perete:

— Aș prefera să rămân, a zis el cu un căscat. Dar Oncat zice să mergem.

Apoi a ridicat pisica pe umăr cu o mână.

— N-ai de gând să-ți botezi animalul? a întrebat Zoya.

— Dar are un nume.

— *Oncat* nu-i un nume. Așa se zice la pisică în kaelish.

— I se potrivește, nu?

Zoya a dat ochii peste cap și a ieșit pe ușă, urmată de Harshaw și Stigg, care a făcut o plecăciune politicoasă și a spus:

— O să fiu pregătit.

După ei au ieșit și ceilalți Grisha. Bănuiam că David ar fi preferat să rămână la Catedrala Albă, să se închidă într-o cameră cu jurnalele lui Morozova. Dar era singurul nostru Fabrikator și, presupunând că am fi găsit pasărea de foc, am fi avut nevoie de el să-mi facă cea de-a doua brățară. Nadia părea încântată să meargă împreună cu fratele ei, dar înainte să iasă din cameră i-a zâmbit afectuos lui Tamar. Mă gândeam că Maxim va alege să rămână la infirmerie și nu mă înșelasem. Poate i-aș fi putut convinge pe Vladim și celelalte gărzi preoțești să dea un exemplu pelerinilor și să profite de capacitățile de Vindecător ale lui Maxim.

Singura surpriză a fost Sergei. Deși Catedrala

Albă era mizerabilă, umedă și întunecată, era totuși relativ sigură. Oricât de dornic ar fi fost să scape din mâinile Aparatului, nu eram sigură că va risca să iasă cu noi la suprafață. Dar a încuviințat scurt din cap și a spus simplu:

— Am să fiu acolo.

Poate că eram cu toții disperați să revedem cerul albastru și să ne simțim iarăși liberi, oricare ar fi fost riscurile.

După ce au plecat cu toții, Mal a oftat și a spus:

— Ei bine, se pare că a meritat să încercăm.

— Ce te-a apucat să le vorbești de miliții? am întrebat eu, dar în clipa următoare am înțeles. Ai încercat să-i sperii.

— Nu cred că e bine să plecăm toți doisprezece. Un grup atât de mare o să ne încetinească înaintarea prin tuneluri, iar când o să ieșim la suprafață, o să trebuiască să ne separăm. Nici nu se pune problema să merg cu o sută de Grisha prin munții din sud.

— De acord, am spus eu. Să sperăm c-o să găsim un loc sigur unde să se adăpostească.

— N-o să fie ușor, dar o să găsim până la urmă, m-a asigurat el, pornind spre ușă. Mă întorc în jumătate de oră să te conduc în caverna principală.

— Mal, am spus eu, de ce în bucătărie te-ai așezat între mine și gărzile preoțești?

A ridicat din umeri:

— Nu-s primii oameni pe care i-am omorât. Și n-or să fie nici ultimii.

— M-ai împiedicat să-i despici cu Tăietura.

Nu s-a uitat la mine când a spus:

— O să fii regină într-o bună zi, Alina. Cu cât e mai puțin sânge pe mâinile tale, cu atât mai bine.

A rostit cuvântul „regină” cu mare ușurință.

— Pari sigur că o să-l găsim pe Nikolai.

— Sunt singur c-o să găsim pasărea de foc.



— Am nevoie de o armată. Pasărea de foc s-ar putea să nu fie de ajuns, am spus eu, frecându-mă la ochi cu o mână. Poate că Nikolai nici nu e în Ravka.

— Veștile care vin dinspre nord...

— Ar putea fi minciuni împrăstiate de întunecatul. „Prințul Aerului” ar putea fi doar un mit creat ca să ne scoată din ascunzătoare. Poate că Nikolai n-a reușit să ajungă la Marele Palat.

Deși mă durea, m-am străduit s-o spun:

— Ar putea fi mort.

— Chiar crezi asta?

— Nu știu.

— Dacă ar fi putut să scape cineva, acela era Nikolai.

Vulpea prea șireată. Chiar și după ce renunțase la masca lui Sturmhond, Nikolai rămăsese pentru mine tot o vulpe – mereu îngândurat, mereu cu câte un plan în minte. Dar nu prevăzuse trădarea fratelui său. Nu prevăzuse apropierea întunecatului.

— Bine, am spus eu, stânjenită de tremurul din glasul meu. Nu m-ai întrebat de umbre.

— Ar trebui?

Nu m-am putut abține. Poate voiam doar să văd cum va reacționa. Mi-am încordat degetele și din colțurile încăperii s-au ridicat fuioare de întuneric.

Mal le-a urmărit cu privirea. Ce mă așteptam să văd la el? Frică? Furie?

— Poți să faci mai mult de-atât cu ele? m-a întrebat el.

— Nu, e doar un fel de rămășiță de la ce am făcut în capelă.

— Adică ne-ai salvat viețile.

Am lăsat umbrele să cadă și mi-am strâns rădăcina nasului între degete, încercând să alung amețeala.

— Adică am folosit *merzost*. Asta nu-i o putere

reală, e doar un șiretlic de iarmaroc.

— E ceva ce ai luat de la el, a spus, iar în glasul lui mi s-a părut că simt un fel de satisfacție. O să-mi țin gura, dar nu cred că ai motive să te ascunzi de ceilalți.

Puteam să mă gândesc la asta și mai încolo.

— Și dacă oamenii lui Nikolai nu-s în Ryevost?

— Ai încredere că pot găsi o pasăre mititică, dar nu pot da de urma unui prinț cu gura mare?

— Un prinț care a reușit să scape de întunecatul timp de câteva luni.

Mal m-a fixat cu privirea:

— Alina, știi cum am reușit să nimeresc punga cu explozibil în bucătărie?

— Dacă îmi spui că ai nimerit-o pentru că ești foarte bun, îmi scot cizma și îți dau cu ea în cap.

— Păi, chiar sunt foarte bun, a zis el cu un ușor zâmbet. Dar i-am cerut lui Da vid să pună un gândac în pungă.

— De ce?

— Să-mi fie mai ușor să țintesc. N-a trebuit decât să-l urmăresc.

Am ridicat din sprâncene:

— Țsta chiar că e un șiretlic impresionant.

A ridicat din umeri:

— E singurul pe care îl știu. Dacă Nikolai e în viață, o să-l găsim.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

— N-am să te mai dezamăgesc.

S-a întors și a dat să plece, dar, înainte să închidă ușa, a spus:

— Încearcă să te odihnești. Sunt afară dacă ai nevoie de mine.

Am rămas nemișcată o vreme. Aș fi vrut să-i spun că nu mă dezamăgise, dar n-ar fi fost tocmai adevărat.

Îl mințisem în legătură cu viziunile care mă chinuiau. Mă dăduse la o parte când aveam mai

mare nevoie de el. Poate că amândoi ne ceruserăm unul altuia să renunțăm la prea mult. Pe drept sau nu, simțeam că Mal îmi întorsese spatele și o parte din mine încă îi purta pică.

M-am uitat prin camera goală. Mă tulburase să văd atâta lume înghesuită acolo. Cât de bine îi cunoșteam? Harshaw și Stigg, care erau cu câțiva ani mai în vârstă decât ceilalți, făceau parte dintre acei Grisha veniți la Micul Palat după ce aflaseră că Invocatoarea Soarelui se întorsese. Îmi erau complet străini. Gemenii credeau că aveam puteri divine. Zoya mă slujea cu inima îndoită, iar Sergei avea sufletul sfâșiat și știam că probabil mă învinovăța pentru moartea Măriei. Poate și Nadia, care suferea în tăcere, pentru că Mărie fusese prietena ei cea mai bună.

Și Mal. Cred că ajunsesem la un fel de pace, dar nu ne era ușor. Sau poate pur și simplu acceptaserăm amândoi ce aveam să devin și că drumurile noastre urmau să se despartă în mod inevitabil. *O regină într-o bună zi, Alina.*

Știam că ar fi trebuit să încerc să dorm câteva minute, dar nu-mi puteam liniști mintea și, întrucât tocmai îmi folosisem puterea, întreg trupul îmi vibra, dornic să mai invoce lumină.

Am aruncat o privire spre ușă, dorindu-mi să fi avut încuietore. Voiam să încerc ceva. Mai experimentasem de câteva ori, dar nu obținusem niciodată mai mult de o migrenă. Era periculos și probabil prostesc, dar acum, că-mi revenise puterea, voiam să mai încerc o dată.

Mi-am dat jos cizmele și m-am întins pe spate în patul meu îngust. Am închis ochii, am simțit coarnele cerbului, brățara de solzi, prezența puterii înlăuntrul meu, pulsând precum bătaile inimii. Am simțit rana de pe umăr, ghemul întunecat de cicatrici lăsate de *nichevo'ya*.

Mușcătura nimicnicului întărise legătura dintre mine și întunecatul, dându-i acces la mintea mea, așa cum colierul îi dăduse acces la puterea mea. În capelă, folosisem această legătură împotriva lui și puțin a lipsit să murim amândoi. Era o prostie s-o pun din nou la încercare. Și totuși, era tentant. Dacă întunecatul avea acces la puterea mea, eu de ce n-aș fi avut la a lui? Era o bună ocazie să aflu mai multe, să înțeleg felul în care funcționa legătura dintre noi.

*N-o să meargă, m-am liniștit eu. O să încerci, o să dai greș, apoi o să tragi un pui de somn.*

Mi-am încetinit respirația, lăsând puterea să mă inunde. M-am gândit la întunecatul, la umbrele pe care le puteam invoca încordându-mi degetele, la colierul pe care mi-l pusese la gât, la brățara care mă separase iremediabil de toți ceilalți Grisha, făcându-mă s-o apuc pe acest drum.

Nu s-a întâmplat nimic. Stăteam întinsă pe spate într-un pat din Catedrala Albă. Nu plecasem nicăieri. Eram singură într-o cameră goală. M-am uitat la tavanul umed. Era mai bine așa. În Micul Palat, izolarea aproape că mă distrusese, dar asta pentru că tânjeam după altceva, după sentimentul apartenenței, pe care îl căutasem toată viața. Dar îngropasem această nevoie în ruinele capelei. Acum mă gândeam nu la afecțiune, ci la alianțe, la cine și ce m-ar fi făcut suficient de puternică pentru această luptă.

În ziua aceea îmi trecuse prin minte să-l omor pe Aparat și îmi întipărisem pecetea în carnea lui Vladim.

Îmi spuneam că trebuise să fac asta, dar fata care fusesem cândva nu s-ar fi gândit niciodată la astfel de lucruri, îl uram pe întunecatul pentru ce le făcuse Baghrăi și Genyei, dar oare eram cu mult diferită de el? Iar dacă mi-aș fi pus la mână al treilea amplificator, oare aveam să mă mai

deosebesc vreun pic de el?

*Poate că nu*, am recunoscut eu, și în clipa aceea am simțit un ușor tremur – o vibrație care se transmitea prin legătura dintre noi, un fel de ecou la celălalt capăt al unui fir invizibil.

Simțeam o chemare în colierul de la gât și în mușcătura de pe umăr, amplificată de brățara de solzi – era o legătură statornicită prin *merzost* și prin otrava întunecată din sângele meu. *M-ai chemat și am răspuns*. Am simțit că mă ridic de pe pat, că ies din mine însămi, pornind în grabă spre el. Poate că așa simțea și Mal când urmărea o vietate – o chemare îndepărtată, o prezență care atrăgea atenția, deși nu putea fi văzută sau atinsă.

Acum pluteam în întuneric, cu ochii închiși, iar în clipa următoare stăteam într-o cameră puternic luminată. Totul în jur era încețoșat, dar tot am recunoscut încăperea: era camera tronului din Marele Palat. Oamenii discutau, dar părea că vorbeau pe sub apă – auzeam zgomote, dar nu distingeam cuvinte.

Am simțit când m-a văzut întunecatul. Silueta lui a devenit foarte clară, deși încăperea a rămas în continuare încețoșată.

Avea așa o stăpânire de sine, încât nimeni din preajma lui n-ar fi putut observa uluirea care i s-a așternut o clipă peste trăsăturile perfecte. Dar eu am văzut că i s-au mărit ochii cenușii și că i s-a tăiat respirația, rămânând cu pieptul împietrit. Degetele i s-au încleștat pe brațele fotoliului – ba nu, pe ale tronului. Apoi s-a destins, încuviințând spusele celui din fața lui.

Am așteptat, urmărindu-l cu privirea. Luptase pentru tronul acela, îndurase sute de ani de lupte și servitute pentru a pune mâna pe el. Trebuia să recunosc că i se potrivea. O mică parte din mine sperase să-l găsească slăbit, cu părul încăruntit, la fel ca al meu. Dar, orice rău i-aș fi făcut în seara

aceea la capelă, își revenise mai repede decât mine.

Când murmurul celui din fața lui s-a întrerupt, întunecatul s-a ridicat în picioare. Tronul a dispărut în fundal și mi-am dat seama că lucrurile care erau cel mai aproape de el le vedeam cel mai limpede, ca și când întunecatul ar fi fost lentila prin care priveam lumea.

— Am să mă gândesc la asta, a spus el, cu vocea lui limpede și rece, atât de familiară. Acum plecați, a cerut, făcând un gest brusc cu mâna. Cu toții.

Oare lingușitorii săi au schimbat priviri nedumerite sau pur și simplu s-au înclinat și au plecat? Nu-mi puteam da seama. Întunecatul deja începuse să coboare treptele, cu privirea ațintită asupra mea. Mi s-a strâns inima și în minte mi-a răsunat limpede un singur cuvânt: *Fugi*. Fusese o nebunie să vin la el. Dar am rămas nemișcată. N-am dat drumul la firul invizibil.

Cineva s-a apropiat de el, iar când a ajuns la câțiva centimetri de întunecatul, silueta sa a devenit mai limpede – veșminte roșii de Grisha și un chip pe care nu-l recunoșteam. Ba chiar am reușit să-i disting vorbele: „... chestiunea semnăturilor pentru...” Dar întunecatul l-a întrerupt.

— Mai încolo, i-a spus el aspru, iar Corporalnikul s-a îndepărtat.

Încăperea s-a golit de zgomot și mișcare, iar întunecatul a străbătut podeaua acoperită cu parchet, fără să-și ia privirea de la mine. Cu fiecare pas șipcile de lemn lustruit căpătau contur precis sub cizmele lui, apoi se încetoșau la loc.

Aveam senzația ciudată că eram întinsă pe patul meu din Catedrala Albă și că, în același timp, stăteam acolo, în camera tronului, învăluită în lumina caldă a soarelui.

Întunecatul s-a oprit în fața mea, cercetându-mi

chipul. Oare ce vedea? Când îmi apărea în viziuni, chipul lui nu avea nicio cicatrice. Oare acum mă vedea sănătoasă și refăcută, cu păr castaniu și ochi strălucitori? Sau oare vedea o fată ca o ciupercă, palidă și cărunță, devastată de lupta din capelă, slăbită de viața în subteran.

— De-aș fi știut că te vei dovedi o ucenică atât de iscusită...

Vocea lui era sincer admirativă, aproape surprinsă și, spre groaza mea, am simțit că partea orfană și fragilă din mine s-a bucurat de această laudă.

— De ce ai venit la mine acum? a întrebat el. Atât de mult ți-a luat să-ți revii după hârjoneala noastră?

Dacă pentru el aceea fusese o simplă hârjoneală, atunci chiar că eram pierduți. *Nu*, mi-am spus în sinea mea. Alesese acel cuvânt în mod intenționat, să mă intimideze.

Nu i-am răspuns la întrebare, ci am zis:

— Nu mă așteptam la complimente.

— Nu?

— Te-am lăsat îngropat sub un morman de dărâmături.

— Și dacă ți-aș spune că-ți respect cruzimea?

— Nu te-aș crede.

Pe buze i-a fluturat umbra unui zâmbet.

— O ucenică iscusită, a repetat el. De ce să mă înfurii pe tine, când vina e doar a mea? Ar fi trebuit să mă aștept la încă o trădare din partea ta, la încă un acces de idealism copilăresc. Dar, când vine vorba despre tine, se pare că sunt victima propriilor mele dorințe. De ce ai venit aici, Alina? m-a întrebat el, înăsprindu-și trăsăturile.

— Am vrut să te văd, am răspuns eu sincer.

Am surprins un val de uimire pe chipul lui, înainte să se întunece din nou:

— Sunt două tronuri pe podiumul din spatele

meu. Ai putea să mă vezi ori de câte ori ai vrea.

— Îmi oferi o coroană? După ce am încercat să te omor?

A ridicat din umeri:

— Poate că și eu aș fi făcut la fel.

— Mă îndoiesc.

— Într-adevăr, nu ca să salvez ceata aia de trădători și fanatici... Dar îți înțeleg dorința de a rămâne liberă.

— Și totuși, ai încercat să mă faci sclavă.

— Am căutat amplificatoarele lui Morozova pentru *tine*, Alina, ca să putem conduce ca egali.

— Ai încercat să-mi iei puterea și să te folosești de ea.

— După ce ai fugit de la mine. După ce ai ales...

Dar s-a oprit și iarăși a ridicat din umeri:

— Cu timpul, am fi ajuns să conducem ca egali.

Am simțit o tresărire, dorința fetei speriate care fusesem cândva. Chiar și acum, după tot ce făcuse, îmi doream să-l cred pe întunecatul, să găsesc o cale să-l iert. Îmi doream ca Nikolai să fie în viață. Îmi doream să am încredere în ceilalți Grisha. Îmi doream să cred ceva, orice, numai să nu fiu nevoită să înfrunt viitorul singură. *Problema cu dorințele e că ne fac slabi*. Mi-a scăpat un hohot de râs și am spus:

— Am fi egali până în ziua când aș îndrăzni să nu fiu de acord cu tine, până în clipa când ți-aș pune la îndoială judecata sau n-aș face ce mi-ai spune. Și m-ai pedepsi la fel ca pe Genya și pe mama ta, la fel cum ai încercat să-l pedepsești și pe Mal.

S-a sprijinit de fereastră și cadrul ei aurit a devenit brusc limpede:

— Crezi că ar fi altfel cu iscoada alături? Sau cu cățelușul de Lantsov?

— Da, am spus eu simplu.

— Pentru că ai fi cea puternică?



— Pentru că sunt oameni mai buni.  
— Tu ai putea să mă faci un om mai bun.  
— Iar tu ai putea să mă transformi într-un monstru.  
— N-am înțeles niciodată de ce-ți plac *otkazat'sya*. O fi pentru că ai crezut atâta timp că ești ca ei?  
— Mi-a plăcut și de tine cândva.  
Întunecatul a ridicat brusc capul. Nu se aștepta la asta. Pe toți sfinții, îmi plăcea grozav că-l luasem prin surprindere.  
— De ce nu m-ai vizitat în toate aceste luni nesfârșite, am întrebat eu.  
N-a spus nimic.  
— Când mă aflu la Micul Palat, rar trecea o zi fără să vii la mine, am continuat eu. Te vedeam mereu în câte un ungher întunecat. Credeam că-mi pierd mințile.  
— Înțeleg.  
— Cred că ți-e teamă.  
— Și cât de plăcut trebuie să fie pentru tine.  
— Cred că te temi de legătura dintre noi.  
Pe mine deja nu mă mai speria. Am făcut un pas mic în față. Întunecatul s-a încordat, dar a rămas pe loc.  
— Am o vârstă venerabilă, Alina. Știu o mulțime de lucruri despre putere, pe care tu nici măcar nu le bănuiești.  
— Dar nu-i vorba doar despre putere, nu-i așa? am spus eu calm, amintindu-mi felul în care se jucase cu mine când sosisem prima oară la palat – ba chiar dinainte, din clipa când ne cunoscuserăm.  
Fusesem o fată singură, dornică de atenție, așa că nu-i luase prea mult să-mi sucească mințile.  
Am făcut încă un pas. Întunecatul a împietrit. Trupurile noastre aproape că se atingeau. Am întins mâna și i-am cuprins obrazul în palmă. De data asta, confuzia de pe chipul său era evidentă.

A rămas neclintit, singura lui mișcare fiind unduirea ritmică a pieptului. Apoi, ca și când mi-ar fi făcut un hatâr, a închis ochii. Între sprâncene i-a apărut o cută.

— E adevărat, am spus eu blând. Ești mai puternic, mai înțelept și ai o experiență infinită.

M-am aplecat spre el și, atingându-i urechea cu buzele, i-am șoptit:

— Dar sunt o ucenică iscusită.

Ochii i s-au deschis. Am apucat să zăresc o undă de furie în ochii lui înainte să rup legătura.

Am dispărut și m-am întors în Catedrala Albă, lăsându-l doar cu amintirea luminii.

## Capitolul 4

M-am ridicat în capul oaselor, trăgând în piept aerul umed al cămăruței de alabastru. M-am uitat în jur cu un aer vinovat. N-ar fi trebuit s-o fac. Ce reușisem să aflu? Că se afla în Marele Palat și că era îngrozitor de sănătos? Nu mare lucru.

Dar nu-mi părea rău. Acum știam ce vedea când mă vizita, ce putea afla și ce nu atunci când venea la mine. Acum aveam experiență cu încă o putere care cândva îi aparținuse doar lui. Și îmi plăcuse. La Micul Palat îmi era groază de acele viziuni, credeam că-mi pierd mințile și, mai rău, mă întrebam ce spuneau despre mine. Dar se terminase. Nu-mi mai era rușine. Voiam să vadă și el cum e să fii bătut.

Am simțit o durere la tâmpla dreaptă. *Căutat am plificatoarele lui Morozova pentru tine, Alina.* Minciuni, încercase să mă facă mai puternică, dar numai pentru că-și închipuia că mă poate controla. Și acum credea asta, ceea ce mă speria. Întunecatul nu avea de unde ști că Mal și cu mine urma să plecăm în căutarea celui de-al treilea amplificator, dar nu părea să fie preocupat de pasărea de foc. Nici măcar nu o pomenise. Părase puternic

Și încrezător în sine, ca și când locul lui ar fi fost la palat, pe tron. *Știu o mulțime de lucruri despre putere, pe care tu nici măcar nu le bănuiești.* Mi-am făcut curaj. Poate că deocamdată nu eram o amenințare pentru întunecatul, dar puteam deveni periculoasă. Nu aveam de gând să mă dau bătută fără să lupt.

Am auzit un ciocănit scurt în ușă. Sosise timpul. Mi-am vârât picioarele în cizme și mi-am aranjat *kefta* aurie, făcută din petice. Poate că după slujbă aveam să-mi ofer plăcerea de-a o azvârli cât colo.

Slujba a fost un adevărat spectacol. Încă îmi era

dificil să invoc de la o adâncime atât de mare, dar am împrăștiat raze orbitoare pe pereții Catedralei Albe, storcându-mă de puteri ca să uluiesc mulțimea care se tânguia și se legăna la picioarele mele. Vladim stătea în stânga mea, cu cămașa descheiată, să se vadă urma pe care i-o lăsasem pe piept. La dreapta mea, Aparatul ținea o predică, vorbind cu multă însuflețire – fie din teamă, fie din convingere. Vocea lui răsună în caverna principală, susținând că misiunea noastră era îndrumată de Providență și că aveam să ies din aceste încercări mai puternică decât oricând.

Mă uitam la el în timp ce vorbea. Era mai palid decât de obicei și un pic transpirat, dar nu avea un aer tocmai spăsit. M-am întrebat dacă nu cumva era o greșală să-l las în viață, dar, fără un acces de furie și putere care să-mi ghideze acțiunile, execuția nu mi se părea o opțiune pe care s-o iau în serios.

În cavernă s-a lăsat liniștea. M-am uitat la fețele entuziaste ale credincioșilor. Se simțea ceva nou în bucuria lor, poate pentru că văzuseră pentru prima oară un pic din adevărata mea putere. Sau poate pentru că Aparatul își făcuse treaba atât de bine. Lumea aștepta să spun ceva. Visasem de mai multe ori că mă aflu într-o astfel de împrejurare, că jucam într-o piesă, dar nu-mi învățasem replicile.

— Mă voi...

Dar vocea mi s-a frânt. Mi-am dres glasul și am încercat din nou.

— Mă voi întoarce mai puternică decât înainte, am zis eu, cu cea mai convingătoare voce de sfântă de care eram în stare. Voi sunteți ochii mei.

Aveam nevoie să fie ochii mei, ca să-l supravegheze pe Aparat și ca să se apere unii pe alții.

— Voi sunteți pumnii mei. Voi sunteți săbiile

mele.

Mulțimea a izbucnit în urale, strigând în cor:

*Sankta*

*Alina! Sankta Alina! Sankta Alina!*

— N-a fost rău, a spus Mal când m-am îndepărtat de balcon.

— Îl ascult pe Aparat de aproape trei luni. S-o fi prins și de mine câte ceva.

La porunca mea, Aparatul a anunțat că va petrece trei zile în singurătate, postind și rugându-se pentru succesul misiunii noastre. Gărzile preotești vor face la fel, urmând să stea numai în arhive și să fie păzite de Soldat Sol.

— Astfel își vor întări credința, le-am spus lui Ruby și celorlalți soldați.

Speram că trei zile ne vor fi de-ajuns să ne îndepărtăm suficient de Catedrala Albă. Dar, cunoscându-l pe Aparat, probabil avea să-i convingă pe soldați să-i dea drumul înainte de prânz.

— Te știi de mult, a spus Ruby, luându-mă de mână când am dat să plec. Eram în regimentul tău. Mai ții minte?

Avea ochii umezi, iar tatuajul de pe obraz era atât de negru, încât părea că-i plutește pe piele.

— Bineînțeles, am spus eu prietenos.

Nu fuseserăm prietene. Pe vremuri, Ruby era mai interesată de Mal decât de religie. Eram aproape invizibilă pentru ea.

A suspinat și și-a lipit buzele de degetele mele.

— Sankta, a șoptit ea cu înflăcărare.

Ori de câte ori îmi închipuiam că viața mea nu putea deveni mai ciudată, se întâmpla câte ceva care mă contrazicea.

După ce m-am despărțit de Ruby, am mai vorbit o dată cu Aparatul între patru ochi.

— Știi ce mă duc să caut, preotule, și știi ce putere voi avea când mă voi întoarce. Așa că nu

vreau ca Soldat Sol sau Maxim să pățească ceva cât sunt plecată.

Nu-mi plăcea să-l las pe Vindecător singur în subteran, dar nu voiam nici să-i poruncesc să ne însoțească, întrucât nu știam ce pericole ne așteptau la suprafață.

— Nu suntem dușmani, Sankta Alina, a spus blând Aparatul. Nu uita că tot ce-am vrut a fost să te văd pe tronul Ravkăi.

Mi-a venit să zâmbesc.

— Știu, preotule. Pe tron și sub papucul tău.

A înclinat capul într-o parte, uitându-se cu atenție la mine. Sclipirea de fanatism îi dispăruse din ochi. Acum părea doar viclean.

— Nu ești ceea ce mă așteptam, a recunoscut el.

— Nu-s tocmai sfânta pe care ți-o doreai?

— Ca sfântă, nu faci figură bună. Dar poate vei fi mai bună ca regină. Mă voi ruga pentru tine, Alina Starkov.

Și, lucru ciudat, chiar l-am crezut.

Mal și cu mine ne-am întâlnit cu Grisha la Fântâna lui Chetya, un puț natural aflat la intersecția a patru mari galerii. Dacă Aparatul hotăra să pună pe cineva să se țină după noi, le-ar fi fost mai greu să ne urmărească pornind din acel loc. Cel puțin, asta era ideea, dar nu ne așteptam să se strângă atâția pelerini să-și ia rămas-bun de la noi. Din camerele lor, Grisha veniseră însoțiți de credincioși care se strânseseră în jurul fântânii.

Cu toții eram îmbrăcați în haine obișnuite de drum, iar *keftele* le aveam în ranițe. Îmi dădusem jos straietele aurii și luasem pe mine un palton gros, o căciulă de blană, iar pe șold simțeam greutatea reconfortantă a pistolului atârnat de centură. Dacă nu mi-ar fi văzut părul cărunț, nu cred că m-ar fi recunoscut vreun pelerin.

Credincioșii întindeau mâna să-mi atingă mâneca sau degetele. Unii ne ofereau mici daruri, singurele lucruri de preț pe care le aveau: chifle păstrate cu grijă, tari ca piatra, bucăți de dantelă, câteva flori de mină, pietricele șlefuite. Cu lacrimi în ochi, murmurau rugăciuni pentru sănătatea noastră.

Genya a fost surprinsă când o femeie i-a așezat pe umeri un șal de rugăciune verde-închis.

— Nu negru, a spus femeia. Pentru tine, nu negru.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu doar Aparatul mă ținuse departe de acești oameni, ci și eu mă izolasem de ei. Nu doar că nu pusesem preț pe credința lor, dar mă și temusem de speranțele pe care și le puneau în mine. Dragostea și grija care se citeau în aceste mici gesturi erau o povară pe care nu mi-o doream.

Am sărutat obraji, am strâns mâini, am făcut promisiuni pe care nu eram sigură că le pot îndeplini, apoi am pornit la drum. Fusesem adusă în Catedrala Albă pe o targă. Cel puțin acum plecam pe picioarele mele.

Mal a luat-o înaintea, iar Tolya și Tamar încheiau șirul, asigurându-se că nu eram urmăriți.

Mulțumită lui David, care avusese acces la arhive, și cu ajutorul simțului de orientare înăscut al lui Mal, reușiseră să schițeze o hartă aproximativă a rețelei de tuneluri. Încercaseră să stabilească un traseu spre Ryevost, dar informațiile lor erau incomplete. Și oricât de precise ar fi fost, nu aveau de unde ști peste ce vom da.

După ce fugisem din Os Alta, oamenii întunecatului încercaseră să se infiltreze prin rețeaua de galerii de sub bisericile și locurile sfinte ale Ravkăi. Văzând că nu reușesc, începuseră să bombardeze tunelurile, blocând căile de ieșire și

încercând să-i scoată la suprafață pe cei care se ascundeau în ele. Alkemii din subordinea întunecatului creaseră explozibile noi, capabile să dărâme clădiri întregi, și pompau gaze inflamabile în subteran, astfel încât nu era nevoie decât de o scânteie produsă de inferni pentru ca secțiuni întregi din vechea rețea de galerii să se prăbușească. Era unul dintre motivele pentru care Aparatul insistase să rămân în Catedrala Albă.

Umblau zvonuri cum că fuseseră distruse în acest fel multe tuneluri dinspre vest, așa că Mal ne-a condus spre nord. Nu era ruta cea mai directă, dar speram să fie sigură.

Era o adevărată ușurare să merg prin galerii, să fac, în sfârșit, ceva după săptămânile în care stătusem închisă în cămăruța mea. Încă eram slăbită, dar mă simțeam mai puternică decât în ultimele luni și înaintam fără să mă plâng.

Încercam să nu mă gândesc ce urma să facem dacă punctul de contrabandă de lângă Ryevoost nu era activ. Cum aveam să găsim un prinț care nu voia să fie găsit și să facem asta fără a fi noi înșine descoperiți? Dacă Nikolai era în viață, poate că mă căuta și el, sau poate că făcuse alianță cu altcineva. Poate își închipuia că murisem în bătălia de la Micul Palat.

Galeriile deveneau tot mai întunecate pe măsură ce ne îndepărtam de Catedrala Albă și de strălucirea ciudată a pereților ei de alabastru. În scurtă vreme, drumul nu ne-a mai fost luminat decât de flăcările tremurătoare ale felinarelor noastre. În unele locuri, tunelurile erau atât de înguste, încât trebuia să ne scoatem ranițele și să ne strecurăm printre pereți. Apoi, pe neașteptate, ne trezeam în câte o cavernă uriașă, cu solul ca o pășune.

Mal avusese dreptate: un grup atât de mare ca al nostru era gălăgios și greoi. Înaintam chinuitor



de greu, mărșăluind într-o coloană lungă, cu Zoya, Nadia și Adrik răsfirați de-a lungul coloanei – în caz că s-ar fi prăbușit o galerie, aerul invocat de Furtunoși ar fi putut să-i țină în viață pe cei prinși sub dărâmături, până aveau să fie eliberați.

David și Genya rămâneau mereu în urmă, dar se pare că el era cel responsabil de întârziere. În cele din urmă, Tolya a hotărât să care și rucsacul uriaș care încovoia umerii înguști ai lui David.

— Ce ai înăuntru? a gemut uriașul.

— Trei perechi de șosete, o pereche de pantaloni și o cămașă de schimb. O gamelă, o cană de tablă și o farfurie. O riglă de calcul cilindrică, un cronometru, un borcan cu sirop de molid, trusa de anticorozivi...

— Trebuia să iei doar strictul necesar.

David a încuviințat hotărât din cap:

— Așa am și făcut.

— Te rog, spune-mi că n-ai luat și jurnalele lui Morozova, am intervenit eu.

— Bineînțeles că le-am luat.

Am dat ochii peste cap. Erau cel puțin cincisprezece tomuri legate în piele.

— Poate or să fie bune să aprindem focul cu ele, am spus eu.

— Glumește? a întrebat David cu îngrijorare. Nu-mi dau seama niciodată când glumește.

Bineînțeles că glumeam. Sperasem că jurnalele îmi vor oferi indicii despre pasărea de foc și poate despre cum m-ar fi putut ajuta amplificatoarele să distrug Falia. Dar se dovediseră a fi o fundătură și, la drept vorbind, mă și speriaseră un pic. Baghra mă prevenise în legătură cu nebunia lui Morozova, și totuși mă așteptasem să găsesc înțelepciune în scrierile lui. În schimb, jurnalele îmi oferiseră ocazia să studiez în detaliu o obsesie, pusă pe hârtie sub forma unor mângăleli aproape indescifrabile. Morala era că geniul nu avea nevoie

de o caligrafie impecabilă.

Jurnalele sale timpurii îi descriau experimentele: formula focului lichid, pe care o distrusese, un leac pentru împiedicarea putrefacției, experimentele prin care obținuse oțelul Grisha, o metodă pentru oxigenarea sângelui, anul nesfârșit pe care îl petrecuse inventând sticla incasabilă. Înzestrările lui le întreceau pe ale Fabrikatorilor obișnuiți, și era foarte conștient de asta. Unul dintre principiile de bază al teoriei Grisha era că „asemănătorul cheamă asemănătorul”, dar Morozova părea să creadă că, dacă realitatea ar fi fost descompusă în particulele ei de bază, orice Grisha ar fi putut să lucreze cu ele. *Suntem, în esență, identici cu toate lucrurile?* se întreba el în repetate rânduri, subliniind aceste cuvinte în manuscrisele sale. Era arogant și îndrăzneț – și totuși, întreg la minte.

Apoi începuse să lucreze cu amplificatoare, și diferența era evidentă. Textul devenea mai dens și mai neîngrijit. Marginile jurnalelor erau pline cu diagrame și săgeți haotice care trimiteau la pagini anterioare. Cele mai înfiorătoare erau descrierile experimentelor sale pe animale și ilustrațiile disecțiilor. Îmi întorceau stomacul pe dos și mă făceau să cred că Morozova meritase martiriul de care avusese parte. Omora animale și le readucea la viață, uneori de mai multe ori, cercetând în profunzime *merzost*, creația, puterea vieții asupra morții, și încercând să găsească un mod de a crea amplificatoare care puteau fi folosite împreună. Era o putere interzisă, dar știam foarte bine cât de ispititoare devenea și mă treceau fiori gândindu-mă că aceste căutări îl făcuseră să-și piardă mințile.

Din paginile manuscriselor nu reieșea că ar fi fost mânat de țeluri nobile, dar simțeam că, în stilul frenetic al scrierilor sale, în insistența lui că

puterea putea fi obținută de oriunde, se ascundea o convingere mai adâncă. Morozova trăise cu mult înainte să se înființeze Armata a Doua. Fusesse cel mai puternic Grisha de pe fața pământului, și puterea aceasta îl izolase de lume. Mi-am amintit de vorbele întunecatului: *Nu mai e nimeni ca noi, Alina. Și nici n-o să mai fie vreodată.* Poate Morozova credea că, deși nu mai era nimeni ca el, ar fi putut totuși să creeze Grisha cu puteri mai mari. Sau poate că totul era doar în imaginația mea, poate că proiectam în paginile jurnalului propria-mi singurătate și lăcomie.

Eram stăpânită de pofta de a pune mâna pe pasărea de foc și de sentimentul că eram unică, iar vălmășagul de cunoaștere și dorințe din mintea mea era tot mai greu de descâlcit.

Am fost smulsă din gândurile mele de zgomotul unei ape curgătoare. Ne apropiam de un râu subteran. Mal a încetinit pasul, cerându-mi să merg alături de el și să împrăști lumină în galerie. A fost o idee bună, pentru că, la un moment dat, tunelul a coborât atât de abrupt, încât am alunecat și m-am izbit de el, fiind cât pe ce să-l răstorn peste muchia de piatră în apa care curgea la picioarele noastre. Aici vuietul era asurzitor, iar un pic mai încolo râul se prăbușea într-o grotă cu o adâncime greu de estimat, formând o cascadă care înălța coloane de stropi fini.

Am legat o funie de mijlocul lui Tolya, care a traversat pe celălalt mal, apoi a legat-o de o stâncă, să putem trece unul câte unul, ținându-ne de ea. Apa ere rece ca gheața și îmi ajungea până la piept, iar forța ei m-ar fi dărâmat dacă nu m-aș fi ținut de funie. Harshaw a traversat ultimul. Am trăit câteva momente de groază când a alunecat și a căzut sub apă, iar funia aproape că i-a scăpat din mâini. Dar a ieșit imediat la suprafață, trăgând aer în piept, cu Oncat udă learcă, scuipând cu furie

pe umărul lui. Când a ajuns lângă noi, fața și gâtul lui Harshaw erau brăzdate de mici tăieturi.

Am fi vrut cu toții să facem o pauză, dar Mal a insistat să mergem mai departe.

— Sunt udă learcă, s-a plâns Zoya. De ce nu ne putem odihni în *această* grotă umedă, ci în următoarea grotă umedă.

Mal nu s-a oprit, ci doar a arătat înspre râu cu degetul.

— Din cauza asta, a strigat el, acoperind mugetul apei. Dacă ne urmărește cineva, o să-i fie ușor să se apropie de noi la adăpostul zgomotului.

Zoya s-a încruntat, dar ne-am continuat drumul, până ne-am îndepărtat de vuietul râului.

Tremurând în hainele pline de apă, am petrecut noaptea într-o cavernă de calcar jilav, în care nu se auzea decât clănțănitul dinților noștri.

Am continuat așa două zile, înaintând prin tuneluri, făcând uneori cale întoarsă, când ajungeam în câte o fundătură. Nu mai știam în ce direcție mergeam, dar, când Mal ne-a anunțat că o luăm spre vest, am observat că galeriile încep să urce, conducându-ne spre suprafață.

Mal a impus un ritm necruțător, comunicând cu gemenii de la coada coloanei prin fluierături, să se asigure că nimeni n-a rămas prea mult în urmă. Din când în când, se întorcea să-i verifice pe fiecare în parte.

— Îmi dau seama ce faci, i-am spus eu la un moment dat, când s-a întors în capul șirului.

— Ce anume?

— Te întorci când cineva rămâne în urmă și începi câte o conversație. Îl întrebi pe David despre proprietățile fosforului sau pe Nadia de pistrui ei...

— N-am întrebat-o niciodată pe Nadia de pistrui.

— Sau de altceva. Apoi iuțești ușurel pasul, să-i faci să meargă mai repede.

— Pare să fie o metodă mai bună decât să-i împung cu bățul, a răspuns el.

— Dar mai puțin distractivă.

— Mi-a obosit brațul cu care împung.

Apoi s-a îndepărtat, grăbind pasul. Nu mai discutaserăm atât de mult de când plecaserăm din Catedrala Albă.

În rest, toți ceilalți vorbeau mai tot timpul între ei. Tamar încerca s-o învețe pe Nadia niște balade shu. Din nefericire, memoria ei era îngrozitoare, în schimb fratele ei avea o excelentă ținere de minte și învăța cu dragă inimă. Tolya, care de obicei era taciturn, recita cicluri întregi de poeme în ravkana și shu – cu toate că nimeni nu voia să le asculte.

Deși Mal ordonase să ne păstrăm locul în coloană, Genya venea deseori în față să mi se plângă:

— Toate poemele sunt despre un erou viteaz pe nume Kregi. Absolut toate. De fiecare dată merge călare pe un armăsar și trebuie să ascultăm cum era armăsarul, care erau cele trei săbii pe care le purta Kregi, ce culoare avea eșarfa de la mâna lui, câți monștri a sfârtecat și cât de onest și de bun la suflet era. Tolya e surprinzător de sentimental pentru un mercenar.

Am râs și m-am uitat în urmă, deși nu vedeam mare lucru.

— Lui David îi place? am întrebat eu.

— Nici nu-l ia în seamă. În ultima jumătate de oră a trăncănit despre nu știu ce compuși minerali.

— Poate că David și Tolya vor sfârși prin a se adormi unul pe celălalt, a bombănit Zoya.

Dar nu avea niciun motiv să se plângă. Deși erau cu toții Etherealki, singurul lucru pe care păreau să-l aibă în comun Infernii și Furtunoșii era înclinația lor către dispută. Stigg nu-l voia pe

Harshaw în preajmă pentru că nu suporta pisicile, iar Harshaw se simțea întotdeauna ofensat în numele pisicii. Adrik ar fi trebuit să stea pe la mijlocul coloanei, dar voia să fie în preajma Zoyei, care se tot îndepărta de capul coloanei ca să scape de el. Începeam să-mi doresc să fi tăiat funia și să-i fi lăsat pe toți să se înece în râu.

Iar Harshaw nu mă plictisea, ci pur și simplu mă scotea din sărite. Îi plăcea să-și frece cremenea de pereții galeriilor, făcând mici scânteii, și scotea întruna bucățele de brânză din buzunar s-o hrănească pe Oncat, după care chicotea de parcă pisica i-ar fi zis ceva foarte amuzant, într-o dimineață, am descoperit că-și răsese părul stacojiu de pe lateralele capului, lăsându-și doar o creastă lată.

— Ce-ai făcut? a țipat Zoya. Arăți ca un cocoș nebun!

Harshaw a ridicat din umeri:

— Oncat a insistat.

Și totuși, din când în când, tunelurile ne surprindeau cu minunății care îi lăsau fără cuvinte chiar și pe Etherealki. După ce ne petrecuserăm câteva ore fără să vedem decât rocă cenușie și calcar acoperit cu noroi, am ajuns într-o cavernă azurie atât de rotundă și de netedă, încât ai fi zis că intraserăm într-un uriaș ou emailat. Apoi am dat peste o serie de mici grote căptușite cu pietre roșiatice – poate că erau rubine. Genya a botezat ansamblul Cutia de Bijuterii, apoi, ca să ne trecem timpul, am început să dăm nume tuturor grotelor prin care treceam. A urmat Livada, o grotă plină de stalactite și stalagmite care se contopiseră și formaseră coloane subțiri. La mai puțin de o zi după aceea, am ajuns în Sala de Dans, o peșteră lungă cu pereți de cuarț roz, cu un sol atât de alunecos, încât a trebuit să mergem în patru labe, căzând din când în când pe burtă. Apoi am ajuns la

Poarta îngerilor, o ciudată poartă din bare de fier împletite, parțial scufundată. Era flancată de două statui înaripate, cu capul plecat, cu mâinile sprijinite pe paloșe de marmură. Scripetele porții încă funcționa și am trecut prin ea fără probleme, dar oare de ce fusese pusă acolo? Și de cine?

În a patra zi am dat peste o cavernă cu un lac perfect nemișcat, în care înotau peștișori luminescenți, creând iluzia unui cer înstelat.

Mal și cu mine ne aflam un pic înaintea celorlalți. A vârât mâna în apă, dar a icnit și a retras-o repede:

— Muscă.

— Așa-ți trebuie, am spus eu. „Ia uite, un lac întunecat plin cu chestii strălucitoare. Ia să vâr mâna în el.”

— Ce pot să fac dacă sunt adorabili, a răspuns el, obișnuitul său zâmbet impertinent strălucindu-i pe chip precum lumina pe luciul apei.

Apoi a redevenit serios. Și-a luat ranița în spate și mi-am dat seama că voia să se îndepărteze de mine.

— Să știi că nu m-ai dezamăgit, Mal, am spus eu, fără să-mi dau seama de unde ieșiseră acele vorbe.

— Știm amândoi că așa a fost, a răspuns el, ștergându-și de coapsă mâna udă.

— O să călătorim împreună cine știe cât timp. În cele din urmă va trebui să stai de vorbă cu mine.

— Stau de vorbă cu tine chiar în clipa asta.

— Și e chiar atât de rău?

— N-ar fi, s-a uitat el țintă în ochii mei, dacă ce-ai vrea eu de la tine ar fi doar să stăm de vorbă.

Mi s-au încins obrazii. *Nu-ți dorești asta*, mi-am spus mie însemi. Dar am simțit că mă topesc precum ceara ținută prea aproape de foc:

— Mal...

— Trebuie să am grijă de siguranța ta, Alina, să

fiu atent doar la ce contează. Și nu pot să fac asta dacă...

S-a oprit și a oftat prelung:

— Ai fost menită pentru ceva mai important decât mine și am să mor luptând ca să obții acel lucru. Dar, te rog nu-mi cere să mă prefac că mi-e ușor.

Și a pornit spre următoarea grotă.

M-am uitat la luminițele din lacul al cărui luciul încă era vălurit de scurta atingere a lui Mal. I-am auzit pe ceilalți apropiindu-se de cavernă.

— Oncat mă zgârie tot timpul, a spus Harshaw când a ajuns lângă mine.

— Ah, da? am zis eu absentă.

— Și totuși, îi place să stea mereu lângă mine.

— Încerci să fii profund, Harshaw?

— Uite ce-aș vrea să știu: oare dacă mănânc suficienți pești din ăștia, o să încep să luminez și eu?

Am clătinat din cap. Bineînțeles că unul dintre ultimii Inferni rămași în viață trebuia să fie nebun. M-am ridicat și am pornit prin galerie.

— Hai, Harshaw! am strigat eu peste umăr.

Apoi s-a auzit prima explozie.



## Capitolul 5

S-a zdruncinat întreaga cavernă și s-a prăbușit peste noi o ploaie de pietre.

Mal a apărut lângă mine într-o clipă. M-a tras la o parte din calea unui bolovan, iar Zoya a venit și ea unde mă aflam.

— Stingeți felinarele! a strigat Mal. Dați jos ranițele!

Ne-am aruncat ranițele lângă pereți, pe post de proptele, în caz că s-ar fi prăbușit galeria, apoi am stins felinarele, ca nu cumva să provocăm o nouă explozie.

*Bum!* Deasupra noastră? La nord de noi? Greu de spus.

Au trecut câteva secunde lungi. *Bum!* De data asta, explozia s-a produs mai aproape de noi și a fost mai zgomotoasă. Pământ și pietre se prăvăleau peste capetele noastre plecate.

— Ne-a găsit, a scâncit Sergei, cu vocea sugrumată de spaimă.

— N-ar fi avut cum, a protestat Zoya. Nici măcar Aparatul nu știa încotro pornim.

Mal s-a mișcat un pic și de pe umeri i-au căzut câteva pietre.

— Atacă la întâmplare, a spus el.

— Pisica aduce ghinion, a spus Genya cu glas tremurător.

*Bum!* Atât de tare, încât mi-au clănțănit dinții.

— *Metan yez*, a spus David.

Gaz de mlaștină.

O secundă mai târziu, i-am simțit și eu mirosul greu de turbă. Dacă erau și Interni deasupra, o scânteie avea să ne spulbere pe toți. Cineva a început să plângă.

— Furtunoși, a poruncit Mal, împingeți gazul spre est.

Cum putea fi atât de calm?

Am simțit-o pe Zoya mișcându-se lângă mine, apoi curentul de aer invocat de ea și de ceilalți Furtunoși, care a îndepărtat gazul de noi.

*Bum!* îmi era greu să respir. Spațiul părea foarte strâmt.

— Pe toți sfinții! s-a lamentat Sergei.

— Văd flăcări! a strigat Tolya.

— Împingeți-le spre est! a repetat Mal calm.

S-a auzit șuierul vântului iscat de Furtunoși. Mal era ghemuit în stânga mea, iar mâna mi s-a furișat spre el, căutând-o pe a lui. Degetele ni s-au împreunat. Am auzit un icnet venind din dreapta mea și am întins cealaltă mână spre palma liberă a Zoyei, strângând-o cu putere.

*BUM!* De data asta, întreg tunelul s-a umplut de zgomotul pietrelor prăbușite. Am auzit câteva țipete în întuneric și mi-a intrat praf în plămâni.

— Fără felinare, a spus Mal când s-a făcut liniște. Alina, avem nevoie de lumină.

Mi-a fost foarte greu, dar am găsit o fâșie de lumină și am lăsat-o să înflorească în tunel. Toți eram acoperiți cu praf și aveam ochii mari și speriați. Am făcut rapid trecerea în revistă: Mal, Genya, David, Zoya, Nadia și Harshaw – Oncat stătea ghemuită în cămașa lui.

— Tolya? a strigat Mal.

Nimic. Dar după câteva clipe s-a auzit:

— Suntem teferi!

Vocea lui Tolya venea din spatele stâncilor care blocaseră tunelul, dar era puternică și limpede. Mi-am sprijinit capul de genunchi, simțindu-mă ușurată.

— Unde e fratele meu? a strigat Nadia.

— E aici, cu mine și cu Tamar, a răspuns Tolya.

— Sergei și Stigg? am întrebat eu.

— Nu știu.

*Pe toți sfinții!*

Ne așteptam să urmeze încă o explozie, care să

dărâme tunelul peste noi. După ce am văzut că nu se mai întâmplă nimic, am început să dăm la o parte pietrele care ne despărteau de Tolya, în timp ce el și sora lui făceau la fel din cealaltă parte. După doar câteva clipe, le-am văzut mâinile, apoi fețele murdare. S-au strecurat în porțiunea noastră de tunel. După ce Adrik a trecut și el, coborând mâinile, tavanul de deasupra locului unde stătuse cu o clipă mai înainte alături de gemeni s-a prăbușit într-un nor de praf și pietre. Fratele Nadiei tremura din toate încheieturile.

— Tu ai ținut tavanul? I-a întrebat Zoya.

În locul lui a răspuns Tolya:

— A făcut o bulă de aer imediat ce s-a auzit ultima explozie.

— Uau! i-a spus Zoya lui Adrik. Sunt impresionată.

Când a văzut entuziasmul de pe chipul lui, Furtunoasa a mormăit:

— M-am răzgândit. Doar îți aprob cu invidie inițiativa.

— Sergei? am strigat eu. Stigg?

Doar liniște și zgomotul pietrișului care încă se prăvălea ici-colo.

— Să încerc ceva, a spus Zoya.

A ridicat mâinile. Am auzit un pârâit și aerul a părut să se lichefizeze.

— Sergei? a spus ea, cu o voce ciudat de îndepărtată.

Apoi am auzit vocea lui Sergei, slabă și tremurătoare, dar limpede, ca și când ar fi vorbit chiar lângă mine.

— Aici, a găfâit el.

Zoya și-a îndoit degetele, făcând unele ajustări, și l-a strigat din nou pe Sergei.

După ce a răspuns din nou, David a zis:

— Vocea pare să vină de sub noi.

— Sau nu, a răspuns Zoya. Acustica poate fi

înșelătoare.

Mal a făcut câțiva pași:

— Nu, are dreptate. Probabil că în porțiunea lor de tunel s-a prăbușit solul.

Am avut nevoie de aproape două ore să-i găsim și să-i dezgropăm – Tolya dădea pământul la o parte, Mal dădea indicații, Furtunoșii susțineau pereții tunelului creând o bulă de aer, iar eu mențineam o lumină slabă, în timp ce restul alcătuiseră un șir ce căra bolovanii și pietrișul.

Când i-am descoperit pe Stigg și Sergei, erau acoperiți de noroi și aproape inconștienți.

— Ne-am redus pulsul, a mormăit Sergei amețit. Ne-am încetinit respirația. Să folosim mai puțin aer.

Tolya și Tamar i-au readus la normal, accelerându-le bătăile inimii și umplându-le plămânii cu oxigen.

— Nu credeam c-o să veniți după noi, a mormăit Stigg, care încă era confuz.

— De ce? a întrebat Genya plângând, curățându-i cu grijă noroiul din jurul ochilor.

— Nu era sigur c-o să vă pese, a zis Harshaw din spatele meu.

Câțiva au protestat cu glas scăzut, iar unii au plecat privirea cu un aer vinovat. Chiar mă gândeam la Stigg și Harshaw ca la niște străini. Iar Sergei... ei bine... Sergei nu mai era el însuși de ceva vreme. Niciunul dintre noi nu se străduise cu adevărat să se apropie de ei.

Când Sergei și Stigg și-au revenit și au reușit să se țină pe picioare, ne-am întors în partea intactă a tunelului. Unul câte unul, Furtunoșii s-au oprit din invocat vânt și am așteptat să vedem dacă tavanul rezistă, ca să se poată odihni și ei. Ne-am curățat unul altuia praful și noroiul de pe față și de pe haine cum am putut mai bine, apoi am băut pe rând dintr-o ploscă cu *kvas*. Stigg a strâns-o în

mână așa cum strânge un sugar biberonul.

— Toată lumea se simte bine? a întrebat Mal.

— Nu m-am simțit niciodată atât de bine, a spus Genya cu glas tremurător.

David a ridicat o mână:

— Eu m-am simțit și mai bine.

Am izbucnit cu toții în râs.

— Ce-am zis? s-a mirat el.

— Dar cum ai făcut chestia aia? a întrebat-o Nadia pe Zoya. Șiretlicul cu sunetul?

— Trebuie doar să creezi o anomalie acustică. Ne jucam așa la școală, când voiam să tragem cu urechea la ce spuneau elevii din alte camere.

— Care va să zică așa, a pufnit Genya.

— Poți să ne arăți și nouă cum se face? a întrebat Adrik.

— Într-o zi, când n-o să am nimic mai bun de făcut.

— Furtunoși, a spus Mal, sunteți pregătiți s-o luați din loc?

Au încuviințat cu toții din cap. Fețele lor aveau strălucirea pe care o dădea folosirea puterii Grisha, dar știam că erau storși de vlagă. Susținuseră tonele de stâncă ale tavanului aproape un kilometru și aveau nevoie de mai mult de câteva minute ca să-și revină.

— Atunci să plecăm naibii de aici, a spus Mal.

Am luminat drumul, temându-mă în continuare de surprizele care ne mai așteptau. Înaintam cu grijă, cu Furtunoșii permanent în alertă, cotind prin tuneluri și grote până nu mi-am mai dat seama încotro ne îndreptam. Leșiserăm de mult de pe harta desenată de Mal și David.

Toate sunetele păreau amplificate. La fiecare cădere de pietriș, rămâneam înlemniți pe loc, așteptând să se întâmple ceva îngrozitor. Încercam să mă gândesc la orice altceva numai la pământul de deasupra noastră nu. Dacă s-ar fi prăbușit

tavanul, iar puterea Furtunoșilor n-ar fi putut face față, am fi murit striviți și nimeni n-ar fi știut de noi – flori sălbatice puse la presat între paginile unei cărți și uitate cu desăvârșire.

În cele din urmă mi-am dat seama că picioarele mele făceau un efort mai mare și am înțeles că tunelul devenise abrupt. Am auzit oftaturi de ușurare, câteva urale șoptite și, în mai puțin de o oră, am ajuns într-un fel de pivniță înghesuită, pe tavanul căreia se vedea o trapă.

Aici, pământul era ud, presărat cu băltoace – semn că eram aproape de orașele de pe malul fluviului. La lumina care mi se împrăștia din palme am văzut că pereții de piatră erau crăpați, dar nu mi puteam da seama dacă erau crăpături vechi sau rezultatul unor explozii recente.

— Cum ai reușit? l-am întrebat pe Mal.

A ridicat din umeri:

— Ca de obicei. La suprafață e vânat. Am tratat ieșirea la suprafață ca pe o vânătoare.

Tolya a scos din buzunarul hainei ceasul vechi al lui David. Habar n-aveam cum ajunsese la el.

— Dacă merge bine, a spus uriașul, atunci e trecut de apus.

— Trebuie să-l întorci zi de zi, a spus David.

— Știu.

— Și l-ai întors?

— Da.

— Atunci merge bine.

M-am întrebat dacă să-i amintesc lui David că pumnul lui Tolya era cam cât capul lui.

— La norocul nostru, a strâmbat Zoya din nas, o să dăm peste cineva care pregătește slujba de la miezul nopții.

Multe dintre intrările și ieșirile tunelurilor se aflau în locuri sfinte – dar nu toate. Puteam să ieșim în absida unei biserici, în curtea unei mănăstiri sau am fi putut foarte bine să scoatem

capul prin podeaua unui bordel. *Bună ziua, stimați mușterii!* Mi-am înăbușit râsul. Epuizarea și frica îmi pricinuiseră un acces de frivolitate.

Și dacă ne aștepta cineva deasupra? Dacă Aparatul schimbase iarăși tabăra și îl pusese pe întunecatul pe urmele noastre? Nu mai gândeam limpede. Mal credea că exploziile fuseseră un atac la întâmplare asupra tunelurilor, și aceasta era singura ipoteză verosimilă. Aparatul nu avea de unde ști unde vom fi și când anume. Și, chiar dacă întunecatul ar fi aflat că eram în drum spre Ryevost, de ce s-ar fi obosit să folosească bombe ca să ne scoată la suprafață? Putea foarte bine să ne aștepte în Ryevost.

— Să mergem, am spus eu. Simt că mă sufoc.

Mal le-a făcut semn gemenilor să mă flancheze.

— Fiți cu ochii-n patru, le-a spus el. Dacă simțiți fie și cel mai mic pericol, s-o duceți pe Alina de aici. O luați spre vest și mergeți cât de departe puteți.

Abia după ce Mal a început să urce scara mi-am dat seama că toți făcuserăm un pas în spate, așteptând s-o ia el înainte. Tolya și Tamar erau amândoi luptători experimentați, iar Mal era singurul *otkazat'sya* dintre noi, așa că de ce își asuma el un risc atât de mare? Am vrut să-l strig, să-i spun să fie precaut, dar ar fi fost ridicol. Renunțaserăm de mult la precauție.

Când a ajuns în capul scărilor, mi-a făcut un semn, iar eu am întrerupt lumina și ne-am cufundat cu toții în beznă. Am auzit o bufnitură și zăngănit de balamale, apoi un icnet discret și scârțâitul trapei. De deasupra nu s-a revărsat lumină, nu s-au auzit strigăte, nici împușcături.

Inima îmi bubuia în piept. L-am auzit pe Mal ieșind la suprafață și pășind pe podea. În cele din urmă s-a auzit și scăpărarea unui băț de chibrit și lumina s-a revărsat prin trapă. Mal a fluierat de

două ori – semnalul că totul era în regulă.

Am urcat scara unul câte unul. Când am scos capul prin trapă, m-au trecut fiori pe șira spinării. Era o cameră hexagonală, pe ai cărei pereți ce păreau sculptați în lapislazuli erau atârinate panouri de lemn pictate fiecare cu câte un sfânt. Aureolele lor aurii străluceau în lumina felinarelor, iar colțurile încăperii erau acoperite cu păienjenișuri albicioase. Mal și-a așezat felinarul pe un sarcofag de piatră. Ne aflam într-o criptă.

— Perfect! a spus Zoya. Dintr-un tunel într-un mormânt. Ce urmează, o ieșire către un abator?

— Mezle, a spus David, arătând cu mâna unul dintre numele sculptate pe perete. Erau o veche familie Grisha. Cineva din familia asta era la Micul Palat când...

— Când a murit toată lumea? a continuat Genya.

— Ziva Mezle, a spus Nadia cu glas scăzut. Era o Furtunoasă.

— Am putea sta la taclale în altă parte? a întrebat Zoya. Vreau să plec cât mai repede de aici.

Mi-am frecat brațele cu palmele. Zoya avea dreptate.

Ușile de fier păreau destul de groase. Tolya și Mal s-au sprijinit cu umărul în ele, iar noi ne-am înșirat în spatele lor, cu brațele ridicate, Infernii ținându-și cremenii în mâini. Eu am rămas în spatele lor, pregătită să invoc, la nevoie, Tăietura.

— La trei, a spus Mal.

Mi-a scăpat un mic hohot de râs. Toată lumea s-a întors către mine.

— Păi, m-am înroșit eu, probabil suntem într-un cimitir și ne pregătim să dăm buzna afară dintr-un mormânt.

Genya a chicotit:

— Dacă e cineva afară, o să tragă o sperietură



soră cu moartea.

— Bună observație, a spus Mal, cu un ușor zâmbet. Ce-ar fi să strigăm: „Bau!”

Apoi i-a dispărut zâmbetul și i-a făcut semn cu capul lui Tolya:

— Stai aplecat.

A numărat până la trei și s-au opintit în uși. Balamalele au scârțâit și mormântul s-a deschis. Am așteptat câteva clipe, dar n-am fost întâmpinați de niciun zgomot alarmant.

Am ieșit pe rând în cimitirul pustiu. Întrucât era atât de aproape de fluviu, oamenii își îngropau morții deasupra pământului, de teama inundațiilor. Cavourile dispuse în șiruri îngrijite, ca niște case de piatră, dădeau cimitirului înfățișarea unui oraș abandonat. Bătea un vânt ușor, scuturând frunzele din copaci și îndoind ierburile care creșteau în jurul criptelor. Era o atmosferă stranie, dar nu-mi păsa. Aerul părea aproape cald după răcoarea din caverne. În sfârșit ieșiserăm la suprafață.

Am dat capul pe spate, inspirând adânc. Era o noapte senină, fără lună și, după lunile nesfârșite petrecute în subteran, priveliștea cerului înstelat era amețitoare. Puzderia de aștri strălucitori părea atât de aproape, încât aveai impresia că-i poți atinge.

— Alina, a spus Mal cu glas scăzut.

Am deschis ochii. Grisha se uita cu toții la mine.

— Ce-i?

M-a luat de mâini și mi le-a ridicat, ca și când ne-am fi pregătit de dans:

— Strălucești.

— Ah, m-am mirat eu.

Eram înfășurată în lumină de stele, pielea devenindu-mi argintie. Nici măcar nu-mi dădusem seama că începusem să invoc.

— Scuze, am spus eu.

Și-a plimbat un deget pe antebrațul meu, unde mi se ridicase mâneca, urmărind jocul luminii pe piele, și buzele i s-au arcuit într-un zâmbet. Apoi a făcut brusc un pas în spate și mi-a dat drumul la mâini, ca și când ar fi fost încinse.

— Fii mai atentă, m-a mustrat el.

I-a făcut semn lui Adrik să-l ajute pe Tolya să închidă cripta, apoi s-a adresat tuturor:

— Stați aproape unul de celălalt și faceți cât mai puțin zgomot. Trebuie să găsim un adăpost înainte de ivirea zorilor.

Am pornit cu toții în urma lui, lăsându-l iarăși s-o ia înainte. Eu am rămas un pic în urmă, îndepărtându-mi strălucirea stelelor de pe piele. Rămăsese lipită de mine, ca și când trupul meu ar fi fost însetat de lumină.

Când Zoya a ajuns în dreptul meu, mi-a spus:

— Știi, Starkov, încep să cred că ți-ai încărunțit părul înadins.

Mi-am îndepărtat o fărâmbă de lumină de pe încheietura mâinii, urmărind-o cum se stinge:

— Exact, Zoya, tratamentul meu de frumusețe constă în a imita aspectul unui cadavru.

A ridicat din umeri și a aruncat o privire spre Mal:

— Ei bine, deși e prea evidentă pentru gustul meu, înfățișarea asta de fecioară a lunii pare să dea roade.

Zoya era ultima persoană cu care voiam să stau de vorbă despre Mal, dar observația ei a semănat surprinzător de mult cu un compliment. Mi-am amintit cum mă strânsese de mână în timpul exploziilor și cât de curajoasă fusese în acea încercare.

— Mulțumesc, am spus eu. Pentru că ne-ai salvat viața în galerii. Și pentru că ne-ai ajutat să-i salvăm pe Sergei și Stigg.

Deși nu eram sinceră, a meritat să-i mulțumesc fie și numai pentru mina surprinsă de pe chipul ei.

— Cu plăcere, a reușit ea să spună, apoi și-a ridicat nasul perfect și a adăugat: Dar n-am să fiu tot timpul în preajmă să-ți salvez pielea, Invocatoare a Soarelui.

Am zâmbit și am pornit în urma ei pe aleea dintre cripte. Cel puțin era previzibilă.

Ne-a luat foarte mult să ieșim din cimitir. Șirurile de cavouri se întindeau la nesfârșit, ca o mărturie neiertătoare a îndelungatelor războaie purtate de Ravka. Aleile erau greblate, iar mormintele, împodobite cu flori, icoane pictate, ofrande de dulciuri și grămăjoare prețioase de muniție – mici dovezi de generozitate, chiar și față de morți. Mi-am amintit de credincioșii care își luaseră la revedere de la noi în Catedrala Albă, oferindu-ne daruri. M-am simțit ușurată când, în cele din urmă, am ieșit pe porțile cimitirului.

Groaza din timpul exploziilor și orele petrecute în picioare ne sleiseră de puteri, dar Mal era hotărât să ne ducă înainte de sosirea zorilor cât mai aproape de Ryevost. Ne târâm picioarele prin câmpurile luminate de stele, mergând paralel cu drumul principal. Din când în când, zăream câte o casă singuratică, având un felinar care strălucea la fereastră. Într-un fel, era o ușurare să vedem aceste semne de viață, să ne închipuim un țăran trezindu-se noaptea să-și umple cana cu apă, uitându-se o clipă pe fereastră la bezna de afară.

Tocmai se crăpa de ziuă când am auzit pe cineva venind pe drum. Abia am avut timp să ne strecurăm în pădure și să ne ascundem în tufișuri înainte să zărim primul furgon.

Erau vreo cincisprezece oameni în convoi, mai ales bărbați, dar și câteva femei, cu toții înarmați. Am zărit bucăți din uniforma Armatei întâi: o

tunică de infanterie rămasă fără nasturii de alamă, o pereche de pantaloni militari vârați în cizme din piele de vită, care se vedea că nu făceau parte din echipamentul standard.

Era imposibil de spus ce transportau.

Încărcătura era acoperită cu păături pentru cai și legată bine cu funii.

— O miliție? a șoptit Tamar.

— Posibil, a spus Mal. Dar nu-mi dau seama de unde ar putea face rost o miliție de puști cu repetiție.

— Dacă sunt contrabandiști, nu recunosc pe niciunul dintre ei.

— Aș putea să-i urmăresc, a spus Tolya.

— Sau ce-ar fi să mă duc să fac un vals în mijlocul drumului, l-a tachinat Tamar pe fratele ei, care nu avea stare.

— Am început să mă furișez mai bine, s-a apărat Tolya. În plus...

Mal l-a redus la tăcere cu o privire.

— Nu-i urmărești, nu-i ataci, a spus el, apoi ne-a condus mai adânc în pădure.

— Iar tu nici măcar nu știi să dansezi vals, i-a reproșat uriașul surorii lui.

Ne-am făcut tabăra într-un luminiș din apropierea unui mic afluent al Sokolului, fluviul alimentat de ghețarii din Petrazoi, care constituia inima comerțului din porturile aflate pe malul său. Speram că eram suficient de departe de oraș și de drumurile principale încât să nu ne trezim că dădea cineva peste noi.

Potrivit gemenilor, locul de întâlnire al contrabandiștilor era o piață aglomerată din Ryevost, aflată în apropierea fluviului. Tamar deja avea în mână o hartă și o busolă. Deși era la fel de obosită ca și noi, trebuia să plece imediat, ca să ajungă în oraș înainte de prânz.

Mi se strângea sufletul gândindu-mă că poate avea să cadă într-o cursă, dar conveniserăm să se ducă ea în piață. Pe Tolya statura îl făcea prea băcător la ochi și, în rest, niciunul dintre noi nu știa cum procedează contrabandiștii și cum să-i recunoască. Și totuși, eram foarte încordată. Nu înțelesesem niciodată credința gemenilor și ce erau dispuși să sacrifice în numele ei. Dar când sosise momentul să aleagă între mine și Aparat, îmi dovediseră loialitatea în mod indiscutabil.

Am strâns scurt mâna lui Tamar:

— Să nu faci nimic necugetat.

Nadia, care era aproape de noi, și-a dres glasul și a sărutat-o pe Tamar pe amândoi obraji.

— Ai grijă, i-a spus ea.

Tamar a afișat zâmbetul ei de sfâșie-inimi.

— Dacă vrea cineva neazuri, a spus ea, dând la o parte paltonul ca să-i arate mânerul toporașelor, am un stoc proaspăt.

I-am aruncat o privire Nadiei și am avut impresia că Tamar voia s-o impresioneze.

Și-a ridicat gluga și a luat-o la fugă printre copaci.

— *Yuyeh sesh*, a strigat Tolya după ea în shu.

— *Ni weh sesh*, i-a răspuns ea peste umăr și a dispărut în pădure.

— Ce înseamnă?

— E ceva ce-am învățat de la tata, a răspuns Tolya. *Yuyeh sesh*: „Nesocotește-ți inima”. Asta e traducerea exactă. Dar adevăratul sens e: „Fă ce trebuie făcut – fii crud dacă e nevoie”.

— Și răspunsul ei?

— *Ni weh sesh*? „N-am inimă.”

Mal a ridicat o sprânceană:

— Taică-tu pare un bărbat pe cinste.

Pe buzele lui Tolya s-a așternut zâmbetul ușor smintit care îl făcea să semene leit cu sora lui.

— Da, era.

M-am uitat în direcția în care o apucase Tamar. Undeva, dincolo de pădure și de câmpuri, se întindea Ryevostul. I-am trimis și eu rugăciunile mele: *Adu-mi vești despre prinț, Tamar. Nu cred că mă descurc singură.*

Ne-am întins sacii de dormit și ne-am luat câte o porție de mâncare. Adrik și Nadia au început să ridice un cort, iar Tolya și Mal cercetau împrejurimile, stabilind posturile de strajă. Stigg încerca să-l facă pe Sergei să mănânce. Speram că ieșirea la suprafață avea să-l mai liniștească, dar, deși acum părea mai puțin speriat, încă simțeam că împrăștierea valuri de încordare.

Adevărul e că toți eram un pic neliniștiți. Oricât de frumos ar fi fost să stăm sub copaci și să vedem din nou cerul, era și copleșitor în același timp. Viața în Catedrala Albă fusese mizerabilă, dar suportabilă. Aici totul părea sălbatic, dincolo de controlul meu, iar milițiile și oameni întunecatului cutreierau țara în lung și-n lat. Fie că-l găseam pe Nikolai sau nu, ne întorseserăm în acest război, ceea ce însemna că urmau alte bătălii și alte vieți pierdute. Dintr-odată, lumea părea iarăși uriașă. Nu eram sigură că-mi plăcea. Mi-am plimbat privirea peste tabăra noastră: Harshaw deja se ghemuise și moțăia cu Oncat pe piept; Sergei era palid și veghea cu ochii-n patru; David stătea sprijinit cu spatele de un copac, citind o carte, iar Genya adormise cu capul în poala lui; Nadia și Adrik își făceau de lucru cu pânza și parii cortului, în timp ce Zoya se uita la ei, fără să se obosească să-i ajute.

*Nesocotește-ți inima.* Mi-aș fi dorit să pot. Nu voiam să mai sufăr, nu voiam să mă mai simt vinovată, rănită sau îngrijorată. Voiam să fiu aspră și calculată. Voiam să fiu neînfricată. În subteran mi se păruse că pot. Dar aici, în această pădure, cu

toți acești oameni lângă mine, nu mai eram atât de sigură. În cele din urmă probabil m-a furat somnul, pentru că, în clipa când am deschis iarăși ochii, soarele deja începuse să coboare spre orizont, iar razele se strecurau oblic printre copaci. Lângă mine se afla Tolya.

— Tamar s-a întors, a spus el.

M-am ridicat în capul oaselor, trezită de-a binelea. Dar chipul uriașului avea o mină posomorâtă.

— N-a abordat-o nimeni? am întrebat eu.

Tolya a clătinat din cap. Mi-am îndreptat umerii. Nu voiam să mi se vadă dezamăgirea. Trebuia să fiu recunoscătoare că Tamar reușise să se ducă în oraș și să se întoarcă teafără de acolo.

— Mai știe?

— Nu, a spus Tolya. S-a dus la râu să umple ploștile. Harshaw și Stigg stau de strajă. Să mă duc să-i chem.

— Mai târziu.

Tamar stătea sprijinită de un copac, bând apă dintr-o cană de tablă, și ne-am strâns cu toții în jurul ei să ne povestească ce făcuse.

— Au fost probleme?

Tamar a clătinat din cap.

— Și ești sigură c-ai fost unde trebuia? a spus Tolya.

— Pe latura vestică a pieței. Am ajuns acolo devreme și am rămas până târziu, am stat de vorbă cu prăvăliașul și am văzut de patru ori același spectacol de marionete. Dacă postul de contrabandă încă e activ, ar fi trebuit să mă abordeze cineva.

— Am putea încerca din nou mâine, a sugerat Adrik.

— Ar trebui să merg eu de data asta, a spus Tolya. Ai stat multă vreme acolo. Dacă te duci iarăși, s-ar putea ca lumea să bage de seamă.

Tamar s-a șters la gură cu dosul palmei:  
— Oare dacă-l înjunghii pe păpușar, o să atrag prea multă atenție?

— Dacă nu faci zgomot, nu cred, a răspuns Nadia.

Ne-am întors cu toții spre ea și obrajii i s-au înroșit.

Era prima oară când o auzeam pe Nadia făcând o glumă. De obicei, o lăsa pe Marie să vorbească.

Tamar a scos un pumnal din mânecă și l-a întors cu tăișul în jos, ținându-l în echilibru pe vârful unui deget.

— Pot să nu fac zgomot, a spus ea. Ba pot să fiu chiar și îndurătoare. S-ar putea să las marionetele în viață.

A luat încă o gură de apă:

— Am aflat și câteva vești. Vești bune. Ravka de Vest s-a declarat de partea lui Nikolai.

Am devenit cu toții foarte atenți.

— În plus, a continuat ea, Ravka de Vest a hotărât să blocheze țărmul apusean al Faliei. Deci, dacă întunecatul vrea arme sau muniție...

— Trebuie s-o ia prin Fjerda, a terminat Zoya.

Dar consecințele erau mai serioase de-atât. În felul acesta, întunecatul pierduse țărmul Ravkăi de Vest și flota ei, deci, și modestul acces al Ravkăi la comerțul maritim.

— Acum, Ravka de Vest, a spus Tamar. Poate o să urmeze Shu Hanul.

— Sau Kerchul, a adăugat Zoya.

— Sau amândouă! a strigat Adrik.

Simțeam unda de speranță care ne cuprindea pe toți.

— Și acum ce facem? a întrebat Sergei, trăgându-se neliniștit de mânecă.

— Să mai așteptăm o zi, a spus Nadia.

— Nu știu ce să zic, a răspuns Tamar. Pe mine nu mă deranjează să mai merg o dată în oraș, dar



azi am văzut *oprichniki* în piață.

Nu era un semn bun. *Oprichniki* erau gărzile personale ale întunecatului. Dacă mișunau în zonă, aveam toate motivele să plecăm de acolo cât mai curând posibil.

— Mă duc să stau de vorbă cu Mal, am spus eu. Fiți pregătiți, s-ar putea să trebuiască să plecăm în zori.

S-au împrăștiat cu toții, iar Tamar și Nadia au plecat să pună proviziile în ordine. Tamar continua să facă jonglerii cu pumnalul, lăudându-se cu îndemânarea ei, dar pe Nadia nu părea s-o deranjeze.

Mi-am croit drum spre râu, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Dacă Ravka de Vest se declarase de partea lui Nikolai, atunci erau mari șanse ca prințul să fie în viață și să-i facă întunecatului necazuri mai mari decât își închipuiau cei din Catedrala Albă. Eram ușurată, dar nu-mi dădeam seama ce-ar fi fost bine să facem noi mai departe.

Când am ajuns la râu, Mal stătea pe vine în apa puțin adâncă de la mal, în picioarele goale, cu pieptul dezgolit și cu pantalonii suflecați până la genunchi. Se uita la luciul apei, cu un aer concentrat, dar, când a auzit zgomotul pașilor mei, s-a ridicat brusc în picioare, dând să pună mâna pe pușcă.

— Sunt eu, am spus, ieșind dintre copaci.

S-a relaxat și s-a lăsat iarăși pe vine, coborând privirea spre apă.

— Ce cauți aici? m-a întrebat el.

Preț de câteva clipe, n-am spus nimic, ci doar m-am uitat la el. Stătea perfect nemișcat, apoi dintr-odată mâinile lui s-au scufundat în râu și au scos un pește care i se zbatea între degete. Apoi l-a aruncat în apă – nu avea niciun rost să-l păstreze, din moment ce nu puteam risca să facem focul ca să-l frigem.

Îl mai văzusem prinzând pește cu mâinile goale la Keramzin, chiar și iarna, când îngheța iazul Trivka. Știa exact unde să spargă gheața, unde să pună undița și care era momentul cel mai potrivit să înhațe peștele cu mâinile. Eu așteptam pe mal, ținându-i companie, încercând să găsesc cuiburile păsărilor.

Acum era altfel: luciul apei îi reflecta pete de lumină pe față, iar mușchii i se unduiau sub piele. Mi-am dat seama că mă holbam la el și mi-am luat privirea de la pieptul lui. Îl mai văzusem fără cămașă, așa că nu aveam niciun motiv să mă port ca o caraghioasă.

— S-a întors Tamar, am spus eu.

S-a ridicat în picioare, pierzându-și brusc interesul pentru pești:

— Și?

— N-a dat de oamenii lui Nikolai.

Mal a oftat, trecându-și o mână prin păr:

— La naiba!

— Am putea să mai așteptăm o zi, i-am propus eu, deși știam ce avea să spună.

— Deja am pierdut mult timp. Nu știu cât ne va lua să ajungem în sud sau să găsim pasărea de foc. Nu vreau să ne prindă zăpada în munți. Și trebuie să găsim adăpost pentru ceilalți.

— Tamar a auzit că Ravka de Vest s-ar fi declarat de partea lui Nikolai. Ce-ar fi să-i ducem acolo?

A stat pe gânduri câteva clipe:

— E cale lungă până acolo, Alina. Am pierde mult timp.

— Știu, dar în Ravka de Vest ar fi mai în siguranță decât oriunde aici, în Ravka. Unde mai pui că s-ar putea să dăm și de Nikolai.

— În plus, de cealaltă parte a Faliei ar putea fi mai puțin periculos să călătorim spre sud, a încuviințat el din cap. Bine. Să le spunem și celorlalți să se pregătească. Vreau să plecăm la

noapte.

— La noapte?

— N-are rost să mai stăm aici, a zis el și a ieșit din apă, călcând cu grijă pe pietre.

Nu mi-a zis: „Poți să pleci”, dar din tonul lui asta reieșea. În fond, despre ce am mai fi putut discuta?

Am pornit spre tabără, însă mi-am amintit că nu-i spuseseam despre *oprichniki*, așa că m-am întors la râu.

— Mal... am început eu, dar cuvintele mi-au înghețat pe buze.

Se aplecase să ridice ploștile și era cu spatele la mine.

— Ce-i asta? am întrebat eu cu furie.

S-a întors imediat cu fața spre mine, dar deja era prea târziu. A deschis gura, dar, înainte să poată răspunde, i-am spus pe un ton tăios:

— Dacă zici că nimic, te pun la pământ.

A închis gura la loc.

— Întoarce-te cu spatele! i-am poruncit eu.

A rămas nemișcat preț de o clipă, apoi a oftat și s-a întors.

Pe spatele său lat se vedea un tatuaj care aducea cu o roză a vânturilor, dar semăna mai mult cu un soare, vârfurile sale întinzându-se de la un umăr la celălalt și coborându-i pe șira spinării.

— De ce? am întrebat eu. De ce-ai făcut asta?

A ridicat din umeri și mușchii i s-au încordat sub tatuajul complicat.

— Mal, de ce te-ai însemnat?

— Am multe cicatrici, a spus el în cele din urmă. Dar pe asta am ales-o de bunăvoie.

M-am uitat mai de aproape. În tatuaj erau incluse și niște cuvinte: *E'ya sta rezku*. M-am încruntat. Păreau să fie în *ravkana* veche.

— Ce înseamnă?

N-a spus nimic.

— Mal...

— Mi-e jenă să-ți spun.

Și chiar am văzut că i s-a înroșit pielea gâtului.

— Spune-mi.

A șovăit o clipă, apoi și-a dres glasul și a mormăit:

— Am devenit o sabie.

*Am devenit o sabie.* Oare în asta se transformase? Oare asta devenise tânărul pe care Grisha îl urmau fără să se opună, a cărui voce rămânea fermă când peștera se prăbușea peste noi și care îmi spusese că aveam să devin regină? Deja nu-l mai recunoșteam.

Mi-am plimbat degetele peste cuvintele de pe spatele lui, iar Mal s-a încordat. Pielea încă îi era udă.

— Ar fi putut fi mai rău, am spus eu. Dacă îți tatui: „Hai să ne îmbrățișăm” sau „Am devenit o budincă cu ghimbir”, atunci chiar că ar fi fost stânjenitor.

A izbucnit într-un hohot de râs, dar s-a crispat și a încleștat pumnii simțind cum îmi alunecă degetele pe spatele lui. Știam că trebuia să mă îndepărtez, dar nu voiam.

— Cine ți l-a făcut?

— Tolya, a răspuns el cu glas răgușit.

— Te-a durut?

— Mai puțin decât se zice.

Am ajuns la capătul celei mai lungi raze de soare, care îi ajungea până la șale. Am rămas acolo câteva clipe, apoi am urcat iarăși spre ceafă. Dar Mal s-a răsucit brusc, strângându-mi mâna cu putere.

— Încetează, a spus el cu glas aspru.

— Dar...

— Nu pot avea grijă de tine dacă mă faci să râd și mă atingi în felul ăsta.

— Mal...

A ridicat brusc capul și a dus un deget la buze.

— Mâinile sus!

Vocea venea dinspre pădure. În doar câteva secunde, Mal și-a înhățat pușca și a dus-o la umăr, dar din pădure deja ieșiseră trei oameni – doi bărbați și o femeie cu părul prins în coc – cu puștile îndreptate spre noi. Mi s-a părut că-i recunosc din convoiul pe care îl văzusem trecând pe drum.

— Las-o jos, a spus un bărbat cu barbișon scurt. Dacă nu vrei să-ți vezi fata ciuruită de gloanțe.

Mal și-a pus pușca înapoi pe stâncă.

— Apropie-te, i-a cerut bărbatul. Încet, fără să faci vreo prostie.

Era îmbrăcat în uniforma Armatei întâi, dar nu semăna cu soldații obișnuiți. Purta părul lung și încâlcit, prins cu două șnururi murdare, să nu-i cadă în ochi. Pe piept avea încrucișate două cartușiere peste o vestă pătată, care cândva fusese roșie, dar acum căpătase o culoare între mov-închis și maro.

— Am nevoie de cizmele mele, a spus Mal.

— O să-ți fie mai greu să alergi fără ele.

— Ce vreți?

— Ai putea începe cu niște răspunsuri, a spus bărbatul. E un oraș în apropiere, unde se găsesc o mulțime de ascunzători mai confortabile. Așa că de ce s-ar piti doisprezece oameni în pădure?

Probabil mi-a observat reacția, pentru că a adăugat imediat:

— Exact, v-am descoperit tabăra. Sunteți dezertori?

— Da, a spus Mal calm. Am fugit din Kerskii.

Bărbatul și-a scărpinat obrazul:

— Din Kerskii? Se poate. Dar...

Apoi a făcut un pas în față:

— Oretsev?

Mal s-a încordat, apoi a spus:

— Luchenko?

— Pe toți sfinții, nu te-am mai văzut de pe vremea când unitatea ta s-a antrenat cu mine la Poliznaya.

S-a întors spre ceilalți doi:

— Pungașul ăsta era cea mai bună iscoadă din zece regimente. N-am mai văzut niciodată pe cineva ca el.

Zâmbea, dar n-a coborât pușca:

— Iar acum ești cel mai cunoscut dezertor din toată Ravka.

— Încerc doar să supraviețuiesc.

— Și eu la fel, frate, a spus Luchenko, apoi a făcut semn spre mine: Nu prea te-am văzut cu fete ca asta.

Dacă n-aș fi avut o pușcă în nas, observația lui m-ar fi durut.

— E un soldat din Armata întâi, la fel ca noi.

— Ca noi, zici? a continuat Luchenko, împungându-mă cu pușca. Dă-ți jos eșarfa!

— E cam răcoare, am răspuns eu.

Luchenko m-a împuns din nou:

— Dă-o jos, fata mea!

I-am aruncat o privire lui Mal și mi-am dat seama că se străduia să cântărească opțiunile în minte. Eram foarte aproape de ei. Puteam să-i despic cu Tăietura, dar nu înainte ca cei trei să tragă câteva cartușe. Aș fi putut să-i orbesc, dar, dacă am fi început o încăierare cu împușcături, ce s-ar fi întâmplat cu cei rămași în tabără?

Am ridicat din umeri și mi-am dat jos eșarfa de la gât cu o smucitură puternică.

Luchenko a fluierat ușor.

— Auzisem eu că te-ai întovărășit cu o sfântă, Oretsev. Și se pare că am pus mâna pe ea, a zis el, înclinând capul într-o parte. Îmi închipuiam că e mai înaltă. Legați-i pe amândoi! le-a poruncit el tovarășilor săi.

Iarăși i-am aruncat o privire lui Mal. Simțeam că ar fi vrut să acționez. Câtă vreme nu aveam mâinile legate, puteam invoca și controla lumina. Dar ce s-ar fi întâmplat cu ceilalți Grisha?

Am întins brațele și am lăsat-o pe femeie să-mi lege încheieturile cu o funie.

Mal a oftat și a făcut la fel:

— Aș putea măcar să-mi iau cămașa pe mine?

— Nu, a răspuns ea cu un rânjet. Îmi place priveliștea.

Luchenko a izbucnit în râs.

— Ce ciudată e viață, nu-i așa? a zis el filosofic, în timp ce ne conduceau prin pădure cu puștile îndreptate spre noi. Tot ce mi-am dorit în viață a fost un dram de noroc, iar acum am noroc cu carul. Întunecatul o să-și golească toate cuferele dacă vă duc la el.

— Ai de gând să ne predai atât de ușor? am spus eu. Ce prostie!

— Ai gura cam mare pentru o fată cu pușca la spate.

— Nu știu dacă e o afacere bună, am continuat eu. Crezi că Fjerda sau Shu Hanul n-o să-ți plătească o mică avere – sau chiar una mare – ca să pună mâna pe Invocatoarea Soarelui? Câți oameni ai?

Luchenko mi-a aruncat o privire peste umăr, amenințându-mă cu degetul ca un profesor. Măcar încercasem.

— Tot ce vreau să spun, am continuat eu pe un ton inocent, e că ai putea să mă oferi cui dă mai mult și să-i păstrezi pe oamenii tăi grași și fericiți până la sfârșitul zilelor.

— Îmi place cum gândește, a spus femeia cu coc.

— Nu fi lacomă, Ekaterina, a răspuns Luchenko. Nu suntem nici ambasadori, nici diplomați. Cu recompensa pusă pe capul fetei o să-i putem mitui

pe vameși să trecem granița în Fjerda. Apoi poate o să mă imbarc pe o navă din Djerholm. Sau poate o să mă delectez cu blonde până la sfârșitul vieții.

Imaginea respingătoare a lui Luchenko desfătându-se cu o liotă de fjerdane planturoase mi-a fost alungată din minte în momentul în care am ajuns în luminiș. Grisha fuseseră strânși în mijlocul taberei și încercuiți de cei aproape treizeci de soldați ai miliției. Tolya sângera abundant de la o lovitură zdravănă la cap. Când am plecat, Harshaw făcea de strajă și, aruncându-i o privire, mi-am dat seama că fusese împușcat. Era palid și abia se mai ținea pe picioare, gâfâind și cu mâna la rana de la coaste, în timp ce Oncat miorlăia.

— Vezi? a spus Luchenko. Cu așa o captură, nici n-am nevoie să văd cine licitează mai mult.

Am făcut un pas spre el și i-am spus cu glas scăzut:

— Dă-le drumul. Dacă îi predai întunecatului, or să fie torturați.

— Și?

Mi-am stăpânit valul de furie, pentru că amenințările nu m-ar fi dus nicăieri.

— Un prizonier în viață e mai valoros decât un cadavru, am zis eu pe un ton umil. Măcar dezleagă-mă ca să mă îngrijesc de rana prietenului meu.

*Și ca să vă pot secera pe tine și pe oamenii tăi dintr-o singură lovitură.*

Ekaterina a mijit ochii:

— N-o dezlega! Pune-l pe unul dintre vraci să aibă grijă de el.

Apoi m-a înghiontit în spate și ne-a dus lângă ceilalți.

— Vedeți colierul ăla? și-a întrebat Luchenko soldații. Am pus mâna pe Invocatoarea Soarelui!

S-au auzit strigăte și urale.

— Așa c-ar fi bine să vă gândiți de pe acuma ce-



o să faceți cu banii primiți de la întunecatul.

Încă un cor de urale.

— De ce să nu luăm recompensa de la Nikolai Lantsov? a zis un soldat mai din spate.

Acum, că stăteam în mijlocul luminișului, oamenii lui Luchenko mi se păreau și mai numeroși.

— Lantsov? a întrebat Luchenko. Dacă e sănătos la cap, probabil s-a ascuns într-un locșor călduros, cu o față frumușică pe genunchi. Presupunând că încă e în viață.

— E în viață, a zis cineva.

— Nu-mi pasă, a scuipat Luchenko.

— Și țara ta? am întrebat eu.

— Ce-a făcut țara asta pentru mine, fetițo? Ce mi-a dat ea mie? Nici pământ, nicio viață bună. Doar o uniformă și o armă. Așa că nu mă interesează dacă te duc la întunecatul sau la un Lantsov netrebnic.

— L-am văzut pe prinț când am fost la Os Alta, a intervenit Ekaterina. N-arată rău deloc.

— N-arată rău? s-a auzit o altă voce. Ba e al naibii de chipeș.

Luchenko s-a încruntat:

— Dar ce...

— Curajos în luptă, iute la minte.

Acum, vocea părea să vină de deasupra noastră. Luchenko a ridicat capul, uitându-se în copaci.

— Un excelent dansator, a continuat vocea. Ah, și un trăgător pe cinste.

— Cine... a început Luchenko, dar n-a mai apucat să termine.

S-a auzit o împușcătură, iar între ochi i-a apărut o gaură neagră.

Am rămas cu gura căscată:

— Impos...

— Taci din gură! a mormăit Mal.

Apoi s-a dezlănțuit haosul.

## Capitolul 6

Aerul a fost spintecat de împușcături, iar Mal m-a culcat la pământ. Am aterizat pe burtă – cu fața în frunzele uscate –, iar el s-a aruncat deasupra mea, protejându-mă cu trupul lui.

— Să nu te ridici! mi-a strigat el.

Am întors capul într-o parte și i-am văzut pe Grisha formând un cerc în jurul nostru. Harshaw căzuse, dar Stigg avea cremenea în mână, împrăștiind coloane de flăcări. Tolya și Tamar se luaseră la trântă cu oamenii lui Luchenko, iar Zoya, Nadia și Adrik aveau mâinile ridicate, înălțând vârtejuri de frunze uscate, dar în iureșul luptei era greu să distingi cine era prieten și cine dușman.

Lângă mine, s-a auzit o bufnitură. Cineva coborâse dintr-un copac.

— Ce faceți voi doi în noroi, desculți și pe jumătate goi? a întrebat o voce familiară. Cumva căutați trufe?

Nikolai ne-a tăiat legăturile de la mâini și m-a ridicat în picioare.

— Data viitoare, a spus el, o să încerc să mă las eu capturat. Să fie mai interesant.

Apoi i-a aruncat o pușcă lui Mal:

— Luptăm și noi?

— Dar nu-mi dau seama care-i care! am protestat eu.

— Noi suntem tabăra mult mai puțin numeroasă.

Din păcate, mi-am dat seama că nu glumea. În cele din urmă mi-am venit în fire și, pe măsură ce soldații se răsuceau când într-o parte, când în alta, mi-a fost mai ușor să-i disting pe oamenii lui Nikolai după banderolele azurii. Reușiseră să rupă încercuirea miliției lui Luchenko, dar, chiar și fără liderul lor, dușmanul nu se dădea bătut.

Am auzit un strigăt. Oamenii lui Nikolai au luat-

o înainte, împingându-i pe Grisha în fața lor. Eram mânați ca o turmă.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Asta e partea în care fugim, a zis Nikolai pe un ton calm, dar chipul pătat cu noroi îi trăda încordarea.

Am luat-o la fugă printre copaci, încercând să ținem pasul cu Nikolai. Nu-mi dădeam seama încotro ne îndreptam. Spre râu? Spre drum? Îmi pierdusem cu totul simțul orientării.

M-am uitat în urmă să-mi număr oamenii, asigurându-mă că eram toți. Furtunoșii invocau în tandem, prăbușind copaci în calea miliției, Stigg rămăsese în urma lor, aruncând coloane de flăcări, iar David reușise cumva să pună mâna pe rucsacul său și alerga împleticindu-se sub povara lui, cu Genya alături.

— Aruncă-l! i-am strigat eu, dar, dacă m-a auzit, nu m-a luat în seamă.

Tolya îl purta pe Harshaw pe umăr, iar greutatea Inferniului îi încetinea fuga. Un inamic cu sabia scoasă mai avea un pas și-l ajungea din urmă. Tamar a sărit pe un trunchi căzut, a ținut cu pistolul și a tras. O secundă mai târziu soldatul și-a dus mâna la piept și s-a prăbușit la pământ. Oncat a făcut un salt peste cadavru, ținându-se după Tolya.

— Unde e Sergei? am strigat eu, dar în clipa următoare l-am zărit rămas în urmă, complet dezorientat.

Tamar s-a întors din drum, ferindu-se de flăcări și de copacii care se prăbușeau, și l-a tras pe Sergei după ea. Nu auzeam ce-i striga, dar sigur nu erau încurajări prietenești.

M-am împiedicat, însă Mal m-a apucat de cot și m-a reechilibrat, după care s-a întors și a tras două focuri de pușcă. În cele din urmă am ajuns într-un câmp de orz.

Soarele era sus pe cer, dar câmpul zăcea învăluit în ceață. Am alergat pe pământul mlăștinos până ce Nikolai a strigat:

— Aici!

Ne-am oprit brusc cu toții, alunecând în noroi. *Aici?* Ne aflam în mijlocul unui câmp pustiu, apărați doar de ceață și urmăriți de niște soldați dornici să se răzbune și să pună mâna pe recompensă.

Am auzit două șuierături stridente de fluier. Pământul s-a zdruncinat sub noi.

— Țineți-vă bine! a strigat Nikolai.

— De ce să ne ținem? am scâncit eu.

Iar în clipa următoare ne-am ridicat. De lângă noi s-au înălțat niște cabluri și câmpul a părut să se urce spre cer. Am ridicat privirea: ceața s-a despărțit, iar deasupra noastră a apărut o navă uriașă, cu cala deschisă. Era un fel de barjă<sup>[1]</sup> scundă, echipată cu pânze la un capăt și suspendată de un balon uriaș, cu formă alungită.

— Ce naiba e asta? a întrebat Mal.

— *Pelicanul*, a răspuns Nikolai. Mă rog, un prototip al *Pelicanului*. Toată șmecheria e să nu se prăbușească balonul.

— Și ai rezolvat această mică problemă?

— În cea mai mare parte.

Pământul de sub noi s-a desprins și am văzut că stăteam pe o platformă făcută dintr-un fel de împletitură metalică. După ce ne-am ridicat mai sus – trei, cinci metri deasupra solului –, un glonț a ciupit împletitura.

Ne-am așezat la colțurile platformei, ținându-ne de cabluri și încercând să-i luăm la tintă pe soldații care trăgeau în noi.

— Să plecăm! am strigat eu. De ce nu ieșim din bătaia puștilor?

Nikolai și Mal au schimbat o privire.

— Oamenii ăștia știu că o avem pe Invocatoarea

Soarelui, a spus Nikolai.

Mal a încuviințat din cap, a înhățat un pistol și i-a înghiontit ușor pe Tolya și Tamar.

— Ce faci? am întrebat eu, brusc speriată.

— Nu putem lăsa supraviețuitori, a spus Mal.

Apoi a sărit de pe marginea platformei. Am țipat, dar Mal a aterizat ghemuit, iar când s-a ridicat a început imediat să tragă.

Tolya și Tamar au sărit după el și s-au pus pe spintecat soldații miliției, în timp ce Nikolai și echipajul lui trăgeau focuri de acoperire de pe platformă. L-am văzut pe unul dintre soldați luând-o la fugă spre pădure. Tolya l-a răpus cu un glonț și, înainte ca trupul să i se prăbușească la pământ, uriașul s-a răsucit, încleștându-și pumnul, și a strivit inima unui alt soldat, care se repezise spre el pe la spate, cu cuțitul în mână.

Tamar s-a năpustit direct spre Ekaterina. Toporiștile ei s-au răsucit de două ori, iar femeia s-a prăbușit, cocul căzându-i alături de trupul neînsuflețit, atârând de o bucată de scalp. Un alt soldat a ridicat pistolul spre Tamar, dar Mal a sărit pe el, tăindu-i fără milă beregata. *Am devenit o sabie*. Și n-a mai rămas niciun soldat – doar cadavre împrăștiate pe câmp.

— Haideți! a strigat Nikolai, în timp ce platforma se înălța tot mai mult.

A aruncat o funie, iar Mal a înhățat-o cu ambele mâini, ținând-o dreaptă, să se poată cățăra pe ea Tamar și Tolya. După ce au ajuns pe platformă, Mal și-a înfășurat funia în jurul gleznei și încheieturii mâinii, iar gemenii au dat să-l tragă și pe el.

Chiar în clipa aceea am văzut ceva mișcându-se în spatele lui. Un soldat acoperit cu sânge și noroi se ridicase de jos și se apropia cu sabia în mână.

— Mal! am strigat eu.

Dar era prea târziu, căci soldatul deja se agățase

de funie și, scoțând un urlet, a dat să-l lovească iute cu sabia. Deși nu-i folosea la nimic, Mal a ridicat o mână să se apere.

Lumina s-a reflectat din sabia soldatului. Brațul i s-a oprit în aer și a scăpat sabia dintre degete. Apoi trupul i s-a despica în două, ca și când cineva ar fi desenat pe el o linie perfectă și strălucitoare de la creștet până între picioare.

Mal a ridicat privirea spre mine. Stăteam la marginea platformei, cu mâinile încă scăpărând de puterea Tăieturii. Era cât pe ce să-mi pierd echilibrul, dar Nikolai m-a înhățat înainte să cad. M-am smuls din strânsoarea lui și am dat fuga să vomit în celălalt capăt al platformei.

Mă țineam cu mâinile de metalul rece, simțind că sunt o lașă. Mal și gemenii săriseră și luptaseră crâncen cu soldații, nu care cumva să afle întunecatul unde ne aflam. Și nu ezitaseră nicio clipă. Omorâseră cu o eficiență nemiloasă. Iar eu luasem o singură viață și stăteam ghemuită ca un copil, ștergându-mi voma de la gură.

Stigg a împrăștiat coloane de flăcări peste cadavrele de pe câmp. Mie nu-mi trecuse prin minte că un cadavru despica în două mi-ar fi trădat prezența la fel de bine ca orice informator.

Câteva clipe mai târziu, platforma a fost ridicată în carena *Pelicanului* și am pornit la drum. Când am urcat pe punte, am văzut soarele strălucind la babord, în timp ce ne ridicam spre nori. Câțiva Furtunoși pompau aer în balonul uriaș, în timp ce un altul umfla pânzele. Câțiva Iscă-Valuri învăluiau baza navei în ceață, ca să nu fim zăriți de la sol. I-am recunoscut pe unii Grisha rătăcitori din perioada în care Nikolai umbla deghizat în Sturmhond, iar Mal și cu mine eram prizonieri la bordul navei sale.

*Pelicanul* arăta mai mare și mai puțin elegantă decât *Colibriul* și *Pescărușul*. În scurtă vreme, am

aflat că fusese construit pentru transport de mărfuri, arme zemenite pe care Nikolai le trecea fraudulos peste granița nordică și cea sudică, iar uneori, chiar prin Falie. Nu era construită din lemn, ci dintr-un material ușor, realizat de Fabrikatori, care l-a făcut foarte curios pe David; ba chiar s-a așezat pe punte, să vadă mai bine, ciocănind din loc în loc.

— E un fel de rășină întărită cu... fibră de cărbune?

— Cu fibră de sticlă, a spus Nikolai, foarte încântat de entuziasmul lui David.

— O face mai flexibilă! a spus Fabrikatorul, aproape extaziat.

— Ce să zic, e un om pățimaș, a comentat Genya sec.

Prezența ei mă îngrijora un pic, dar Nikolai o vedea pentru prima oară plină de cicatrici și nu părea s-o fi recunoscut. Am discutat în șoaptă cu Nadia și i-am cerut să le amintească oamenilor noștri să nu-i folosească numele adevărat.

Un membru al echipajului mi-a oferit o cană cu apă să-mi clătesc gura și să mă spăl pe mâini și pe față. Am primit-o cu obrazii aprinși, stânjenită de episodul de pe platformă.

După ce am terminat, m-am sprijinit în coate pe balustradă și m-am uitat prin valurile de ceață la peisajul de sub noi – câmpuri colorate în roșul și galbenul toamnei, strălucirea albastră-cenușie a orașelor fluviale, cu porturile lor aglomerate. Nikolai își construise nava cu atâta pricepere, încât aproape uitasem că zburam. Urcasem și în navele sale mai mici, dar preferam de departe *Pelicanul*, care avea un aer impozant. E drept că nu mergea foarte repede, dar nici nu se răsturna când ți-era lumea mai dragă.

Făcusem trecerea de la câțiva kilometri sub pământ la câțiva kilometri deasupra lui. Încă nu-mi

venea să cred nimic din toate astea – că Nikolai ne găsisese, că era teafăr, că eram cu toții aici. M-a copleșit un sentiment de ușurare și mi s-au umezit ochii.

— Întâi vomă, acum lacrimi, m-a ironizat Nikolai, apropiindu-se de mine. Asta ca să nu zici că mi-am pierdut forma de altădată.

— Mă bucur că ești în viață, am spus eu, clipind de câteva ori, ca să alung lacrimile. Dar sunt sigur că limba ta ascuțită îmi poate alunga bucuria.

— Și eu mă bucur să te văd. Se zvonea că te-ai ascuns în subteran, dar părea mai degrabă că ai dispărut cu desăvârșire.

— Chiar m-am simțit de parcă aș fi fost îngropată de vie.

— Restul oamenilor tăi au rămas acolo?

— Ăștia sunt toți.

— Doar nu vrei să spui că...

— Ei sunt tot ce-a mai rămas din Armata a Doua. Întunecatul are Grisha lui, iar tu îi ai pe ai tăi, dar...

M-am oprit.

Nikolai s-a uitat pe punte. Mal și Tolya erau adânciți în conversație cu un membru al echipajului, dând o mână de ajutor la legatul funiilor și la manevrarea unei pânze. Cineva îi dăduse lui Mal o haină, dar încă nu i se găsisese o pereche de cizme. David își plimba mâinile pe punte, ca și când ar fi vrut să se facă una cu ea, iar ceilalți erau strânși în mici grupuri: Genya stătea lângă Nadia și ceilalți Etherealki, Stigg rămăsese lângă Sergei, care era prăbușit pe podea, cu capul în mâini, iar Tamar se îngrijea de rănilor lui Harshaw, în timp ce Oncat își înfigea ghearele în pantalonii lui, cu părul zbârlit – era limpede că pisicii nu-i plăcea să zboare.

— Ăștia sunt toți, a repetat Nikolai.

— Mai am un Vindecător care a ales să rămână



în subteran.

Am tăcut și abia după vreun minut l-am întrebat:

— Cum ai reușit să ne găsești?

— Din întâmplare. Milițiile ne-au tot atacat convoaiele de contrabandă. Nu ne puteam permite să pierdem încă un transport, așa că am venit după Luchenko. Apoi Tamar a fost zărită în piață, iar când ne-am dat seama că tabăra pe care voia s-o atace Luchenko era a voastră, m-am gândit că n-ar fi rău să punem noi mâna pe fată...

— Și pe arme?

— Exact, a zâmbit el.

— Slavă sfinților că am fost suficient de prevăzători cât să ne lăsăm capturați.

— Ai fost foarte inspirată, jos pălăria.

— Regele și regina cum se simt?

A pufnit și a spus:

— Bine. Se plictisesc. Nu prea au ce să facă, a zis el, aranjându-și mâneca hainei. Au fost foarte afectați de pierderea lui Vasily.

— Îmi pare rău, am spus eu.

Dar adevărul era că nu mă gândisem mai deloc la fratele mai în vârstă al lui Nikolai.

— Și-a făcut-o cu mâna lui, dar mă surprinde să spun că și mie îmi pare rău.

— Spune-mi, ai reușit s-o salvezi și pe Baghra?

— Cu mari eforturi, pentru care am primit puține mulțumiri. Ai fi putut să mă previi în legătură cu ea.

— E un adevărat deliciu, nu-i așa?

— La fel de agreabilă ca ciuma.

Apoi a întins mâna și a tras ușor de una dintre suvițele mele albe:

— Îndrăzneală alegere.

Mi-am dat părul după ureche cu un aer stânjenit:

— Așa era moda în subteran.

— Serios?

— S-a întâmplat în timpul bătăliei. Am sperat că o să-și recapete culoarea naturală, dar pare să fie o schimbare permanentă.

— Vărul meu Ludovic s-a trezit cu o meșă albă după ce a fost la un pas să moară într-un incendiu. Zicea că meșa li se pare foarte atrăgătoare femeilor. Dar spunea și că incendiul fusese pornit de stafii, așa că nu știu ce bază se poate pune pe spusele lui.

— Bietul văr Ludovic.

Nikolai s-a sprijinit cu spatele de balustradă și s-a uitat la balonul de deasupra noastră. La început, crezusem că era făcut din pânză, dar acum părea din mătase acoperită cu un strat de cauciuc.

— Alina... a început el.

Eram atât de neobișnuită să-l văd pe Nikolai stânjenit, încât mi-a luat o clipă să-mi dau seama că își căuta cuvintele.

— Alina, să știi că, în noaptea când a fost atacat palatul, m-am întors.

Din cauza asta își făcea el griji? Nu care cumva să cred că mă abandonase?

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Și ce-ai văzut?

— Când m-am întors, deja se întunecase.

Izbucniseră incendii în câteva locuri. Am văzut farfuriile lui David făcute țandări pe acoperiș și pe peluza din fața Micului Palat. Capela se prăbușise, iar pe ruinele ei mișunau *nichevo'ya*. Am crezut că o să dăm de bucluc, dar nici măcar nu s-au sinchisit de *Pescăruș*.

Era de înțeleș, dat fiind că stăpânul lor era pe moarte, prins sub un morman de dărâmături.

— Am sperat că am să pot recupera cadavrul lui Vasily, a continuat el, dar n-am reușit. Marele Palat era invadat. Ce s-a întâmplat?

— *Nichevo'ya* au atacat și Micul Palat. Când am ajuns eu acolo, una dintre farfurii deja era

distrusă.

Mi-am înfipt o unghie în balustradă, făcând un semn în formă de semilună.

— N-am avut nicio şansă, am adăugat eu.

Nu voiam să-mi amintesc de sala pătată de sânge, de cadavrele împrăștiate pe acoperiș, pe podea, pe trepte – mormane roșii, albastre și violet.

— Si întunecatul?

— Am încercat să-l omor.

— Cum era de așteptat.

— Omorându-mă pe mine.

— Înțeleg.

— Am dărâmat capela.

— Tu?

— Mă rog, au dărâmat-o *nichevo'ya*, dar la porunca mea.

— Îi poți controla?

Mi-am dat seama că deja se gândea la un posibil avantaj. Întotdeauna gândea ca un strateg.

— Nu te entuziasma, l-am temperat eu. A trebuit să-mi creez propriii nimicnici pentru asta. Și să fiu în contact direct cu întunecatul.

— Ah, a spus el posomorât. Dar după ce găsești pasărea de foc?

— Nu sunt sigură, am recunoscut eu, dar...

Șovăiam. Nu rostisem niciodată cu voce tare acest gând. Grisha l-ar fi considerat o erezie. Și totuși, voiam să-l spun, voiam să-l audă și Nikolai. Speram să înțeleagă avantajul pe care ni l-ar fi oferit, cu toate că n-ar fi putut înțelege dorința de care eram mânată.

— Cred că s-ar putea să fiu în stare să-mi construiesc propria armată.

— Soldați de lumină?

— Asta ar fi ideea.

Nikolai se uita atent la mine. Mi-am dat seama că și-a ales cuvintele cu grijă:

— Mi-ai spus cândva că *merzost* nu e ca Mica Știință și că cine folosește această putere plătește un preț mare.

Am încuviințat din cap.

— Cât de mare, Alina?

M-am gândit la cadavrul fetei cu ochelari căzuți, strivită la Micul Palat de una dintre farfuriile lui David, la Mărie despicată în brațele lui Sergei și la Genya, care era nevoită să se ascundă sub șal. M-am gândit la biserica ai cărei pereți acoperiți cu nume de morți semănau cu pergamente însângerate. Dar nu eram mânată doar de o furie răzbunătoare, ci și de dorința mea arzătoare de a pune mâna pe pasărea de foc, dorință pe care reușeam s-o țin în frâu, dar care era mereu prezentă.

— Nu contează, am spus eu ferm. Am să-l plătesc.

— Foarte bine, a zis Nikolai după ce a stat pe gânduri câteva clipe.

— Asta-i tot? Niciun avertisment cumplit?

— Pe toți sfinții, Alina! Sper că nu te aștepți să fiu vocea rațiunii. Eu țin un regim strict, bazat pe entuziasm necugetat și pe regrete sincere.

A făcut o pauză și zâmbetul i-a dispărut de pe buze:

— Dar îmi pare rău pentru soldații pe care i-ai pierdut și pentru că n-am putut să fac mai mult în noaptea aceea.

Sub noi am văzut primele porțiuni de permafrost, iar în zare au apărut culmile munților.

— Ce-ai fi putut face, Nikolai? Doar ți-ai fi pus viața în pericol. Și sigur o să te mai afli în pericol de moarte.

Și acesta era crudul adevăr. Împotriva soldaților de umbră ai întunecatului, nimeni – oricât de inventiv și de genial ar fi fost – nu avea aproape nicio șansă.

— Nu se știe niciodată, a spus Nikolai. N-am stat degeaba. S-ar putea să mai am câteva surprize pentru întunecatul.

— Spune-mi că planul tău e să te deghizezi în voleră și să ieși dintr-un tort imens.

— Gata, mi-ai stricat surpriza, a spus el, ridicându-se de pe balustradă. Iar acum trebuie să pilotez *Pelicanul* peste graniță.

— Peste graniță?

— Mergem în Fjerda.

— Ah, înțeleg. Pe teritoriu inamic. Și tocmai începusem să mă relaxez.

— Cerul e al meu, mi-a zis el, făcându-mi cu ochiul.

Apoi a pornit cu pași mari pe punte, fluierând fals o melodie familiară.

Îmi fusese dor de el. De felul în care vorbea. De felul cum aborda problemele. De cât de ușor îi era să dăruiască speranță pe oriunde mergea. Pentru prima oară în ultimele luni am simțit că-mi slăbește nodul din stomac.

După ce am trecut granița, am crezut că o vom lua spre coastă sau poate chiar spre Ravka de Vest, dar am pornit către lanțul muntos care se zărea la orizont. Mulțumită uceniciei mele în cartografie, știam că erau vârfurile cele mai nordice ale Sikurzoilor, munții care se întindeau de-a lungul unei bune părți a granițelor răsăritene și sudice ale Ravkăi. Fjerdanii îi botezaseră Elbjén – „Coatele” –, deși, pe măsură ce ne apropiam, îmi era tot mai greu să-mi dau seama de ce. Erau masivi și înzăpeziți – un amestec de gheață albă și stâncă cenușie – și mult mai înalți decât Petrazoii. Iar dacă Sikurzoi erau „coatele”, nu voiam să aflu cum arăta trupul căruia îi aparțineau.

Balonul a urcat mai sus, iar aerul a devenit rece când am intrat în pătura groasă de nori care ascundea piscurile cele mai abrupte. Odată ajunși

deasupra ei, am rămas cu gura căscată. Cele câteva vârfuri, suficient de înalte cât să străpungă norii, lăsau impresia că pluteau ca niște insule pe o mare albă. Cel mai înalt părea să fie strâns de niște degete uriașe de gheață, iar când l-am ocolit, mi s-a părut că disting niște forme în gheață. Am văzut și niște trepte înguste de piatră care urcau în zigzag pe versantul de stâncă. Ce smintit ar fi vrut să se cațare pe acolo? Și cu ce scop?

Am ocolit muntele, apropiindu-ne tot mai mult de stâncă. Chiar când eram gata să scot un țipăt de spaimă, nava a virat brusc la dreapta și am ajuns între doi pereți de gheață. *Pelicanul* s-a răsucit și am intrat într-un hangar răsunător de piatră. Înăuntru se aflau alte trei nave: o barjă asemănătoare cu *Pelicanul*, *Pescărușul* cel zvelt și încă o navă de mici dimensiuni, botezată *Bâtlanul*.

— Bâtlanul e un fel de egretă cenușie, mi-a explicat Mal, punându-și în picioare niște cizme de împrumut. Dar e mai mic și mai viclean.;

La fel ca *Pescărușul*, *Bâtlanul* avea două carene, dar erau mai plate și mai late la bază, fiind prevăzute cu un fel de tălpi de sanie.

Echipajul lui Nikolai a aruncat odgoanele peste balustrada *Pelicanului*, iar muncitorii din hangar le-au înhățat și au tras de ele, legându-le de cârligele de oțel fixate în pereți și în podea. Am aterizat cu o bufnitură, iar carena a scârțâit asurzitor, frecându-se de piatră.

David s-a încruntat dezaprobator:

— Prea multă greutate.

— Nu te uita la mine, a spus Tolya.

După ce ne-am oprit, Tolya și Tamar au sărit peste balustradă, salutându-i pe docheri și pe membrii celorlalte echipaje, pe care îi cunoșteau probabil de pe vremea când fuseseră colegi pe *Volkvolny*. Noi, ceilalți, am așteptat să fie coborâtă pasarela, apoi am coborât din barjă.

— Impresionant, a spus Mal.

Am clătinat din cap cu un aer nedumerit:

— Cum face toate astea?

— Vrei să-ți spun secretul? a întrebat Nikolai din spatele nostru.

Am tresărit amândoi, iar prințul s-a aplecat spre noi, s-a uitat de la stânga la dreapta și a zis în șoaptă:

— Am o mulțime de bani.

Am dat ochii peste cap.

— Nu, serios! a protestat el. O *mulțime* de bani.

Nikolai le-a spus docherilor ce reparații trebuie să facă, apoi a condus ceata noastră zdrențăroasă și năucă spre o ușă săpată în piatră.

— Intrați cu toții, a spus el.

Nedumeriți, ne-am înghesuit în cămăruța dreptunghiulară. Pereții păreau din fier. Nikolai a tras un grilaj peste intrare.

— Mă calci pe picior! a pufnit Zoya, dar eram atât de înghesuiți, încât mi-ar fi fost greu să spun pe cine era furioasă.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

Nikolai a apăsat o pârghie și am țipat cu toții când am simțit că micuța cutie a pornit în sus. Mi s-a pus o greutate în stomac, dar a dispărut în clipa când ne-am oprit cu o zdruncinătură. Nikolai a dat grilajul la o parte și a ieșit din cutia mobilă, îndoindu-se de răs:

— Nu mă mai satur de asta!

Am coborât repede cu toții, în afară de David, care a rămas să studieze pârghia.

— Ai grijă, a strigat Nikolai. Drumul în jos e mai plin de peripeții decât cel în sus.

Genya l-a luat de mână pe David și l-a scos din cutia aceea.

— Pe toți sfinții! am zis eu cu năduf. Uitasem cât de des îmi doream să te înjunghii.

— Care va să zică nu mi-am pierdut forma de

altădată, a răspuns el, apoi i-a aruncat o privire Genyei și a zis cu glas scăzut: Ce-a pățit fata asta?

— E o poveste lungă, m-am eschivat eu. Te rog, spune-mi că ai și scări. Mai degrabă rămân aici pentru totdeauna decât să mai urc o dată în drăcovenia aia.

— Bineînțeles că sunt și trepte, dar sunt mai puțin amuzante, iar după ce o să urci și o să cobori de câteva ori patru etaje, o să fii mult mai receptivă față de nou.

Voiam să-l contrazic, dar, uitându-mă în jur, vorbele mi-au înghețat pe buze. Dacă hangarul era impresionant, ce vedeam acum era pur și simplu miraculos.

Era cea mai mare încăpere în care intrasem vreodată – de două ori, poate de trei ori mai spațioasă și mai înaltă decât sala domului din Micul Palat. Si mi-am dat seama că nici măcar nu era o încăpere obișnuită. Ne aflam în vârful unui munte scobit.

Acum înțelegeam ce văzusem în timp ce ne apropiam de munte, la bordul *Pelicanului*. Degetele de gheață erau, de fapt, niște coloane enorme de bronz, turnate în formă de oameni și alte creaturi. Se înălțau deasupra noastră, susținând panouri uriașe de sticlă care dădeau spre oceanul de nori de sub noi. Sticla era atât de limpede, încât crea o ciudată senzație de deschidere, ca și cum o rafală de vânt ar fi putut da buzna înăuntru să mă arunce în neantul de la picioarele noastre. Inima a început să-mi bubuie în piept.

— Inspiră adânc, mi-a spus Nikolai. Poate fi copleșitor la început.

Înăuntru mișunau o mulțime de oameni. Unii erau strânși în grupuri în jurul meselor de proiectare și al mașinărilor pe care le construiau. Alții pregăteau lăzi cu provizii într-un depozit de



mărfuri improvizat. O altă zonă fusese rezervată antrenamentelor: soldații luptau între ei cu săbii boante, iar Grisha invocau vânt sau aruncau flăcări. Prin panourile de sticlă se vedeau terase triunghiulare enorme, amplasate în patru direcții diferite, precum săgețile unei busole – nord, sud, est, vest. Două erau rezervate pentru exerciții de tragere la țintă. Era greu să nu compar această sală cu grotlele umede și strâmte din Catedrala Albă. Aici totul degaja viață și speranță. Totul purta amprenta lui Nikolai.

— Ce-i locul ăsta? am întrebat eu, înaintând cu pas domol.

— La început, când frontierele Ravkăi se întindeau mai spre nord, era un loc de pelerinaj, a răspuns Nikolai. Mănăstirea Sankt Demyan.

Sfântul Demyan al Chiciurii. Deci așa se explicau treptele zigzagate pe care le zărisem pe versantul muntelui. Numai credința sau frica ar fi putut face pe cineva să le urce. Mi-am amintit pagina lui Demyan din *Istoriei Sankt'ya*. Săvârșise nu știu ce minune în apropierea graniței de nord. Eram sigură că sfârșise omorât cu pietre.

— Acum câteva sute de ani a fost transformată în observator astronomic, a continuat Nikolai, făcând semn spre un enorm telescop de alamă, al cărui capăt era scos printr-un orificiu dintr-un panou de sticlă. Dar a fost abandonat acum mai bine de un secol. Am auzit de el în timpul campaniei din Hamhend, însă mi-a luat ceva până l-am găsit. Acum îi spunem Vârtelnița.

Apoi mi-am dat seama: coloanele de bronz înfățișau constelații. Vânătorul cu arcul în mână, învâțatul aplecat deasupra unui manuscris, Cei Trei Fii Nesăbuiți, înghesuiți unul într-altul, încercând să se adăpostească sub același palton. Vistiernicul, Ursul, Cerșetorul. Fecioara Tunsă, cu acul de os în mână. În total, douăsprezece – spițele Vârtelniței.

A trebuit să dau capul mult pe spate ca să pot cuprinde cu privirea cupola de sticlă de deasupra noastră. Soarele era la apus, iar cerul căpătase o nuanță intensă de albastru-închis. Mijind ochii, am distins o stea cu douăsprezece colțuri gravată în centrul cupolei.

— Atât de multă sticlă, am șoptit eu, simțind că mi se învâрте capul.

— Dar niciun pic de gheață, a observat Mal.

— Conduce cu apă caldă îngropate în podea, a spus David. Poate și în coloane.

Chiar era mai cald în această sală. Încă era suficient de frig cât să nu vreau să-mi dau jos paltonul și căciula, deși îmi simțeam picioarele calde în cizme.

— Sub podea sunt montate boilere, a spus Nikolai. Totul funcționează pe bază de zăpadă topită și abur. Singura problemă e combustibilul, dar am strâns o rezervă mare de cărbuni.

— De câtă vreme ai ascunzătoarea asta?

— De doi ani. Am început reparațiile când am transformat cavernele de jos în hangare. Nu e o destinație de vacanță ideală, dar uneori vrei pur și simplu să pleci undeva departe.

Eram impresionată, dar și un pic enervată. Așa era tot timpul în preajma lui Nikolai: mereu schimbător, mereu plin de secrete. Semăna cu păpușile rusești ce mă amuzau când eram mică. Atâta că, în loc să devină din ce în ce mai mic, devenea tot mai mare și mai misterios, într-o bună zi avea să-mi spună că-și construisese o vilă de vacanță pe lună. *E greu de ajuns, dar priveliștea e superbă.*

— Explorați locul, ne-a sugerat prințul. Familiarizați-vă cu el. Nevsky descarcă mărfurile în hangar, iar eu trebuie să mă ocup de reparațiile la carenă.

Mi-am amintit de Nevsky. Fusesse soldat în

regimentul lui Nikolai – Regimentul Douăzeci și Doi – și nu se dădea în vânt după Grisha.

— Aș vrea s-o văd pe Baghra, am spus eu.

— Ești sigură?

— Nici pe departe.

— Te duc eu la ea. E un antrenament util: poate într-o bună zi voi fi nevoit să conduc pe cineva la spânzurătoare. Iar după ce o să te sature de tortură, tu și Oretsev sunteți invitații mei la cină.

— Mulțumesc, a spus Mal, dar trebuie să mă ocup de pregătirea expediției care o să plece în căutarea păsării de foc.

Nu cu mult timp în urmă, Mal s-ar fi zbârlit la gândul de a mă lăsa singură cu Prințul Perfect, dar Nikolai a avut suficient tact cât să nu se arate surprins.

— În regulă. O să ți-l trimit pe Nevsky când termină de descărcat. Vă poate ajuta și să vă găsiți locuri de dormit.

Apoi l-a bătut ușor pe umăr:

— Mă bucur să te revăd, Oretsev.

— Și eu, a răspuns Mal, zâmbind sincer.

Mulțumesc că ne-ai salvat.

— Toată lumea are nevoie de un hobby.

— Am crezut că al tău e sclifoseala.

— Am două hobby-uri.

Au dat mâna scurt, apoi Mal s-a înclinat și s-a îndepărtat cu grupul.

— Ar trebui să mă simt ofensat că nu vrea să ia cina cu mine? a întrebat Nikolai. Dau mese excelente și, de obicei, fac conversație plăcută.

Nu voiam să discut despre asta.

— Baghra, am insistat eu.

— A luptat impresionant în câmpul de orz, a continuat Nikolai, luându-mă de cot și conducându-mă pe unde venisem. A mânuit sabia și pistolul mai bine decât l-am văzut vreodată.

Mi-am amintit de vorbele Aparatului: *Oamenii*

*luptă pentru Ravka întrucât așa le poruncește regele.* Mal întotdeauna fusese o iscoadă pricepută, dar era soldat pentru că toți trebuia să fim soldați, deoarece nu aveam de ales. Oare acum pentru ce lupta? Mi-am amintit cum sărise de pe platformă și cum spintecase beregata soldatului. *Am devenit o sabie.*

Am ridicat din umeri, dornică să schimb subiectul:

— În subteran, tot ce poți să faci e să te antrenezi, nu prea ai alte ocupații.

— Îmi pot imagina și alte moduri interesante de a-ți petrece timpul.

— E o insinuare?

— Ce minte perversă ai! Mă refeream la dezlegatul enigmelor și la studiul textelor edificatoare.

— N-am de gând să intru din nou în cutia aia de fier, am spus eu când ne-am apropiat de ușa din peretele de piatră. Așa că ai face bine să mă duci la scări.

— De ce toată lumea spune asta?

Am scos un oftat de ușurare când m-a condus la niște trepte late, perfect nemișcate. Am pornit pe un culoar curbat și mi-am dat paltonul jos, simțind că începusem să transpir. Etajul de sub observator era considerabil mai încălzit și, trecând pe lângă o ușă lată, am văzut un labirint de boilere care străluceau și şuierau în întuneric. Până și mereu elegantul Nikolai avea câteva broboane fine de transpirație ce-i acopereau trăsăturile delicate.

Era limpede că ne apropiam de bârlogul Baghrăi, căreia părea să-i fie mereu frig. Oare pentru că nu-și folosea niciodată puterea? Mie, uneia, îmi fusese tot timpul frig cât stătusem în Catedrala Albă.

Nikolai s-a oprit în fața unei uși de fier:

— Ultima ta șansă s-o iei la fugă.

— Poți să pleci, am spus eu. Salvează-te tu.

A oftat:

— Să mă ții minte ca pe un erou.

A ciocănit ușor la ușă și am intrat.

Am avut senzația tulburătoare că am pășit în căsuța Baghrăi din Micul Palat. Bătrâna stătea ghemuită lângă o sobă de teracotă, îmbrăcată în aceeași *kefta* spălăcită, cu mâna pe bastonul ce pe vremuri îi servea ca să mă altoiască uneori cu atâta plăcere. Lângă ea stătea același slujitor, care îi citea dintr-o carte, și m-a copleșit rușinea când mi-am dat seama că nici măcar nu mă gândisem să întreb dacă scăpase și el din Os Alta. Nikolai și-a dres glasul, iar băiatul s-a îndepărtat.

— Baghra, a spus prințul, cum te simți în seara asta?

— Tot bătrână și oarbă, a mârâit ea.

— Și fermecătoare, a zis Nikolai cu glas tărăgănat. Întotdeauna fermecătoare.

— Pui de lele!

— Cotoroanțo!

— Ce vrei de la mine, pocitanie?

— Ți-am adus pe cineva care vrea să te vadă, a spus Nikolai, dându-mi un ghionț.

De ce eram atât de emoționată?;

— Bună seara, Baghra, am îngăimat eu.

Bătrâna a rămas nemișcată.

— Sfințișoara s-a întors să ne salveze pe toți, a spus ea cu glas scăzut.

— Era cât pe ce să *moară* încercând să ne scape de progenitura ta blestemată, a spus Nikolai pe un ton degajat.

Am clipit. Deci Nikolai știa că Baghra era mama întunecatului.

— Nici martiriul nu ți-a ieșit ca lumea, a zis Baghra, dând disprețuitor din mână. Închide ușa, fetițo, să nu iasă căldura, și vino lângă mine.

Am zâmbit auzind acest refren familiar.

— Iar tu, a pufnit ea înspre Nikolai, du-te unde ești bine-venit.

— Nu-i deloc greu să găsesc un astfel de loc, a spus el. Alina, am să vin să te iau la cină, dar, dacă ți se urăște de stat aici, ești liberă să fugi țipând sau să înfigi un pumnal în ea – ce ți se pare mai nimerit.

— Mai ești aici? a mârâit Baghra.

— Plec, dar sper să rămân în sufletul tău, a zis el solemn, apoi a clipit și a plecat.

— Ce băiat nesuferit!

— Îți place de el, am spus eu cu un aer surprins.

Baghra s-a încruntat:

— Lacom. Arogant. Își asumă prea multe riscuri.

— Aproape că pari îngrijorată.

— Și ție îți place de el, sfințișoaro, a zis ea zeflemitor.

— Așa-i, am recunoscut eu. A fost bun cu mine, deși ar fi putut să fie crud, și asta îmi ridică moralul.

— Râde prea mult.

— Există și defecte mai mari.

— Cum ar fi să nu asculți sfaturile bătrânilor? a mârâit ea, apoi a lovit cu bastonul în podea: Băiete, du-te și adu ceva dulce.

Slujitorul a sărit în picioare, punând jos cartea, iar când a trecut pe lângă mine, l-am apucat de mână:

— O clipă. Cum te cheamă?

— Misha, a răspuns el.

Avea mare nevoie de o tunsoare, dar în rest arăta destul de bine.

— Câți ani ai?

— Opt.

— Șapte, l-a corectat Baghra.

— Aproape opt, a spus el.

Era scund pentru vârsta lui.

— Mă mai tii minte? l-am întrebat eu.

A întins șovăielnic o mână și mi-a atins colierul, apoi a încuviințat solemn:

— Sankta Alina, a murmurat el.

Mama lui îl învățase că eram o sfântă și părea că disprețul Baghrăi față de mine nu-l făcuse să se răzgândească.

— Știi unde e mama? m-a întrebat el.

— Nu. Îmi pare rău.

Nici măcar n-a fost surprins. Probabil acesta era răspunsul la care se aștepta.

— Cum ți se pare aici?

I-a aruncat o privire Baghrăi.

— Nu-i nimic, l-am liniștit eu, fii sincer.

— N-am cu cine să mă joc.

Mi s-a strâns inima, aducându-mi aminte de zilele solitare de la Keramzin, dinainte de sosirea lui Mal, și de orfanii mai mari ca mine ce nu voiau să bage în seamă o refugiată costelivă ca mine.

— Asta s-ar putea să se schimbe în curând.

Până atunci n-ai vrea să înveți să lupți?

— Slujitorii n-au voie să lupte, a spus el, dar mi-am dat seama că-l încânta ideea.

— Sunt Invocatoarea Soarelui și ai permisiunea mea, am spus eu, fără să iau în seamă pufnetul disprețuitor al Baghrăi. Caută-l pe Malyen Oretsev și o să-ți facă el rost de o sabie pentru antrenamente.

Băiatul era atât de încântat, că în clipa următoare a dat buzna afară din cameră, mai-mai să se împiedice în propriile picioare.

— Cine e mama lui? am întrebat eu după ce a ieșit.

— O servitoare de la Micul Palat, a spus bătrâna, strângându-și mai bine șalul. Poate c-a scăpat cu viață, n-avem de unde ști.

— A suferit mult?

— Tu ce crezi? Plângea de mama focului și Nikolai a trebuit să-l ducă târâș pe drăcovenia aia

zburătoare. Deși poate c-a fost mai bine așa – cel puțin acuma plânge mai puțin.

M-am așezat lângă ea, dând cartea la o parte. Am aruncat o privire pe copertă. Pilde religioase. Bietul copil. Apoi m-am uitat la Baghra. Se mai îngrășase un pic și stătea mai drept pe scaun. Îi priise plecarea din Micul Palat, deși sfârșise prin a se cuibări în altă grotă încinsă.

— Arăți bine, am spus eu.

— N-am cum să-mi dau seama, a spus ea cu amărăciune. E adevărat ce i-ai spus lui Misha? Chiar ai de gând să aduci elevii aici?

Copiii de la școala Grisha din Os Alta fuseseră evacuați la Keramzin, împreună cu profesorii lor și cu Botkin, fostul meu instructor de luptă. De luni de zile mă tot gândeam la siguranța lor, iar acum chiar puteam să fac ceva pentru ei.

— Dacă Nikolai va accepta să-i găzduiască în Vârtelniță, ai fi dispusă să-i antrenezi?

— Hm, s-a încruntat ea. Cineva trebuie să-i antreneze, nu? Cine știe ce porcării le-au vârât în cap profesorii ăia.

Am zâmbit. Făceam progrese. Dar zâmbetul mi-a dispărut de pe buze când m-a lovit cu bastonul peste genunchi.

— Au! am icnit eu.

Țintea surprinzător de bine pentru o oarbă.

— Dă-mi mâinile.

— N-am pasărea de foc.

Baghra a ridicat iarăși bastonul, dar m-am dat la o parte:

— Bine, bine.

I-am luat o mână și i-am pus-o pe încheietura goală, în timp ce mi-o pipăia până aproape de cot, am întrebat:

— De unde știe Nikolai că ești mama întunecatului?

— M-a întrebat. E mai atent decât voi toți,



neghiobilor.

Probabil a fost satisfăcută când s-a convins în sfârșit că nu aveam al treilea amplificator, pentru că după aceea mi-a dat drumul la mână cu un mormăit.

— Și tu pur și simplu i-ai spus?

Baghra a oftat.

— Astea sunt secretele fiului meu, a spus ea pe un ton plictisit. Nu mai e treaba mea să le păstrez.

Apoi s-a lăsat pe spetează:

— Deci nici de data asta n-ai reușit să-l omori.

— Nu.

— N-aș putea spune că-mi pare rău. La urma urmelor, sunt chiar mai slabă decât tine, sfințișoaro.

Am ezitat o clipă, apoi i-am spus adevărul:

— Am folosit *merzost*.

— Ce-ai făcut?

— N-am... n-am făcut-o singură. Am folosit legătura dintre mine și el, stabilită de colier, ca să controlez puterea întunecatului. Am creat *nichevo'ya*.

Mâinile Baghrăi au bâjbâit după ale mele și mi-a strâns dureros încheieturile:

— Să nu mai faci asta, fetițo. Nu trebuie să te joci cu *merzost*. E puterea care a dat naștere Faliei, și nu aduce decât suferință.

— S-ar putea să nu am de ales, Baghra. Știm unde se află pasărea de foc, sau cel puțin așa credem. După ce o găsim...

— O să sacrifici o altă creatură străveche de dragul propriei tale puteri.

— Poate că nu, am protestat eu neconvingător. Am fost îndurătoare cu cerbul. Poate că pasărea de foc nu trebuie să moară.

— Tu nu te auzi? Asta nu-i o poveste pentru copii. Cerbul a trebuit să moară ca să-i poți lua tu puterea. La fel e și cu pasărea de foc, iar de data

asta sângele va fi pe mâinile tale.

Apoi a chicotit răutăcios, ca de obicei:

— Dar gândul ăsta nu te deranjează chiar așa de tare, nu-i așa, fetito?

— Nu, am recunoscut eu.

— Nu-ți pasă de ce s-ar putea pierde? De ravagiile pe care le-ai putea pricinui?

— Ba da, am răspuns eu pe un ton necăjit. *Ba da*. Însă n-am alte opțiuni și, chiar dacă așa avea...

Mi-a dat drumul la mâini:

— Tot ai vrea pasărea de foc.

— N-am de gând să neg. Da, o vreau. Vreau puterea combinată a celor trei amplificatoare. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nicio armată de oameni nu poate ține piept soldaților de umbră ai întunecatului.

— O monstruozitate împotriva altei monstruozități.

Dacă altfel nu se putea. Pierdusem prea mult ca să întorc spatele unei arme care m-ar fi putut face suficient de puternică pentru a câștiga această luptă. Cu sau fără ajutorul Baghrăi, trebuia să găsesc un mijloc de a folosi *merzost*.

Am șovăit o clipă, apoi am zis:

— Baghra, am citit jurnalele lui Morozova.

— Nu mai spune! Și ți s-au părut o lectură interesantă?

— Nu, mi s-au părut enervante.

Spre surprinderea mea, bătrâna a râs:

— Fiul meu a studiat paginile alea de parcă ar fi fost sfintele scripturi. Cred că le-a citit de o sută de ori, cercetând fiecare cuvânt. Începuse să creadă că textul conținea coduri secrete. Ținea paginile deasupra focului, căutând însemnări cu cerneală invizibilă. În cele din urmă, a ajuns să-l blesteme pe Morozova.

La fel ca mine. Doar David continua să fie obsedat de ele. Aproape că murise din cauza lor,

insistând să le care în spate când ne urmăreau milițiile.

Mă îngrozea să întreb, mă îngrozea chiar și să formulez această posibilitate, dar am făcut un efort și am zis:

— Crezi... crezi că e posibil ca Morozova să-și fi lăsat lucrarea neterminată? E posibil să nu fi apucat să creeze al treilea amplificator?

A tăcut o vreme, cu o mină distantă și cu privirea ei oarbă ațintită asupra unui lucru pe care nu-l puteam vedea.

— Morozova n-ar fi avut cum să lase treaba neterminată, a spus ea cu glas scăzut. Nu-i stătea în fire.

Ceva din vorbele ei mi-a zbârlit părul pe brațe. Mi-a revenit o amintire: Baghra punând mâinile pe colierul meu la Micul Palat. *Aș fi vrut văd și eu cerbul.*

— Baghra...

Dar dinspre ușă s-a auzit o voce:

— *Moi soverenyi.*

Am întors capul spre Mal, enervată că fusesem întreruptă.

— Ce-i? am întrebat eu, recunoscând în glasul meu acea tensiune care ieșea la iveală ori de câte ori venea vorba despre pasărea de foc.

— A apărut o problemă cu Genya, a spus el. Și cu regele.

## Capitolul 7

Am sărit în picioare:

— Ce s-a întâmplat?

— Lui Sergei i-a scăpat numele ei adevărat. Se pare că înălțimile îi priesc la fel de bine că peșterile.

Am scos un mârâit enervat. Genya jucase un rol esențial în complotul întunecatului de a-l detrona pe rege. Încercasem să fiu răbdătoare cu Sergei, dar acum o pusese pe Genya în pericol și ne primejduise relația cu Nikolai.

Baghra a întins mâna și m-a înhățat de pantaloni, făcând semn înspre ușă:

— Cine e?

— Căpitanul gărzii mele.

— E Grisha?

M-am încruntat:

— Nu, *otkazat'sya*.

— După voce, aș zice că...

— Alina, a insistat Mal. Vin chiar acum s-o ridice.

Am îndepărtat mâna Baghrăi:

— Trebuie să plec. Ți-l trimit pe Misha.

Am ieșit în grabă din cameră, închizând ușa în urma mea, după care Mal și cu mine am dat fuga spre scări, coborându-le câte două.

Soarele apusese de mult, iar felinarele Vârtelniței fuseseră aprinse. Dincolo de panourile de sticlă se vedeau stele strălucind deasupra mării de nori. Un grup de soldați cu banderole albastre se strânsese în zona de antrenament și părea gata să-și îndrepte armele spre Tolya și Tamar. Am simțit un val de mândrie văzându-i pe Etherealkii mei, înșirați în spatele gemenilor, protejându-i pe Genya și David. Sergei se făcuse nevăzut, ceea ce probabil era un lucru bun, întrucât oricum n-aș fi avut timp să-i dau ciomăgeala pe care o merita.

— E aici! a strigat Nadia când ne-a văzut.  
M-am dus direct la Genya.

— Regele așteaptă, a spus una dintre gărzi.  
Am fost surprinsă să aud vocea Zoyei:

— N-are decât să aștepte.  
Am luat-o pe Genya pe după umeri, trăgând-o la o parte. Tremura.

— Ascultă-mă, am spus eu, mângâind-o pe păr.  
Nimeni n-o să-ți facă rău, înțelegi?

— E *regele*, Alina, a răspuns ea cu groază în glas.

— Nu mai e rege și nu mai are niciun regat, i-am amintit eu.

Vorbeam cu o încredere pe care nu o simțeam.  
Povestea asta putea deveni foarte urâtă în foarte scurt timp, dar nu aveam cum s-o evităm.

— Trebuie să mergi la el.

— Să mă vadă așa... atât de decăzută...

M-am uitat în ochii ei:

— Nu ești *decăzută*. L-ai înfruntat pe întunecatul ca să-mi redai libertatea. Așa că voi avea grijă ca nici ție să nu ți se răpească libertatea.

Mal s-a apropiat de noi:

— Gărzile sunt tot mai nerăbdătoare.

— Nu pot să fac asta! s-a plâns Genya.

— Ba poți!

Mal i-a pus cu blândețe o mână pe umăr:

— O să te apărăm.

O lacrimă a brăzdat obrazul Genyei:

— De ce? La Micul Palat, o spionam pe Alina și îi ardeam scrisorile pe care ți le trimitea. Am lăsat-o să creadă că...

— Te-ai pus între noi și întunecatul pe vasul lui Sturmhond, a zis Mal cu aceeași voce sigură ca în galerie, în timpul exploziilor. Nu-mi păstrez prietenia doar pentru oamenii perfecți. Și, slavă Domnului, nici Alina.

— Poți să ai încredere în noi? am întrebat eu.

Genya a înghițit în sec, apoi a inspirat adânc, reușind să-și recapete calmul de pe vremuri.

— Bine, a spus ea, ridicându-și șalul.

Ne-am întors spre grup. David s-a uitat întrebător la ea, iar Genya l-a strâns de mână.

— Suntem gata, le-am spus eu soldaților.

Mal și gemenii au pornit în urma noastră, dar am întins mâna spre ceilalți Grisha.

— Voi rămâneți aici, am zis eu ferm, și stați cu ochii-n patru.

Din porunca întunecatului, Genya fusese la un pas de a-l omorî pe rege și Nikolai știa asta. Dacă lucrurile ar fi degenerat și s-ar fi ajuns la luptă, habar n-aveam cum am fi putut coborî de pe vârful muntelui.

Am urmat gărzile și, după ce am ieșit din observator, am luat-o pe un coridor care ducea la niște trepte. Am cotit și, dintr-odată, am auzit vocea regelui. N-am reușit să disting tot ce spunea, dar am auzit limpede cuvântul „trădare”.

Ne-am oprit o clipă în fața unei intrări străjuite de două statui de bronz înfățișând soldați cu sulite în mâini – Alyosha și Arkady, Călăreții din Ivets –, ale căror armuri erau presărate cu stele de fier. Orice ar fi fost încăperea aceea pe vremuri, acum adăpostea sala de război a lui Nikolai. Pereții erau acoperiți cu hărți și schițe, iar într-un colț se vedea o masă de proiectare uriașă, plină cu tot felul de mângălituri. Nikolai stătea sprijinit de biroul său, cu brațele și gleznele încrucișate și cu o mină tulburată.

Cu greu i-am recunoscut pe regele și regina Ravkăi. Ultima oară când o văzusem pe regină, era îmbrăcată în mătase roz și avea bijuterii cu diamante. Acum purta un sarafan peste o bluză țărănească simplă, iar părul ei blond, aspru și lipsit de strălucire fără cosmetizările Genyei, era strâns într-un coc neglijent. Regele încă nu renunțase la

hainele militare. Șnurul de aur și cingătoarea de satin a ținutei sale obișnuite dispăruseră, fiind înlocuite de uniforma oliv a Armatei întâi, care nu se potriveau cu trupul său firav și cu mustața căruntă. Se ținea cu greu pe picioare, sprijinindu-se de scaunul soției, iar efectele devastatoare ale otrăvii pe care i-o dăduse Genya se vedeau limpede în umerii gârboviți și în pielea lăsată.

Când am intrat, regele și-a holbat ochii cât cepele, căpătând un aer aproape comic:

— N-am cerut s-o văd pe vrăjitoarea asta!

Mi-am călcat pe suflet și am făcut o plecăciune, gândindu-mă că mi-ar putea fi de folos un pic din diplomația învățată de la Nikolai:

— *Moi tsar.*

— Unde e trădătoarea? a răcnit el, împrôșcând cu salivă.

Gata cu diplomația.

Genya a făcut un mic pas în față, dându-și jos șalul cu mâini tremurătoare. Regele a încremenit, iar regina a dus mâna la gură.

Tăcerea din încăpere semăna cu liniștea de după bubuitura unui tun. Pe chipul lui Nikolai se citea că înțelesese ce se întâmplase. Mi-a aruncat o privire, cu gura căscată. Nu-l mințisem, dar era ca și când aș fi făcut-o.

— Ce-i asta? a îngăimat regele.

— E prețul pe care l-a plătit pentru că m-a salvat, am spus eu. Pentru că l-a înfruntat pe întunecatul.

Regele s-a încruntat:

— A trădat coroana. Vreau să i se taie capul!

Spre surprinderea mea, Genya i-a spus lui Nikolai:

— Am să-mi accept pedeapsa, dacă o acceptă și el pe a lui.

Fața regelui s-a făcut stacojie. Măcar de-ar fi suferit un atac de inimă ca să ne scutească pe toți

de o mulțime de neazuri:

— Tu să taci în preajma superiorilor tăi!

Genya a ridicat bărbia:

— Nimeni din încăperea asta nu mi-e superior.

Nu-mi ușura deloc sarcina, dar tot îmi venea să-i spun: „Bravo!”

— Dacă îți închipui că... a pufnit regina.

Genya tremura, dar vocea ei a rămas fermă când a spus:

— Dacă nu poate fi judecat pentru greșelile lui ca rege, atunci să fie judecat pentru greșelile lui ca bărbat.

— Târfă nerecunoscătoare! a mârâit batjocoritor regele.

— Opriți-vă! a intervenit Nikolai. Amândoi.

— Sunt regele Ravkăi. N-am să...

— Ești un rege fără tron, a zis calm Nikolai. Și îți cer respectuos să-ți ții gura.

Regele a tăcut, o venă îi pulsa la tâmplă.

Nikolai a dus mâinile la spate:

— Genya Safin, ești acuzată de trădare și de tentativă de omor!

— Dacă aș fi vrut să-l omor, ar fi fost mort acum.

Nikolai a privit-o amenințător.

— N-am încercat să-i iau viața, a spus ea.

— Dar i-ai făcut ceva regelui, iar doctorii de la Curte spun că nu există leac pentru boala pe care i-ai pricinuit-o. Ce i-ai dat?

— Otravă.

— Atunci doctorii ar fi putut s-o depisteze.

— Nu și pe asta. E o otravă preparată de mine.

Dacă o administrezi în doze mici pe o perioadă suficient de lungă, efectele imediate sunt neînsemnate.

— Un alcaloid vegetal? a întrebat David.

Genya a încuviințat din cap:

— Dar, după ce se acumulează în corpul



victimei și se atinge pragul critic, organele încep să cedeze, iar degenerarea este ireversibilă. Otrava asta nu-i o ucigașă, ci o hoată. Fură ani. Și nu-i va mai putea recupera niciodată.

M-a trecut un fior simțind satisfacția din glasul ei. Ce ne-a descris ea nu era o otravă obișnuită, ci creația unei fete ale cărei puteri semănau atât cu ale unui Corporalnik, cât și cu ale unui Fabrikator. O fată care petrecuse mult timp în atelierele Materialkilor.

Regina a clătinat din cap:

— Doze mici administrate pe o perioadă suficient de lungă? Dar nu avea acces neîngrădit la mesele noastre...

— Mi-am otrăvit *pielea* și buzele, a zis Genya cu asprime, astfel încât de fiecare dată când mă atingea...

S-a înfiorat și i-a aruncat o privire lui David, apoi a continuat:

— De fiecare dată când mă săruta, își vâra otrava în trup. Și-a făcut-o cu mâna lui, a zis ea, încheștându-și pumnii.

— Dar otrava te-ar fi afectat și pe tine, a spus Nikolai.

— Trebuia să mi-o curăț de pe piele, apoi să vindec arsurile lăsate de leșie. De fiecare dată. Dar a meritat.

Nikolai și-a trecut o mână peste buze:

— Te-a forțat?

Genya a încuviințat o dată din cap și lui Nikolai i s-au încordat mușchii maxilarului.

— Tată? a întrebat el. Așa a fost?

— E o servitoare, Nikolai. Nu trebuia s-o forțez.

După câteva clipe de tăcere, Nikolai a spus:

— Genya Safin, când se va încheia acest război, vei fi judecată pentru înaltă trădare față de regat și pentru uneltire cu întunecatul împotriva Coroanei.

Pe buzele regelui s-a așternut un rânjel plin de

îngâmfare. Dar Nikolai nu terminase.

— Tată, ești bolnav. Ai slujit Coroana și poporul Ravkăi, iar acum a sosit momentul să te bucuri de odihna pe care o meriți. În noaptea asta vei întocmi scrisoarea de abdicare.

Regele a clipit cu un aer nedumerit, ca și când n-ar fi putut înțelege ce auzise:

— N-am să fac una ca asta...

— Vei întocmi scrisoarea de abdicare, iarmâine vei pleca la bordul *Pescărușului*. Te vei duce la Os Kervo, unde vei fi îmbarcat în siguranță pe *Volkvolny*, și vei traversa Marea Adevărată. Poți să te duci într-un loc călduros, poate în Coloniile de Sud.

— În *Colonii*? a pufnit regina.

— Veți avea parte de tot luxul. Veți fi departe de lupte și de întunecatul. Veți fi în siguranță.

— Eu sunt regele Ravkăi! Trădătoarea asta...

— Dacă rămâi, voi avea grijă să fii judecat pentru viol.

Regina a dus o mână la inimă:

— Nikolai, doar nu vorbești serios!

— Fata se afla sub protecția ta, mamă.

— E o servitoare!

— Iar tu ești o regină. Supușii sunt copiii tăi. Cu toții.

Regele s-a apropiat de Nikolai:

— Mă alungi din propria-mi țară pentru o acuzație atât de neserioasă...

La care Tamar a rupt tăcerea:

— Neserioasă? Ar mai fi fost neserioasă dacă Genya s-ar fi născut într-o familie nobilă?

Mal și-a încrucișat brațele pe piept:

— Dacă ar fi fost nobilă, n-ar fi îndrăznit să se atingă de ea.

— Asta e cea mai bună soluție, a spus Nikolai.

— Ba nu e deloc o soluție! a strigat regele. E o lașitate!

— Nu pot trece cu vederea această fărădelege.  
— Nu ai niciun drept, nicio autoritate! Cine ești tu să-ți judeci propriul rege?

Nikolai s-a îndreptat de spate:

— Astea sunt legile Ravkăi, nu ale mele.

Aplicarea lor nu trebuie să țină cont de rang sau de statut.

Apoi și-a temperat tonul și a adăugat:

— Știi că așa e cel mai bine. Ai sănătatea șubrezită. Ai nevoie de odihnă și ești prea slăbit ca să poți conduce forțele noastre împotriva întunecatului.

— Pune-mă la încercare! a tunat regele.

— Tată, i-a răspuns prințul cu blândețe, oamenii nu te vor urma.

Regele a mijit ochii:

— Vasily era mai bărbat ca tine. Tu ești un laș și un nătărău, plin de sentimente plebee și de sânge plebeu.

Nikolai a tresărit.

— Se prea poate, a spus el. Dar ai să întocmești scrisoarea de abdicare și ai să pleci la bordul *Pescărușului* fără să te opui. Vei părăsi acest loc, altminteri vei fi judecat, iar dacă vei fi găsit vinovat, voi avea grijă să fii spânzurat.

Reginei i-a scăpat un scâncet.

— E cuvântul meu împotriva cuvântului ei, a insistat regele, arătând-o cu degetul pe Genya. Eu sunt regele...

Am pășit între ei:

— Iar eu sunt o sfântă. Vreți să vedem al cui cuvânt atâră mai greu?

— Tacă-ți fleanca, vrăjitoare caraghioasă ce ești! Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia.

— *Ajunge!* a intervenit Nikolai, ajuns la capătul răbdării, apoi le-a făcut semn gărzilor de la ușă: Conduceți-i pe tatăl și mama mea la camerele lor. Supravegheați-i și asigurați-vă că nu stau de vorbă

cu nimeni. Aștept scrisoarea ta până mâine-dimineată, tată, altminteri am să te pun în lanțuri.

Regele și-a mutat privirea de la Nikolai la gărzile care au venit să-l flancheze. Regina se ținea de brațul lui și în ochii ei albaștri se citea spaima.

— Nu ești un Lantsov! a mârâit regele.

Nikolai s-a mulțumit să facă o plecăciune:

— Cred că pot să trăiesc cu asta.

Apoi le-a făcut semn gărzilor, iar aceștia l-au apucat pe rege. Însă regele s-a smuls din strânsoarea lor și a pornit spre ușă, clocotind de furie și, în același timp, încercând să păstreze o aparență demnă.

S-a oprit în fața Genyei, cercetându-i chipul.

— Cel puțin acum arăți așa cum ești cu adevărat, a spus el. Ruinată.

Mi-am dat seama că ultimul cuvânt al regelui a lovit-o ca o palmă. *Razrusha'ya*. Ruinată. Porecla pe care o șopteau pelerinii între ei când o văzuseră prima oară. Mal a făcut un pas în față, Tamar a pus mâinile pe toporașe și l-am auzit pe Tolya mârâind. Dar Genya i-a oprit cu un gest al mâinii. S-a îndreptat de spate, iar în ochiul ei teafăr sclipea fermitatea:

— Să-ți amintești de mine când te vei imbarca pe *Volkvolny, moi tsar*. Să-ți amintești de mine când o să vezi pentru ultima oară Ravka, dispărând la orizont.

Apoi s-a aplecat și i-a șoptit ceva. Regele a pălit și am văzut spaimă adevărată în ochii lui. Genya s-a retras și a zis:

— Sper că a meritat să te înfrunți din mine.

Regele și regina au fost conduși afară de gărzi. Genya a rămas cu bărbia ridicată până au ieșit, apoi i-au căzut umerii. David a cuprins-o cu brațul, dar l-a îndepărtat imediat.

— Lasă-mă! a zis ea printre dinți, ștergându-și lacrimile care îi umeziseră ochii.

Tamar a dat să se apropie de ea, iar eu am vrut să-i spun ceva:

— Genya...

Dar a ridicat mâinile, îndepărtându-ne pe amândouă.

— N-am nevoie de mila voastră, a spus ea cu voce aspră, sălbatică.

Am rămas pe loc, neputincioasă.

— Nu înțelegeți, a continuat ea, acoperindu-și fața cu mâinile. Nimeni nu înțelege.

— Genya... a început David.

— Taci din gură! i-a retezat-o ea, și iarăși i s-au umezit ochii. Abia dacă te uital la mine înainte să ajung așa, înainte să fiu distrusă. Iar acum nu sunt decât ceva pe care îl poți repara.

Căutam cu disperare vorbele care ar fi putut s-o aline, dar, înainte să le pot găsi, David și-a îndreptat umerii și a spus:

— Mă pricep la metale.

— Și ce legătura are *asta*? a strigat Genya.

David s-a încruntat:

— Nu... nu înțeleg multe dintre lucrurile care se petrec în jurul meu. Nu înțeleg glumele, poezia sau apusurile de soare, dar mă pricep la metale.

Degetele sale se încordau inconștient, ca și când și-ar fi căutat cuvintele cu mâinile.

— Frumusețea era armura ta. O armură fragilă, o simplă aparență. Dar ce ai pe dinăuntru? Oțel. Oțelul e rezistent și nu se poate îndoi. Și n-are nevoie să fie reparat.

A inspirat adânc, apoi a pășit șovăind spre ea. I-a cuprins fața în palme și a sărutat-o.

Genya s-a crispat și am crezut că-l va da la o parte. Dar în clipa următoare l-a strâns în brațe și i-a răspuns cu tandrețe la sărut.

Mal și-a dres glasul, Tamar a fluierat ușor, iar eu a trebuit să-mi mușc buza ca să-mi înăbuș râsul nervos.

În cele din urmă și-au dezlipit buzele. David era roșu ca focul, iar zâmbetul Genyei era atât de strălucitor, încât mi s-a strâns inima.

— Ar trebui să te scoatem mai des din atelier, i-a spus ea.

De data asta am râs, dar m-am întrerupt când am auzit glasul lui Nikolai:

— Să nu-ți închipui că s-a terminat, Genya Safin.

Vocea lui era rece și foarte obosită:

— Când se va sfârși războiul, vei fi judecată, iar eu voi hotărî dacă vei fi sau nu grațiată.

Genya a făcut o plecăciune respectuoasă:

— Nu mă tem de dreptatea ta, *moi tsar*.

— Încă nu sunt rege.

— *Moi tsarevich*, s-a corectat ea.

— Plecați, a spus el, făcând semn cu mâna, iar când a văzut că ezit, a spus simplu: Cu toții.

Înainte să se închidă ușile, l-am văzut așezându-se la masa de proiectare, sprijinindu-și capul în mâini.

Am pornit pe hol în urma celorlalți. David vorbea cu Genya despre proprietățile alcaioizilor vegetali și ale prafului de beriliu. Nu-mi dădeam seama cât de înțelept era să stea de vorbă despre otrăvuri, dar m-am gândit că așa arăta un moment romantic în versiunea lor.

Abia îmi târâm picioarele spre Vârtelniță. Fusese una dintre cele mai lungi zile din viața mea și, cu toate că până atunci reușisem să lupt cu oboseala, începusem s-o simt apăsându-mi umerii ca un palton ud. Am hotărât să le las pe Genya și Tamar să le povestească celorlalți Grisha ce se întâmplase, iar de Sergei aveam să mă ocup a doua zi. Dar înainte să mă așez în pat, trebuia să mai aflu ceva.

Când am ajuns la trepte, am apucat-o pe Genya de mână.

— Ce i-ai șoptit regelui, am întrebat-o eu cu glas

scăzut.

A așteptat ca ceilalți să urce, apoi mi-a răspuns:

— *Na razrusha'ya. E'ya razrushost.* Nu sunt ruinată. Sunt ruinătoare.

Am ridicat din sprâncene:

— Să-mi amintești să fiu alături de partea ta cea bună.

— Draga mea, a spus ea, întorcând pe rând obrazii plini de cicatrici. Nu mai am nicio parte bună.

Vocea ei era veselă, dar am simțit în ea și o undă de tristețe. Mi-a făcut cu ochiul teafăr și a pornit spre scări.

Mal, care deja vorbise cu Nevsky despre locurile noastre de dormit, m-a condus la locuința mea, două camere aflate pe partea estică a muntelui. Cadrul ușii era alcătuit din statuile de bronz a două fecioare, cu mâinile împreunate – m-am gândit că poate erau Luceafărul de Dimineată și Luceafărul de Seară. Înăuntru peretele îndepărtat era ocupat în întregime de o fereastră rotundă, prinsă într-un cadru de alamă cu nituri, ca un hublou. Felinarele erau aprinse și, cu toate că ziua priveliștea era probabil spectaculoasă, acum nu era nimic de văzut în afară de întuneric și reflexia propriei mele fețe obosite.

— Gemenii și cu mine suntem în camera alăturată, a spus Mal. Iar unul dintre noi va sta de veghe în timp ce dormi.

Lângă lavoar mă aștepta o ulcea cu apă fierbinte. M-am spălat pe față, iar Mal mi-a spus ce încăperi primiseră ceilalți Grisha, cât timp va dura să pregătească expediția în Sikurzoi și cum voia să împartă grupul nostru. Am încercat să-l ascult, dar la un moment dat mi s-a blocat mintea.

M-am așezat pe banca de piatră din fața ferestrei:

— Îmi pare rău, nu pot să te urmăresc.

Mal s-a uitat la mine și mi-am dat seama că se gândea dacă să se așeze lângă mine sau nu. În cele din urmă a hotărât să rămână în picioare.

— Mi-ai salvat viața azi, a spus el.

A ridicat din umeri:

— Și tu mi-ai salvat-o pe a mea. Cam asta facem tot timpul.

— Știu că nu ți-a fost ușor să omori pentru prima oară un om.

— Am fost responsabilă de moartea multor oameni. N-ar trebui să fie diferit de data asta.

— Dar este.

— Era un soldat ca și noi. Probabil avea o familie undeva, o femeie pe care o iubea, poate și un copil. Acum era aici, iar în clipa următoare a... dispărut.

Știam că ar fi trebuit să mă opresc, dar simțeam nevoia să las cuvintele să iasă:

— Și știi ce m-a înfricoșat? Că a fost *ușor*.

Mal a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Nu-mi aduc aminte pe cine am omorât prima oară. Pornisem în căutarea cerbului și, la un moment dat, am nimerit peste o patrulă fjerdană la granița de nord. Cred că lupta n-a durat mai mult de cinci minute, dar am omorât trei oameni. Își făceau treaba, la fel ca mine, încercând să supraviețuiască de la o zi la alta, dar au sfârșit însângerați în zăpadă. Nu-mi dau seama pe care l-am răpus primul și nici nu cred că are importanță, încerc să nu-mi aduc aminte de ei. Dar fețele li se înțețosează.

— Serios?

— Nu...

Am șovăit un moment. Nu m-am putut uita la el când am șoptit:

— M-am simțit bine.

Mal n-a spus nimic, așa că am continuat:

— Nu contează de ce folosesc Tăietura, nici ce



fac cu puterea mea. *Întotdeauna* mă face să mă simt bine.

Îmi era teamă să mă uit la el, mă temeam de dezgustul sau, și mai rău, de spaima pe care aș fi putut s-o văd pe chipul lui. Dar când m-am străduit să ridic privirea, Mal avea o expresie îngândurată.

— Ai fi putut să-i spinteci pe Aparat și pe toate gărzile lui, dar n-ai făcut-o.

— Mi-aș fi dorit.

— Dar n-ai făcut-o. Ai avut multe ocazii să fii brutală, să fii crudă. Și totuși n-ai profitat de ele.

— Nu încă. Pasărea de foc...

A clătinat din cap:

— Pasărea de foc nu-ți va schimba felul de a fi. Vei continua să fii fata care a luat bătaie în locul meu când am stricat ceasul de bronz aurit al Anei Kuya.

Am mormăit, ridicând acuzator un deget spre el:

— Și tu ai tăcut chitic.

A izbucnit în râs:

— Bineînțeles. Femeia aia era înfiorătoare.

Apoi a redevenit sobru:

— Vei continua să fii fata dispusă să-și sacrifice viața pentru a ne salva din Micul Palat, aceeași fată pe care tocmai am văzut-o luând partea unei slujitoare împotriva unui rege.

— Nu e servitoare. E...

— O prietenă. Știu.

A șovăit o clipă și a adăugat:

— Adevărul e că Luchenko avea dreptate.

Mi-a luat un pic să-mi aduc aminte că Luchenko era conducătorul miliției:

— În legătură cu ce?

— E ceva în neregulă cu țara asta. Ce ne dă ea nouă? Nici pământ, nicio viață bună. Doar o uniformă și o armă. La fel gândeam și eu înainte.

Într-adevăr, fusese gata să plece din Ravka fără să se uite în urmă:

— Și ce s-a schimbat?

— Tu. Mi-am dat seama în noaptea aceea, în capelă. Dacă n-aș fi fost atât de speriat, mi-aș fi putut da seama mai devreme.

Mi-am amintit trupul soldatului despicat în două:

— Poate că aveai motive să te temi de mine.

— Nu-mi era frică de tine, Alina. Îmi era frică să nu te pierd. Începuseși să devii cineva care nu mai avea nevoie de mine, dar așa ai fost menită să fii.

— Flămândă de putere? Nemiloasă?

— Puternică, a spus el, întorcându-și privirea. Luminoasă. Poate și un pic nemiloasă. Ai nevoie de asta ca să poți conduce. Ravka e frântă, Alina. Cred că așa a fost dintotdeauna. Fata pe care am văzut-o în capelă ar putea schimba asta.

— Nikolai...

— Nikolai e un conducător înnăscut. Știe să lupte și se pricepe la politică. Dar nu știe ce înseamnă să trăiești fără speranță. N-a fost niciodată sărman. Nu ca tine și ca Genya. Nu ca mine.

— E un om bun, am protestat eu.

— Și va fi un rege bun. Dar are nevoie ca tu să fii o regină și mai bună.

Nu știam ce să zic. Am pus un deget pe geam, apoi am șters urma cu mânăca:

— Am de gând să-l întreb dacă îi pot aduce aici pe elevii de la Keramzin. Și pe orfani.

— Ia-l cu tine când te duci acolo, ar trebui să vadă de unde vii, a spus Mal, apoi a izbucnit în râs: Ai putea să i-l prezinți Anei Kuya.

— Deja l-am aruncat în ghearele Baghrăi. O să creadă că am o întreagă colecție de cotoroaște.

Am lăsat încă o amprentă pe geam și, fără să mă uit la el, am spus:

— Mal, spune-mi ce-i cu tatuajul.  
A tăcut o vreme, iar în cele din urmă și-a frecat  
ceafa cu palma și a zis:  
— E un jurământ în ravkana veche.  
— Dar de ce te-ai însemnat?  
De data asta nu s-a mai înroșit și nici n-a mai  
întors capul:  
— E o promisiune să fiu mai bun decât înainte.  
E jurământul că, dacă nu pot fi altceva pentru tine,  
măcar să fiu o armă în mâna ta.  
A ridicat din umeri:  
— Cred că-mi amintește și că a vrea și a merita  
nu-s același lucru.  
— Dar ce vrei, Mal?  
În cameră s-a lăsat tăcerea.  
— Nu mă întreba asta, a spus el în cele din  
urmă.  
— De ce nu?  
— Pentru că știu că nu se poate.  
— Dar tot vreau să-mi spui.  
A oftat prelung:  
— Spune-mi noapte bună. Spune-mi să plec,  
Alina.  
— Nu.  
— Ai nevoie de o armată. Ai nevoie de o  
coroană.  
— Așa-i.  
A izbucnit în râs, apoi a zis:  
— Știu că ar trebui să spun ceva nobil. Că vreau  
o Ravkă reîntregită și eliberată de Falie. Că vreau  
să-l văd îngropat pe întunecatul, să nu-ți mai  
poată face rău nici ție, nici nimănui altcuiva.  
A clătinat din cap cu un aer trist:  
— Dar cred că sunt același nătărău egoist care a  
fost întotdeauna. Pentru că, deși vorbesc întruna  
despre onoare și jurăminte, ce-mi doresc cu  
adevărat e să te lipesc de zid și să te sărut până o  
să uiți că ai știut vreodată numele altui bărbat. Așa

că spune-mi să plec, Alina. Pentru că nu-ți pot oferi nicio armată, niciun titlu, nici vreunul dintre lucrurile de care ai nevoie.

Avea dreptate. Legătura noastră tandră și fragilă se înfiripase pe vremea când nu aveam datorii și responsabilități și nu știam ce mai rămăsese din ea acum. Și totuși, mi-aș fi dorit să mă strângă în brațe și să-mi șoptească numele în întuneric, mi-as fi dorit să-i cer să rămână.

— Noapte bună, Mal.

A dus mâna la inimă, la broșa de aur în formă de rază de soare, pe care i-o dăruisem cu mult timp în urmă, într-o grădină întunecată.

— *Moi soverenyi*, a spus el cu glas scăzut, apoi s-a înclinat și a plecat.

Ușa s-a închis în urma lui. Am stins felinarele și m-am întins pe pat, învelindu-mă cu păturile. Fereastra rotundă semăna cu un ochi enorm, iar acum, că se făcuse întuneric în cameră, puteam să disting stelele.

Mi-am mângâiat cu degetul cicatricea din palmă, făcută cu ani în urmă de muchia unei cești albastre sparte – era amintirea momentului când întreaga mea lume se răsturnase, când renunțasem la o parte din inima mea, pe care nu aveam s-o mai redobândesc niciodată.

Luaserăm o decizie înțeleaptă, făcuserăm ce era bine. Trebuia să cred că, în timp, logica aveam să-mi aducă alinare. Dar în noaptea aceea, învăluită de tăcerea apăsătoare a camerei, sufletul îmi era copleșit de durerea pierderii și de o certitudine fermă și adâncă, precum dangătul unui clopot: *Ceva bun s-a dus.*

A doua zi dimineață, m-am trezit cu Tolya lângă pat.

— L-am găsit pe Sergei, a spus el.

— Dispăruse?

— A fost de negăsit toată noaptea.

M-am îmbrăcat cu hainele curate care îmi fuseseră aduse în cameră: tunică, pantaloni, cizme noi și o *kefta* groasă de lână, vopsită în albastrul Invocatorilor, căptușită cu blană roșie de vulpe și cu manșete brodate cu fir de aur. Nikolai era întotdeauna pregătit.

Tolya m-a condus pe trepte până la nivelul boilerelor, apoi într-una dintre sălile întunecate care adăposteau bazinele de colectare a apei. Am regretat imediat felul în care mă îmbrăcasem – era insuportabil de cald. Am invocat o rază de lumină. Sergei stătea în capul oaselor lipit de perete, lângă unul dintre rezervoarele de metal, cu genunchii strânși la piept.

— Sergei?

A mijit ochii și a întors capul. Tolya și cu mine am schimbat o privire. L-am bătut ușor pe brațul vânjos.

— Du-te să iei micul dejun, am spus eu, simțind că și mie îmi chiorăiau matele.;

După ce a plecat Tolya, am scăzut intensitatea luminii și m-am dus să mă așez lângă Sergei:

— Ce faci aici?

— Era prea mare Vârtelnița, a bâiguit el. Și e prea sus.

Dar era mai mult de-atât și nu întâmplător îi scăpase numele Genyei, așa că nu aveam de gând să mai ignor această problemă. Încă nu avusesem ocazia să stăm de vorbă despre dezastrul de la Micul Palat. Sau poate fuseseră ocazii, dar le evitasem. Voiam să-mi cer iertare pentru moartea Măriei, pentru că o pusesem în pericol, pentru că nu fusesem acolo s-o salvez. Dar cum să încapă în vorbe acest regret? Și cum ar fi putut niște cuvinte să umple golul lăsat de o fată vie, cu bucle castanii și râs voios?

— Și mie mi-e dor de Mărie, am spus eu în cele

din urmă. Și de ceilalți.

— Și-a lipit fața de braț:

— Înainte nu-mi era niciodată teamă cu adevărat. Acum sunt mereu copleșit de frică. N-o pot controla.

— L-am luat pe după umeri:

— Cu toții suntem speriați. Nu-i un lucru de care să te rușinezi.

— Nu vreau decât să mă simt din nou în siguranță.

— Îți tremurau umerii. Mi-aș fi dorit să am și eu darul de a găsi vorbele potrivite, la fel ca Nikolai.

— Sergei, am început eu, neștiind dacă aveam să-l fac să se simtă mai bine sau mai rău, Nikolai are și alte tabere. Atât în Tsibeya, cât și mai spre sud. Sunt stații intermediare pentru contrabandiști, departe de locurile unde se dau lupte. Dacă ar fi de acord, ai accepta să mergi într-una din aceste tabere? Ai putea lucra ca Vindecător. Sau ai putea să te odihnești o vreme.

— Da, a răspuns el fără să șovăie.

— M-am simțit vinovată pentru sentimentul de ușurare care m-a cuprins. Sergei ne încetinise în timpul luptei cu miliția lui Luchenko. Și era instabil sufletește. Mi-aș fi putut cere iertare, i-aș fi putut oferi vorbe inutile, dar nu știam cum să-l ajut. Și oricum asta n-ar fi schimbat cu nimic faptul că eram în război. Sergei devenise o povară.

— O să mă ocup eu de toate detaliile plecării. Dacă mai ai nevoie de ceva... am adăugat eu, neștiind cum să închei conversația.

— L-am bătut stângaci pe umăr, apoi m-am ridicat în picioare și am dat să plec.

— Alina?

— M-am oprit în ușă. Abia îl mai distingeam în întuneric, lumina din hol strălucindu-i în obraji umezi.

— Îmi pare rău că mi-a scăpat numele Genyei, a

spus el. Îmi pare rău pentru tot.

Mi-am amintit cum se înghionteau el și Mărie, cum se țineau de mână, cum stăteau de vorbă și râdeau, bând din aceeași ceașcă de ceai.

— Și mie, am șoptit eu.

Când am ieșit pe hol, am tresărit văzând-o pe Baghra așteptând alături de Misha.

— Ce căutați aici?

— Am venit după tine. Ce-a pățit băiatul ăla?

— A suferit mult, am spus eu, îndepărtându-mă.

— Cine n-a suferit?

— A văzut-o pe iubita lui despicață de fiul tău și a ținut-o în brațe până a murit.

— Suferință e pe toate drumurile. Ce contează e ce face fiecare om din ea. Iar acum, a spus ea lovind cu bastonul în podea, la lecții!

Am fost atât de surprinsă, încât mi-a luat un pic să înțeleg ce voia să spună. La lecții? Baghra refuzase să mă mai învețe ceva după ce mă întorsesem la Micul Palat cu al doilea amplificator. Mi-am venit în fire și am urmat-o pe culoar. Era probabil o prostie din partea mea s-o întreb, dar nu m-am putut abține:

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Am avut o discuție cu noul nostru rege.

— Cu Nikolai?

Mi-a răspuns doar cu un mormăit.

Am încetinit pasul când am văzut încotro o conducea Misha:

— Folosești cutia de fier?

— Bineînțeles, a zis ea. Ai vrea să-mi târăsc oasele pe scări?

I-am aruncat o privire lui Misha, care s-a uitat calm la mine, cu mâna pe sabia de lemn de la brâu. Am intrat cu ei în drăcovenia aceea îngrozitoare.

Misha a tras grilajul și a ridicat pârghia. Am

închis ochii când am pornit, hurducându-ne, în sus.

— Ce-ai vorbit cu Nikolai? am întrebat eu, cu un tremur în glas, când am ajuns în Vârtelniță.

Baghra a dat plictisită din mână:

— L-am prevenit că, atunci când vei avea puterea celor trei amplificatoare, s-ar putea să devii la fel de periculoasă ca fiul meu.

— Mulțumesc, am răspuns eu sec.

Știam că avea dreptate, dar nu voiam ca Nikolai să-și facă griji din cauza asta.

— L-am pus să jure că, dacă se va întâmpla asta, o să te împuște.

— Și? am întrebat eu, deși îmi era groază de răspuns.

— Mi-a dat cuvântul lui. Dacă o fi valorând ceva.

Dar eu știam că Nikolai era om de cuvânt. Ar fi plâns după mine și poate nu și-ar fi iertat-o niciodată. Dar prima iubire a lui Nikolai era Ravka. N-ar fi tolerat niciodată o amenințare pentru țara lui.

— De ce nu mă împuști tu acum, să-l scutești de efort? am mormăit eu.

— Mă gândesc la asta zi de zi, a ripostat ea. Mai ales când nu-ti tace fleanca.

Baghra i-a dat instrucțiuni lui Misha, iar băiatul ne-a condus la terasa dinspre sud. Ușa era ascunsă în tivul rochiei de bronz a Fecioarei Tunse, iar pe cizma ei erau atârinate în cârlige paltoane și căciuli. Baghra era atât de înfofolită, încât abia îi distingeam fața, dar eu mi-am luat o căciulă de blană și l-am îmbrăcat pe Misha cu un palton gros de lână înainte să ieșim în frigul înțepător.

Capătul terasei triumfiul se termina cu un vârf asemănător cu prora unei nave, iar în fața noastră se întindea pătura de nori ca o mare înghețată. Din când în când ceața se împrăștia și dădea la iveală vârfurile înzăpezite și versanții de



stâncă cenușie de sub noi. M-au trecut fiori. *Prea mare. Prea sus.* Sergei avea dreptate. Doar cele mai înalte piscuri ale munților Elbjén se înălțau deasupra norilor, și iarăși mi-a venit în minte imaginea unui arhipelag.

— Spune-mi ce vezi, mi-a cerut Baghra.

— Aproape numai nori, am răspuns eu. Cer și câteva piscuri.

— Care-i distanța până la cel mai apropiat munte?

Am încercat să estimez distanța:

— Cel puțin doi kilometri, poate trei.

— Bine, a zis ea. Retează-i vârful.

— Ce?

— Ai mai folosit Tăietura.

— E un *munte*. Un munte enorm.

— Iar tu ești prima Grisha cu două amplificatoare. Retează-i vârful.

— E la câțiva kilometri!

— Ai de gând să te văicărești până o să mor?

— Și dacă vede cineva...?

— În munții ăștia nu locuiește nimeni. Așa că lasă scuzele.

Am scos un oftat enervat. Purtam amplificatoarele de câteva luni și știam care erau limitele puterii mele.

Am ridicat mâinile înmănușate și lumina a venit la mine într-un val plăcut, strălucind deasupra păturii de nori. Am concentrat-o, îngustând-o sub forma unui tăiș. Apoi, simțindu-mă ca o idioată, am lovit în direcția celui mai apropiat vârf.

Nici măcar nu l-am atins. Lumina a spintecat norii până la câteva sute de metri de munte, dând la iveală pentru câteva clipe piscurile de sub noi și lăsând în urmă fâșii de ceață.

— Cum s-a descurcat? l-a întrebat Baghra pe Misha.

— Prost.

M-am încruntat la el. Un mic trădător. Am simțit mișcare în spatele meu.

M-am întors și am văzut că pe terasă se strânsese un grup de soldați și Grisha. Mi-a fost ușor să disting creasta roșie a lui Harshaw. O ținea pe Oncat pe după gât, ca pe o eșarfă portocalie, iar Zoya rânjea alături de el. *Perfect!* Nimic nu se compară cu o mică umilire pe stomacul gol.

— Încă o dată, a zis Baghra.

— E prea departe, am mormăit eu. Și e uriaș.

De ce nu începem cu ceva mai mic? Cu o casă, de exemplu?

— Nu e *prea departe*, m-a luat ea peste picior. Ești în egală măsură și aici, și acolo. Muntele e alcătuit din aceleași elemente ca și tine. Nu are plămâni, așa că lasă-l să respire împreună cu tine. Nu are puls, așa că dă-i bătaile inimii tale. Asta este esența Miciei Științe.

M-a lovit cu bastonul:

— Și nu mai găfâi ca un mistreț. Respiră cum te-am învățat – calm și regulat.

M-am îmbujorat și am încercat să-mi domolesc respirația.

Mi-au revenit în minte frânturi de teorie Grisha. *Odinakovost*. Caracterul comun. *Etovost*. Caracterul unic. Era un talmeș-balmeș în capul meu. Dar cuvintele care îmi răsunau cel mai tare în urechi erau cele mâzgălite în jurnalele lui Morozova: *Nu suntem, în esență, identici cu toate lucrurile?*

Am închis ochii. De data asta, în loc să chem lumina la mine, m-am dus eu după ea. Am simțit că mă împrăștiu, reflectându-mă în terasa înzăpezită și în panoul de sticlă din spatele meu.

Am azvârlit Tăietura. A lovit versantul muntelui, despicând un strat de gheață și stânci, care s-au prăbușit cu un huruit înfundat.

Dinspre mulțimea strânsă în spatele meu s-au

înălțat urale.

— Hm, a mormăit Baghra. Ăștia ar aplauda și o maimuță dansatoare.

— Depinde de maimuță, a spus Nikolai de la marginea terasei. Și de dans.

Excelent. Rândurile spectatorilor se mai îngroșaseră un pic.

— Mai bine? I-a întrebat Baghra pe Misha.

— Un pic mai bine, a zis el fără tragere de inimă.

— Mult mai bine! am protestat eu. Am lovit muntele, nu-i așa?

— Nu ți-am cerut doar să-l lovești, a spus Baghra, ci să-i retezi vârful. Încă o dată.

— Zece monede că nu reușește! a strigat un Grisha răătăcitor din subordinea lui Nikolai.

— Douăzeci de monede că reușește! a intervenit loial Adrik.

Îmi venea să-l iau în brațe, deși eram sigură că nu are bani.

— Treizeci de monede că poate atinge și muntele din spate.

M-am întors și l-am văzut pe Mal sprijinit de cadrul ușii, cu mâinile în sân.

— Muntele ăla e la vreo zece kilometri distanță, am protestat eu.

— Mai degrabă la vreo opt, a spus el voios, și în ochii lui se citea o provocare.

Era ca și când ne-am fi întors la Keramzin, iar el m-ar fi întăritat să fur o pungă de migdale dulci sau m-ar fi îndemnat să calc pe iazul Trivka înainte ca gheața să se fi îngroșat suficient. *Nu pot*, îi spuneam eu. *Ba poți*, îmi răspundea el, îndepărtându-se de mine pe patine de împrumut, cu vârfurile umplute cu hârtie să nu-i joace picioarele în ele, fără să se uite în urmă, provocându-mă să-l urmez.

În timp ce mulțimea striga și făcea pariuri,

Baghra mi-a spus cu glas scăzut:

— Se zice că asemănătorul cheamă asemănătorul, fata mea. Și, potrivit celor mai rafinate principii ale științei, suntem, în esență, la fel ca toate lucrurile. Lumina trăiește în spațiile dintre elemente. Se află și în solul aceluia munte, în stânci și în zăpadă. Tăietura e deja făcută.

M-am uitat țintă la ea. Parcă ar fi citat din jurnalele lui Morozova. Îmi spusese că întunecatul fusese obsedat de ele. Oare acum îmi spunea ceva mai mult?

Mi-am suflecat mânecile și am ridicat mâinile. Mul-țimea a tăcut. M-am concentrat asupra muntelui din fața mea, care era atât de îndepărtat încât nu-i distingeam detaliile.

Am chemat lumina, apoi am împrăștiat-o, împrăștiindu-mă odată cu ea. Eram în nori, deasupra lor, și, preț de o clipă, am fost în pântecul întunecat al muntelui, strivită și fără suflare, acolo unde lumina trăia chiar dacă nu putea fi văzută. Când am coborât brațul, arcul pe care l-am proiectat era infinit, o sabie strălucitoare care exista în clipa aceea, precum și în toate momentele de dincolo de el.

S-a auzit un pârâit puternic, ca un tunet îndepărtat, și cerul a părut că se cutremură.

Încet, fără zgomot, vârful muntelui a început să se miște. Nu s-a răsturnat, ci a alunecat implacabil într-o parte, zăpada și stâncile prăvălindu-se pe versantul său, lăsând o în urmă o diagonală perfectă, o muchie de rocă cenușie, ce se înălța chiar deasupra păturii de nori.

În spatele meu am auzit urale și chiuituri. Misha sărea în sus, strigând:

— A reușit! A reușit!

Am aruncat o privire peste umăr. Mal a încuviințat simplu din cap, apoi a strâns pe toată lumea și a condus înapoi în Vârtelniță. L-am văzut

făcând semn spre un Grisha răcăcitor:

— Plătește.

M-am întors spre muntele retezat, cu sângele înfierbântat de putere, cu mintea năucită de realitatea indubitabilă a ceea ce făcusem. *Încă o dată*, a strigat o voce în mine, dornică de mai mult. Întâi un om, apoi un munte. Spintecați într-o clipă. Cu ușurință. Tremuram în *kefta*, mângâiată de atingerea catifelată a blănii de vulpe.

— Ți-a luat ceva timp, a bombănit Baghra. În ritmul ăsta, o să-mi degere picioarele până faci vreun progres.

## Capitolul 8

În noaptea aceea, Sergei a părăsit Vârtelnița la bordul *Ibisului*, barja care avea să înlocuiască *Pelicanul* pe durata reparațiilor. Nikolai hotărâse să-l trimită la o stație intermediară de lângă Duva, unde se putea reface și unde le putea da o mână de ajutor contrabandiștilor aflați în trecere. Ba chiar îi propusese lui Sergei să aștepte o navă care îl putea duce în Ravka de Vest, dar Sergei era prea nerăbdător să plece.

A doua zi dimineață, Nikolai și cu mine ne-am întâlnit cu Mal și cu gemenii, să discutăm despre expediția care avea să pornească spre Sikurzoi de Sud, în căutarea păsării de foc. Ceilalți Grisha nu știau unde s-ar fi putut afla al treilea amplificator și aveam de gând să păstrăm acest secret cât mai mult cu putință.

Nikolai și-a petrecut mare parte din următoarele două nopți studiind jurnalele lui Morozova, la capătul cărora a devenit la fel de îngrijorat ca și mine, fiind convins că lipseau câteva volume, care se aflau în posesia întunecatului. Voia să insist pe lângă Baghra să-mi spună mai multe, dar trebuia să am grijă cum abordam subiectul. Dacă aș fi scos-o din sărite, n-am fi obținut nicio informație nouă și ar fi întrerupt lecțiile cu mine.

— Nu doar că jurnalele sunt neterminate, a spus Nikolai, dar nu ți se pare și ție că Morozova era un pic... excentric?

— Dacă prin excentric înțelegi nebun, atunci da, asta e și impresia mea, am recunoscut eu. Dar sper că nu era doar nebun, ci că și avea dreptate.

Nikolai s-a uitat la harta atârnată pe perete.

— Și ăsta e singurul nostru indiciu deocamdată? a zis el, lovind ușor o vale fără nume de lângă granița de sud. Ne punem speranțe cam mari în

două coloane subțirele de piatră.

Valea fără nume era Dva Stolba, care adăpostea așezările în care ne născuserăm Mal și cu mine și care fusese botezată după ruinele de la capătul ei sudic – două turnuri subțiri și mâncate de ploaie și vânt, despre care cineva hotărâse că erau rămășițele a două mori. Dar noi credeam că erau, de fapt, ruinele unui arc străvechi, un indiciu al pășării de foc, ultimul dintre amplificatoarele lui Ilya Morozova.

— La Murin se află o mină de cupru abandonată, a spus Nikolai. Puteți să aterizați cu *Bâtlanul* acolo și să intrați în vale pe jos.

— De ce să nu zburăm direct în Sikurzoi? a întrebat Mal.

Tamar a clătinat din cap:

— S-ar putea să fie dificil. Sunt puține locuri de aterizat, iar relieful e mult mai periculos.

— Înțeleg, a încuviințat Mal. Atunci aterizăm în Murin și o luăm prin pasul Jidkova.

— Și nici n-o să atragem atenția, a spus Tolya. Nevsky zice că trece multă lume prin localitățile de la graniță.

Oamenii pleacă din Ravka, traversând munții înainte să vină iarna.

— Cât o să dureze să găsiți pasărea de foc? a întrebat Nikolai.

Toată lumea s-a întors spre Mal.

— N-am de unde ști, a spus el. Mi-a luat câteva luni să dau de urma cerbului, iar biciul mărilor l-am găsit în mai puțin de o săptămână.

Stătea cu privirea ațintită asupra hărții, dar am simțit cum se ridică între noi amintirea acelor zile. Le petrecuserăm în apele reci ca gheața din Drumul Oaselor, cu amenințarea torturii atârând deasupra noastră.

— Sikurzoi se întind pe un teritoriu vast. Trebuie să pornim cât mai repede cu putință.

— Ți-ai ales echipajul? a întrebat-o Nikolai pe Tamar.

Aproape că începuse să danseze când prințul îi propusese ei să fie căpitanul *Bâtlanului* și se apucase imediat să se familiarizeze cu nava și cu modul ei de funcționare.

— Zoya nu lucrează foarte bine în echipă, a răspuns Tamar, dar ne trebuie Furtunoși, iar ea și Nadia sunt opțiunile noastre cele mai bune. Stigg se pricepe să manevreze parâme și nu strică să avem cel puțin un Inferni la bord. Cred că mâine o să putem face un zbor de probă.

— Ați merge mai repede cu un echipaj mai experimentat, a spus Nikolai.

— Am luat și un Iscă-Valuri, și un Fabrikator din subordinea ta, a spus ea. M-aș simți mai bine dacă i-aș folosi pe oamenii noștri pentru restul sarcinilor.

— Rătăcitorii mei sunt loiali.

— Posibil, a răspuns Tamar, dar noi lucrăm bine împreună.

Dintr-odată, mi-am dat seama că avea dreptate. *Oamenii noștri*. Oare când deveniserăm un grup unit? în timpul călătoriei prin galerii? în timpul exploziilor din caverne? în clipa când înfruntaserăm gărzile lui Nikolai și pe rege?

Însă micul nostru grup urma să se împartă în două, iar asta nu-mi plăcea. Adrik era foarte supărat că-l lăsam în urmă și știam că aveam să-i simt lipsa. Aveau să-mi lipsească chiar și Harshaw și Oncat. Dar cel mai greu era să-mi iau la revedere de la Genya. *Bâtlanul* deja era foarte îngreunat de echipaj și provizii și nu aveam niciun motiv s-o luăm cu noi în Sikurzo. Și, cu toate că ne trebuia un Materialnik pentru a făuri a doua brătară, Nikolai considera că locul lui David era în Vârtelniță, unde își putea pune priceperea în slujba efortului de război. Așa că o aleseserăm pe



Irina, Fabrikatoarea rătăcitoare care îmi făcuse brățara de solzi pe *Volkvolny*. David a fost mulțumit de decizie, iar Genya a primit mai bine decât mine vestea că va rămâne pe munte:

— Adică n-o să-mi târșâi picioarele prin niște munți prăfuiți și n-o să trebuiască să aud cum se plânge Zoya și nici să-l ascult pe Tolya recitând *A doua legendă a lui Kregi*? Sunt devastată, a zis ea râzând.

— Crezi c-o să te simți bine aici? am întrebat eu.

— Cred că da. Mi-e greu s-o recunosc, dar Nikolai a început să-mi placă. Nu seamănă deloc cu taică-su. Și se îmbracă cu gust.

Avea dreptate. Chiar și aici, pe vârful muntelui, cizmele lui Nikolai erau mereu lustruite, iar uniforma, imaculată.

— Dacă totul merge bine, a spus Tamar, ar trebui să fim gata de plecare la sfârșitul săptămânii.

M-a copleșit un val de încântare și a trebuit să-mi înfrâng imboldul de mă freca la încheietura goală. Apoi l-am auzit pe Nikolai:

— Că tot veni vorba... Alina, mă întreb dacă ai fi dispusă să faci un mic ocol.

M-am încruntat:

— Ce fel de ocol?

— Alianța cu Ravka de Vest încă e proaspătă. Iar Fjerda va face presiuni mari asupra lor ca să deschidă Falia pentru întunecatul. Ar însemna mare lucru pentru ei să vadă ce poate face Invocatoarea Soarelui. M-am gândit că, în timp ce ceilalți încep căutările în Sikurzo, noi am putea lua parte la câteva dineuri oficiale, să retezi vârful unui munte și să-i faci să stea mai liniștiți. Și când ne întoarcem de la Os Kervo, pot să te duc eu înapoi în munți, la oamenii tăi. Cum a zis și Mal, au de străbătut un teritoriu vast, iar întârzierea n-ar atrage atenția.

Preț de o clipă am crezut că Mal ar putea să spună ceva despre necesitatea de a intra și ieși din Sikurzoî înaintea primei zăpezi și despre pericolul pe care l-ar fi reprezentat o întârziere cât de mică. În schimb, a făcut sul harta de pe birou și a spus:

— Un plan înțelept. Iar Tolya poate merge cu voi, ca gardă a Alinei. Oricum am nevoie să capăt experiență în manevrarea pânzelor.

Mi-am ignorat strângerea de inimă. Și eu eram de acord cu ideea prințului.

— Bineînțeles, am spus eu.

Dacă Nikolai se aștepta la o dispută, a reușit să-și ascundă bine surprinderea.

— Excelent! a răspuns el, lovindu-și palmele una de alta. Hai să vorbim despre garderoba ta.

Dar după aceea, ne-am dat seama că mai aveam multe alte probleme de rezolvat înainte ca Nikolai să mă drapeze în mătase. Acceptase să trimită *Pelicanul* la Keramzin după ce avea să fie reparat, dar aceasta era doar prima chestiune de pe agendă. După ce am terminat de discutat despre armament, despre furtuni și despre echipamentul de ploaie, deja trecuse de prânz și toată lumea avea nevoie de o pauză.

Cea mai mare parte a trupelor a mâncat laolaltă într-o sală de mese improvizată în partea de vest a Vârtelniței, sub statuia impozantă a Ursului și a Celor Trei Fii Nesăbuiți. Nu aveam chef de companie, așa că am luat o chiflă cu semințe de chimen și o ceașcă de ceai fierbinte cu mult zahăr și am ieșit pe terasa sudică.

Am fost întâmpinată de un frig înțepător. Cerul era de un albastru strălucitor, iar soarele de după-amiază proiecta umbre prelungi pe stratul de nori. Mi-am băut ceaiul pe îndelete, cu vântul șuierându-mi în urechi și fluturându-mi blana de vulpe de la gât. La stânga și la dreapta mea, se

vedeau vârfurile teraselor de la est și de la vest, iar în zare, muntele căruia îi retezam vârful deja se acoperise cu zăpadă.

Eram sigură că, în timp, Baghra mă putea învăța să-mi perfecționez puterea, dar n-ar fi vrut nici în ruptul capului să mă ajute să stăpânesc *merzost*, iar singură habar n-aveam de unde să încep. Mi-am amintit sentimentul pe care îl avusesem în capelă, senzația de conexiune și de dezintegrare, groaza de a simți cum îmi este smulsă viața, bucuria de a-mi vedea creaturile venind pe lume. Dar fără întunecatul nu puteam avea acces la acea putere și nu eram sigură că pasărea de foc ar fi putut schimba asta. Poate că lui pur și simplu îi era mai ușor s-o folosească. Îmi spusese cândva că avea mult mai multă experiență cu eternitatea. Oare câte vieți luase întunecatul? Câte vieți trăise? Poate că, după atâta timp, începuse să vadă altfel viața și moartea – neînsemnate și lipsite de mister, simple instrumente aflate la dispoziția sa.

Am chemat lumina cu o mână, lăsând-o să mi se împrăstie printre degete în raze blânde, care au spintecat norii, dând la iveală vârfurile crestate și nemiloase de la poalele Vârtelniței. Am pus ceașca jos și m-am aplecat peste parapet, uitându-mă la treptele de piatră sculptate în versantul muntelui. Tamar îmi spusese că, pe vremuri, pelerinii le urcau în genunchi.

— Dacă ai de gând să sari, măcar dă-mi timp să compun o baladă în cinstea ta, a spus Nikolai.

M-am întors și l-am văzut pășind pe terasă, cu părul blond strălucind în soare. Își aruncase pe umeri un palton militar elegant, împodobit cu pajura aurită.

— Una cu nenumărate strofe triste și un vers dedicat dragostei tale față de hering.

— Dacă aștept, s-ar putea să fiu nevoită s-o ascult.

— Întâmplarea face să am o voce de bariton acceptabilă. Și de ce atâta grabă? Cumva din cauza parfumului meu?

— Nu te dai cu parfum.

— Am un miros natural atât de plăcut, încât orice altă aromă ar fi o exagerare. Dar dacă îți place, o să încep să folosesc.

Am strâmbat din nas:

— Nu, mulțumesc.

— Îți voi da ascultare în toate. Mai ales după demonstrația de azi, a spus el, făcând semn cu capul spre muntele retezat. Ori de câte ori vrei să-mi dau jos pălăria, te rog să-mi spui.

— A fost impresionant, nu-i așa? am zis eu cu un oftat. Dar și întunecatul a fost elevul Baghrăi. Și a avut la dispoziție sute de ani să învețe să-și stăpânească puterea. Eu am început acum mai puțin de un an.

— Am un cadou pentru tine.

— Pasărea de foc?

— Asta îți dorești? Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, a zis el, după care a scos ceva din buzunar și l-a pus pe parapet.

Lumina s-a răsfrânt într-un inel cu smarald. Piatra de un verde intens, mai mare decât unghia de la degetul meu mare, era înconjurată de stele făcute din mici diamante.

— Modestia e supraestimată, am zis eu cu respirația gâtuită.

— Îmi place când mă citezi, a răspuns el, apoi a lovit ușor inelul cu degetul. Consolează-te cu gândul că, dacă o să-mi dai vreodată un pumn când îl porți, probabil o să-mi scoți ochiul. Și mi-ar plăcea foarte mult. Să-l porți, nu să-mi dai un pumn.

— De unde îl ai?

— Mi l-a dat mama înainte să plece. E smaraldul Lantsov. L-a purtat la ziua mea, în noaptea când

am fost atacați la Marele Palat. În mod surprinzător, n-a fost aniversarea mea cea mai urâtă.

— Nu?

— Când aveam zece ani, părinții mei au chemat un *clown*.

Am întins mâna șovăielnic și am ridicat inelul:

— E greu.

— O simplă piatră.

— I-ai spus mamei tale că ai de gând să i-l dai unei orfane de rând?

— A vorbit mai mult ea. A vrut să-mi povestească despre un anume Magnus Opjer.

— Cine?

— Un ambasador fjerdan, foarte bun marinar, care a făcut avere ca armator, mi-a explicat el, apoi s-a uitat spre pătura de nori. Și care se pare că e tatăl meu.

Nu știam dacă să-l felicit sau să-i spun că-mi pare rău. Nikolai îmi vorbise foarte relaxat despre zvonurile care circulau pe seama tatălui său, dar știam că îl afecta mai mult decât era dispus să recunoască.

— Certitudinea asta îmi dă un sentiment ciudat, a continuat el. Cred că o parte din mine întotdeauna a sperat că zvonurile astea erau niște simple scorneli.

— Dar tot o să fii un rege bun.

— Bineînțeles c-o să fiu, m-a luat el peste picior. Sunt doar melancolic, nu prostănac.

Și-a scuturat o scamă invizibilă de pe mânecă și a adăugat:

— Nu cred c-o să mă ierte vreodată că am trimis-o în exil, și tocmai în Colonii.

Oare era mai dureros să te desparți de mama ta sau să nu fi avut una niciodată? Oricum ar fi fost, îmi părea rău pentru el. Își pierduse toată familia – mai întâi fratele, acum părinții.

— Îmi pare rău, Nikolai.

— De ce să-ți pară rău? Am obținut în sfârșit ce-mi doream. Regele a abdicat, iar acum am cale liberă spre tron. Dacă n-ar trebui ca mai întâi să mă ocup de un dictator atotputernic și de hoarda lui de monștri, aș desface o șampanie.

Deși Nikolai încerca să pară degajat, știam că nu așa își imaginase că va prelua conducerea Ravkăi – fratele omorât de volere și tatăl detronat pe baza acuzațiilor sordide ale unei slujitoare.

— Când te vei încorona? am întrebat eu.

— Nu înainte să câștigăm. O să fiu încoronat în Os Alta sau deloc. Iar primul pas e să consolidăm alianța cu Ravka de Vest.

— Și de-aia mi-ai dat inelul?

— Exact, a spus el, apoi și-a netezit reverul paltonului și a adăugat: Știi, ai fi putut să-mi spui despre Genya.

M-am simțit vinovată:

— Am încercat s-o protejez. Nu mulți au făcut asta pentru ea.

— Nu vreau minciuni între noi, Alina.

Avea în minte fărădelegile tatălui său? Infidelitatea mamei sale? Și totuși, nu era corect din partea lui.

— Câte minciuni mi-ai spus tu mie, ? Și câte secrete mi-ai tănuit până ai fost pregătit să mi le împărtășești? am întrebat, făcând semn cu capul spre Vârtelniță.

A dus mâinile la spate, cu un aer vizibil stânjenit:

— Prerogativă princiară?

— Dacă un simplu prinț poate să mintă, atunci poate și o sfântă în viață.

— Ai de gând să-ți faci un obicei din a câștiga disputele? E foarte neplăcut.

— Era o dispută?

— Bineînțeles că nu. Eu nu pierd dispute.

Apoi s-a uitat peste parapet:

— Pe toți sfinții, aleargă pe treptele de gheață?

Am mijit ochii, să văd mai bine prin ceață. Și într-adevăr, cineva urca treptele înguste și zigzagate de pe versantul muntelui, scoțând abur pe gură în aerul înghețat. Mi-am dat seama imediat că era Mal, cu capul plecat și cu rucsacul în spate.

— Pare... înviorător. Dacă o ține tot așa, s-ar putea să încep să exersezi și eu.

Nikolai avea un ton degajat, dar i-am simțit ochii căprui și inteligenți ațintiți asupra mea:

— Presupunând că-l învingem pe întunecatul, lucru de care sunt sigur, Mal are de gând să rămână căpitanul gărzii tale personale?

Mi-a venit să-mi frec cicatricea din palmă cu degetul, dar m-am abținut.

— Nu știu.

În ciuda a tot ce se întâmplase, voiam să-l am pe Mal în preajma mea. Dar n-ar fi fost corect față de niciunul dintre noi, așa că am spus:

— Cred că ar fi mai bine dacă ar fi transferat în altă parte. E un luptător bun, dar e o iscoadă și mai bună.

— Știi că nu va accepta un post departe de lupte.

— Fă ce crezi că e mai bine.

Durerea era ca un cuțit subțire strecurat între coaste, îl îndepărtam pe Mal din viața mea, și totuși aveam vocea fermă. Nikolai îmi fusese un bun profesor. Am încercat să-i înapoiez inelul:

— Nu-l pot accepta. Nu acum.

Poate niciodată.

— Păstrează-l, a spus el, strângându-mi degetele peste smarald. Un corsar învață să se folosească de toate avantajele.

— Și un prinț?

— Prinții sunt obișnuiți să li se spună „da”.

În seara aceea, când m-am întors în camera mea, am descoperit și celelalte surprize pregătite de Nikolai. Am stat un pic pe gânduri, apoi m-am răsucit pe călcâie și am pornit pe coridor spre camera unde erau cazate celelalte fete. Am șovăit câteva clipe, timidă și caraghioasă, apoi mi-am făcut curaj și am ciocănit.

Mi-a răspuns Nadia. În spatele ei am văzut că venise s-o viziteze Tamar, care își ascuțea toporiștile lângă fereastră. Genya așezată la masă, țesea cu fir de aur un alt petic pentru ochi, iar Zoya stătea într-unul dintre paturi, ținând o pană suspendată în aer cu un vârtej care i se înălța din degete.

— Vreau să vă arăt ceva, am spus eu.

— Ce? a întrebat Zoya, fără să-și ia ochii de la pană.

— Veniți să vedeți.

Zoya s-a dat jos cu un oftat exasperat, apoi le-am condus pe toate spre camera mea și am deschis ușa.

Genya și-a vârât imediat mâinile în teancul de rochii întinse pe pat.

— Mătase! a exclamat ea. Catifea!

Zoya a luat o *kefta* atârnată pe speteaza scaunului meu. Era din brocart cu fir de aur, avea mânecile și tivul împodobite cu superbe broderii albastre, iar manșetele erau garnisite cu raze de soare cusute cu nestemate.

— Blană de samur, mi-a spus ea, mângâind căptușeala. Nu te-am urât niciodată mai mult ca acum.

— Aia e a mea, am spus eu. Pe celelalte le puteți lua voi. N-o să le port pe toate în Ravka de Vest.

— Nikolai a cerut să fie făcute toate astea pentru tine? a întrebat Nadia.



— Nu crede în jumătăți de măsură.

— Ești sigură c-o să fie de acord să ni le dai nouă?

— Doar vi le împrumut, am corectat-o eu. Și dacă n-o să-i placă, să dea instrucțiuni mai precise data viitoare.

— Foarte elegantă, a spus Tamar, aruncând pe umeri o pelerină turcoaz și uitându-se în oglindă. Nikolai trebuie să arate ca un rege, iar tu, ca o regină.

— Asta nu e tot, am spus eu.

Și iarăși m-am intimidat. Nu prea știam cum să mă port în preajma celorlalți Grisha. Îmi erau prieteni? Supuși? Era ceva nou pentru mine. Dar nici nu voiam să stau singură în camera mea, numai cu gândurile mele și cu o grămadă de rochii drept companie.

Am scos inelul de la Nikolai și l-am pus pe masă.

— Pe toți sfinții! a șoptit Genya. E smaraldul Lantsov.

Piatra strălucea în lumina lămpii, înconjurat de sclipirile micilor diamante.

— Ți l-a dat de tot? a zis Nadia.

— Te-a cerut de soție? a întrebat Genya, apucându-mă de mână.

— Nu tocmai.

— E ca și cum ar fi făcut-o, a spus ea. Inelul ăsta e o bijuterie de familie. Regina îl purta tot timpul, chiar și când dormea.

— Refuză-l, a spus Zoya. Frânge-i inima fără milă. Am să-l alin eu pe bietul nostru prinț și voi fi o regină magnifică.

Am izbucnit în râs:

— Chiar ai putea fi, Zoya. Dar numai dacă ai înceta să fii îngrozitoare, măcar un minut.

— Pentru o asemenea răsplată, aș putea reuși un minut. Chiar două.

Am dat ochii peste cap:

— E doar un inel.

Zoya o oftat și a ridicat smaraldul în lumină, făcându-l să sclipească.

— Chiar sunt groaznică, a spus ea brusc. A murit atâta lume, iar eu duc dorul podoabelor.

Genya și-a mușcat buza și a spus:

— Mie mi-e dor de *kulich* cu migdale. De untul și de dulceața de cireșe pe care le aduceau bucătarii de la piața din Baljirev.

— Mie îmi lipsesc marea și hamacurile de pe *Volkvolny*, a spus Tamar.

— Mie mi-e dor să stau pe malul lacului de la Micul Palat, a adăugat Nadia. Să-mi beau ceaiul în liniște pe malul apei.

Zoya s-a uitat la vârful cizmelor și a spus:

— Mi-e dor de vremurile când știam ce avea să se întâmple mai departe.

— Și mie, am mărturisit eu.

Zoya a pus inelul pe masă:

— Ai de gând să spui „da”?

— Nu m-a cerut de soție.

— Dar o s-o facă.

— Poate. Nu știu.

Zoya a pufnit cu un aer plictisit:

— Am mintit mai devreme. Abia *acum* te urăsc mai mult ca niciodată.

— Ar fi ceva nou să avem o Grisha pe tron, a spus Tamar.

— Are dreptate, a adăugat Genya. Grisha să fie și conducători, nu doar supuși.

Voiau o regină Grisha. Iar Mal voia o regină din rândul poporului. Dar eu ce voiam? Pace pentru Ravka. Și să dorm liniștită, fără să-mi fie frică.

Voiam să se termine vinovăția și groaza care mă copleșeau în fiecare dimineață. Aveam în suflet și dorințe mai vechi: să fiu iubită pentru cine eram, nu pentru ce puteam face, să stau pe iarbă în brațele unui băiat și să mă uit pe cer, la norii

mânați de vânt. Dar acestea erau visurile unei fete, nu ale Invocatoarei Soarelui, nu ale unei sfinte.

Zoya a strâmbat din nas, punându-și în păr un *kokochnik* din perle mărunte:

— Tot cred că în locul tău ar trebui să fiu eu.

Genya a aruncat în ea cu un papuc de catifea:

— O să fac reverențe în fața ta când o să cânte David o arie de operă, gol-pușcă în mijlocul Faliei.

— De parcă te-aș lua la Curtea mea.

— Vrabia mălai visează. Ia vino-ncoace, că nu ți-ai pus bine diadema.

Am luat inelul, răsucindu-l în mână. Nu-mi venea să mi-l pun pe deget.

Nadia m-a înghiontit ușor cu umărul:

— Există și lucruri mai proaste decât un prinț.

— Adevărat.

— Dar și mai bune, a spus Tamar, aruncând o rochie de dantelă albastră. Încearc-o pe-asta.

Nadia a ridicat-o și s-a uitat la ea:

— Ai înnebunit? Are un decolteu până la buric.

— Exact, a zâmbit Tamar.

— Păi, Alina nu poate s-o poarte, a spus Zoya.

Chiar și sânii ei s-ar revărsa în farfurie peste desert.

— Așa-i diplomația! a strigat Tamar.

Nadia a izbucnit în râs:

— Ravka de Vest susține sânii Invocatoarei Soarelui!

Am încercat să mă încrunt, dar nu-mi puteam stăpâni râsul:

— Văd că vă distrați pe cinste.

Tamar a aruncat o eșarfă pe după gâtul Nadiei și a tras-o spre ea s-o sărute.

— Pe toți sfinții! s-a plâns Zoya. Toată lumea a început să se împerecheze?

Genya a chicotit:

— Nu dispera. L-am văzut pe Stigg aruncându-ți

priviri melancolice.

— E fjerdan, a spus Zoya. Privirea lui e așa tot timpul. Și mulțumesc, dar pot să-mi găsesc și singură perechea.

Am răscolit prin cuferele cu haine, alegând rochiile, paltoanele și bijuteriile cele mai potrivite pentru călătorie. Ca de obicei, Nikolai nu lăsase nimic la voia întâmplării. Toate rochiile erau în nuanțe de albastru și auriu. Nu m-ar fi deranjat un pic de varietate, dar mă duceam în Ravka de Vest să fac impresie bună, nu să mă distrez.

Fetele au rămas cu mine până s-au micșorat flăcările lămpilor și le-am fost recunoscătoare pentru companie. Dar după ce și-au luat rochiile care le plăceau și am pus la loc în cufere celelalte găтели, și-au luat rămas-bun și am rămas singură.

Am luat inelul de pe masă, simțindu-i greutatea incredibilă în palmă.

În scurtă vreme, *Pescărușul* avea să se întoarcă, iar Nikolai și cu mine urma să plecăm spre Ravka de Vest. Mal și echipa lui deja aveau să fie în drum spre Sikurzo. Așa era cel mai bine. Eu urăsem viața de la Curte, dar Mal pur și simplu o disprețuise. N-ar fi fost decât o gardă nefericită la banchetele de la Os Kervo.

Dacă eram sinceră cu mine însămi, îmi era limpede că Mal înflorise de când plecaserăm de la Micul Palat, chiar și în subteran. Devenise un conducător și își găsise un nou sens în viață. N-aș fi putut spune că părea fericit, dar poate că asta avea să se schimbe cu timpul, după instaurarea păcii, când și-ar fi putut construi un viitor.

Urma să găsim pasărea de foc. Aveam să-l înfruntăm pe întunecatul. Și poate să câștigăm. Mi-aș fi putut pune pe deget inelul lui Nikolai, iar Mal ar fi fost trimis în altă parte. Urma să aibă viața pe care o merita, de care s-ar fi putut bucura fără mine. Atunci de ce mi se tot răsucea un cuțit

în coaste?

M-am întins pe pat, învăluită în lumina stelelor, cu smaraldul strâns în palmă.

Mai târziu nu mi-am putut da seama dacă o făcusem în mod intenționat sau fusese doar un accident pricinuit de inima mea rănită, care se agăța de legătura aceea invizibilă. Poate eram prea obosită ca să rezist atracției lui. M-am trezit într-o cameră încetoșată, uitându-mă la întunecatul.

## Capitolul 9

Stătea pe marginea unei mese, cu cămașa strânsă ghem pe genunchi, cu mâinile ridicate deasupra capului, iar silueta unei Vindecătoare devenea când mai limpede, când mai neclară, în timp ce-i îngrijea întunecatului o tăietură sângerândă, din dreptul coastelor. La început am crezut că ne aflam într-o infirmerie de la Micul Palat, dar încăperea era prea întunecată și încețoșată ca să-mi pot da seama.

Am încercat să nu bag de seamă cum arăta – părul ciufulit, cicatricile umbrite de pe pieptul său gol. Părea atât de uman, un simplu băiat rănit în luptă sau poate la un antrenament. *Nu-i un băiat*, mi-am amintit eu, *un monstru care a trăit sute de ani și a secerat sute de vieți*.

Și-a încheștat maxilarele când Corporalnika aproape că termina de curățat rana. După ce marginile tăieturii s-au lipit, întunecatului i-a făcut semn să plece. Vindecătoarea a ezitat o clipă, apoi s-a retras, dispărând în întuneric.

— M-am tot întrebat, a spus el, fără vreun salut sau vreun preambul.

Am așteptat.

— În noaptea când Baghra ți-a spus ce aveam de gând și când ai fugit de la Micul Palat, ai șovăit vreo clipă?

— Da.

— În zilele care au urmat te-ai gândit vreodată să te întorci?

— Da, am recunoscut eu.

— Dar ai ales să nu te întorci.

Știam că ar fi fost bine să plec. Sau măcar ar fi trebuit să nu spun nimic, dar eram atât de necăjită și mi se părea atât de plăcut să fiu în preajma lui.

— N-am plecat doar din cauza dezvăluirilor Baghrăi din noaptea aia. Am plecat pentru că m-ai

mințit. M-ai amăgit. M-ai... prins în mreje.

Mă sedusese, mă făcuse să-l doresc, să-mi pun sufletul la îndoială.

— Aveam nevoie de loialitatea ta, Alina. Aveam nevoie să fii legată de mine nu doar de datorie sau frică.

A pipăit cu degetele locul unde fusese rana. Nu mai rămăsese decât un pic de roșeață.

— Umblă zvonul cum că prințul tău Lantsov ar fi fost văzut de curând.

M-am apropiat mai mult și l-am întrebat pe un ton calm:

— Unde?

A ridicat privirea, iar buzele i s-au arcuit într-un ușor zâmbet:

— Îți place de el?

— Contează?

— E mai greu când îți place. Plângi mai mult după ei.

Oare după câtă lume plânsese? Fuseseră și prieteni printre ei? O soție? Oare lăsase vreodată pe cineva să se apropie atât de mult de el?

— Spune-mi, Alina, a continuat el. Deja te-a revendicat?

— Dacă m-a *revendicat*? Ca pe o peninsulă?

— Nu roșești. Nu întorci privirea. Cât de mult te-ai schimbat. Și cu iscoada ta credincioasă cum rămâne? O să doarmă ghemuit la picioarele tronului tău?

Nu se lăsa, încerca să mă provoace. Dar, în loc să mă intimidez, m-am apropiat și mai mult.

— În noaptea aia, când dormeam în locuința ta, ai venit la mine cu chipul lui Mal. Ai făcut asta întrucât știai că pe tine te-aș fi respins?

Degetele i s-au crispat pe marginea mesei, apoi a ridicat din umeri:

— Pentru că după el tânjeai. Încă îl mai vrei?

— Nu.

— O ucenică iscusită, dar o mincinoasă foarte nepricepută.

— De ce îi disprețuiești atât de mult pe *otkazat'sya*?

— Nu-i disprețuiesc. Îi înțeleg.

— Nu toți sunt proști și slabi.

— Sunt previzibili, a spus el. Oamenii te vor iubi o vreme. Dar ce-or să creadă când bunul lor rege o să îmbătrânească și o să moară, în timp ce soția lui vrăjitoare o să rămână tânără? Când toți cei care știu ce sacrificii ai făcut vor fi oale și ulcele, cât timp crezi că o să treacă până ce copiii sau nepoții lor or să se ridice împotriva ta?

Vorbele lui mi-au dat fiori. Încă nu mă obișnuisem cu ideea că mă aștepta o viață lungă, cu eternitatea care se căsca dinaintea mea ca un abis.

— Nu te-ai gândit niciodată la asta, nu-i așa? a spus întunecatul. Tu trăiești doar în clipa prezentă. Eu trăiesc într-o mie.

*Nu suntem, în esență, identici cu toate lucrurile?*

Mâna lui s-a întins fulgerător și m-a apucat de încheietură. Totul în jur a devenit brusc limpede. M-a tras lângă el, strângându-mă între genunchi. Cu cealaltă mână m-a apăsât pe șale, degetele lui puternice lipindu-mi-se de curbura șirei spinării.

— Ai fost menită să-mi oferi echilibru, Alina. Ești singura ființă din lume care ar putea conduce alături de mine, care ar reuși să-mi țină puterea în frâu.

— Și mie cine îmi va oferi echilibru?

Cuvintele mi s-au desprins de pe buze fără să mă gândesc, exprimând un gând care mă chinuia mai mult decât posibilitatea ca pasărea de foc să fie doar o născocire.

— Dacă nu sunt mai bună decât tine? Dacă, în loc să te opresc, voi fi o nouă avalanșă?

S-a uitat în ochii mei preț de câteva clipe.



Întotdeauna se uitase așa la mine, ca și când aș fi fost o ecuație pe care n-o putea rezolva.

— Vreau să-ți spun numele meu, a spus întunecatul. Numele care mi-a fost dat, nu cel pe care mi l-am luat singur. Vrei să-l afli, Alina?

Simțeam greutatea inelului cu smarald apăsându-mi palma în Vârtelniță. Nu eram obligată să stau în brațele întunecatului. Puteam să dispar din strânsoarea lui, să mă trezesc în siguranța încăperii cu pereți de piatră, ascunsă în vârful unui munte. Dar nu voiam să plec. În ciuda a tot ce se întâmplase, voiam să aud această mărturisire șoptită.

— Da, am murmurat eu.

După câteva clipe, a spus:

— Aleksander.

Mi-a scăpat un mic hohot de râs. Întunecatul a ridicat o sprânceană, iar pe buze i s-a așternut un ușor zâmbet:

— Ce-i?

— E atât de... banal.

Un nume atât de obișnuit, purtat și de regi, și de țărani. Cunoscusem doi Aleksander numai la Keramzin și alți trei în Armata întâi. Unul dintre ei murise în Falie.

Zâmbetul i s-a lărgit și a plecat capul într-o parte. Aproape că mă durea să-l văd așa.

— Nu vrei să-l spui? a întrebat el.

Am șovăit, simțindu-mă în pericol.

— Aleksander, am șoptit eu.

Zâmbetul i-a dispărut și ochii i-au scăpărat:

— Încă o dată.

— Aleksander.

S-a aplecat spre mine. I-am simțit respirația pe gât, apoi apăsarea gurii pe piele, chiar deasupra colierului, aproape ca un oftat.

— Nu, am spus eu.

Am dat să mă depărtez, dar m-a strâns mai tare.

Mâna lui mi s-a urcat pe ceafă, degetele sale lungi adâncindu-mi-se în păr și dându-mi capul pe spate. Am închis ochii.

— Dă-mi voie, mi-a șoptit el pe gât.

Și-a petrecut călcâiul pe după piciorul meu, trăgându-mă mai aproape de el. I-am simțit căldura limbii și încordarea mușchilor de pe pieptul dezgolit.

— Nu e real, a spus el, trăgându-mi mâinile în jurul taliei sale. Dă-mi voie.

M-am simțit copleșită de un val de poftă, de acea pulsație neîncetată a dorinței pe care niciunul dintre noi nu o râvnea, dar care ne lua în stăpânire fără voia noastră. Eram singuri pe lume, unici. Eram legați unul de celălalt și așa aveam să fim totdeauna.

Dar nu conta.

Nu puteam uita ce făcuse și nu aveam de gând să-l iert pentru ce era – un ucigaș. Un monstru. Un om care îmi torturase prietenii și îi masacraseră pe cei pe care încercasem să-i apăr.

M-am smuls din strânsoarea lui:

— Ba e cât se poate de real.

A mijit ochii:

— M-am plictisit de jocul ăsta, Alina.

Am fost surprinsă de furia care s-a iscat în mine:

— Plictisit? Te-ai jucat cu mine de câte ori ai avut ocazia. Nu te-ai săturat de joc, ci doar îți pare rău că nu sunt ușor de dus de nas.

— Alina cea isteată, m-a luat el peste picior. Ucenica iscusită. Mă bucur că ai venit în noaptea asta. Vreau să-ți împărtășesc ultimele mele vești.

Și-a tras cămașa însângerată pe cap:

— Am de gând să intru în Falie.

— N-ai decât. Volerele merită încă o halcă din tine.

— Însă n-o vor primi.

— Speri să li se fi schimbat gusturile? Sau e un

nou acces de nebunie?

— Nu-s nebun. Întreabă-l pe David ce secrete a lăsat în urmă la palat.

Am înlemnit.

— Și el e un băiat isteț, a spus întunecatul. Am să-l iau și pe el înapoi, când o să se termine toată povestea asta. O minte foarte capabilă.

— Vrei să mă păcălești, am spus eu.

Întunecatul a zâmbit din nou, dar de data asta era un zâmbet rece. S-a dat jos de pe masă și s-a apropiat de mine.

— Am să intru în Falie, Alina, și am să arăt Ravkăi de Vest ce pot face, chiar și fără Invocatoarea Soarelui. Iar după ce am să strivesc singurul aliat al lui Lantsov, am să te vânez ca pe un animal. N-ai să găsești nicio ascunzătoare. N-ai să-ți găsești liniștea nicăieri.

Stătea în fața mea, fixându-mă cu ochii săi cenușii și scăpărători.

— Du-te înapoi la *otkazat'sya*, a spus el printre dinți. Strânge-l în brațe. Regulile acestui joc urmează să se schimbe.

Întunecatul a ridicat mâna și m-a spintecat cu Tăietura. M-am sfărâmat și m-am întors în trupul meu, pătrunsă de un fior de gheață.

Am dus mâinile la piept, cu inima bătându-mi nebunește, simțind încă tăietura de umbră. Dar eram teafără, nu aveam nicio rană. M-am dat jos cu greu din pat, încercând să găsesc lampadarul, dar în cele din urmă am renunțat și am băjbâit prin cameră până mi-am găsit paltonul și cizmele.

Tamar stătea de strajă la ușa mea.

— Unde stă David? am întrebat eu.

— La capătul coridorului, cu Adrik și Harshaw.

— Mal și Tolya dorm?

A încuviințat din cap.

— Trezește-i.

S-a dus în camera gărzilor și s-a întors cu ei în

câteva secunde – se treziseră brusc, precum soldații, și deja își încălțau cizmele. Mal își luase și pistolul.

— N-o să ai nevoie de el, am spus eu. Cel puțin, nu cred.

M-am gândit să trimit pe cineva să-l cheme și pe Nikolai, dar mai întâi voiam să aflu despre ce era vorba.

Am străbătut holul, iar când am ajuns la camera lui David, Tamar a ciocănit o dată, apoi a intrat.

Adrik și Harshaw fuseseră trimiși să doarmă în altă altă parte. Foarte nedumeriți, Genya și David s-au uitat la noi cu ochi mijiiți de somn din așternutul unui pat îngust, de o singură persoană.

Am făcut semn cu degetul spre David:

— Îmbracă-te, am spus eu. Ai două minute.

— Ce...? a dat Genya să întrebe.

— Fă ce ți-am spus!

Am ieșit din cameră să-l așteptăm.

Mal a tușit ușor:

— N-aș putea spune că sunt surprins.

Tamar a pufnit:

— După micul lui discurs din sala de război, chiar și mie mi-a venit să sar în brațele lui.;

Câteva clipe mai târziu, ușa s-a crăpat și, cu părul ciufulit și în picioarele goale, David ne-a chemat înăuntru. Genya stătea picior peste picior pe marginea patului, cu buclele roșcate răvășite.

— Ce-i? a întrebat David. Ce s-a întâmplat?

— Am aflat că întunecatul are de gând să folosească Falia împotriva Ravkăi de Vest.

— Cumva Nikolai...? a început Tamar.

Am ridicat o mână:

— Vreau să știi dacă e posibil.

Fabrikatorul a clătinat din cap:

— Nu poate fără tine. Trebuie să intre în Nemare ca s-o poată extinde.

— Susține că poate. Și că ai lăsat secrete la Micul Palat.

— Stai un pic, a spus Genya. De unde ai aflat asta?

— Am sursele mele, i-am retezat-o eu. David, ce-a vrut să spună?

Nu puteam crede că Fabrikatorul ar fi fost în stare să ne trădeze, cel puțin nu în mod intenționat.

David s-a încruntat:

— Când am fugit din Os Alta, mi-am lăsat carnetele în urmă, dar nu conțin informații periculoase.

— Ce era în ele? a întrebat Tamar.

— Tot felul de lucruri, a spus el, degetele sale jucându-se nervos cu stofa pantalonilor. Schițele pentru farfuriile cu oglinzi, o lentilă pentru filtrarea diferitelor unde ale spectrului solar, nimic ce-ar putea folosi întunecatul ca să intre în Falie. Dar...

Și a pălit ușor.

— Ce altceva?

— Era doar o idee...

— *Ce altceva?*

— Erau și schițe pentru o navă de sticlă la care ne gândiserăm Nikolai și cu mine.

M-am încruntat și m-am uitat la Mal, apoi la ceilalți. Toți erau la fel de nedumeriți ca și mine.

— La ce i-ar putea folosi o navă de sticlă? am întrebat eu.

— Cadrul ei era conceput să fie umplut cu *lumiya*.

— Și ce-i *lumiya*? am întrebat eu cu un gest de nerăbdare.

— O variantă de foc lichid.

*Pe top spnpi!*

— Oh, David! Spune-mi că nu-i adevărat.

Focul lichid era una dintre invențiile lui

Morozova. Era lipicios și inflamabil și crea niște flăcări aproape imposibil de stins. Era atât de periculos, încât Morozova îi distrusese formula la doar câteva ore după ce îl inventase.

— Nu! s-a apărat David, ridicând mâinile. Nu, nu! Varianta asta e mai bună, mai sigură. Reacția nu produce decât lumină, nu și căldură. Am descoperit formula când încercam să îmbunătățim grenadele luminoase împotriva nimicnicilor. N-am reușit să pun ideea în practică, dar mi-a plăcut și am păstrat-o pentru... pentru mai târziu, a ridicat el din umeri cu un aer neajutorat.

— Arde fără căldură?

— E doar o sursă de lumină solară artificială.

— Suficient de puternică cât să țină volerele la distanță?

— Da, dar întunecatul nu poate folosi focul lichid. Are o putere de ardere limitată și îți trebuie lumină solară ca să-l activezi.

— Cât de multă?

— Foarte puțină, tocmai asta era ideea. Era un alt mod de a intensifica puterea ta, la fel ca făruriile. Dar nu, *niciun pic* de lumină în Falie, așa că...

Am ridicat mâinile și umbrele din încăpere s-au înălțat pe pereți.

Genya a scos un țipăt, iar David s-a dat în spate, lovindu-se de pat. Tolya și Tamar au pus mâinile pe arme.

Am coborât brațele și umbrele au revenit la formele dinainte. Toată lumea se uita la mine cu gura căscată.

— Ai puterea asta? a șoptit Genya.

— Nu. Doar o fărâmbă din ea.

Mal credea că o luasem de la întunecatul. Poate că și întunecatul luase ceva de la mine.

— Deci tu ai făcut umbrele să sară pe pereți când eram în Ceainic, a spus Tolya.

Am încuviințat din cap.

Tamar a întins degetul spre Mal:

— Ne-ai mințit!

— I-am păzit secretele, a răspuns Mal. Și voi ați fi făcut la fel.

Tamar și-a pus mâinile în sân, iar Tolya și-a sprijinit palma uriașă pe umărul ei. Cu toții erau necăjiți, dar nu atât de speriați pe cât ar fi fost de așteptat.

— Vă dați seama ce înseamnă asta, am spus eu. Dacă întunecatul are fie și un dram din puterea mea...

— Ar putea fi suficient să țină volerele la distanță? a întrebat Genya.

— Nu, am spus eu. Nu cred.

Ca să intru în siguranță în Falie, avusesem nevoie de un amplificator ca să pot invoca suficientă lumină. Desigur, nu aveam nicio garanție că întunecatul nu luase din puterea mea mai mult decât luasem eu din a lui atunci când ne înfruntaserăm în capelă. Și totuși, dacă ar fi fost cu adevărat capabil să invoce lumină, ar fi acționat deja.

— Nu contează, a spus David cu un aer jalnic. După ce intră în Falie, are nevoie doar de un pic de lumină ca să activeze *lumiya*.

— Deci poate obține suficientă lumină cât să se protejeze, a spus Mal. Și dacă se îmbarcă pe o navă plină cu Grisha și soldați bine înarmați...

Tamar a clătinat din cap:

— Sună riscant chiar și pentru întunecatul.

Însă Tolya i-a răspuns cu propriile mele gânduri:

— Uiți de *nichevo'ya*.

— Soldați de umbră împotriva volerelor? a zis Genya cu groază.

— Pe toți sfinții! a exclamat Tamar cu năduf. Voi pe cine ați paria?

— Problema întotdeauna a fost în ce să păstrezi

*lumiya*, a intervenit David. Pentru că *lumiya* trece prin orice. Singurul material care rezistă e sticla, dar sticla pune mari probleme ingineresti. Nikolai și cu mine n-am reușit să le rezolvăm niciodată. Ne-am gândit la toate astea... în joacă.

Dacă întunecatul nu rezolvase încă aceste probleme, avea să reușească în cele din urmă.

*N-ai să găsești nicio ascunzătoare. N-ai să-ți găsești liniștea nicăieri.*

Mi-am luat capul în mâini:

— Va distruge Ravka de Vest.

Și după aceea nicio țară nu va mai îndrăzni să ne susțină pe mine și pe Nikolai.



## Capitolul 10

Jumătate de oră mai târziu, eram așezați la capătul unei mese din bucătărie, cu pahare de ceai goale în față. Genya plecase, dar David era cu noi, cu capul aplecat deasupra unui teanc de schițe, încercând să reconstituie din memorie planurile pentru nava de sticlă și formula pentru *lumiya*. Nu credeam că David îl ajutase pe întunecatul în mod intenționat. Nelegiuirea de care se făcea vinovat Fabrikatorul meu era setea de cunoaștere, nu de putere.

Restul Vârtelniței era pustiu și tăcut, cei mai mulți dintre soldați și Grisha rătăcitori fiind încă în paturile lor. Deși fusese trezit în miezul nopții, Nikolai avea un aer îngrijit, chiar și în paltonul oliv tras direct peste pijamale. Nu mi-a luat mult să-l pun la curent cu ultimele noutăți și n-am fost surprinsă de prima întrebare pe care mi-a pus-o:

— Când ai aflat asta? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Acum o oră, poate și mai puțin. Am așteptat doar să am confirmarea lui David.

— Dar e imposibil...

— Improbabil, l-am corectat eu cu blândețe. Nikolai...

Mi s-a pus un nod în gât. L-am aruncat o privire lui Mal. Nu uitasem cum reacționase când îi spusese în cele din urmă că aveam viziuni cu întunecatul. Iar de data asta era mult mai rău, pentru că eu fusesem cea care îl căutase.

— Am auzit-o din gura întunecatului. Mi-a spus-o el însuși.

— Poftim?

— Îl pot vizita, ca într-un fel de viziune. M-am... dus la el.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Îl poți spiona? a întrebat Nikolai.

— Nu chiar, am spus eu.

Am încercat să-i explic cum îmi apăreau încăperile în care se afla și că doar pe el îl vedeam limpede:

— Nu-i pot auzi pe cei din jurul lui și nici să-i văd, dacă nu se află în imediata lui apropiere sau în contact cu el. E ca și când el ar fi singura prezență reală, materială.

Nikolai bătea darabana pe masă.

— Dar în felul ăsta am putea să obținem informații prețioase, a spus el cu entuziasm, ba chiar i-am putea servi niște vești false.

Am clipit. Nikolai deja încerca să obțină un avantaj strategic din asta. Deja ar fi trebuit să fiu obișnuită.

— Poți să faci asta și cu alți Grisha? a continuat el. Poate chiar să încerci să intri în capul lor?

— Nu cred. Întunecatul și cu mine suntem... legați unul de celălalt. Probabil o să fim mereu.

— Trebuie să previn Ravka de Vest, a spus el. Trebuie să evacueze zona de la marginea Faliei.

Nikolai și-a trecut o palmă peste față. Era prima fisură pe care o vedeam știrbindu-i siguranța de sine.

— Nu vor menține alianța cu noi, nu-i așa? a întrebat Mal.

— Nu cred. Ravka de Vest avea de gând să instituie blocada crezând că nu vor putea suferi represalii.

— Oare întunecatul o să-i atace chiar dacă or să capituleze? a spus Tamar.

— Pe întunecatul nu-l interesează blocada, am spus eu. Vrea doar să ne izoleze, să se asigure că nu se mai aliază nimeni cu noi. Și vrea să-și sporească puterea, folosindu-se de Falie. Întotdeauna și-a dorit asta.

Mi-a venit să duc mâna la încheietura goală, dar m-am abținut.

— E o nevoie căreia nu-i poate rezista.  
— De ce armată dispui? l-a întrebat Mal pe Nikolai.

— Cu totul, cred că am putea strânge o armată de vreo cinci mii. Soldații sunt împrăștiați în mai multe centre din nord-vest, deci problema ar fi mobilizarea lor, dar cred că se poate face. În plus avem motive să credem că unele miliții ne sunt loiale. Și s-au înregistrat multe dezertări din baza de la Poliznaya și de pe fronturile de nord și de sud.

— Și Soldat Sol? a întrebat Tolya. Or să lupte și ei. Știu sigur că-și vor da viața pentru Alina. Au mai făcut-o.

Mi-am frecat brațele, gândindu-mă la viețile care aveau să se piardă, la fața extrem de voioasă a lui Ruby, marcată cu tatuajul în formă de rază de soare.

Nikolai s-a încruntat:

— Dar putem avea încredere în Aparat?

Preotul jucase un rol-cheie în lovitura care aproape îl detronase pe tatăl lui Nikolai și, spre deosebire de Genya, nu fusese un servitor vulnerabil, persecutat de rege. Fusese unul dintre sfătuitoarii lui de nădejde.

— Ce vrea el, mai exact? a întrebat Nikolai.

— Cred că vrea să supraviețuiască, am spus eu. Mă îndoiesc că va risca o confruntare directă cu întunecatul, dacă nu va fi sigur de rezultat.

— Ne-ar prinde bine armata lui, a recunoscut Nikolai.

Simțeam o durere sub tâmpla dreaptă.

— Nu-mi place nimic din povestea asta, am spus eu. Ideea ta e să trimiți un val de oameni spre hordurile de *nichevo'ya*. Pierderile vor fi uriașe.

— Știi că voi fi și eu cu ei, a spus Nikolai.

— Asta înseamnă doar că pot să te adaug și pe

tine la numărul victimelor.

— Dacă întunecatul folosește Falia pentru a ne bloca accesul la orice posibil aliat, atunci Ravka e a lui. Și astfel își va întări forțele, devenind mai puternic. N-am de gând să renunț fără să fac nimic.

— Ai văzut ce-au făcut *nichevo'ya* la Micul Palat...

— După cum ai spus și tu, întunecatul nu se va opri. Are nevoie să-și folosească puterea și, cu cât o folosește mai mult, cu atât va râvni la mai mult. Asta ar putea fi ultima noastră ocazie să-l învingem. În plus se zice că Oretsev e o iscoadă excepțională. Dacă găsește pasărea de foc, s-ar putea să avem o șansă.

— Și dacă n-o găsește?

Nikolai a ridicat din umeri:

— Ne punem cele mai frumoase haine și murim ca niște eroi.

Deja se crăpa de ziuă când am terminat de pus la cale pașii pe care aveam să-i facem în continuare. *Pescărușul* se întorsese, iar Nikolai a ordonat să-și ia din nou zborul, cu un alt echipaj a cărui misiune era să avertizeze consiliul Comercial al Ravkăi de Vest că întunecatul plănuia să-i atace.

De asemenea, echipajul avea să transmită invitația ca oficialii din Ravka de Vest să se întâlnească cu Nikolai și cu Invocatoarea Soarelui pe terenul neutru al Kerchului. Era prea periculos pentru prinț și pentru mine să riscăm să fim prinși pe un teritoriu care în curând putea ajunge sub controlul inamicului. *Pelicanul* fusese reparat și în curând avea să plece spre Keramzin fără noi. Nu-mi dădeam seama dacă îmi părea rău sau mă simțeam ușurată că nu puteam merge și eu la orfelinat, dar pur și simplu nu aveam timp pentru un ocol. A doua zi, Mal și echipa lui aveau să plece spre Sikurzoi la bordul *Bâtlanului*, iar eu urma să

mă alătur lor o săptămână mai târziu. Aveam să ne ținem de planul nostru, cu speranța că întunecatul nu va ataca prea curând.

Mai erau lucruri de discutat, dar Nikolai avea de scris niște scrisori, iar eu voiam să stau de vorbă cu Baghra. Nu mai aveam timp de lecții cu ea.

Am găsit-o în bârlogul ei întunecat. Focul ardea în sobă și era insuportabil de cald. Misha deja îi adusese tava cu micul dejun. Am așteptat ca Baghra să-și mănânce terciul din hrișcă și să-și bea ceaiul negru neîndulcit. După ce a terminat, Misha a deschis cartea și a început să citească, dar bătrâna l-a întrerupt imediat.

— Du tava de-aici, a spus ea. Sfințișoara are ceva pe suflet. Dacă o mai lăsăm să aștepte, o să sară de pe scaun și o să înceapă să mă zgâlțâie.

Ce femeie îngrozitoare. Oare îi scăpa ceva?

Misha a luat tava și a rămas șovăind pe loc, legănându-se de pe un picior pe altul:

— Trebuie să mă întorc imediat?

— Nu te mai foi ca un vierme, l-a repezit Baghra, iar copilul a înlemnit.

Bătrâna i-a făcut semn cu mâna:

— Pleacă, puturosule! Și ai grijă să nu întârzii cu prânzul.

Misha a ieșit în grabă, cu farfuriile zdrăngănind pe tavă, și a închis ușa cu piciorul.

— E numai din cauza ta, s-a plâns Baghra. Nu mai are stare.

— E doar un băiat. Iar băieții nu prea sunt liniștiți de felul lor.

Mi-am notat în minte să cer cuiva să continue lecțiile de scrimă cu Misha cât timp aveam să fim plecați.

Baghra s-a încruntat și s-a apropiat mai mult de foc, strângându-și blănurile în jurul ei:

— Ei bine, acum suntem singure. Ce vrei să știi? Sau ai prefera să stai pe scaun și să-ți muști

buzele încă o oră?

Nu știam cum să încep:

— Baghra...

— Sau îmi spui fără ocolișuri, sau mă lași să trag un pui de somn.

— Întunecatul s-ar putea să fi găsit un mod de a intra în Falie fără mine. Și o s-o poată folosi ca pe o armă. Vreau să știu dacă ne poți ajuta cu vreo informație.

— Mereu aceeași cerere.

— Când te-am întrebat dacă e posibil ca Morozova să fi lăsat amplificatoarele neterminate, mi-ai spus că nu-i stătea în fire. L-ai cunoscut?

— N-am ce să-ți spun, fata mea, a răspuns ea, întorcându-se cu fața spre foc. Ți-ai pierdut dimineața degeaba.

— Mi-ai zis cândva că speri să existe o izbăvire pentru fiul tău. Asta s-ar putea să fie ultima mea șansă de a-l opri.

— Ah, deci acum speri să-mi salvezi fiul? Ce suflet iertător!

Am inspirat adânc.

— Aleksander, am șoptit eu, iar bătrână a împietrit. Adevăratul lui nume e Aleksander. Și dacă face pasul ăsta, va fi condamnat pentru totdeauna. Cu toții s-ar putea să fim condamnați.

— Numele ăsta... a răspuns ea, lăsându-se pe spetează. Numai de la el l-ai fi putut afla. Când ți l-a spus?

Nu-i vorbisem niciodată Baghrăi despre viziuni și nu voiam s-o fac nici acum, așa că am repetat întrebarea:

— Baghra, l-ai cunoscut pe Morozova?

A rămas tăcută o vreme. Nu se auzea decât trosnetul focului. În cele din urmă a spus:

— La fel ca toată lumea.

Deși bănuiam, îmi era greu s-o cred. Văzusem scrierile lui Morozova, îi purtam amplificatoarele,

dar nu mi se păruse niciodată real. Era un sfânt cu nimb aurit, mai mult o legendă decât un om.

— E o sticlă de *kvas* pe un raft din colț, la care Misha nu poate să ajungă, a spus ea. Ia-o și adu și un pahar.

Era devreme pentru *kvas*, dar nu aveam de gând să mă opun. Am luat sticla și i-am turnat un pahar.

A băut o gură zdravănă, plescăind din buze:

— Noul rege nu-i deloc zgârcit.

A oftat și s-a lăsat pe spetează:

— Bine, sfințișoaro, dacă vrei să afli mai multe despre Morozova și prețioasele lui amplificatoare, am să-ți spun o poveste, una pe care obișnuiam să i-o spun unui băiețel cu păr negru, un băiețel tăcut care râdea rareori și care asculta mai cu luare-aminte decât mi-am dat seama. Un băiat care avea un nume, nu o poreclă.

În lumina focului, umbrele din orbitele ei scânteiau și se zvârcoleau.

— Morozova era Făurarul de Oase, unul dintre cei mai mari Fabrikatori din toate timpurile, omul care a pus la încercare limitele puterii Grisha, dar care, în același timp, era doar un bărbat cu o soție. Ea era *otkazat'sya* și, cu toate că îl iubea, nu-l înțelegea.

Mi-am amintit cum vorbea întunecatul despre *otkazat'sya*. Mi-am amintit predicțiile pe care le făcea pe seama lui Mal și felul cum credea el că aveam să fiu tratată de poporul ravkan. Oare învățase toate astea de la Baghra?

— Trebuie să spun că și el o iubea, a continuat bătrâna. Cel puțin așa cred. Dar iubirea lui nu era niciodată suficientă ca să-l împiedice să muncească. Nu-i putea domoli nevoia care îl mâna încontinuu. Țsta e blestemul puterii Grisha. Și îl cunoști bine, sfințișoaro.

Au petrecut aproape un an vânând cerbul în

Tsibeya, doi ani navigând pe Drumul Oaselor în căutarea biciului mărilor. Mari succese pentru Făurarul de Oase. Primele două etape din planul său măreț. Dar, când soția lui a rămas însărcinată, s-au stabilit într-un sătuc în care el își putea continua experimentele și putea să se gândească ce creatură avea să devină al treilea amplificator. Aveau puțini bani. Când se îndura să-și lase studiile deoparte, își câștiga existența ca tâmplar, iar sătenii veneau din când în când la el să le vindece rănila și bolile...

— Era un Vindecător? am întrebat eu. Am crezut că era Fabrikator.

— Morozova nu făcea astfel de distincții. De altfel, puțini Grisha le făceau pe vremea aceea. Morozova credea că dacă știința era suficient de rafinată, orice era posibil. Iar pentru el erau posibile multe lucruri.

*Nu suntem, în esență, identici cu toate lucrurile?*

— Localnicii îl priveau pe Morozova și familia lui cu un amestec de milă și neîncredere. Soția lui umbla în zdrențe, iar copilul lor... copilul lor nu era văzut decât rareori. Mama își ținea fetița în casă și pe câmpurile din jur. Vezi tu, fetița asta începuse să-și arate puterea de mică, și puterea ei nu semăna cu nimic din ce se văzuse până atunci.

Baghra a luat încă o gură de *kvas*:

— Putea invoca întunericul.

Vorbele ei au rămas suspendate în aerul încins, iar în cele din urmă le-am pătruns sensul.

— Tu? am șoptit eu. Atunci întunecatul...

— Eu sunt fiica lui Morozova, iar întunecatul e ultimul descendent al lui Morozova.

A golit paharul și a continuat:

— Mama era îngrozită de mine. Era sigură că puterea mea era un fel de monstruozitate, rezultatul experimentelor făcute de tata. Și poate că avea dreptate. Când te joci cu *merzost*, ei bine,



rezultatele nu-s niciodată cele pe care le aștepti. Îi era groază să mă țină în brațe, abia suporta să stea în aceeași cameră cu mine. Și-a mai revenit abia când a născut al doilea copil. O altă fetiță, dar una normală ca ea, drăguță și fără niciun har. Ce mult a iubit-o!

Trecuseră sute de ani de-atunci, poate chiar o mie, dar în glasul ei încă se simțea suferința, durerea de a fi fost mereu nedorită și disprețuită.

— Tata se pregătea să plece să vâneze pasărea de foc. Eram mică, dar l-am rugat să mă ia cu el. Încercam să-i fiu de ajutor, dar nu reușeam decât să-l încurc, iar în cele din urmă mi-a interzis să mai intru în atelierul lui.

A lovit ușor cu palma în masă și i-am turnat încă un pahar de *kvass*.

— Într-o bună zi, auzind țipetele mamei, Morozova a trebuit să-și întrerupă lucrul și să vină pe pajiștea din spatele casei. Eu mă jucam cu păpușile, iar sora mea țipase, scâncise și bătuse din piciorușe până când mama îmi ceruse să-i dau jucăria mea preferată, o lebădă de lemn sculptată de tata într-una din rarele zile când mă băga în seamă. Avea aripi atât de minuțios cizelate, încât păreau pufoase, și labe palmate care o păstrau în echilibru când o puneam pe apă. La vreun minut după ce i-am dat-o, sora mea i-a și rupt gâtul delicat. Ia în calcul, dacă poți, că eram doar un copil, o fetiță singuratică având cu foarte puține lucruri de preț.

A dus paharul la gură, dar n-a băut.

— Am atacat-o pe sora mea. Cu Tăietura. Am despicat-o în două.

Am încercat să nu-mi închipui scena, dar imaginea mi s-a ivit limpede în minte: un câmp noroios, o fetiță brunetă și jucăria ei preferată făcută bucăți. A avut un acces de furie, cum li se întâmplă deseori copiilor. Dar nu era un copil

obișnuit.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit eu în cele din urmă.

— Sătenii au dat fuga la noi și au ținut-o pe mama, nu cumva să pună mâna pe mine. Nu înțelegeau ce spunea. Cum ar fi putut o fetiță să facă așa ceva? Când a ajuns și tata, popa deja se ruga deasupra cadavrului soră-mii. Fără să scoată un cuvânt, Morozova a îngenuncheat lângă ea și s-a pus pe lucru. Sătenii nu înțelegeau ce se întâmplă, dar au simțit puterea invocată de el.

— A reușit s-o salveze?

— Da, a spus Baghra simplu. Era un mare Vindecător și s-a folosit de toată priceperea lui s-o readucă la viață – era slăbită, gâfâia și avea trupul plin de cicatrici, dar era în viață.

Citisem nenumărate versiuni al martiriului lui Sankt Ilya, însă detaliile poveștii fuseseră deformat de-a lungul timpului. Morozova își adusese la viață propriul copil, nu pe al unui străin. O fată, nu un băiat. Dar bănuiam că finalul nu se schimbase și mă treceau fiori gândindu-mă la ce urma să-mi spună Baghra.

— Era prea mult, a continuat ea. Sătenii știau cum arăta moartea – copilul acela ar fi trebuit să moară. Și poate i-a copleșit ranchiuna. Câte persoane dragi pierduseră din cauza bolii sau a vreunei răni de când Morozova venise în satul lor? Pe câți i-ar fi putut salva? Poate n-au fost mânați doar de groază sau de simțul dreptății, ci și de furie. I-au pus în lanțuri și pe el, și pe sora mea – o fetiță care ar fi făcut mai bine să rămână moartă. Nu s-a găsit nimeni care să-i ia apărarea tatălui meu, nimeni care să vorbească în numele surorii mele. Trăiam izolați de restul sătenilor și nu ne împrieteniserăm cu nimeni. L-au condus până la râu, pe soră-mea fiind nevoiți s-o care pe brațe – abia învățase să meargă și nu putea păși cu

lanțurile la glezne.

Am încleștat pumnii în poală. Nu voiam să aud restul.

— În timp ce mama plângea și îi implora, în timp ce eu plângeam și mă zbăteam să scap din brațele unui vecin pe care abia îl cunoșteam, i-au aruncat de pe pod pe Morozova și pe fiica lui cea mică și i-am văzut pe amândoi ducându-se la fund, trași de greutatea lanțurilor de fier.

Baghra a golit paharul și l-a pus pe masă cu gura în jos:

— Nu i-am mai văzut niciodată pe tata și pe sora mea. În cameră s-a lăsat tăcerea, iar eu încercam să pun cap la cap consecințele dezvăluirilor ei. N-am văzut nicio lacrimă pe obrajii Baghrăi. *Durerea ei e veche*, mi-am amintit eu. Și totuși, o astfel de durere nu se putea stinge complet niciodată. Suferința avea propria ei viață, se hrănea din ea însăși.

— Baghra, am continuat eu, nemiloasă în felul meu, dacă Morozova a murit...

— N-am spus niciodată că a murit. Atunci l-am văzut ultima oară. Dar era un Grisha cu puteri imense. S-ar putea să fi supraviețuit.

— Deși l-au aruncat în apă cu lanțuri la picioare?

— Era cel mai mare Fabrikator din toate timpurile. Oțelul *otkazat'sya* n-ar fi avut cum să-l țină înlăntuit.

— Și crezi că și-a dus planul la îndeplinire și a creat al treilea amplificator?

— Munca era viața lui, a spus ea, iar în vorbele sale se simțea amărăciunea copilului neglijat. Dacă a scăpat cu viață, n-a încetat să caute pasărea de foc. Tu te-ai fi oprit?

— Nu, am recunoscut eu.

Pasărea de foc devenise și obsesia mea, o nevoie de nestăvilire care mă lega de Morozova

peste secole. Oare era posibil să fi supraviețuit? Baghra părea atât de sigură că scăpase cu viață. Și surioara ei? Dacă Morozova reușise să scape, oare își salvase și fiica din apele râului și își folosisese puterea s-o aducă din nou la viață? Era un gând care îmi dădea fiori. Mi-aș fi dorit să-l pot înhăța și să-l răsucesc în mâini, dar voiam să mai aflu ceva:

— Ție ce ți-au făcut sătenii?

Chicotitul ei aspru a răsunat în cameră, zbârlindu-mi părul pe brațe:

— Dacă ar fi fost înțelepți, m-ar fi aruncat și pe mine în râu. În schimb, ne-au alungat pe mama și pe mine din sat, lăsându-ne singure în pădure. Mama avea inima zdrobită. Și-a smuls părul din cap și a plâns până a rămas fără vlagă. În cele din urmă s-a întins pe pământ și nu s-a mai ridicat, deși am tot plâns lângă ea și am tot strigat-o pe nume. Am rămas cu ea cât am putut. Am încercat să fac un foc să se încălzească, dar nu știam cum.

A ridicat din umeri:

— Eram lihnită. În cele din urmă am lăsat-o singură și am pornit la nimereală prin pădure, murdară și cu mintea răvășită, până am ajuns la o casă. Țăranii m-au primit în casă și apoi am plecat cu ei în căutarea mamei, dar n-am mai nimerit drumul până la ea. Cred că a murit de foame, întinsă pe pământ.

Am tăcut, așteptând să continue. *Kvas-ul* îi dezlegase limba.

— Ravka era altfel pe-atunci. Grisha nu avea niciun adăpost. Cine era dăruit cu o putere ca a noastră sfârșea cam ca tata. Pe a mea am păstrat-o ascunsă. Am plecat urechea la poveștile cu vrăjitoare și sfinți și, în cele din urmă, am găsit ascunzătorile secrete în care Grisha își studia stința. Am învățat tot ce am putut. Iar când a sosit momentul, l-am învățat și eu pe fiul meu.

— Și tatăl lui?

Iarăși s-a auzit râsetul aspru al Baghrăi:

— Vrei și o poveste de dragoste? N-am niciuna. Voiam un copil și l-am ales să-i fie tată pe cel mai puternic Grisha pe care l-am găsit. Era un Sfâșie-Inimi. Nici măcar nu mai țin minte cum îl chema.

Preț de o clipă, am întrezărit-o fata aprigă care fusese cândva, neînfricată și sălbatică, o Grisha cu puteri extraordinare. Apoi a oftat, s-a răsucit în scaun și imaginea a dispărut, înlocuită de o bătrână sleită de vlagă, ghemuită lângă foc.

— Fiul meu nu era... începuse atât de bine. Ne mutam dintr-un loc în altul, vedeam cum trăiau cei ca noi, neîncrederea cu care erau priviți, viața secretă și plină de frică pe care erau obligați să o ducă. Fiul meu a jurat că într-o bună zi vom avea un loc sigur, că puterea Grisha va fi prețuită și râvnită, că țara noastră va învăța s-o respecte. Aveam să fim ravkani, nu doar Grisha. Acest vis a fost sămânța Armatei a Doua. Un vis frumos. Dacă aș fi știut...

A clătinat din cap:

— De la mine a moștenit mândria. L-am împovărat cu ambiție, dar cel mai rău lucru pe care l-am făcut a fost că am încercat să-l protejez. Trebuie să înțelegi, chiar și ceilalți Grisha se fereau de noi, se temeau de puterea noastră neobișnuită.

*Nu mai e nimeni ca noi.*

— Am vrut să nu se simtă niciodată cum m-am simțit eu când eram copil, a spus Baghra. Așa că l-am învățat că nu are egal, că e merit să nu se plece în fața nimănui. Voiam să fie aspru și puternic. L-am învățat lecția pe care mi-au predat-o mama și tata: să nu mă bizui pe nimeni. L-am învățat că iubirea – fragilă, nestatornică și neștiutoare – e nimic în comparație cu puterea. Era un băiat strălucit. A învățat prea bine.

Baghra a întins brusc mâna și, cu o surprinzătoare precizie, m-a apucat de

încheietură.

— Înăbușă-ți pofta de putere, Alina. Fă ceea ce Morozova și fiul meu n-au putut – *renunță la povestea asta*.

Aveam obrazii plini de lacrimi. Mă durea sufletul pentru ea. Și pentru fiul ei. Dar, chiar și așa, știam care era răspunsul meu:

— Nu pot.

— *Ce este infinit?* a recitat ea.

Știam bine răspunsul: *Universul și lăcomia oamenilor*. După ce i l-am dat, mi-a spus:

— Nu știi dacă ai să poți supraviețui sacrificiului pe care îl presupune *merzost*. Ai gustat din puterea asta o dată și aproape te-a ucis.

— Trebuie să încerc.

Baghra a clătinat din cap.

— Fată neghioabă, a spus ea, dar în glasul ei se simțea tristețea, ca și când ar fi muștrat o altă fată, una de demult, răătăcită și neiubită, mânată de suferință și frică.

— Jurnalele...

— După mai mulți ani, m-am întors în satul în care m-am născut. Nu știam ce aveam să găsesc. Atelierul tatei dispăruse de mult, dar jurnalele erau acolo, înghesuite în aceeași nișă secretă din pivnița veche. Construiseră o biserică deasupra ei, a pufnit ea, nevenindu-i nici acum să creadă.

Am șovăit o clipă, apoi am spus:

— Dacă Morozova a supraviețuit, ce crezi că s-a întâmplat cu el?

— Probabil și-a luat viața. Așa mor cei mai mulți dintre Grisha cu puteri ieșite din comun.

M-am lăsat pe spetează cu un aer uluit:

— De ce?

— Îți închipui că eu nu m-am gândit niciodată la asta? Că fiul meu nu s-a gândit și el? Iubiții îmbătrânesc. Copiii mor. Regatele se ridică și se prăbușesc. Iar noi continuăm să trăim. Poate

Morozova încă rătăcește pe pământ, mai bătrân și mai neîmpăcat decât mine. Sau poate și-a folosit puterea asupra lui însuși ca să-și pună capăt zilelor. Pur și simplu te sature. Asemănătorul cheamă asemănătorul. Altminteri...

Iarăși s-a auzit râsetul ei aspru:

— Ar trebui să-ți previi prințul. Dacă își închipuie că poate opri un Grisha cu trei amplificatoare, se înșală amarnic.

M-am înfiorat. Oare eu aș fi avut curajul să-mi iau viața, dacă aș fi fost nevoită? Dacă aș fi adus cele trei amplificatoare laolaltă, aș fi putut distruge Falia, dar era posibil și să creez ceva mai rău în locul ei. Iar când aveam să-l înfrunt pe întunecatul, chiar dacă aș fi îndrăznit să folosesc *merzost* pentru a crea o armată de lumină, oare ar fi fost suficient pentru a-l nimici?

— Baghra, am întrebat eu cu precauți, de ce ar fi nevoie pentru a omorî un Grisha cu o asemenea putere?

Baghra mi-a lovit ușor încheietura goală, locul unde, peste câteva zile, aș fi putut purta al treilea amplificator.

— Sfințișoaro, a șoptit ea. Martiră mititică. Sper că vom afla.

Mi-am petrecut restul după-amiezii întocmind o cerere de ajutor către Aparat. Scrisoarea avea să fie lăsată sub altarul bisericii Sankt Lukin din Vernost și, cu puțin noroc, avea să ajungă la Catedrala Albă prin rețeaua de credincioși. Am folosit un cod pe care Tamar și Tolya îl învățaseră cât stătuseră printre Soldat Sol, astfel încât, dacă mesajul ar fi căzut în mâinile întunecatului, nu și-ar fi putut da seama că peste două săptămâni Mal și cu mine aveam să așteptăm forțele Aparatului în Caryeva. Acest oraș renumit pentru cursele de cai se afla lângă granița de sud și rămânea aproape

pustiu la sfârșitul verii. Fie că găseam pasărea de foc, fie că nu, aveam să mășăluim cu forțele noastre spre nord, adăpostiți de Falie, și să ne întâlnim cu trupele lui Nikolai la sud de Kribirsk.

Aveam două rânduri foarte diferite de bagaje. Unul era alcătuit dintr-o simplă raniță de soldat care urma să fie urcată la bordul *Bâtlanului*. Era plină cu pantaloni de dimie, un palton oliv impermeabil, cizme rezistente, o mică sumă de bani pentru mită și pentru eventualele cumpărături pe care aș fi fost nevoită să le fac în Dva Stolba, o căciulă de blană și o eșarfă care să-mi acopere colierul lui Morozova. Celelalte bagaje fuseseră urcate la bordul *Pescărușului* – trei cutii identice, cu blazonul meu în formă de rază de soare, pline cu mătăsuri și blănuri.

Când s-a lăsat seara, am coborât la nivelul boilerelor să-mi iau la revedere de la Baghra și Misha. După avertismentul ei cumplit, nu m-ar fi mirat deloc ca Baghra să mă alunge cu o privire încruntată. Dar de fapt venisem să-l văd pe Misha. L-am asigurat că găsisem pe cineva care să-l antreneze în continuare cât aveam să fim noi plecați și i-am oferit una dintre broșele aurite în formă de rază de soare pe care le purtau gărzile mele personale – Mal nu avea cum s-o poarte în ținuturile sudice. Satisfacția de pe chipul lui Misha a compensat atitudinea disprețuitoare a Baghrăi.

După ce am plecat de la ea, am pornit spre camera mea, străbătând cu pas domol tunelurile întunecate. Era liniște acolo și nu prea avusesem timp să stau pe gânduri după ce ascultasem povestea Baghrăi. Știam că mi-o spusese ca să mă prevină asupra pericolelor și totuși, mă tot gândeam la fetița care fusese aruncată în râu cu Ilya Morozova. Baghra credea că sora ei murise și că fusese *otkazat'sya* – dar dacă pur și simplu nu avusesse timp să-și arate puterea? Și ea era copilul



lui Morozova. Dacă avea și ea un har unic, la fel ca Baghra? Iar dacă supraviețuise, poate că tatăl ei o luase cu el când plecase să caute pasărea de foc. Poate că se stabiliseră undeva în preajma Sikurzoilor, puterea ei fiind transmisă din generație în generație timp de secole. Și poate că, în cele din urmă, această putere se arătase în mine.

Știam că era doar o presupunere. O înfumurare teribilă. Și totuși, dacă găseam pasărea de foc lângă Dva Stolba, atât de aproape de locul meu de naștere, ar fi fost oare doar o coincidență?

Am rămas tintuită locului. Dacă eram înrudită cu Morozova, atunci eram înrudită și cu întunecatul. Iar asta însemna că eram... gândul mi-a făcut pielea găină. Oricâți ani și oricâte generații ar fi trecut, tot simțeam nevoia să mă curăț cu o baie fierbinte.

Gândurile mi-au fost întrerupte de Nikolai, care a apărut pe coridor și s-a apropiat de mine:

— Trebuie să vezi ceva.

— Totul e în regulă?

— Aș zice că-i mai degrabă spectaculos, a răspuns el, apoi s-a uitat în ochii mei: Ce ți-a făcut cotoroașta? Arăți de parcă ai fi mâncat un gândac scârbos.

*Sau poate doar m-am sărutat am făcut și alte chestii cu vărul meu,* mi-am spus înfiorându-mă.

Nikolai mi-a oferit brațul:

— Ei bine, orice ar fi, va trebui să te scandalizezi mai încolo. Sus se întâmplă un miracol și n-o să te aștepte.

— Niciodată nu te dai în lături de la exagerări, nu-i așa, Lantsov? am spus eu, luându-l de braț.

— Nu se cheamă exagerare, dacă oferi ce ai promis.

După ce am pornit pe scări, l-am văzut pe Mal coborând din cealaltă direcție cu pași mari. Avea o

mină radioasă și zâmbetul lui mi-a dat fiori – aparținea lui Mal cel de demult, cel care credeam că dispăruse sub cicatricile acestui război.

Dar când m-a văzut la brațul lui Nikolai, entuziasmul i s-a șters de pe chip. A făcut o plecăciune și s-a dat la o parte, lăsându-ne să trecem.

— Ai pornit în direcția greșită, a spus Nikolai. O să pierzi spectacolul.

— Vin imediat, a răspuns Mal.

Vocea lui era atât de firească și de plăcută, încât îmi venea să cred că zâmbetul acela nu fusese decât în imaginația mea. Și totuși, a trebuit să fac un mare efort ca să urc treptele la brațul lui Nikolai. *Nesocotește-ți inima*, mi-am spus în sinea mea. *Fă ce trebuie să faci*.

Când am ajuns la capătul scării și am intrat în Vârtelniță, am rămas cu gura căscată. Lămpile fuseseră stinse, iar sala era cufundată în întuneric, însă de jur împrejurul nostru se vedeau stele căzătoare. Ferestrele uriașe erau brăzdate de fâșii de lumină ce coborau spre pământ, ca niște pești strălucitori într-un râu.

— Ploaie de meteoriți, a spus Nikolai, conducându-mă cu grijă prin sală.

Oamenii așternuseră pături și perne pe podeaua încălzită, stând în capul oaselor sau întinși pe spate, cu privirile ațintite asupra cerului.

Dintr-odată am simțit în piept o durere care aproape că mi-a tăiat genunchii. Asta venise Mal să-mi arate.

Expresia lui – deschisă, fericită, nerăbdătoare – era pentru mine. Întotdeauna avea să se gândească la mine ori de câte ori vedea ceva frumos, iar eu aveam să fac la fel. Fie că eram o sfântă, regină sau cea mai puternică Grisha din toate timpurile, întotdeauna aveam să mă gândesc la el.

- Frumos, am reușit eu să spun.
- Ți-am zis că am mulți bani.
- Deci acum organizezi și evenimente cerești?
- Ca hobby.

Ne-am oprit în centrul sălii, uitându-ne prin cupola de sticlă.

— Ți-aș putea promite că te voi face să-l uiți, mi-a propus Nikolai.

- Nu cred că e posibil.
- Îți dai seama că îmi nimicești mândria.
- Îngâmfarea ta pare intactă.

— Gândește-te și tu, a spus el, conducându-mă prin mulțime spre un loc retras. Sunt obișnuit să fiu centrul atenției oriunde mă duc. Mi s-a spus că aș putea seduce până și potcoavele unui cal de curse în galop, dar tu pari imună la șarmul meu.

Am izbucnit în râs:

- Știi bine că te plac, Nikolai.
- Un sentiment atât de calduț.
- Nu te-am auzit făcându-mi declarații de

iubire.

- Mi-ar fi de ajutor?
- Nu.
- Complimente? Flori? O sută de capete de

vită?

- Nu, am spus eu, împingându-l ușor.

Chiar și în clipa aceea știam că mă adusese acolo nu din romantism, ci pentru că voia să se afișeze cu mine.

Sala de mese era goală și aveam acel loc al Vârtelniței numai pentru noi, dar a avut grijă să ajungem acolo pe traseul cel mai lung, prin mijlocul mulțimii. Voia să fim văzuți împreună: viitorul rege și viitoarea regină a Ravkăi.

Nikolai și-a dres glasul:

— Alina, dacă, printr-un miracol, reușim să scăpăm cu viață în următoarele săptămâni, am de gând să te cer de soție.

Mi s-a uscat gura. Știam că voia să facă asta, dar tot mi se părea ciudat să-l aud spunând acele cuvinte.

— Chiar dacă Mal o să vrea să rămână, a continuat Nikolai, tot am să-l trimit în altă parte.

*Spune-mi noapte bună. Spune-mi să plec, Alina.*

— Înțeleg, am spus eu cu glas scăzut.

— Da? s-a mirat el. Știu, ți-am spus că am putea avea o căsnicie de formă, dar dacă... vom avea un copil, n-aș vrea să îndure și el zvonuri și glume pe seama tatălui său. Un bastard regal e suficient, a spus el, ducând mâinile la spate.

Copii. Cu Nikolai.

— Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei, am spus eu, deși nu-mi dădeam seama dacă vorbeam cu el sau cu mine. Eu aș putea să conduc Armata a Doua, iar tu ai putea să te căsătorești cu orice fată ai vrea.

— Cu o prințesă shuhană? Cu fata unui bancher kerchian?

— Sau cu o moștenitoare ravkană. Sau cu o Grisha precum Zoya.

— Zoya? Politica mea e să nu seduc o femeie mai frumoasă ca mine.

Am izbucnit în râs:

— Cred că asta e o insultă pentru mine.

— Alina, *asta* e alianța pe care o vreau: Armata întâi și Armata a Doua reunite. În rest, întotdeauna am știut că, orice soție aș alege, căsătoria mea va fi politică. Și că va fi o chestiune de putere, nu de iubire. Dar am putea avea noroc. Cu timpul, s-ar putea să le obținem pe amândouă.

— Sau poate că al treilea amplificator o să mă transforme într-o dictatoare însetată de putere și vei fi nevoit să mă omori.

— Într-adevăr, ar fi o lună de miere neplăcută.

M-a luat de mână, cuprinzându-mi cu degetele încheietura goală. M-am încordat și mi-am dat

seama că așteptam să simt siguranța care mă copleșea când mă atingea întunecatul sau fiorul din noaptea când Mal și cu mine ne certaserăm și ne împăcaserăm la Micul Palat, lângă *banya*. Nu s-a întâmplat nimic. Pielea lui Nikolai era caldă, iar strânsoarea lui, tandră. Mă întrebam de câteva ori dacă aveam să mai simt vreodată ceva atât de simplu sau dacă puterea mea avea să sară și să trosnească mereu, căutând o legătură, la fel cum fulgerul caută un loc înalt.

— Colier și brățări, a spus Nikolai. N-o să cheltui mult pe bijuterii.

— Am gusturi scumpe când vine vorba de diademe.

— Dar n-ai decât un cap.

— Deocamdată, am zis eu, plecând privirea spre încheietură. După discuția pe care am avut-o azi cu Baghra, trebuie să te previn că, dacă povestea cu amplificatoarele se termină rău, ca să scapi de mine o să ai nevoie de alte arme decât cele obișnuite.

— Cum ar fi?

— Poate o altă Invocatoare a Soarelui.

*E foarte simplu. Asemănătorul cheamă asemănătorul.*

— Sunt sigur că există una de rezervă pe undeva.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Vezi? a spus el. Dacă nu suntem morți într-o lună, am putea fi foarte fericiți împreună.

— Încetează, am zis eu, zâmbind în continuare.

— Ce anume?

— Nu mai spune doar lucruri potrivite.

— Mă străduiesc să scap de obiceiul ăsta.

Zâmbetul său a șovăit. A întins mâna și mi-a dat la o parte părul de pe frunte. Am rămas nemișcată. A pus mâna acolo unde colierul îmi atingea curbura gâtului și, văzând că nu mă retrag,

a ridicat degetele și mi-a cuprins obrazul.

Nu eram sigură că voiam asta:

— Ai spus... ai spus că ai să mă săruți doar atunci când...

— Atunci când ai să te gândești la mine în loc să încerci să-l uiți pe el?

S-a apropiat mai mult, cu lumina ploii de meteoriți fluturându-i pe chip. S-a aplecat lent spre mine, dându-mi suficient timp să mă retrag. I-am simțit respirația când a spus:

— Îmi place când mă citezi.

Mi-a mângâiat scurt buzele cu ale sale, apoi încă o dată. A fost nu atât un sărut, cât promisiunea unuia.

— Când vei fi pregătită, a spus el.

Apoi m-a luat de mână și am rămas unul lângă altul, uitându-ne la stelele căzătoare care brăzdau cerul.

Cu timpul, am fi putut fi fericiți. Oamenii se îndrăgosteau zi de zi. Genya și David. Tamar și Nadia. Dar oare erau fericiți? Și cât timp aveau să fie fericiți? Poate că iubirea era o superstiție, o rugăciune pe care o spuneam ca să ținem la distanță singurătatea. Am dat capul pe spate. Stelele păreau apropiate unele de altele, când, de fapt, erau despărțite de milioane de kilometri. La urma urmelor, poate că iubirea nu era decât dorul după ceva foarte strălucitor, dar niciodată accesibil.

## Capitolul 11

A doua zi dimineață l-am găsit pe Nikolai pe terasa de la răsărit, făcând măsurători meteorologice. Echipa lui Mal urma să plece peste o oră și nu mai aștepta decât semnalul prințului. Mi-am ridicat gluga. Nu ninge foarte tare, dar câțiva fulgi mi s-au așezat pe obraji și pe păr.

— Cum e vremea? l-am întrebat eu, întinzându-i un pahar cu ceai.

— Destul de bună, a răspuns el. Vântul e moderat, iar presiunea se menține constantă. S-ar putea să dea de furtuni în munți, dar *Bătlanul* le poate face față fără probleme.

Am auzit ușa deschizându-se în spatele meu și i-am văzut pe Mal și pe Tamar pășind pe terasă. Purtau haine țărănești, căciuli de blană și paltoane groase de lână.

— Putem să plecăm? a întrebat Tamar.

Încerca să pară calmă, dar am simțit entuziasmul cu greu strunit ce gâlgâie în glasul ei. În spatele său am văzut-o pe Nadia cu fața lipită de geam, în așteptarea verdictului.

Nikolai a încuviințat din cap:

— Da.

Tamar a afișat un zâmbet orbitor. A făcut o plecăciune sobră, apoi s-a întors spre Nadia și i-a dat semnalul. Nadia a chiuuit, ca lovită de un atac – ceva între dans și apoplexie.

Nikolai a râs:

— Ar putea să se simtă și ea măcar un pic entuziasmată.

— Aveți grijă de voi, am spus eu, îmbrățișând-o pe Tamar.

— Iar tu să ai grijă de Tolya, a răspuns ea, apoi mi-a șoptit: Am lăsat în cufăr rochia de dantelă albastră. S-o porți în seara asta.

Am dat ochii peste cap și am înghiontit-o ușor.

Știam că urma să-i revăd peste o săptămână, dar tot simțeam că aveam să le duc dorul.

Când m-am întors spre Mal, au urmat câteva clipe stânjenitoare de tăcere. Ochii lui albaștri străluceau intens în lumina cenușie a dimineții. Am simțit înțepături în rana de la umăr.

— Să ajungi cu bine, *moi soverenyi*, a spus el, făcând o plecăciune.

Nu se cădea, însă tot l-am îmbrățișat. Preț de o clipă a rămas nemișcat, dar apoi m-a strâns cu putere în brațe.

— Să ajungi cu bine, Alina, mi-a șoptit el în păr, apoi a făcut repede un pas în spate.

— O să plecăm imediat ce se întoarce *Pescărușul*, a spus Nikolai. Sper ca peste o săptămână să ne revedem cu toții, teferi și nevătămați. Și să aveți la voi niște oase de pasăre atotputernice.

Mal s-a înclinat:

— Așa să ne-ajute sfinții, *moi tsarevichi*!

Nikolai a întins mâna, iar Mal i-a strâns-o.

— Noroc, Oretsev! Găsește pasărea de foc și, când o să se termine povestea asta, o să am grijă să fii bine recompensat. O moșie în Udova. O vilă aproape de oraș. Ce vrei tu.

— N-am nevoie de nimic din toate astea. Doar...

I-a dat drumul la mână și a întors capul:

— Doar să fii demn de ea.

Apoi a pornit în grabă spre Vârtelniță, cu Tamar în urma lui. l-am văzut prin geam discutând cu Nadia și Harshaw.

— Ei bine, a spus Nikolai, măcar a învățat cum să-și facă ieșirea.

N-am luat în seamă nodul din gât și am spus:

— Cât o să facem până la Ketterdam?

— Două până la trei zile, depinde de vreme și de Furtunoșii noștri. O să pornim spre nord, apoi traversăm Marea Adevărată. E mai sigur decât să



călătorim pe deasupra Ravkăi.

— Cum e acolo?

— La Ketterdam? E...

Dar n-a apucat să-și termine fraza. O umbră mi-a trecut fulgerător prin fața ochilor, și Nikolai a dispărut. Am rămas cu privirea ațintită asupra locului unde stătuse cu o clipă înainte, apoi am scos un țipăt, simțind cum mi se înfig niște gheare în umeri și cum mi se ridică picioarele de pe podea.

L-am zărit pe Mal dând buzna pe ușa terasei, urmat de Tamar. A ajuns lângă mine într-o clipă și m-a apucat de mijloc, trăgându-mă în jos. M-am răsucit, rotindu-mi brațele, și am despicat cu o lamă de lumină nimicnicul care mă înhățase. Silueta lui întunecată a tremurat o clipă și a explodat, nelăsând nimic în urmă. Am căzut grămadă pe terasă, dărâmându-l și pe Mal, iar din rănile de pe umeri a început să-mi curgă sânge.

Dar m-am ridicat imediat în picioare, îngrozită de priveliștea din fața mea. Cerul era plin de siluete negre și agitate, monștri înaripați ale căror mișcări nu semănau cu ale niciuneia dintre creaturile de pe fața pământului, în spatele meu a izbucnit haosul, nimicnicii spărgând ferestrele și năvălind în Vârtelniță.

— Scoate oamenii de aici! i-am strigat lui Tamar. Du-i la adăpost!

— Nu te lăsăm singură...

— Nu vreau să-i pierd și pe ei.

— Du-te! i-a poruncit Mal.

Apoi a dus pușca la umăr, luându-i pe monștri la țintă. I-am atacat cu Tăietura, dar se mișcau atât de repede, încât nu-i puteam nimeri. Am ridicat capul, căutându-l cu privirea pe Nikolai. Inima îmi duduia în piept. Unde era întunecatul? Dacă nimicnicii erau aici, și el trebuia să fie prin apropiere.

A venit de deasupra. Creaturile se îngrămădeau în jurul lui ca o pelerină vie, aripile lor negre bătând aerul ca un val unduitor care se spărgea și se forma la loc, purtându-l pe întunecatul prin aer, în timp ce trupurile lor se descompuneau și se recompuneau, absorbind gloanțele puștii lui Mal.

— Pe toți sfinții! a zis Mal printre dinți. Cum ne-a găsit?

Răspunsul a venit imediat. Am văzut o siluetă roșie suspendată între doi *nichevo'ya*, ale căror gheare erau adânc înfipite în trupul prizonierului lor. Sergei era alb ca varul, ochii îi erau mari și îngroziți, iar buzele sale îngânau o rugăciune mută.

— Să-l cruț, Alina? a spus întunecatul.

— Lasă-l în pace!

— Te-a trădat primului *oprichnik* pe care l-a întâlnit. Mă întreb ce-l așteaptă din. Partea ta, îndurare sau dreptate?

— Nu vreau să pătească nimic! am strigat eu.

Gândurile mi se învâlmășeau în cap. Oare Sergei chiar ne trădase? E drept că fusese cu nervii la pământ după bătălia de la Micul Palat, dar dacă de fapt în tot acest timp plănuiise să ne dea pe mâna întunecatului? Poate că în timpul luptei cu miliția nu încercase decât să scape, poate că o dăduse în vileag pe Genya în mod intenționat. Și fusese atât de dornic să plece din Vârtelniță.

Atunci am reușit să înțeleg ce îngăima Sergei – nu era o rugăciune, ci un singur cuvânt, repetat iar și iar: *Teafăr. Teafăr. Teafăr.*

— Dă-mi-l mie, am spus eu.

— Pe mine m-a trădat primul, Alina. A rămas în Os Alta, când ar fi trebuit să vină la mine. A luat parte la consiliile tale și a complotat împotriva mea. Mi-a povestit tot.

Slavă sfinților că păstraserăm în secret locul unde credeam că se afla pasărea de foc.

— Așadar, a spus întunecatul, decizia îmi aparține. Și mă tem că aleg dreptatea.

Cu o singură mișcare, *nichevo'ya* i-au smuls membrele din încheieturi și i-au tăiat capul. Am zărit preț de o clipă uluirea de pe chipul lui, gura deschisă într-un țipăt mut, apoi bucățile trupului său au dispărut sub pătura de nori.

— Pe toți sfinții! a înjurat Mal.

Am rămas cu gura căscată, dar a trebuit să-mi alung groaza. Mal și cu mine ne-am lipit spate în spate. Eram înconjurați de *nichevo'ya*. Dinspre Vârtelniță se auzeau țipete și zgomot de sticlă spartă.

— Am ajuns în același punct, Alina. Armata mea împotriva armatei tale. Crezi că de data asta soldații tăi or să se descurce mai bine?

Nu l-am luat în seamă, ci am strigat înspre ceața cenușie din jur:

— Nikolai!

— Ah, prințul-pirat. Am regretat multe dintre lucrurile pe care a trebuit să la fac în acest război, a spus întunecatul. Dar ăsta nu e unul dintre ele.

Un soldat de umbră a coborât spre noi și am văzut cu groază că Nikolai se zvârcolea în brațele lui. N-aș fi suportat să-l văd pe Nikolai ciopârțit.

— Te rog! am strigat eu, lăsând la o parte demnitatea și stăpânirea de sine. Te rog, nu!

Întunecatul a ridicat o mână.

Am dus degetele la gură, simțind că mi se taie picioarele.

Dar nimicnicul nu i-a făcut nimic lui Nikolai, ci doar l-a azvârlit pe terasă. Trupul lui s-a izbit de podeaua de piatră cu o bufnitură îngrozitoare și, după câteva rostogoliri, s-a oprit.

— Alina, nu! a încercat Mal să mă țină, dar m-am smuls din mâinile lui și am dat fuga la Nikolai, îngenunchind lângă el.

Gemea și avea paltonul sfâșiat de ghearele

creaturilor. A încercat să se sprijine în coate, iar din gură îi curgea sânge.

— Nu mă așteptam la una ca asta, a zis el cu glas scăzut.

— Ești teafăr. O să fie bine.

— Îți apreciez optimismul.

Am surprins mișcare cu coada ochiului și am văzut două fâșii de umbră ridicându-se din palmele întunecatului. Au coborât pe terasă și s-au apropiat de noi unduind ca niște șerpi. Am ridicat mâinile și am lovit cu Tăietura, spintecând o latură a terasei, dar am fost prea lentă. Umbrele au alunecat pe piatră cu iuțeala fulgerului și s-au vârât în gura lui Nikolai.

Ochii i s-au mărit și, preț de o clipă, i s-a tăiat respirația, plămânii săi absorbind umbrele întunecatului. Ne-am uitat cu groază unul în ochii celuilalt.

— Ce... ce-a fost asta? a gâfâit el.

— Nu...

A tușit și trupul i s-a cutremurat, apoi a dus mâinile la piept, sfâșiindu-și cămașa zdrențuită. Am coborât amândoi privirea și am văzut umbrele împrăștiindu-i-se sub piele în firișoare întunecate, făcându-i carnea să semene cu o marmură cu vine negre.

— Nu, am gemut eu. Nu. *Nu!*

Firișoarele i s-au împrăștiat pe burtă și pe brațe.

— Alina! a zis el disperat.

Întunericul continua să i se răspândească sub piele, urcându-i spre gât. A dat capul pe spate și a țipat. Tendoanele gâtului i s-au răsucit și întreg trupul i s-a crispat. S-a ridicat în genunchi cu umerii încovoiați și respirația întretăiată. Am pus mâna pe pieptul lui scuturat de convulsii.

A scos încă un țipăt sfâșietor și din spate i-au țâșnit două excrescențe negre care s-au desfăcut ca niște aripi.

A ridicat capul și s-a uitat în ochii mei, cu fața acoperită de sudoare, cu privirea speriată și disperată:

— Alina...

Apoi ochii lui căprui și inteligenți s-au înnegrit.

— Nikolai? am șoptit eu.

Buzele i s-au îndepărtat, dezvelind două șiruri de colți negri și ascuțiți.

A scos un mârâit. M-am dat brusc în spate, iar fălcile lui s-au închis cu un zgomot sec la vreo doi centimetri de fața mea.

— Ți-e foame? a zis întunecatul. Mă întreb pe care dintre prietenii tăi ai să-l mănânci primul.

Am ridicat mâinile, dar am ezitat să-mi folosesc puterea. Nu voiam să-i fac rău.

— Nikolai, l-am implorat eu. Nu face asta. Rămâi alături de mine!

Avea fata schimonosită de durere. Simțeam că era captiv în acel trup, luptând cu foamea care pusese stăpânire pe el. Și-a crispat degetele – ba nu, *ghearele*. A scos un urlet disperat, strident, cu totul neomenesc.

A început să dea din aripi și s-a înălțat de pe terasă, monstruos, dar încă frumos, cumva încă Nikolai. S-a uitat la venele întunecate care îi brăzdau trunchiul, la ghearele ascuțite care îi ieșiseră din vârfurile înnegrite ale degetelor, apoi a întins mâinile, ca și când m-ar fi implorat să-i dau un răspuns.

— Nikolai! am strigat eu.

S-a răsucit în aer, îndepărtându-se de terasă și zburând spre cer, ca și când ar fi reușit cumva să învingă foamea care îl chinuia, aripile lui negre purtându-l tot mai sus prin norul de *nichevo'ya*. S-a uitat în urmă și, chiar de la distanță, i-am simțit durerea și dezorientarea.

Apoi a dispărut, o pată neagră pe cerul cenușiu, iar eu am rămas pe terasă tremurând.

— În cele din urmă, a spus întunecatul, va trebui să se hrănească.

Îl avertizasem pe Nikolai că întunecatul se va răzbuna pe el, dar nici măcar eu n-aș fi putut prevedea eleganța și perfecțiunea cruzimii lui. Nikolai îl făcuse de râs pe întunecatul, iar acum, întunecatul îmi luase prințul elegant, strălucitor și curtenitor și îl transformase într-un monstru. Moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă.

Din mine a țâșnit un zgomot gutural, ca de animal, pe care nu-l recunoșteam. Am ridicat mâinile și am lovit cu Tăietura în două arcuri sălbatice. Am izbit siluetele fremătătoare din jurul întunecatului și am văzut spulberându-se câteva creaturi, dar au fost înlocuite imediat de altele. Nu-mi păsa. Le-am atacat iar și iar. Dacă rezezasem cu ea vârful unui munte, puterea sigur avea să-mi fie de ajutor și în bătălia asta.

— Luptă cu mine! am țipat eu. Să terminăm acum! Aici!

— Să lupt cu tine, Alina? Nu am cu cine să lupt, a spus el, făcându-le un semn nimicnicilor. Prindeți-i!

*Nichevo'ya* au năvălit din toate părțile, ca un val întunecat. Lângă mine, Mal a deschis focul. Simțeam miros de praf de pușcă și auzeam clinchetul cartușelor goale căzute pe terasa de piatră. Mi-am concentrat toată puterea, răsucindu-mi brațele ca pe o morișcă, spintecând cinci, zece, cincisprezece soldați de umbră odată, dar totul era în zadar. Erau prea mulți.

Apoi nimicnicii s-au oprit dintr-odată. Atârnav în aer cu trupurile vlăguite, dând silențios din aripi.

— Tu ai făcut asta? a întrebat Mal.

— Nu... nu cred...

Pe terasă s-a lăsat liniștea. Auzeam șuierul vântului și zgomotele luptei care se dădea în

spatele nostru.

— *Monstruozitate.*

Am întors capetele. În pragul uşii stătea Baghra, cu mâna pe umărul lui Misha. Băiatul tremura şi avea ochii atât de holbaţi, încât albul corneei devenise mai mare decât irisul. În spatele lor, soldaţii noştri luptau nu doar cu *nichevo'ya*, ci şi cu *oprichni* şi cu oastea de Grisha ai întunecatului, îmbrăcaţi în *keftelele* lor albastre şi roşii. Îşi pusese creaturile să-i aducă pe vârful muntelui.

— Condu-mă, i-a cerut Baghra lui Misha.

Ce curaj trebuie să fi avut băiatul s-o aducă până pe terasă, trecând pe lângă nimicnicii care se zvârcoleau şi se loveau unul de celălalt, fremătând în spatele bătrânei ca un câmp de trestii negre şi strălucitoare. Doar creaturile de lângă întunecatului se mai puteau mişca, rămânând aproape de el şi dând din aripi la unison.

Întunecatului era palid la faţă:

— Ar fi trebuit să-mi închipui că am să te găsesc în bârlogul duşmanului. Întoarce-te înăuntru! i-a poruncit el. Soldaţii mei nu-ti vor face niciun rău.

Dar Baghra nu l-a luat în seamă. Când au ajuns la marginea terasei, Misha i-a aşezat mâna pe o bucată rămasă în picioare din parapetul terasei. Bătrâna s-a sprijinit de el, scoţând un oftat aproape încântat şi l-a înghiontit pe Misha cu băţul:

— Pleacă, băiete, du-te la sfinţişoara cea costelivă.

Misha a şovăit o clipă, iar Baghra a întins mâna spre capul lui şi l-a bătut uşor pe obraz.

— Du-te, a repetat ea. Vreau să stau de vorbă cu fiul meu.

— Misha! a strigat Mal.

Şi băiatul a venit în fugă spre noi, ascunzându-se în spatele lui Mal.

— Ce vrei? a întrebat întunecatul. Și nu cumva să ceri îndurare pentru neghiobii ăștia.

— Doar să-ți cunosc monștrii, a spus ea.

Baghra și-a sprijinit bastonul de parapet și a întins brațele. *Nichevo'ya* s-au apropiat, fremătând și lovindu-se unii de alții. Unul și-a sprijinit capul de palma ei, ca și când ar fi adulmecat-o. Oare creaturile erau curioase? Sau înfometate.

— Copiii ăștia mă cunosc. *Asemănătorul cheamă asemănătorul.*

— Încetează! i-a cerut întunecatul.

Palmele Baghrăi s-au umplut cu întuneric. Era o priveliște tulburătoare. O mai văzusem invocând o singură dată. Își ascunsese puterea, la fel cum făcusem și eu cândva, dar ea o făcuse pentru a proteja secretele fiului său. Mi-am amintit ce-mi spusese despre un Grisha care își întorcea puterea asupra lui însuși. Baghra avea același sânge ca și întunecatul, aceeași putere. Oare avea să se ridice împotriva lui?

— N-am să lupt cu tine, a spus întunecatul.

— Atunci doboară-mă..

— Știi că n-am s-o fac.

Bătrâna a zâmbit și a chicotit, ca și când ar fi fost încântată de un elev precoc.

— E adevărat. De-aia încă mai sper.

A întors brusc capul spre mine.

— Fata mea, a spus ea tăios și, deși avea ochii goi, aș fi putut jura că în clipa aceea mă vedea limpede. Să nu mă dezamăgești încă o dată.

— Nici ea nu-i suficient de puternică să lupte cu mine, bătrâno. Ia-ți bastonul și am să te duc cu mine la Micul Palat.

În mine s-a strecurat o bănuială îngrozitoare. Baghra îmi dăduse puterea de a lupta, dar nu-mi spusese niciodată să lupt. Singurul lucru pe care mi-l ceruse fusese să fug.



— Baghra... am început eu.

— Căsuța mea. Focul meu. Sună frumos, i-a răspuns ea întunecatului. Dar întunericul e la fel oriunde m-aș duce.

— Numai tu ești vinovată că ai rămas fără vedere, a spus el rece, dar am surprins și o undă de durere în glasul lui.

— Așa-i, a oftat ea. Și sunt vinovată și pentru altele.

Apoi, pe nepregătite, și-a lovit palmele una de alta.

Un tunet a răsunat deasupra muntelui și din mâinile ei s-au revărsat fâșii de umbră care au pornit șerpuind spre *nichevo'ya*, încolăcindu-se în jurul lor.

— Să știi că te-am iubit, i-a spus ea întunecatului. Și să știi că n-a fost de-ajuns.

Apoi a sărit pe parapet dintr-o singură mișcare și, înainte să trag aer în piept ca să pot țipa, s-a aruncat în gol, trăgându-i după ea pe nimicnicii prinși în lațurile de întuneric. Scoțând țipete stridente, *nichevo'ya* au căzut cu toții pe lângă noi, ca un val negru care a măturat terasa și s-au prăvălit în prăpastie, trași de puterea bătrânei.

— Nu! a urlat întunecatul.

A plonjat în urma Baghrăi, aripile nimicnicilor care îl purtau bătând frenetic, animate de furia lui.

— Alina, acum!

Prin pâcla groazei mele, am auzit vorbele lui Mal, l-am simțit împingându-mă prin ușă, apoi l-a înhățat pe Misha în brațe și am luat-o la fugă prin observator. *Nichevo'ya* se scurgeau pe lângă noi, trași spre terasă de fâșiile de întuneric ale Baghrăi. Alții pur și simplu zburau la întâmplare, în timp ce stăpânul lor se îndepărta tot mai mult.

*Fugi!* îmi spusese bătrâna de multe ori. Și acum exact asta făceam.

Podeaua încălzită era alunecoasă de la zăpada

topită. Ferestrele uriașe ale Vârtelniței fuseseră sparte și rafalele dădeau buzna înăuntru. Pe jos zăceau cadavre, iar soldații noștri încă luptau cu cei ai întunecatului.

Nu puteam gândi limpede. Sergei. Nikolai. Baghra. *Baghra*. Căzând prin ceață, apropiindu-se de stâncile din prăpastie. Oare avea să țipe? Avea să închidă ochii ei orbi? *Sfintișoaro. Martiră mititică*.

Tolya a luat-o la fugă spre noi. Am văzut doi *oprichniki* năpustindu-se spre el cu săbiile scoase. Fără să se oprească, uriașul și-a azvârlit pumnii spre ei, iar soldații s-au prăbușit, cu mâinile strângându-și pieptul și cu sânge șiroindu-le din gură.

— Unde sunt ceilalți? a strigat Mal când am ajuns lângă Tolya și am pornit spre trepte.

— În hangar, dar sunt copleșiți de oamenii întunecatului. Trebuie să mergem acolo.

Câțiva Furtunoși inamici au încercat să blocheze scara, iscând rafale puternice și aruncând spre noi lăzi și mobile. Am răspuns cu Tăietura, sfărâmând cuferele înainte să ajungă la noi și împrăștiindu-i pe Furtunoși.

Dar partea cea mai teribilă ne aștepta jos. În încercarea disperată de a scăpa de soldații întunecatului, dispăruse absolut orice urmă de ordine. Lumea se îmbulzea în jurul *Pelicanului* și *Ibisului*. *Pelicanul* deja se ridicase deasupra podelei de piatră, purtat de vântul Furtunoșilor. Soldații trăgeau de parâmele vasului, încercând să-l coboare la loc și să urce la bord, nevrând să aștepte cealaltă barjă.

Cineva a dat ordin și *Pelicanul* a luat-o din loc, împrăștiind mulțimea din jurul său. S-a ridicat în aer, târând ca pe niște ancore bizare oameni disperați care se țineau de parâme, și s-a făcut nevăzut în câteva clipe.

Zoya, Nadia și Harshaw stăteau cu spatele lipit de carena *Bâtlanului*, folosindu-se de foc și de vânt ca să țină la distanță un grup de *oprichniki* și Grisha.

Tamar deja era pe punte și m-am simțit ușurată văzând că lângă ea se aflau Nevsky și câțiva soldați din Regimentul Douăzeci și Doi. Dar, în spatele lor, Adrik zăcea într-o baltă de sânge. Brațul îi atârna într-un unghi ciudat și era palid de spaimă. Genya îngenunchease lângă el, cu lacrimi pe obraji, iar David stătea lângă ea cu pușca în mână, trăgând la nimereală înspre dușmani. Stigg era de nevăzut. Oare fugise la bordul *Pelicanului* sau rămăsese în Vârtelniță.

— Stigg... am spus eu.

— N-avem timp, mi-a răspuns Mal.

Ne-am croit drum prin mulțime și, auzind ordinul strigat de fratele ei, Tamar s-a dus la cârma *Bâtlanului*. Zoya și Furtunoșii au urcat pe punte, iar noi le-am acoperit retragerea. Un glonț s-a înfipt în coapsa lui Mal, dar Harshaw l-a sprijinit și l-a tras la bord.

— Să mergem! a strigat Nevsky.

Le-a făcut semn celorlalți soldați din *Bâtlan*, care s-au înșirat de-a lungul balustradei, deschizând focul asupra inamicilor. M-am așezat și eu lângă ei, împrăștiind lumină orbitoare spre mulțime, să nu mai poată ținti.

Mal și Tolya și-au ocupat posturile la parâme, iar Zoya a umflat pânzele. Însă puterea ei nu era suficientă.

— Nadia, avem nevoie de tine! a strigat Tamar.

Nadia, care îngenunchease lângă Adrik, a întors capul spre ea. Avea fața brăzdată de lacrimi, dar s-a ridicat nesigur în picioare și a trimis o rafală de vânt spre pânze. *Bâtlanul* a luat-o din loc, alunecând pe tălpici.

— Suntem prea grei! a țipat Zoya.

Nevsky m-a luat de umăr:

— Rămâi în viață! mi-a zis el aspru. Ajută-l!

Oare știa ce se întâmplase cu Nikolai?

— Așa am să fac, i-am promis eu. Cealaltă barjă...

Dar nu s-a oprit să mă asculte, ci a strigat:

— Pentru Regimentul Douăzeci și Doi!

Apoi a sărit peste balustradă și ceilalți soldați l-au urmat fără să ezite, năpustindu-se cu toții spre oamenii întunecatului.

Tamar a dat ordin și am ieșit din hangar.

*Bâtlanul* s-a desprins de marginea hangarului, plonjând amețitor în abis, apoi pânzele s-au umflat și am început să ne ridicăm.

M-am uitat în urmă și l-am văzut încă o dată pe Nevsky, cu pușca la umăr, înainte să fie înghițit de mulțime.

## Capitolul 12

*Bâtlanul* se clătina și tremura, legănându-se periculos în față și-n spate, în timp ce Tamar și echipajul se străduiau să-l echilibreze. Rafalele de zăpadă se năpusteau spre noi, pișcându-ne fețele, iar când carena s-a izbit de marginea unei stânci, s-a înclinat întreaga punte, răsturnându-ne pe toți.

Nu aveam niciun Iscă-Valuri la bord să ne învăluie în ceață, așa că nu puteam decât să sperăm că Baghra ne făcuse rost de suficient timp cât să ne îndepărtăm de munți și de întunecatul.

*Baghra*. Mi-am plimbat privirea pe punte. Misha se ghemuise în carenă, cu mâinile strânse deasupra capului. Nimeni nu avea timp să-l consoleze.

Am îngenuncheat lângă Adrik și Genya. Un *nichevo'ya* mușcase zdravăn din umărul lui, iar Genya încerca să oprească sângerarea, dar nu avea pregătire de Vindecător. Adrik avea buzele palide și pielea rece ca gheața. În timp ce mă uitam la el, a dat ochii peste cap.

— Tolya! am strigat eu, încercând să nu par speriată.

Nadia s-a întors spre noi cu groază în ochi și *Bâtlanul* a început să coboare.

— Avem nevoie de vânt, Nadia! i-a strigat Tamar peste vuietul rafalelor de zăpadă. Tolya, mergi și ajută-l!

Harshaw a venit să ia locul lui Tolya la parâme. Avea o tăietură adâncă în antebraț, dar a apucat zdravăn funiile.

— Gata! a strigat el, și am văzut-o pe Oncat răsucindu-i-se sub palton.

Tolya s-a încruntat. Ar fi trebuit să fie cu noi și Stigg. Harshaw nu era antrenat să manevreze parâmele.

— Doar ai grijă să nu te dezechilibram! i-a cerut

Tolya.

A aruncat o privire spre Mal, care se afla de cealaltă parte a punții, cu mâinile pe parâme și cu mușchii încordați, străduindu-se să mențină nava stabilă, în bătaia rafalelor de vânt și de zăpadă.

— Du-te! i-a strigat Mal, care sângera din rana de la coapsă.

Tolya și Harshaw au făcut schimbul. *Bâtlanul* s-a înclinat, dar Harshaw a icnit și a reușit să-l îndrepte.

— Gata! a zis el printre dinți, dar se vedea că era depășit de situație.

Tolya a venit în fugă lângă Adrik și s-a pus pe treabă. Nadia plângea, dar menținea constant curentul de aer.

— Poți să-i salvezi brațul? I-am întrebat eu calm pe uriaș.

Tolya a clătinat din cap o dată. Era un Sfâșie-Inimi, un războinic, un ucigaș, nu un Vindecător.

— Nu pot pur și simplu să închid rana, mi-a explicat el, pentru că o să sângereze pe dinăuntru. Mai întâi trebuie să astup vasele de sânge. Poți să-l încălzești?

Am invocat lumină peste trupul lui Adrik și tremurul i s-a mai domolit.

*Bâtlanul* înainta cu pânzele umflate de vântul Grisha, condus cu mână sigură de Tamar, care stătea aplecată deasupra timonei, cu paltonul fluturând. Mi-am dat seama că ieșiserăm din munți – *Bâtlanul* nu mai trepida. Am luat viteză și am simțit aerul rece pișcându-mi obrazii, dar am menținut coconul de lumină în jurul lui Adrik.

Timpul părea să fi încetinit. Niciuna nu voia să recunoască, dar îmi era limpede că Nadia și Zoya începuseră să obosească. Și Mal, și Harshaw se apropiau de capătul puterilor.

— Trebuie să aterizăm, am spus eu.

— Unde suntem? a întrebat Harshaw.

Coama de păr roșu i se lipise de piele, udată de zăpada care i se topea pe cap. Întotdeauna mi se păruse imprevizibil și poate un pic periculos, dar iată că, deși însângerat și obosit, manevra parâmele de câteva ore fără să se plângă.

Tamar s-a uitat pe hartă:

— Tocmai am trecut de permafrost. Dacă ne continuăm drumul spre sud, în scurtă vreme o să ajungem deasupra unor zone mai populate.

— Am putea să ne ascundem într-o pădure, a găfâit Nadia.

— Suntem prea aproape de Chernast, a răspuns Mal.

Harshaw a legat parâmele mai strâns și a întrebat:

— Contează? Dacă zburăm pe timpul zilei, oricum o să fim văzuți.

— Am putea urca mai sus, a sugerat Genya.

Nadia a clătinat din cap:

— Putem încerca, dar aerul o să fie mai rarefiat și trebuie să folosim multă putere pentru o mișcare ascendentă.

— Dar încotro mergem, mai exact? a întrebat Zoya.

I-am răspuns fără să stau pe gânduri:

— La mina de cupru din Murin. După pasărea de foc.

A urmat o scurtă tăcere, apoi Harshaw a dat glas unei idei care probabil le dădea târcoale multora dintre ei:

— Am putea fugi. De fiecare dată când dăm piept cu monștrii ăia, mai mor câțiva dintre noi. Am putea merge oriunde cu nava asta, în Kerch sau în Novyi Zem.

— Pe naiba! a mormăit Mal.

— Ravka e casa mea, a spus Zoya. Și nu mă las alungată din ea.

— Și Adrik? a întrebat Nadia cu glas răgușit.

— A pierdut mult sânge, a zis Tolya. Tot ce pot face e să-i mențin un puls regulat, ca să aibă timp să se refacă.

— Are nevoie de un Vindecător adevărat.

— Dacă ne găsește întunecatul, un Vindecător n-o să-i fie de niciun folos, a spus Zoya.

Mi-am trecut o mână peste față, încercând să gândesc. Starea lui Adrik s-ar fi putut stabiliza. Sau ar fi putut să intre în comă și să nu se mai trezească niciodată. Dar dacă aterizam undeva și eram descoperiți, soarta noastră ar fi fost moartea sau ceva mai rău. Întunecatul știa probabil că nu vom ateriza în Fjerda, pe teritoriu inamic. Poate credea că voiam să fugim în Ravka de Vest. Oricum, urma să trimită spioni peste tot. Dar oare avea să se oprească să-și plângă mama? Oare mai rămăsese destul din trupul ei strivit de stânci cât să aibă ce îngropa? M-am uitat peste umăr, așteptându-mă ca, din clipă-n clipă, să se năpustească nimicnicii asupra noastră. Nu puteam să mă gândesc la Nikolai. Nu voiam.

— Mergem la Murin, am spus eu. Hotărâm ce facem mai departe după ce ajungem acolo. N-am să oblig pe nimeni să rămână cu mine. Zoya, Nadia, ne puteți duce acolo?

Forțele lor șovăiseră în câteva rânduri, dar voiam să cred că mai aveau niște rezerve ascunse.

— Sunt sigură că pot, a spus Zoya.

— Încearcă să ții pasul cu mine, i-a răspuns Nadia, ridicând bărbia.

— Dar tot putem fi văzuți, am adăugat eu. Avem nevoie de un Iscă-Valuri.

David, care își bandaja arsurile pricinuite de praful explozibil, a ridicat capul și a spus:

— Dar dacă ai încerca să curbezi lumina?

M-am încruntat:

— Cum adică s-o curbez?

— Singurul motiv pentru care nava noastră



poate fi văzută e că reflectă lumina. Deci nu trebuie decât să elimini reflexia.

— Nu-s sigură c-am înțeles.

— Te cred și eu, a spus Genya.

— Ca o piatră într-un râu, i-a explicat David.

Curbează lumina, astfel încât să nu atingă nava. În felul ăsta n-o să mai fim văzuți deloc.

— Deci am fi invizibili? a întrebat Genya.

— Teoretic, da.

Genya și-a scos o cizmă și a pus-o pe punte.

— Încearcă, m-a îndemnat ea.

M-am uitat cu neîncredere la cizmă. Nu prea știam cum să încep. Era un mod cu totul nou de a-mi folosi puterea.

— Deci pur și simplu... să curbez lumina?

— Păi, a zis David, nu trebuie să-ți faci griji din cauza indicelui de refracție. Trebuie doar să redirecționezi și să sincronizezi ambele componente ale luminii în același timp. Adică nu poți să începi cu cea magnetică, ar fi carag...

Am ridicat o mână:

— Să rămânem la piatra din râu.

M-am concentrat, dar nu am invocat lumina și nici nu am concentrat-o ca pentru Tăietură, ci doar am încercat să-i dau un ghiont.

Vârful cizmei s-a încetșosat, iar aerul de lângă ea părea să vibreze.

Am încercat să mă gândesc la lumină ca la apă, ca la o rafală de vânt care învăluie cizma, despicându-se în două și apoi reunindu-se, ca și când obstacolul nici n-ar fi existat. Am curbat degetele, iar cizma a pâlpat și a dispărut.

Genya a scos un chiuit, iar eu am strigat și am ridicat mâinile în aer. Cizma a reapărut. Mi-am curbat degetele și a dispărut din nou.

— David, ți-am zis vreodată că ești un geniu?

— Da.

— Atunci îți mai zic o dată.

Întrucât nava era un obiect de mari dimensiuni, aflat în mișcare, a curba lumina în jurul ei era o provocare teribilă. Dar nu trebuia să mă ocup decât de lumina reflectată de partea de jos a carenei și, după câteva încercări, mi-a fost destul de ușor să mențin curbura luminii. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva de la sol să ridice privirea deasupra capului, ar fi putut să zărească ceva – un fel de încețoșare sau o sclipire, dar nu o navă cu pânze brăzdând cerul după-amiezii. Cel puțin așa speram.

Curbarea luminii mi-a adus aminte de un lucru pe care îl făcuse întunecatul într-o noapte, când mă condusesese printr-o sală de bal plină de lumânări, folosindu-și puterea pentru a ne face aproape invizibili, încă un șiretlic pe care îl învățase înaintea mea.

Genya a scormonit în lăzile cu provizii și a găsit o pungă cu *jurda*, stimulentele zemenite pe care soldații îl foloseau uneori în timpul orelor lungi de strajă. Mă agita și îmi provoca un pic de greață, dar nu aveam alt mijloc să ne menținem treji și atenți.

*Furda* trebuia să fie mestecată și, în scurtă vreme, cu toții am început să scuipăm peste balustradă sucul de culoarea ruginii.

— În cazul în care chestia asta o să-mi facă dinții portocalii... a spus Zoya.

— Exact așa o să se întâmple, a întrerupt-o Genya, dar promit că am să ți-i fac mai albi decât înainte. S-ar putea chiar să-ți aranjez incisivii.

— Nu-i nimic în neregulă cu dinții mei.

— Absolut nimic, a spus Genya consolator. Ești cea mai drăguță morskă din câte am văzut. Dar mă surprinde că încă nu ți-ai retezat buza de jos.

— Să nu te atingi de mine, Croitoreaso, a bombănit Zoya. Altminteri o să-ți scot și celălalt ochi.

Când s-a lăsat seara, Zoya n-a mai avut energie să se ciorovăiască. Ea și Nadia se concentrau să ne mențină în aer.

David a preluat timona pentru câteva momente, astfel încât Tamar să se poată îngriji de piciorul rănit al lui Mal. Harshaw, Tolya și Mal manevrau parâmele pe rând, ca să-și destindă mădularele.

Numai Nadia și Zoya nu-și puteau lua nicio pauză, trudind în lumina lunii aflate în primul pătrar, deși ne străduiam să le dăm o mână de ajutor. Genya a sprijinit-o în câteva rânduri pe Nadia, lipindu-se cu spatele de spatele ei, pentru ca Furtunoasa să-și poată odihni genunchii și picioarele. Acum, că apusese soarele, nu mai era nevoie să curbez lumina, așa că, timp de aproape o oră, am sprijinit cu mâinile brațele Zoyei.

— E caraghios, a mormăit ea, deși simțeam în palme cum îi tremurau mușchii.

— Vrei să-ți dau drumul?

— Dacă îmi dai drumul, o să te scuipe cu suc de *jurda*.

Voiam să fac și eu ceva. Nava era prea tăcută și simțeam că grozăviile acelei zile abia așteptau să mă năpădească.

Misha rămăsese ghemuit în același loc, ținând strâns în mână sabia de lemn pe care i-o dăduse Mal. Mi s-a pus un nod în gât când mi-am dat seama că o luase cu el când Baghra îi ceruse s-o conducă pe terasă, la hoarda de *nichevo'ya*. Am luat un biscuit din lada cu provizii și m-am dus la el.

— Ți-e foame? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Nu vrei totuși să mănânci ceva?

Iarăși a clătinat din cap.

M-am așezat lângă el, neștiind ce să-i spun. Mi-am amintit că la fel stătusem și lângă Sergei în sala boilerelor, căutând în zadar vorbe de mângâiere.

Oare chiar se prefăcuse, uneltind împotriva mea? Spaima lui mi se păruse cât se poate de autentică.

Dar Misha nu-mi amintea doar de Sergei. Era ca toți copiii care își pierduseră părinții în război. Era ca toți băieții și fetițele de la Keramzin. Era ca Baghra, care tânjise după atenția tatălui ei. Era ca întunecatul, care în copilărie învățase singurătatea de la mama lui. Asta producea Ravka – orfani și suferință. *Pământ, nicio viață bună. Doar o uniformă și o armă.* Nikolai crezuse în ceva mai bun.

Am inspirat adânc. Trebuia să găsesc un mijloc de a-mi stăpâni gândurile. Dacă mă gândeam la Nikolai, mi s-ar fi sfâșiat sufletul. Sau la Baghra. Sau la trupul ciopârțit al lui Sergei. Sau la Stigg, rămas în urmă. Sau chiar și la întunecatul, la expresia de pe chipul său din clipa când mama lui dispăruse sub pătura de nori. Cum putea fi atât de crud și, în același timp, la fel de sensibil ca orice om?

Noaptea se scurgea greu în timp ce zburam pe deasupra Ravkăi adormite. Am început să număr stelele. L-am vegheat pe Adrik. Am moțăit. M-am plimbat printre membrii echipajului, împărțindu-le apă și smocuri uscate de *jurda*. Când mă întreba cineva despre Nikolai sau despre Baghra, le descriam lupta cât mai pe scurt posibil.

Am încercat să-mi reduc mintea la tăcere, s-o transform într-un câmp pustiu, acoperit cu zăpadă, nepătat de urme. Când s-a crăpat de ziuă, m-am așezat din nou lângă balustradă și am reînceput să curbez lumina ca să camuflez nava.

Chiar atunci Adrik a mormăit ceva în somn.

Nadia a întors brusc capul, și *Bâtlanul* a pierdut din altitudine.

— Concentrează-te! a muștrătat-o Zoya.

Dar Nadia zâmbea. Cu toții zâmbeam, agățându-ne și de cea mai mică fărâmbă de

speranță.

Am zburat toată ziua și toată noaptea următoare, iar când s-au ivit zorii am văzut în cele din urmă Sikurzoi. La amiază am zărit craterul adânc și crestat al minei de cupru abandonate unde ne sfătuisse Nikolai să ascundem *Bâtlanul*. În mijlocul ei se afla un lac cu apă tulbure, de culoarea turcoazei.

Coborârea a fost lentă și dificilă, iar, când carena a atins fundul craterului, Nadia și Zoya s-au prăbușit pe punte. Își forțaseră limitele și, cu toate că aveau fețele îmbujorate și radioase, erau sleite de vlagă.

Trăgând de parâme, noi, ceilalți, am reușit să dosim *Bâtlanul* sub o arcadă de piatră. Cine ar fi coborât în mină, l-ar fi zărit cu ușurință, dar era greu de imaginat de ce ar fi venit cineva acolo. Fundul craterului era presărat cu tot felul de mașinării ruginite. Dinspre lacul stătut venea un miros greu, iar David ne-a explicat că apa căpătase culoarea turcoazei de la mineralele care se scurseseră din roci. Ne-am uitat de jur împrejur, dar n-am văzut nici țipenie de om.

Mal și Harshaw au strâns pânzele, iar Tolya l-a coborât pe Adrik din *Bâtlan*. Încă i se prelingea sânge din ciotul unde înainte se afla brațul, dar Adrik era complet lucid, ba chiar a luat câteva guri de apă.

Misha n-a vrut să se miște din carenă. l-am pus o pătură pe umeri și i-am lăsat un biscuit și o felie de măr uscat, sperând că în cele din urmă avea să mănânce.

Le-am ajutat pe Zoya și pe Nadia să coboare de pe vas, ne-am cărat sacii de dormit la adăpostul arcadei de piatră și, fără să ne mai spunem nimic, ne-am adâncit într-un somn zbuciumat. N-am lăsat pe nimeni de strajă. Chiar dacă fuseserăm

urmăriți, oricum n-am mai fi putut lupta.

Înainte să mi se închidă ochii de tot, l-am zărit pe Tolya strecurându-se înapoi în *Bâtlan* și m-am străduit să mă ridic în capul oaselor. S-a întors după câteva clipe, cu ceva lunguieț în mână. l-a aruncat o privire lui Adrik și mi s-a pus un nod în stomac când mi-am dat seama ce căra uriașul. Am lăsat pleoapele grele să mi se închidă. Nu voiam să știu unde avea de gând Tolya să îngroape brațul lui Adrik.;

Când m-am trezit, soarele se apropia de asfințit. Cei mai mulți încă dormeau buștean, iar Genya prindea cu ace mâneca de la mâna retezată a lui Adrik.

Apoi l-am văzut pe Mal venind pe drumul șerpuitor care cobora în crater. Pe umăr avea o geantă plină cu cocoși-de-munte.

— M-am gândit să rămânem aici peste noapte și să aprindem un foc, a spus el. Plecăm mâine-dimineață spre Dva Stolba.

— Bine, am spus eu, deși eram nerăbdătoare să plec.

Probabil și-a dat seama, pentru că a spus:

— Lui Adrik i-ar prinde bine un pic de odihnă. Tuturor ne-ar prinde bine. Mă tem că, dacă ne grăbim, unii dintre noi ar putea ceda.

Am încuviințat din cap. Avea dreptate. Cu toții eram îndurerați, speriați și obosiți.

— Mă duc să strâng lemne de foc.

Mal mi-a pus mâna pe braț:

— Alina...

— Nu durează mult, l-am dat eu la o parte.

Nu voiam să stau de vorbă. Nu voiam cuvinte de mângâiere. Voiam pasărea de foc. Voiam să-mi transform durerea în furie și s-o abat asupra întunecatului.

Am urcat în pădurea din jurul minei. Coborâserăm mult spre sud, iar copacii erau altfel

aici, mai înalți și mai răzleți, cu scoarță roșie și poroasă. Când mă întorceam spre mină, cu brațele împovărate de cele mai uscate crengi pe care le găsisem, am avut ciudata impresie eram urmărită. M-am oprit, simțind că mi se zbârlește părul pe spate.

M-am uitat printre trunchiurile scăldate în soare și am așteptat. Tăcerea era apăsătoare, ca și când fiecare vietate a pădurii și-ar fi ținut respirația. Apoi l-am auzit – un foșnet abia perceptibil. Am ridicat brusc capul, urmărind zgomotul în coroanele arborilor. Privirea mi s-a fixat pe o mișcare discretă, bătaia silențioasă a unei aripi întunecate.

Nikolai era cocoțat într-un copac, cu ochii săi negri ațintiți asupra mea.

Pieptul gol îi era brăzdat de păienjenișuri negre, ca și când venele de umbră i s-ar fi sfărâmat sub piele. Își pierduse cizmele și picioarele sale goale erau înfipite în scoarță – degetele i se transformaseră în gheare negre.

Pe mâini și la gură avea sânge uscat.

— Nikolai? am șoptit eu.

S-a dat în spate.

— Nikolai, așteaptă...

Dar și-a luat zborul și s-a avântat spre cerul albastru, scuturând crengile cu aripile sale întunecate.

Mi-a venit să țip și nu m-am stăpânit. Am aruncat crengile din brațe, am dus pumnul la gură și am urlat până nu m-a mai ținut gâtul. Nu mă puteam opri. Reușisem să nu plâng pe *Bâtlan* sau în mină, dar acum m-am prăbușit la pământ, țipetele mele transformându-se în scâncete, în icnete răgușite și mute. Hohotele de plâns îmi pricinuiau dureri și simțeam că mi-ar fi putut frânge coastele, dar nu le puteam împiedica. Mă tot gândeam la pantalonii sfâșiați ai lui Nikolai și

mi-a trecut prin minte gândul caraghios că l-ar fi copleșit rușinea dacă și-ar fi văzut hainele într-un asemenea hal. Ne urmărise de la Vârtelniță până aici. Oare îi putea spune întunecatului unde ne aflam? Avea s-o facă? Cât din Nikolai rămăsese în acel trup chinuit?

Apoi am simțit vibrând legătura invizibilă dintre mine și întunecatului. Dar m-am îndepărtat de ea. Nu aveam de gând să merg la el în clipa aceea. Nu voiam să-l mai vizitez niciodată. Și totuși, știam că, oriunde s-ar fi aflat, era copleșit de durere.

Mal m-a găsit zăcând pe pământ, cu capul în mâini și cu paltonul plin de ace verzi. Mi-a întins mâna, dar l-am refuzat.

— Mă simt bine, am spus eu, deși era cât se poate de neadevărat.

— Se întunecă. Nu-i bine să stai singură aici.

— Sunt Invocatoarea Soarelui. Se întunecă atunci când vreau eu.

S-a așezat pe vine în fața mea și a așteptat să mă uit în ochii lui.

— Nu te îndepărta de apropiatii tăi, Alina. Au nevoie să sufere împreună cu tine.

— N-am nimic să le spun.

— Atunci lasă-i pe ei să vorbească.

Nu aveam de oferit nicio mângâiere și nicio încurajare. Nu voiam să-mi împărtășesc suferința cu ei. Nu voiam să vadă nimeni cât de speriată eram. Dar în cele din urmă m-am ridicat în picioare, mi-am scuturat acele de pe palton și l-am lăsat pe Mal să mă conducă înapoi la mină.

Când am ajuns pe fundul craterului, se întunecase de-a binelea, iar ceilalți aprinseseră felinare sub arcada de piatră.

— Ți-a luat ceva timp, a spus Zoya. Dacă mai zburdați mult prin pădure, înghețam de tot.

Nu avea niciun rost să-mi ascund fața brăzdată



de lacrimi, așa că am spus:

— Se pare că aveam nevoie de un plâns strașnic.

M-am pregătit să primesc o insultă, dar Zoya mi-a zis:

— Data viitoare să mă iei și pe mine. Și mie mi-ar prinde bine niște hohote de plâns.

Mal a pus crengile în groapa săpată de unul dintre ei, iar eu l-am luat pe Oncat de pe umărul lui Harshaw. Pisica a șuierat scurt, dar nu mi-a păsat. În clipa aceea, aveam nevoie să țin în brațe ceva moale și pufos.

Deja curățaseră și înfipseaseră în țepușe cocoșii vânați de Mal și, în scurtă vreme, în ciuda tristeții și grijilor, mirosul de carne friptă mi-a lăsat gura apă.

Am stat în jurul focului, mâncând și trecând de la unul la altul o ploscă cu *kvas*, urmărind jocul flăcărilor pe carena *Bâtlanului*, în timp ce crengile trosneau și aruncau scânteii. Aveam multe de discutat: cine să ne însoțească în Sikurzoii și cine să stea în vale – desigur, dacă era cineva care voia să rămână alături de mine. Mi-am frecat încheietura goală. Mă ajuta să mă concentrez asupra pășării de foc în loc să mă gândesc la strălucirea neagră a ochilor lui Nikolai, la sângele încheiat din jurul gurii sale.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu putem avea încredere în Sergei, a spus Zoya dintr-odată. Întotdeauna a fost slab de înger.

Era nedrept din partea ei, dar n-am spus nimic.

— Lui Oncat nu i-a plăcut niciodată, a adăugat Harshaw.

Genya a pus o creangă pe foc și m-a întrebat:

— Crezi că a plănuisit să ne trădeze încă de la început?

— M-am gândit și eu la asta... Am crezut c-o să se simtă mai bine după plecarea din Catedrala

Albă, dar mi s-a părut că, dimpotrivă, starea lui s-a înrăutățit, că a devenit mai neliniștit.

— Ar fi putut să i se tragă de la o mulțime de lucruri, a spus Tamar. De la exploziile din galerii, de la atacul miliției, de la sforăitul lui Tolya.

Tolya a aruncat cu o pietricică în ea.

— Oamenii lui Nikolai ar fi trebuit să-l păzească mai bine, a spus el.

Sau n-ar fi trebuit să-l las să plece. Poate că vinovăția pricinuită de moartea Mariei îmi tulburase judecata. Poate că durerea mi-o tulbura și acum, nefiind în stare să văd trădările care urmau.

— *Nichevo'ya* pur și simplu l-au... sfârtecat? a întrebat Nadia.

I-am aruncat o privire lui Misha, care la un moment dat hotărâse să coboare din *Bâtlan*. Acum dormea dus lângă Mal, fără să dea drumul săbiei de lemn.

— A fost îngrozitor, am spus eu cu glas scăzut.

— Și Nikolai? a întrebat Zoya. Lui ce i-a făcut întunecatul?

— Nu știu exact.

— O fi existând vreun leac?

— Nici asta nu știu, am spus eu, aruncându-i o privire lui David.

— S-ar putea, a răspuns el. Dar ar trebui să-l examinez cu atenție. Întunecatul a folosit *merzost*. E un teritoriu nou pentru mine. Ce bine era dacă aveam jurnalele lui Morozova.

Mi-a venit să râd. Tot timpul cât timp David cărase după el scrierile lui Morozova, le-aș fi aruncat cu dragă inimă la gunoi. Dar acum, că aveam un motiv să ni le dorim, nu mai erau la îndemână, căci le lăsaserăm în Vârtelniță.

Să-l capturăm pe Nikolai. Să-l punem într-o cușcă. Și să vedem dacă ar putea fi smuls din ghearele întunericului. Vulpea prea șireată fusese

în sfârșit prinsă. Am clipit și am întors capul. Nu voiam să plâng din nou.

Dintr-odată Adrik a spus printre dinți:

— Mă bucur că Sergei a murit. Doar îmi pare rău că n-am putut să-i sucesc gâtul cu mâinile mele.

— Pentru asta ai fi avut nevoie de două mâini, a spus Zoya.

Au urmat câteva clipe de tăcere apăsătoare, apoi Adrik s-a încruntat și a spus:

— Bine, să-l *înjunghii*.

Zoya a zâmbit și i-a întins plosca, iar Nadia doar a clătinat din cap. Uneori uitam că erau soldați adevărați. Nu mă îndoiam că Adrik era îndurerat de pierderea brațului, mai ales că încă nu știa cum avea să-i afecteze capacitatea de a invoca. Dar mi l-am amintit stând în fața mea la Micul Palat, susținându-și dreptul de a rămâne să lupte. Era mai puternic decât aveam să fiu eu vreodată.

M-am gândit la Botkin, bătrânul meu profesor, care mă forța mereu să mai alerg un kilometru, să mai dau un pumn. Mi-am amintit vorbele pe care mi le spusese cu mult timp în urmă: *Tăria se dobândește*. Adrik avea această tărie, la fel și Nadia. O dovedise încă o dată în bătălia din Elbjen. O parte din mine se întreba ce găsea Tamar la ea. Dar Nadia luase parte la cele mai aprige lupte de la Micul Palat. Își pierduse cea mai bună prietenă și viața pe care o dusesese până atunci. Și totuși, nu fusese zdrobită, ca

Sergei, și nici nu alesese viața în subteran, ca Maxim. Își păstrase echilibrul de-a lungul tuturor încercărilor.

Când Adrik i-a înapoiat plosca, Zoya a luat o gură zdravănă și a spus:

— Știi ce mi-a zis Baghra la prima lecție?

A coborât glasul, imitând vocea răgușită a Baghrăi:

— Ești frumușică. Păcat că ai terci în loc de creier.

Harshaw a pufnit:

— Eu i-am dat foc unei colibe la o lecție.

— Te cred și eu, a spus Zoya.

— Din greșeală! Apoi n-a vrut să mă mai învețe nimic. Nici măcar nu mai stătea de vorbă cu mine. Am văzut-o odată la antrenamente, dar a trecut pe lângă mine fără să-mi spună nimic – doar m-a pocnit cu bastonul peste genunchi. Și acuma am o umflătură.

Și-a ridicat cracul pantalonului și, într-adevăr, sub piele se vedea o mică proeminență osoasă.

— Asta nu-i nimic, a spus Nadia, îmbujorându-se. La un moment dat am avut un fel de blocaj și n-am mai putut invoca o vreme. Baghra m-a închis într-o cameră și a băgat un roi de albine înăuntru.

— Ce? am zis eu pe un ton uluit.

Nu eram șocată doar de albine. La Micul Palat mă străduisem luni de zile să invoc, dar Baghra nu-mi spusese niciodată că și alți Grisha aveau blocaje.

— Și ce-ai făcut? a întrebat Tamar cu un aer neîncrezător.

— Am reușit să invoc un curent de aer și să le alung pe horn, dar m-am ales cu o mulțime de înțepături – ai fi zis că aveam vărsat de vânt.

— Cât mă bucur că nu sunt Grisha, a spus Mal, clătinând din cap.

Zoya a ridicat plosca:

— Să bem în cinstea acestui *otkazat'sya* singuratic.

— Pe mine Baghra mă ura, a spus David cu glas scăzut.

Zoya a dat plictisit din mână:

— Cu toții simțeam asta.

— Ba nu, pe mine chiar mă ura. M-a chemat la o lecție împreună cu ceilalți Fabrikatori de vârstă

mea, apoi n-a vrut să mă mai vadă niciodată. Când colegii mei mergeau la lecțiile Baghrăi, eu rămâneam în atelier.

— De ce? a întrebat Harshaw, scărpinând-o sub bărbie pe Oncat.

David a ridicat din umeri:

— Habar n-am.

— Eu știu de ce, a spus Genya.

Am așteptat, întrebându-mă dacă știa cu adevărat.

— În preajma ta o copleșea un fel de magnetism animal, a continuat ea. Dacă te-ai mai fi apropiat de ea, n-ar mai fi rezistat și ți-ar fi smuls hainele de pe tine.

David a rămas pe gânduri câteva clipe:

— Pare improbabil.

— Imposibil, l-am corectat Mal și cu mine în același timp.

— Mă gândesc, nu chiar *imposibil*, a spus David, vag jignit.

Genya a râs și l-a sărutat apăsător pe gură.

Am luat un băț și am scurmat în foc, stârnind scânteii. Știam de ce refuzase Baghra să-i dea lecții lui David. Îi amintea prea mult de Morozova, care fusese atât de obsedat de cunoaștere, încât nu văzuse suferința copilului său și își neglijase soția. Și, într-adevăr, David crease *lumiya* „în joacă”, punându-i întunecatului la dispoziție mijloacele de a intra în Falie. Dar David nu era ca Morozova. Când Genya avusese nevoie de ajutor, fusese alături de ea. Nu era un războinic, dar tot găsisese un mijloc de a lupta pentru ea.

M-am uitat în jur la grupul nostru ciudat și ponosit, la Adrik cel ciung, care o sorbea din priviri pe Zoya, la Harshaw și Tolya, care urmăreau schița traseului desenată de Mal pe pământ. Genya zâmbea, întinzându-și cicatricile de pe față, în timp ce David gesticula frenetic, încercând să-i explice

Nadiei cum ar putea funcționa un braț de alamă, deși Nadia nu-l lua în seamă, ci își plimba degetele prin pletele negre ale lui Tamar.

Nu erau oameni blânzi, simpli sau comozi. Erau la fel ca mine, aveau răni și suferințe ascunse, toți fiind marcați de câte o pierdere. Nu prea ne potriveau. Aveam muchii atât de ascuțite, încât ne tăiam între noi uneori, dar, când m-am ghemuit pe-o parte, cu spatele mângâiat de căldura focului, am simțit un val de recunoștință și mi s-a pus un nod în gât. Odată cu el a venit și frica. A-i păstra aproape era un lux pentru care trebuia să plătesc. Acum aveam mai mult de pierdut.

## Capitolul 13

Până la urmă toată lumea a rămas alături de mine. Chiar și Zoya, deși avea să se plângă fără încetare până la Dva Stolba.

Am hotărât să ne împărțim în două grupuri. Tamar, Nadia și Adrik aveau să călătorească alături de David, Genya și Misha. Urmau să-și găsească o locuință într-una dintre așezările din partea de sud-est a văii. Genya trebuia să-și țină tot timpul fața ascunsă, dar asta nu părea s-o deranjeze. Și-a înfășurat șalul în jurul capului și a spus: – O să fiu o femeie misterioasă.

I-am cerut să nu stârnească totuși *prea multă* atenție.

Mal și cu mine aveam să mergem în Sikurzoi cu Zoya, Harshaw și Tolya. Întrucât ne aflam atât de aproape de graniță, știam că era posibil să ne întâlnim des cu militarii, dar speram să ne putem amesteca printre refugiații care încercau să treacă Sikurzoi înaintea să cadă zăpada.

Dacă nu ne întorceam din munți în două săptămâni, Tamar avea să se întâlnească la Caryeva cu forțele pe care ar fi reușit să le trimită Aparatul. Nu-mi plăcea ideea de a le trimite singure pe ea și pe Nadia, dar Mal și cu mine nu puteam împărți și mai mult grupul. Se știa că tâlharii shuhani aveau obiceiul să-i răpească pe ravkanii care călătoreau în apropiere de graniță, așa că voiam să fim pregătiți pentru un astfel de atac. Tamar măcar îi cunoștea pe Soldat Sol și îmi tot spuneam că ea și Nadia erau luptători experimentați.

În plus, nu știam ce urma să fac cu soldații care ar fi venit la Caryeva, dar deja trimisesem mesajul și trebuia să cred că avea să ne vină o idee. Poate că, până atunci, aveam să pun mâna pe pasărea de foc și să încropesc un plan. Nu puteam gândi

prea mult înainte. De fiecare dată când o făceam, mă cuprindea spaima. Mă simțeam de parcă aș fi fost iarăși în subteran, fără aer suficient, așteptând ca lumea să se prăbușească peste mine.

Echipa noastră a plecat la răsăritul soarelui, lăsându-i pe ceilalți să doarmă la adăpostul arcadei de piatră. Doar Misha era treaz, urmărindu-ne cu o privire acuzatoare în timp ce azvârlea cu pietre în carena *Bâtlanului*.

— Vino-ncoace, i-a spus Mal, făcându-i semn cu mâna. Am crezut că Misha o să rămână pe loc, dar în cele din urmă s-a apropiat de noi târșâind picioarele, cu bărbia ridicată și o mină bosumflată.

— Mai ai broșa pe care ți-a dat-o Alina?

Misha a încuviințat o dată din cap:

— Știi ce înseamnă asta, nu? Că ești un soldat. Iar soldații nu merg unde vor, ci unde e nevoie de ei.

— Nu vreți să mă luați cu voi.

— Nu, avem nevoie să rămâi aici și să ai grijă de ceilalți. Știi că David nu se descurcă de unul singur, iar Adrik o să aibă și el nevoie de sprijin, chiar dacă nu vrea să recunoască. O să trebuiască să ai grijă de el, să-l ajuți fără să-și dea seama că-l ajuți. Crezi că poți?

Misha a ridicat din umeri.

— Vrem să ai grijă de ei ca de Baghra.

— Dar nu aveam grijă de ea.

— Ba da. Stăteai cu ea și o făceai să se simtă bine, iar când a vrut să plece, ai lăsat-o. Ai făcut ce trebuia, deși te-a durut inima. Așa se poartă soldații.

Misha s-a uitat la el cu luare-aminte, ca și când i-ar fi cântărit vorbele.

— Ar fi trebuit s-o opresc, a zis el cu glas sugrumat.

— Dacă ai fi făcut-o, niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat aici. Îți suntem recunoscători că ai



făcut ce trebuia.

Misha s-a încruntat:

— David chiar că e neglijent.

— Adevărat, a încuviințat Mal. Deci putem să ne încredem în tine?

Misha a întors capul. Pe figura lui se citea tristețea, dar a ridicat iarăși din umeri.

— Mulțumesc, a spus Mal. Pentru început, pune apă la fiert pentru micul dejun.

Misha a încuviințat din cap, apoi s-a dus să facă ce îi ceruse Mal, luând-o la fugă pe pietriș.

Mal și-a pus ranița pe umeri, aruncându-mi o privire:

— Ce-i?

— Nimic. Te-ai descurcat... foarte bine.

— La fel cum m-a convins Ana Kuya să n-o mai rog să lase lampa aprinsă noaptea.

— Serios?

— Da, a zis el, luând-o din loc. Mi-a spus că trebuia să fiu curajos pentru tine, că, dacă eram eu speriat, te speriai și tu.

— Iar mie mi-a zis să-mi mănânc porția de păstârnac, să fiu un exemplu pentru tine, dar tot n-o mâneam.

— Și te mai întrebi de ce te tot bătea cu nuiua.

— Am și eu niște principii.

— Altfel spus, „dacă pot să fiu dificilă, o să fiu”.

— Ești nedrept.

— Hei! a strigat Zoya peste marginea de sus a craterului. Dacă nu ajungeți aici până număr la zece, mă culc și vă las pe voi să mă cărați până la Dva Stolba.

— Mal, am oftat eu. Dacă am s-o omor în Sikurzoi, ai să mă învinovățești?

— Da, a răspuns el, apoi a adăugat: Altfel spus, „hai să facem să pară un accident”.

Dva Stolba m-a luat prin surprindere. Mă

așteptam ca mica vale să semene cu un cimitir, un pustiu bântuit de fantome, presărat cu case abandonate. În schimb, așezările erau pline de viață. Din loc în loc se vedeau case arse și câmpuri pline de cenușă, dar chiar lângă ele apăruseră case și prăvălii noi.

Am văzut taverna și hanuri, firma unei ceasornicării și o dugheană unde se închiriau cărți cu săptămâna. Totul părea ciudat de efemer. Ferestrele sparte pur și simplu fuseseră acoperite cu scânduri. Multe case aveau acoperișuri de pânză groasă, iar găurile din pereți fuseseră astupate cu pături de lână și preșuri. *Cine știe cât timp vom sta aici?* păreau ele să spună. *Să ne descurcăm cu ce avem la îndemână.*

Oare așa fusese dintotdeauna? Așezările erau distruse și reconstruite în permanență, fiind guvernate când de Shu Han, când de Ravka, în funcție de cum erau trasate granițele la sfârșitul câte unui război. Oare astfel trăiseră și părinții mei? Era ciudat să mi-i imaginez așa, dar nu mă deranja ideea. Poate fuseseră soldați sau negustori. Poate fuseseră fericiți aici. Și poate că unul dintre ei ascundea în sine o putere, moștenirea latentă a fiicei celei mici a lui Morozova. Și înaintea mea circulasera legende despre Invocatoarea Soarelui. Cei mai mulți credeau că erau amăgiri sau aiureli, dorințe deșarte născute din nenorocirile pricinuite de Falie. Dar poate că era mai mult decât atât. Sau poate mă agățam de visul unei moșteniri la care nu aveam niciun drept.

Am trecut printr-o piață aglomerată, cu mărfurile așezate pe mese improvizate: cratițe de tablă cositorită, cuțite de vânătoare, blănuri pentru traversarea munților, borcane cu grăsime de gâscă, grămezi de smochine uscate, șei elegante și pistoale de proastă calitate. Deasupra

unei tarabe atârneau rațe proaspăt jumulite, cu pielea roz presărată cu găurelele din care fuseseră smulse penele. Mal își vârâse în rucsac arcul și pușca cu repetiție – erau prea bune ca să nu atragă atenția.

Copiii se jucau în praf, iar un bărbat îndesat, îmbrăcat cu o vestă, afuma niște carne într-un butoi de metal. L-am văzut aruncând în butoi o creangă de ienupăr, care a făcut să iasă un nor de fum albăstrui și înțepător. Zoya a strâmbat din nas, dar Tolya și Harshaw și-au cumpărat imediat câte o bucată de carne.

În satul acela își găsiseră sfârșitul familia mea și a lui Mal. Atmosfera agitată și veselă mi se părea nedreaptă. Și cu siguranță nu era în ton cu starea mea sufletească.

M-am simțit ușurată când l-am auzit pe Mal:

— Mă așteptam să fie mai sumbru.

— Ai văzut ce mic e cimitirul? am întrebat eu cu glas scăzut.

Mal a încuviințat din cap. În cea mai mare parte a Ravkăi, cimitirele erau mai mari decât orașele, dar, când shuhanii arsese aceste așezări, nu mai rămăsese nimeni să-i plângă pe cei morți.

Deși luaserăm cu noi hărți din Vârtelniță, Mal a vrut să cumpere și una făcută de cineva din partea locului. Trebuia să știm care poteci erau blocate de alunecări de teren și care poduri fuseseră luate de viituri. O femeie cu păr cărunt se uita pe sub pălăria din lână portocalie, așezată pe un taburet scund, fredonând o melodie în surdină și agitând o talangă ca să atragă atenția trecătorilor. Nu se sinchisise să-și aducă o masă, ci își etala marfa pe un covor întins direct pe pământ: gamele, coburi<sup>[2]</sup>, hărți și grămezi de inele inscripționate cu rugăciuni. În spatele ei stătea un catâr, care alunga muștele scuturându-și urechile lungi și pe care bătrâna îl mângâia din când în când pe bot.

— O să ningă în curând, a spus ea, mijind ochii spre cer, în timp ce noi răscoleam prin teancul de hărți. Vă trebuie păture pentru călătorie?

— Mulțumesc, avem, am spus eu.

— Multă lume vrea să treacă granița.

— Dumneata nu?

— Sunt prea bătrână să mai plec. Shuhani, fjerdani, Falia Umbrei... a zis ea, ridicând din umeri. Dacă îți vezi de treaba ta, necazurile trec pe lângă tine.

*Sau te izbesc în plin, după care te mai lovesc o dată*, mi-am spus cu tristețe în sinea mea.

Mal a ridicat o hartă:

— Am găsit munții de la răsărit, dar nu și pe cei de la apus.

— Mai bine o luați spre apus, a zis bătrâna. Vreți să ajungeți pe coastă?

— Da, a mințit Mal cu seninătate, apoi pornim spre Novyi Zem. Dar...

— Luați-o spre apus. Cei care pleacă spre răsărit nu se mai întorc.

— *Jucător weh*, a spus Tolya. *Ey ye bat e'yuam*.

Bătrâna i-a răspuns în shu, apoi s-au uitat împreună pe o hartă, continuând discuția în aceeași limbă, în timp ce noi așteptam cu răbdare.

În cele din urmă Tolya i-a întins lui Mal o altă hartă:

— Munții de răsărit.

Bătrâna l-a înghiontit cu talanga pe Tolya și m-a întrebat:

— Cu ce o să-l hrăniți pe ăsta în munți? Ai grijă să nu te pună în frigare.

Tolya s-a încruntat, dar femeia a râs atât de tare, încât era cât pe ce să cadă de pe taburet.

Mal a luat și câteva inele cu rugăciuni și i-a întins bătrânei câteva monede.

— Am un frate care a plecat la Novyi Zem, i-a dat ea restul, râzând în continuare. Cred că acuma

e bogat. E un loc bun să începi o viață nouă.

- Prin comparație cu ce? a pufnit Zoya.
- Chiar nu-i un ținut rău, a răspuns Tolya.
- Praf și iar praf, a spus Furtunoasa.
- Sunt și orașe acolo, a bombănit Tolya, în timp ce ne îndepărtam de bătrână.
- Ce-ai aflat de la ea despre munții de la răsărit?
- Sunt niște munți sacri și se pare că sunt bântuiți. Mi-a zis că Cera Huo e păzită de stafii.
- Mi-a trecut un fior pe șira spinării:
- Și ce e Cera Huo?
- Ochii lui aurii au scăpărat:
- Cascada de Foc.

N-am zărit ruinele decât abia când am ajuns în dreptul lor. Erau cât se poate de banale – doi stâlpi de piatră tociți de ploaie și de vânt, aflați de o parte și de alta a drumului care ieșea din vale, prin capătul de sud-est. Poate cândva fuseseră un arc. Sau un apeduct. Sau două mori, cum spunea numele văii. Sau două stânci ascuțite. La ce mă așteptam? Să-l văd pe marginea drumului pe Ilya Morozova însuși, cu un nimb auriu și cu o pancartă pe care să scrie: „Ai avut dreptate, Alina. Pe aici trebuie s-o iei ca să găsești pasărea de foc”?

Dar peisajul semăna cu cel din *Istoriei Sankt'ya*. Studiasem de atâtea ori ilustrația cu Sankt Ilya în Lanțuri, încât imaginea mi se întipărise în minte. Priveliștea Sikurzoilor de dincolo de ruine se potrivea cu cea din ilustrație. Oare Morozova o desenase cu mâna lui? Lăsase el însuși acel indiciu sau oare altcineva, care pusese cap la cap fragmentele poveștii lui? Poate că nu aveam să aflăm niciodată.

*Ăsta e locul*, mi-am spus în sinea mea. *Trebuie să fie.*

- Ceva familiar? I-am întrebat pe Mal.

A clătinat din cap:

— Deși cred că am sperat...

Apoi a ridicat din umeri. Atât a avut să-mi spună, în adâncul sufletului și eu nutrisem aceeași speranță, că, odată ajunsă pe acest drum, în această vale, o parte din trecutul meu avea să-mi devină brusc limpede. Dar nu aveam decât vechile mele amintiri: o farfurie de sfecă roșie, niște umeri lați, legănarea cozilor de bou în fața mea.

Am zărit câțiva refugiați – o femeie cu copilul la piept, așezată într-o cotigă cu ponei, mânați de soțul ei, care mergea pe jos, și un grup de oameni de vârsta noastră, care am presupus că erau dezertori din Armata întâi. Dar drumul de sub ruine nu era aglomerat. Cele mai căutate rute către Shu Han se aflau mai la vest, unde munții erau mai puțin abrupti, iar drumul până la coastă era mai ușor.

M-a impresionat frumusețea Sikurzoilor. Singurii munți pe care îi văzusem până atunci fuseseră culmile înzăpezite din nordul Petrazoilor – cenușii, zimțate și amenințătoare. Dar Sikurzoi erau mai primitivi: aveau pante domoale, acoperite cu iarbă înaltă, iar văile dintre piscuri erau străbătute de râuri liniștite, cu reflexe albastre și aurii. Până și cerul era primitiv – o prerie de un albastru infinit, cu nori groși îngrămădiți la orizont, deasupra culmilor înzăpezite ale lanțului sudic.

Știam că era un ținut al nimănui, granița periculoasă unde se termina Ravka și începea teritoriul inamic, dar nu mă simțeam amenințată. Erau ape din belșug și pășuni întinse. Dacă n-am fi fost în război, dacă granițele ar fi fost trasate altfel, ar fi fost un ținut liniștit.

În noaptea aceea n-am aprins focul. Ne-am făcut tabăra în aer liber, întinzându-ne sacii de dormit sub stele. Ascultam șuierul vântului prin ierburi și mă gândeam la Nikolai. Oare era prin

preajmă, urmărindu-ne așa cum urmăream noi pasărea de foc? Oare ne recunoștea? Sau mintea i se întunecase de tot? Oare într-o bună zi aveam să devenim pentru el o simplă pradă? M-am uitat la cer, așteptând să zăresc o siluetă înaripată brăzdând cerul înstelat. Am adormit cu greu.

A doua zi am ieșit de pe drumul principal și am urcat pe un versant. Mal ne-a dus spre răsărit, spre Cera Huo, urmând o potecă ce dispărea și reapărea, șerpuind printre piscuri. Furtunile se iscau din senin, rafalele de ploaie transformând pământul în noroi, și se opreau la fel de brusc pe cât începuseră.

Tolya se temea de viituri, așa că am renunțat la potecă și, după ce ploua, escaladam câte un versant, petrecând restul după-amiezii pe culmea îngustă a unui munte, de unde urmăream norii de furtună brăzdând cerul pe deasupra dealurilor și văilor, cu pânțele lor întunecate luminate din timp în timp de fulgere.

Zilele se scurgeau cu greu și eram foarte conștientă că fiecare pas pe care îl făceam în Shu Han trebuia să-l facem și înapoi spre Ravka. Oare ce aveam să găsim la întoarcere? Întunecatul va fi intrat deja în Ravka de Vest? Și dacă am fi găsit pasărea de foc, dacă cele trei amplificatoare aveau să fie puse în sfârșit laolaltă, aș fi fost suficient de puternică să-l înfrunt? Dar mă gândeam mai ales la Morozova și mă întrebam dacă mersese și el cândva pe aceleași poteci, dacă se uitase și el la aceiași munți. Oare fusese mânat de nevoia de a termina ce începuse la fel cum eram eu mânată de disperare, forțându-mă să merg mai departe, să fac încă un pas, să traversez încă un râu, să urc încă un deal?

Într-o seară temperatura a coborât atât de mult, încât a trebuit să montăm corturile. Zoya considera că eu trebuia să-l înalț pe al nostru, deși

urma să dormim amândouă în el. În timp ce mă chinuiam cu mormanul de pânză, umplându-l de blesteme, Mal mi-a făcut semn să tac:

— E cineva în apropiere.

Ne aflam pe un câmp de colilie<sup>{3}</sup> care se întindea între două dealuri joase. M-am uitat în lumina amurgului, incapabilă să disting nimic, și am ridicat mâinile întrebându-l din ochi dacă să invoc lumină.

Mal a clătinat din cap și mi-a șoptit:

— Numai dacă e absolut necesar.

Mal și-a luat pușca și le-a făcut semn celorlalți. Tolya și-a scos sabia și ne-am așezat în formație, spate în spate, așteptând cu urechile ciulite.

— Harshaw, am șoptit eu.

L-am auzit scăpărându-și cremenea. Apoi a făcut un pas în față și a desfăcut brațele, proiectând un glob sfârâitor de foc. Globul s-a învârtit în jurul nostru într-un inel strălucitor, luminând fețele bărbaților ghemuiți pe câmp. Erau cinci, poate șase, cu ochi aurii și cu cojoace de miel. Am văzut câteva arcuri și sclipirea a cel puțin unei țevi de pușcă.

— Acum, am spus eu.

Zoya și Harshaw s-au mișcat în același timp, ridicându-și brațele în arcuri largi, flăcările împrăștiindu-se pe deasupra ierbii ca niște vietăți, purtate de puterea combinată a celor doi Grisha.

Intrușii au început să țipe, atinși de flăcările flămânde. Am auzit o singură împușcătură, după care hoții au luat-o la fugă. Harshaw și Zoya au trimis focul după ei, gonindu-i pe câmp.

— S-ar putea să se întoarcă, a spus Tolya. Poate vin cu mai mulți oameni. În Koba primești bani buni pentru un Grisha.

Koba era un oraș aflat imediat la sud de graniță.

Pentru prima oară m-am gândit la cum trebuia să fi fost pentru Tolya și Tamar să nu se mai poată



întoarce niciodată în țara tatălui lor – străini în Ravka, străini și în Shu Han.

Pe Zoya au trecut-o florii:

— Nici în Fjerda nu e mai bine. Vânătorii de vrăjitoare fjerdani nu pun gura pe carne, nu poartă încălțăminte de piele și nici nu omoară păianjenii care le intră în casă, dar pe Grisha îi ard de vii pe rug.

— Doctorii shuhani s-ar putea să nu fie chiar atât de răi, a spus Harshaw, care încă se juca cu flăcările, împrăștiindu-le sub formă de bucle și tentacule șerpuitoare. Cel puțin își dezinfectează instrumentele. Pe Insula Rătăcitoare, se crede că sângele de Grisha e leac pentru toate bolile, de la impotență la ciumă. Când puterea fratelui meu a început să iasă la iveală, l-au dus într-un abator, i-au tăiat gâtul și l-au atârnat cu capul în jos ca pe un porc, să i se scurgă sângele.

— Pe toți sfinții, Harshaw! a spus Zoya, rămânând cu gura căscată.

— Am ars din temelii satul ăla, cu tot cu oameni. Apoi m-am imbarcat pe un vas și n-am mai călcat niciodată pe insula aia.

Mi-am amintit visul întunecatului: că am putea fi și ravkani, nu doar Grisha. Încercase să construiască un loc sigur pentru noi, poate singurul din lume. *Înțeleg dorința de a rămâne liberă*, îmi spusese el.

Oare pentru asta lupta și Harshaw? De ce alesese să rămână alături de mine? Probabil împărtășise și el cândva visul întunecatului. Oare acum se aștepta să-l duc eu la îndeplinire?

— În seara asta o să stăm de veghe, a spus Mal, iar mâine o să mergem mai departe spre răsărit.

Adică spre Cera Huo, unde făceau de strajă stafiile. Dar deja călătoream însoțiți de stafiile noastre.

A doua zi dimineată n-am mai găsit nici urmă de hoți, ci doar modelele ciudate lăsate pe câmp de flăcările lui Harshaw.

Mal ne-a dus și mai adânc în munți. La începutul călătoriei noastre mai vedeam din când în când fumul câte unui foc sau vreo colibă pe coasta unui deal. Dar acum eram singuri – nu ne mai ieșeau în cale decât șopârlele care se încălzeau la soare, iar într-o zi am văzut un pâlc de elani care pășteau în depărtare.

Dacă dăduserăm peste semne ale păsării de foc, pentru mine, una, erau invizibile, dar am recunoscut tăcerea lui Mal și concentrarea lui adâncă. Îl văzusem așa și în Tsibeya, când vânașerăm cerbul, precum și în apele din Drumul Oaselor.

Potrivit lui Tolya, Cera Huo era marcată în locuri diferite pe hărți și, în plus, nu puteam fi siguri că acela era locul unde aveam să găsim pasărea de foc. Dar îi oferise o direcție lui Mal, care acum înainta cu pasul lui ferm și liniștitor, ca și când toată sălbăticia aceea i-ar fi fost familiară și i-ar fi știut toate secretele. Pentru ceilalți, devenise un fel de joc să prezică încotro avea să ne ducă.

— Ce vezi? a întrebat Harshaw nemulțumit, când Mal ne-a călăuzit departe de o potecă accesibilă.

Mal a ridicat din umeri.

— E vorba mai degrabă despre ce nu văd, i-a explicat el, făcând semn cu mâna spre un stol de găște care zburau spre sud într-o formație asemănătoare unui vârful de săgeată. E vorba despre cum zboară păsările, despre cum se ascund animalele în lăstăriș.

Harshaw a scărpinat-o pe Oncat după ureche și i-a șoptit suficient de tare încât să audă toată lumea:

— Și se mai zice că *eu* sunt nebun.

Odată cu trecerea zilelor, deveneam tot mai nerăbdătoare. Mergeam mult și tot ce puteam face era să mă gândesc, însă nu aveam niciun teritoriu în care gândurile mele să hoinărească în siguranță. Trecutul era plin de grozăvii, iar în viitor nu găseam decât o spaimă care îmi tăia respirația.

Puterea dinlăuntrul meu păruse cândva miraculoasă, dar fiecare confruntare cu întunecatul nu făcea decât să scoată în evidență limitele posibilităților mele. *Am cu cine să lupt.* Văzusem mulți oameni murind și mă simțeam disperată, dar nici acum nu înțelegeam și nu puteam folosi *merzost*. Ajunsese să mă enerveze calmul lui Mal, siguranța cu care pășea.

— Crezi că e undeva pe-aici? I-am întrebat într-o după-amiază când ne-am adăpostit într-un crâng des de pini să așteptăm să treacă o furtună.

— Greu de spus. E posibil să urmăresc doar un șoim mare. Mă bazez pe semne, dar mai ales pe intuiție, iar asta întotdeauna mă neliniștește.

— Dar nu pari neliniștit, ci foarte relaxat, am zis eu, simțindu-mi enervarea din glas.

Mal mi-a aruncat o privire:

— Mă ajută și faptul că, dacă n-o găsesc, n-o să-mi scoată nimeni mațele.

N-am spus nimic. Mi-am amintit de cuțitul întunecatului, care acum mi se părea aproape liniștitor – nu-mi pricinuisese decât o spaimă simplă, concretă și ușor de controlat.

Mal s-a uitat la nori:

— Și mai e ceva, un lucru pe care l-a spus întunecatul în capelă. Credea că are nevoie de mine ca să găsească pasărea de foc. Nu-mi place deloc s-o recunosc, dar știu că pot s-o găsesc, pentru că el era atât de sigur.

Îl înțelegeam. Încrederea întunecatului în mine îmi dăduse un sentiment îmbătător. Îmi doream și eu acea încredere, convingerea că totul avea să se

rezolve, că cineva deținea controlul. Sergei dăduse fuga la întunecatul căutând tocmai această certitudine. *Nu vreau decât să mă simt din nou în siguranță.*

— Când o să vină timpul, o să poți răpune pasărea de foc? m-a întrebat Mal.

*Da.* Terminasem cu ezitățile. Nu doar pentru că nu mai aveam alte opțiuni sau pentru că depindeau atât de multe de puterea păsării de foc. Pur și simplu devenisem suficient de nemiloasă sau de egoistă cât să iau viața altei făpturi. Dar îmi era dor de fata care îi arătase îndurare cerbului, care fusese suficient de puternică încât să se îndepărteze de tentația puterii, care credea în ceva mai mult. O altă victimă a acestui război.

— Eu tot nu cred că există, am spus. Și chiar dacă există, s-ar putea să nu fie suficientă. Întunecatul are o armată. Are aliați. Noi ce avem...?

O gașcă de inadaptați? Niște fanatici tatuați? Chiar și cu ajutorul amplificatoarelor, tot părea o luptă inegală.

— Mersi, a spus Zoya cu un aer îmbufnat.

— Are dreptate, a spus Harshaw, care stătea sprijinit de un copac, cu Oncat pe umăr, și invoca mici flăcări unduitoare. Eu, unul, nu mă simt în stare de mare lucru.

— Nu asta am vrut să spun, am protestat eu.

— O să fie suficient, a spus Mal. O să găsim pasărea de foc. O să-l înfrunți pe întunecatul. O să luptăm cu el și o să învingem.

— Și apoi? am zis eu, simțind că iarăși mă cuprinde panica. Chiar dacă îl învingem pe întunecatul și distrugem Falia, Ravka tot o să fie vulnerabilă.

În fruntea țării nu avea să fie niciun prinț Lantsov, nici întunecatul. Ci o orfană costelivă de

la Keramzin, având la dispoziție o mică armată alcătuită din cei câțiva Grisha care vor fi rămas în viață și rămășițele Armatei întâi.

— Îl avem și pe Aparat, a spus Tolya. Se prea poate că preotul să nu fie demn de încredere, dar enoriașii lui sunt.

— Iar David crede că Nikolai ar putea fi vindecat, a adăugat Zoya.

M-am întors spre ea, copleșită de furie:

— Crezi că Fjerda sau Shu Hanul ne vor aștepta pe noi să găsim un leac?

— Atunci o să faci o nouă alianță, a spus Mal.

— Să-mi vând puterea celui care oferă mai mult?

— Negociezi, stabilești singură condițiile.

— Întocmesc un contract de căsătorie și aleg un nobil fjerdan sau un general shuhan? Și apoi sper să nu mă omoare în somn?

— Alina...

— Și tu unde o să te duci?

— O să rămân alături de tine câtă vreme o să vrei.

— Nobilul Mal. Și noaptea o să faci de strajă în fața dormitorului meu?

Știam că eram nedreaptă, dar în clipa aceea nu mi păsa.

— Am să fac tot ce trebuie ca să fii în siguranță, a spus el, încleștându-și maxilarele.

— O să stai cu capul plecat și o să-ți faci datoria.

— Da.

— Un pas după altul. Tot mai departe, după pasărea de foc. Mărșăluiești ca un bun soldat.

— Exact, Alina. Sunt un soldat.

Credeam că va ceda în sfârșit' și îmi va oferi cearta pe care mi-o doream, în schimb, s-a ridicat ștergându-și picăturile de apă de pe palton:

— Și am să continui să mărșăluiesc pentru că pasărea de foc e tot ce-ți pot *da*. N-am nici bani.

Nici armată. Nicio fortăreață în vârf de munte.

Și-a luat ranița în spate:

— Asta e tot ce am de oferit. Vechiul meu șiretlic.

Și a ieșit în ploaie. Îmi venea să fug după el, dar nu-mi dădeam seama dacă voiam să-mi cer scuze sau să-l trântesc în noroi.

Zoya a ridicat elegant un umăr:

— Eu, una, aș prefera smaraldul.

I-am aruncat o privire, apoi am clătinat din cap și din gât mi-a scăpat ceva între oftat și hohot de râs. Furia m-a părăsit și, dintr-odată, m-am simțit meschină și stânjenită. Mal nu merita asta.

Niciunul dintre ei nu merita așa ceva.

— Îmi pare rău, am bâiguit eu.

— Poate ți-e foame, a spus Zoya. Eu întotdeauna devin rea când mi-e foame.

— Ți-e foame tot timpul? a întrebat-o Harshaw.

— Încă nu m-ai văzut când sunt rea. Iar când o să mă vezi, o să ai nevoie de o batistă foarte mare.

— Ca să-mi șterg lacrimile? a pufnit el.

— Nu, ca să te ștergi de sânge.

De data asta am râs din toată inima. Un pic din veninul Zoyei era exact ce-mi trebuia. Apoi, deși știam că nu e înțelept din partea mea, i-am pus întrebarea care nu-mi dădea pace de aproape un an:

— Pe vremuri, la Kribirsk, tu și cu Mal...?

— S-a întâmplat.

Eram sigură și știam că mai fuseseră multe înaintea ei, dar tot m-a durut. Zoya mi-a aruncat o privire, cu genele ei lungi presărate cu stropi fini de ploaie.

— Dar de-atunci nu s-a mai petrecut, a spus ea cu un aer posomorât, și nu pentru că n-aș mai fi încercat. E ceva dacă un bărbat ajunge să mă refuze.

Am dat ochii peste cap, iar Zoya m-a împuns în

braț cu arătătorul ei lung:

— N-a mai fost cu nimeni, prostuțo. Știi cum îi spuneau fetele de la Catedrala Albă? *Beznako*.

„Cauză pierdută.”

— Ciudat, a continuat ea cu un aer contemplativ, înțeleg de ce întunecatul și Nikolai îți vor puterea, dar Mal se uită la tine ca și când ai fi... ei bine, ca și când ai fi eu.

— Ba nu, a contrazis-o Tolya. Se uita la ea așa cum se uită Harshaw la flăcările lui. De parcă nu s-ar putea sătura niciodată. De parcă ar încerca s-o vadă cât mai mult înainte ca Alina să plece din viața lui.

Zoya și cu mine ne-am uitat la el cu gura căscată.

— Știi, s-a încruntat Zoya, dacă ai fi la fel de poetic și cu mine, poate ți-aș da o șansă.

— Cine zice că vreau o șansă?

— Eu vreau! a strigat Harshaw.

Zoya și-a suflat o buclă udă de pe frunte:

— Oncat are mai multe șanse decât tine.

Harshaw a ridicat pisica deasupra capului:

— Care va să zică așa, Oncat. Ești o mare pușlama.

Când ne-am apropiat de zona unde se zvonea că s-ar fi aflat Cera Huo, am iuțit pasul. Mal a devenit și mai tăcut, ochii săi albaștri plimbându-se în permanență peste culmile dealurilor. Trebuia să-mi cer scuze față de el, dar nu găseam momentul potrivit să stăm de vorbă.

La o săptămână de la începutul călătoriei, am dat peste ceea am crezut că era albia secată a unui râu, care șerpuia printre doi pereți abrupti de stâncă. Am mers prin albie vreo zece minute, după care Mal a îngenuncheat, trecând o mână prin iarbă.

— Harshaw, a spus el, poți să arzi buruienile

astea?

Inferniul și-a lovit cremenea și a împrăștiat un val de flăcări albastre pe deasupra albiei, dând la iveală pietre dispuse atât de regulat, încât sigur fuseseră aranjate de mâna omului.

— E un drum, a spus Mal surprins.

— Aici? am întrebat eu, pentru că merseserăm zeci de kilometri fără să vedem nimic altceva în afară de munți pustii.

Am înaintat cu mare atenție, căutând semne ale unor călători care trecuseră pe acolo înaintea noastră, sperând să găsim simboluri sau poate chiar mici altare precum cele sculptate în piatră în apropiere de Dva Stolba, nerăbdători să descoperim dovada că ne aflam pe drumul cel bun. Dar singura lecție a drumului pavat părea să fie că orașele creșteau și decădeau, apoi erau date uitării. *Tu trăiești doar în clipa prezentă. Eu trăiesc într-o mie.* Poate aveam să trăiesc suficient de mult cât să văd Os Alta căzută în ruină. Sau poate aveam să-mi pun capăt zilelor mai înainte, întorcând asupra mea propria-mi putere. Cum ar fi fost viața fără cei dragi? Fără niciun mister?

Am urmat drumul până în punctul în care părea să se oprească, îngropat sub o movilă de pietre prăbușite, acoperită cu iarbă și flori galbene. Ne-am cățarat pe movilă, iar când am ajuns în vârful ei, m-au trecut fiori de gheață.

Peisajul părea să fi fost secătuit de culoare. Câmpul din fața noastră era acoperit cu iarbă cenușie. În zare se vedeau dealuri negre împădurite. Copacii aveau scoarța netedă și lucioasă ca gresia șlefuită, iar pe crengile lor colțuroase nu atârna nicio frunză. Dar cel mai ciudat era felul în care creșteau, în șiruri perfect regulate și echidistante, ca și când ar fi fost plantați de cineva cu infinită grijă.

— Ceva e în neregulă, a spus Harshaw.



— Sunt copaci-soldați, ne-a explicat Mal. Așa cresc ei, pe parcă ar sta încolonați.

— Nu e singurul motiv, a spus Tolya. Asta e pădurea de cenușă. Poarta care duce la Cera Huo.

Mal s-a uitat pe hartă:

— N-o găsesc.

— Există o legendă, a continuat Tolya. Aici a avut loc un masacru.

— O luptă? am întrebat eu.

— Nu. Un batalion shuhan a fost adus aici de către dușmanii lor. Erau prizonieri de război.

— Care dușmani? a întrebat Harshaw.

Tolya a ridicat din umeri:

— Ravkani, fjerdani, poate chiar alți shuhani. S-a întâmplat de mult.

— Și ce-au pățit?

— Au fost înfometate, iar când foamea a devenit insuportabilă, s-au năpustit unii asupra altora. Se zice că ultimul supraviețuitor a plantat câte un copac pentru fiecare dintre frații lui căzuți. Iar acum, arborii așteaptă să treacă cineva pe lângă crengile lor, ca să mănânce pentru ultima oară.

— Minunat, a bombănit Zoya. Amintește-mi să nu te rog niciodată să-mi spui o poveste înainte de culcare.

— E doar o legendă, a spus Mal. Am mai văzut copaci din ăștia lângă Balakirev.

— Crescând așa? a întrebat Harshaw.

— Nu chiar...

M-am uitat la umbrele din pădure. Copacii chiar semănau cu un regiment care mășăluia spre noi. Auzisem povești asemănătoare despre pădurile de lângă Duva, despre care se zicea că în timpul iernilor lungi înhățau și mâncau fete. *Superstiții*, mi-am spus în sinea mea, dar nu voiam să mă apropiu nici cu un pas de dealurile negre.

— Ia uitați! a spus Harshaw.

I-am urmărit privirea și, printre umbrele negre

ale pădurii, am zărit mișcându-se ceva alb – o mică siluetă pâlpâitoare care se ridica și cobora, strecurându-se printre crengi.

— Încă una, am zis eu cu respirația tăiată, făcând semn spre un mic vârtej alb, care a sclipit preț de câteva clipe, apoi a dispărut.

— Nu se poate, a spus Mal.

Printre copaci a apărut încă un vârtej, apoi încă unul.

— Nu-mi place, a spus Harshaw. Nu-mi place *deloc*.

— Oh, pe toți sfinții! a pufnit Zoya. Chiar că sunteți înguști la minte.

A ridicat mâinile și a trimis spre pădure o rafală de vânt enormă. Siluetele albe s-au retras, dar apoi, când Zoya și-a curbat brațele, au năvălit spre noi ca un nor mare și vâjâitor.

— Zoya...

— Liniștește-te, mi-a spus ea.

Am ridicat mâinile, pregătită să nimicesc lucrurile îngrozitoare pe care Zoya le abătuse asupra noastră. Dar în cele din urmă norul a explodat, spărgându-se în fulgi inofensivi care au căzut plutind ușor pe pământ.

— Cenușă? am întins eu mâna, prinzând câțiva fulgi în palmă.

Era fină și albă precum creta.

— E doar un fenomen meteorologic, a spus Zoya, ridicând cenușa în spirale domoale.

Ne-am uitat din nou spre deal. Norii albi continuau să se strecoare printre copaci, dar acum, că știam ce erau, nu ni se mai păreau atât de stranii.

— Doar n-ați crezut că sunt fantome, nu? a adăugat ea.

M-am îmbujorat, iar Tolya și-a dres glasul. Zoya a dat ochii peste cap și a pornit spre dealuri:

— Sunt înconjurată de neghiobi.

— Arătau ciudat, mi-a spus Mal, ridicând din umeri.

— Mie mi se pare că și acuma arată ciudat, am bombănit eu.

Cât am urcat dealul, am fost loviți încontinuu de mici rafale de vânt, întâi fierbinți, apoi reci. Orice ar fi spus Zoya, pădurea aceea era sinistră. Mă țineam departe de crengile lungi și încercam să ignor că mi se făcuse pielea găină pe brațe. De fiecare dată când se ridica un vârtej de cenușă lângă noi, eu tresăream, iar Oncat scuipa de pe umărul lui Harshaw.

Când, în cele din urmă, am ajuns pe culmea dealului, am văzut că valea de la picioarele noastre era și ea împădurită, dar aici copacii aveau crengile pline de frunze violet, șirurile lor acoperind peisajul precum straietele unui Fabrikator. Dar nu de asta am rămas țintuiți locului.

În fața noastră se zărea o stâncă înaltă. Părea să nu fie parte din munți, ci mai degrabă zidul unei fortărețe uriașe. Era o stâncă masivă și întunecată, de culoarea cenușie a fierului, iar partea de sus era aproape plată. La poalele ei erau îngrămădiți câțiva copaci uscați. Era despicață în două de o cascadă vâjâitoare, a cărei apă alimenta un lac atât de limpede, încât i se vedeau stâncile de pe fund. Lacul se întindea pe aproape toată lungimea văii, înconjurat de arbori-soldați înfloriți, apoi părea să dispară sub pământ.

Am coborât pe fundul văii, ocolind și sărind peste bălți și pârliașe, asurziți de vuietul cascadei. Când am ajuns la lac, ne-am oprit să ne umplem ploștile și să ne spălăm pe față.

— Asta e Cera Huo? a întrebat Zoya.

Harshaw a pus pisica pe mal și și-a scufundat capul în apă.

— Asta trebuie să fie, a spus el. Ce facem mai departe?

— Cred că trebuie să urcăm până sus, i-a răspuns Mal.

Tolya s-a uitat la peretele alunecos al stâncii umezite de cascadă.

— Trebuie s-o luăm pe partea cealaltă. N-avem cum să urcăm pe versantul ăsta.

— Mâine-dimineață, a spus Mal. E prea riscant să ne cățărăm noaptea.

Harshaw a înclinat capul într-o parte:

— Cred c-ar fi bine să ne facem tabăra un pic mai departe.

— De ce? a întrebat Zoya. Sunt obosită.

— Lui Oncat nu-i place peisajul.

— În ce mă privește, mâța n-are decât să doarmă pe fundul lacului, a ripostat ea.

Harshaw s-a mulțumit să facă semn spre copacii îngrămădiți la poalele stâncii. Nu erau copaci. Era o grămadă de oase.

— Pe toți sfinții! a spus Zoya, făcând un pas în spate. Sunt de om sau de animal?

Harshaw a făcut semn cu degetul peste umăr:

— Am văzut mai jos câțiva bolovani lângă care ne-am putea adăposti.

— Să mergem acolo, a spus Zoya. *Acum.*

Ne-am îndepărtat în grabă de cascadă, croindu-ne drum printre copacii de pe unul dintre versanții văii.

— Poate e doar cenușă vulcanică, am spus eu cu nădejde în glas, căci imaginația mi-o luase razna și căpătasem dintr-odată convingerea că aveam în păr rămășițele străvechi ale unor oameni arși.

— Se poate, a spus Harshaw. E posibil să fie activitate vulcanică în zonă. Poate de-aia i se și spune Cascada de Foc.

— Nu, a spus Tolya. Uite de ce i se spune așa.

M-am uitat peste umăr la valea ce se întindea la picioarele noastre. În lumina soarelui la asfințit,

cascada căpătase culoarea aurului topit. Probabil era din cauza stropilor fini din jurul ei sau a unghiului în care se reflecta lumina, dar trăiai senzația că apa luase foc. Soarele a coborât și mai mult spre orizont, luminând lacul și bălțile din jur, făcând valea să semene cu un creuzet<sup>{4}</sup>.

— Incredibil, a murmurat Harshaw.

Mal și cu mine am schimbat o privire: Inferniul părea gata să coboare în vale să se scalde în lac.

În schimb, Zoya și-a pus ranița jos și s-a așezat pe ea:

— Păstrați peisajul pentru voi, eu nu vreau decât un pat cald și un pahar cu vin.

Tolya s-a încruntat:

— E un loc sfânt.

— Excelent! i-a răspuns ea posac. Roagă-te să primesc și eu o pereche de șosete uscate.

## Capitolul 14

A doua zi dimineată, în timp ce ceilalți stingeau focul și rodeau biscuiți, mi-am pus paltonul pe mine și am coborât câțiva pași pe versant, să mă uit mai cu atenție la cascadă. Valea era învăluită într-o ceață deasă. De la distanță, oasele îngrămădite la baza cascadei semănau din nou cu niște copaci. Nu se mai vedeau nici stafii, nici foc. Părea un loc liniștit, unde te puteai odihni.

După ce ne-am strâns corturile acoperite cu cenușă, s-a auzit dintr-odată un țipăt ascuțit și pătrunzător, amplificat de liniștea dimineții. Ne-am oprit și am tăcut, așteptând să vedem dacă se va auzi din nou.

— Ar putea fi doar un șoim, a spus Tolya.

Dar Mal nu i-a răspuns, ci și-a aruncat pușca pe umăr și s-a afundat în pădure. A trebuit să fugim ca să putem ține pasul cu el.

Cățărarea pe versantul opus celui pe care se afla cascada ne-a luat mare parte din zi. Era abrupt și accidentat și, cu toate că aveam tălpile bătătorite, iar picioarele mi se obișnuiseră cu drumurile lungi, tot mi se părea foarte obositor. Mă dureau mușchii spatelui din cauza raniței și aveam fruntea îmbrobonată de sudoare, deși aerul era răcoros.

— Când o să punem mâna pe pasărea asta, a zis Zoya cu năduf, o să fac tocană din ea.

Cu toții deveniserăm nerăbdători, dar sentimentul că eram aproape ne făcea să ne îndemnăm unii pe alții să urcăm mai departe. În unele locuri, versantul era aproape vertical și, ca să ne putem cățăra, trebuia să ne agățăm de rădăcini și de arbuști piperniciți sau să ne înfigem degetele în crăpăturile stâncilor. La un moment dat, Tolya a scos niște cuie lungi de fier pe care le-a bătut direct în munte, să le putem folosi ca pe o scară improvizată.

În cele din urmă, după-amiaza târziu, ne-am săltat trupurile peste o muchie crestată și am ajuns pe vârful plat al stâncii – o întindere netedă și alunecoasă de piatră și mușchi, brăzdată de un râu înspumat.

Spre nord, dincolo de cascada abruptă, am văzut drumul pe unde veniserăm: marginea îndepărtată a văii, câmpul care ducea la pădurea de cenușă, pietrele de pe drumul cel vechi și, dincolo de el, norii de furtună trecând pe deasupra colinelor înverzite de la poalele munților. Pentru că, de fapt, încă nu intraserăm în munți: întorcându-ne spre sud, am văzut pentru prima oară Sikurzoi – munți întinși, cu vârfuri acoperite de zăpadă, de unde venea apa care alimenta Cera Huo.

— Munții ăștia par să continue la nesfârșit, a spus Harshaw plictisit.

Ne-am apropiat de latura pe unde se revărsa cascada. Ar fi fost periculos să traversăm râul și nu-mi dădeam seama la ce ne-ar fi folosit. Se vedea foarte bine că nu exista nimic nici pe celălalt mal, care se termina abrupt. Platoul era dezamăgitor de pustiu.

Vântul s-a întetit, fluturându-mi părul și împrăștiindu-mă cu stropi fini. M-am uitat la munții înzăpeziți dinspre sud. Era toamnă și iarna se apropia cu pași repezi. Plecaserăm de mai bine de o săptămână. Dacă cei rămași în Dva Stolba pățiseră ceva?

— Ei bine, a spus Zoya cu furie, unde e?

Mal s-a apropiat de marginea cascadei și s-a uitat în vale.

— Înțelesesem că ești cea mai bună iscoadă din Ravka, a continuat ea. Acuma încotro mergem?

Mal s-a frecat la ceafă cu o mână:

— Coborâm un munte, urcăm altul. Așa se merge prin munți, Zoya.

— Cât timp? a întrebat ea. Nu putem continua la nesfârșit în direcția asta.

— Zoya, a încercat s-o domolească Tolya.

— De unde știm că pasărea asta chiar există?

— Ce te așteptai să găsim? a întrebat Tolya. Un cuib?

— De ce nu? Un cuib, o pană, o grămăjoară de găinaț proaspăt. Ceva. *Orice*.

E drept că doar Zoya protesta, dar simțeam că și ceilalți erau obosiți și dezamăgiți. Tolya ar fi mers până s-ar fi prăbușit. Dar nu eram sigură că Harshaw și Zoya mai puteau continua multă vreme.

— E prea umed ca să ne facem tabăra aici, am spus eu, făcând semn spre pădurea din spatele platoului, alcătuită din copaci liniștitori obișnuiți, cu frunze aurii și ruginii. Mergem încolo până dăm de un loc uscat și aprindem un foc. După cină o să hotărâm ce facem mai departe. Poate a sosit momentul să ne împărțim în două grupuri.

— Nu poți înainta mai departe în Shu Han fără protecție, a protestat Tolya.

Harshaw n-a spus nimic, ci doar și-a frecat nasul de Oncat, fără să se uite în ochii mei.

— Nu trebuie să hotărâm acum. Mergeți să găsiți un loc de tabără.

M-am apropiat cu grijă de Mal, care stătea pe marginea platoului, aproape de cascadă. Înălțimea era amețitoare, așa că m-am uitat în zare. Am mijit ochii și mi s-a părut că disting câmpul pârjolit unde îi alungaserăm pe hoți, dar poate că doar îmi imaginam.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Poate că pasărea de foc nici nu există.

— Nu crezi asta.

— Nu, dar poate că nu ne e scris s-o găsim.



— Nu crezi nici asta, a oftat el. Nu sunt un soldat atât de bun.

M-am crispat:

— N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

— Odată mi-ai pus găinaț de gâscă în pantofi, Alina. M-am enervat, dar a fost o supărare peste care am reușit să trec singur.

Apoi s-a uitat la mine și a spus:

— Știm cu toții ce povară apasă pe umerii tăi. Nu trebuie să o porți singură.

Am clătinat din cap:

— Nu înțelegi. N-ai cum să înțelegi.

— Poate că nu. Dar, cât am fost în armată, am văzut ce se întâmplă dacă ții în tine furia și durerea. În cele din urmă dă pe-afară. Sau te îneci.

Mi-a vorbit despre același lucru și după ce am aterizat în mină, când mi-a spus că ceilalți au nevoie să sufere alături de mine. Și eu simțeam la fel, chiar dacă nu voiam să recunosc. Dar îmi doream să fiu singură. Și da, Mal avea dreptate. Într-adevăr, aveam sentimentul că mă înec, frica mă copleșea ca o mare înghețată.

— Nu-i așa ușor, am spus eu. Nu-s la fel ca ei. Nu semăn cu nimeni.

Am șovăit o clipă, apoi am adăugat:

— În afară de el.

— Nu semeni deloc cu întunecatul.

— Ba da, chiar dacă nu vrei să vezi.

Mal a ridicat o sprânceană:

— Pentru că e puternic, periculos și nemuritor?

A izbucnit într-un râs trist:

— Spune-mi ceva. Ar fi iertat-o vreodată întunecatul pe Genya? Sau pe Tolya și Tamar? Sau pe Zoya? Sau pe mine?

— Pentru el și pentru mine e altfel, am spus eu. Ne e mai greu să avem încredere.

— Să-ți spun un secret, Alina: pentru toată lumea e greu să aibă încredere.

— Tu nu...

— Știu, știu, n-am cum să înțeleg. Dar știu că nu există viață fără durere – oricât de mult sau de puțin ai trăi. Oamenii te dezamăgesc, ești rănit și îi rănești la rândul tău pe cei din jur. Dar ce i-a făcut întunecatul Genyei? Sau Baghrăi? Ce a încercat să-ți facă ție cu colierul ăla? Toate astea sunt semne de slăbiciune. Semnele unui om care se teme.

S-a uitat iarăși în vale:

— S-ar putea să nu înțeleg niciodată ce înseamnă să trăiești cu puterea ta, dar știu că ești mai bună decât el. Și o știu și ei, a adăugat Mal, făcând semn cu capul spre ceilalți, care se duseseră să pregătească tabăra. De aceea suntem aici, luptând alături de tine. De aceea Zoya și Harshaw or să se plângă toată noaptea, dar mâine or să-ți spună că rămân aproape.

— Crezi?

A încuviințat din cap:

— O să mâncăm, o să dormim și o să vedem ce se întâmplă mai departe.

Am oftat:

— O să ne continuăm drumul prin munți...

Mi-a pus o mână pe umăr:

— Mergi mai departe. Iar când o să te împiedici, o să te ridici. Și dacă n-o să poți, o să te sprijinim noi. Lasă-mă să te sprijin.

A coborât mâna.

— Să nu stai prea mult aici, a spus el, apoi s-a întors și a plecat.

*N-am să te mai dezamăgesc.*

În noaptea dinainte să intram pentru prima oară în Falie, Mal îmi promisese că vom supraviețui. O *să ne descurcăm*, îmi spusese el. *Ca de obicei*. În anul care trecuse de atunci, fuseserăm torturați și speriați, fuseserăm puși la pământ, dar ne ridicaserăm din nou de fiecare dată. Probabil că nu aveam să ne mai descurcăm

de-acum înainte, dar, la fel ca atunci, aveam nevoie de această minciună. Ne dădea putere. Ne ajuta să luptăm în continuare. Asta tăcuserăm toată viața.

Soarele tocmai începuse să apună. Am rămas la marginea cascadei, ascultând vuietul apei. Când soarele a coborât sub orizont, cascada a luat foc, iar lacul și bălțile din jurul său au devenit aurii. M-am aplecat peste marginea de piatră și am zărit grămada de oase de la poalele stâncii. Nu știam ce anume vânam, dar cu siguranță era o creatură mare. M-a uitat la ceața care se ridica de la baza cascadei. Se unduia și se răsucea ca și când ar fi fost vie, ca și când...

Dintr-odată am văzut ceva care s-a repezit spre mine. Am căzut pe spate și m-am izbit cu noada de platoul de piatră. Tăcerea a fost spintecată de un țipăt.

Am privit cerul. O uriașă siluetă înaripată plutea deasupra capului meu într-un arc larg.

— Mal! am strigat eu.

Ranița mea era la marginea platoului și în ea aveam un arc și o pușcă. Am dat fuga la el, iar pasărea s-a repezit spre mine.

Era uriașă și albă, la fel ca cerbul și biciul mărilor, iar aripile îi erau tivite cu flăcări aurii. Aerul dislocat de ele m-a împins înapoi. Țipătul ei a răsunat din nou în vale. A deschis ciocul uriaș, care era suficient de mare cât să-mi reteze brațul dintr-o singură mușcătură – poate chiar și capul. Ghearele lungi și ascuțite îi străluceau în soare.

Am ridicat mâinile, s-o atac cu Tăietura, dar m-am dezechilibrat și am căzut, simțind cum mă rostogolesc spre marginea platoului – m-am lovit de stânca umedă întâi cu șoldul, apoi cu capul. *Oh, pe oasele de la baza cascadei!* Deci așa își omora prada.

M-am agățat cu mâinile de piatra alunecoasă,

încercând să mă opresc, dar până la urmă am căzut.

Am scos un țipăt, simțindu-mi brațul aproape smuls din încheietură. Mal reușise să mă înhațe de deasupra cotului. Era întins pe burtă, aplecat peste marginea stâncii, iar pasărea zbura în cercuri deasupra noastră, învăluită în lumina amurgului.

— Te țin bine! mi-a strigat el, dar simțeam că antebrațul meu jilav deja scapă din strânsoarea lui.

Picioarele îmi atârnavă în gol, iar inima îmi bubuia în piept.

— Mal... am spus eu cu disperare.

S-a aplecat și mai mult. Alunecam împreună peste muchia platoului.

— Te țin bine! a repetat el, cu ochi scânteietori.

Degetele lui mi-au ajuns la încheietura mâinii.

Și fiorul ne-a cutremurat trupurile în același timp – fiorul sfârâitor pe care îl simțiserăm în noaptea când ne certaserăm în pădure, lângă *bernya*. Mal s-a încordat. De data asta nu aveam de ales, trebuia să ne ținem strâns. Ochii ni s-au întâlnit și puterea a apărut brusc între noi, strălucitoare și inevitabilă. Aveam impresia că se deschisese o ușă în fața mea și tot ce-mi doream era să pășesc prin ea. Iar această undă părea un fleac de bucurie în comparație cu ce se afla de cealaltă parte a ușii. Am uitat unde mă aflam, am uitat tot în afară de nevoia de a trece acel prag, de a lua puterea în stăpânire.

Dar, odată cu acea poftă, a venit și o înțelegere îngrozitoare. *Nu*, mi-am spus cu disperare în sinea mea. *Nu asta*.

Dar știam că era prea târziu.

Mal a strâns din dinți și am simțit cum i se întetește strânsoarea. Oasele îmi vibrau, frecându-se unele de altele, iar arsura puterii era aproape insuportabilă – un vuiet estompat care îmi răsună

în craniu. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam că ar putea să plesnească. Aveam nevoie să trec prin ușa aceea.

Apoi, în mod miraculos, Mal a reușit să mă tragă spre el, centimetru cu centimetru. Cu cealaltă mână pipăiam peretele de piatră, căutând muchia platoului și, în cele din urmă, m-am agățat de ea. Mal m-a apucat de ambele mâini și, ajutată de el, am reușit să mă cațăr pe platou.

Imediat ce mi-a dat drumul la încheietură, șuvoiul trepidant de putere s-a stins. Ne-am îndepărtat de cascadă, gâfâind și cu mușchii tremurând.

Țipătul a răsunat din nou peste vale și pasărea de foc s-a năpustit spre noi. Ne-am ridicat în genunchi, dar Mal n-a avut timp să-și scoată arcul, așa că s-a aruncat în fața mea, cu brațele desfăcute, în timp ce pasărea țipa și cobora, cu ghearele îndreptate spre el.

Dar impactul n-a mai venit. Pasărea de foc s-a înălțat brusc, ghearele sale trecând la doar câțiva centimetri de pieptul lui Mal. A bătut din aripi o dată, de două ori, împingându-ne în spate. Timpul a părut să încetinească. Ne-am văzut pe Mal și pe mine reflectați în ochii ei mari și aurii. Avea un cioc ascuțit ca briciul, iar penele ei păreau să fie luminate din interior. În ciuda spaimei m-a încercat un sentiment de venerație. Pasărea de foc era Ravka. Deci era firesc să stăm în genunchi în fața ei.

A scos încă un țipăt pătrunzător, apoi s-a răsucit și a dat din aripi, îndepărtându-se în lumina amurgului.

Ne-am prăbușit la pământ, respirând cu greutate.

— De ce s-a oprit? am întrebat eu cu glas răgușit.

Mal a tăcut o vreme, apoi a spus:

— Nu o mai vânam.

Știa. La fel ca mine. *Știa.*

— Trebuie să plecăm de aici, a spus el. S-ar putea totuși să se întoarcă.

Ne-am ridicat în picioare și, ca prin ceață, i-am văzut pe ceilalți alergând spre noi pe platoul alunecos. Probabil îmi auziseră țipetele.

— Era pasărea de foc! a strigat Zoya, făcând semn spre silueta care se pierdea în zare.

A ridicat mâinile și a încercat s-o aducă înapoi cu un curent de aer.

— Zoya, oprește-te, a spus Mal. Las-o să plece.

— De ce? Ce s-a întâmplat? De ce n-ați omorât-o?

— Nu e al treilea amplificator.

— De unde știți?

Nu i-a răspuns niciunul dintre noi.

— Ce se întâmplă? a strigat ea.

— E Mal, am spus eu în cele din urmă.

— Ce e Mal? a întrebat Harshaw.

— Mal e al treilea amplificator.

Am rostit acele vorbe cu voce răgușită, dar fermă, mult mai calmă și mai puternică decât mă așteptam.

— Ce tot spui acolo? a întrebat Zoya, cu pumnii încheștați și cu pete stacojii în obraji.

— Ar trebui să ne adăpostim, a spus Tolya.

Am traversat platoul împleticindu-ne, urmându-i pe ceilalți până pe versantul dealului de lângă stâncă, în tabăra pe care o făcuseră lângă un plop înalt.

Mal a lăsat pușca jos și și-a luat arcul din spate.

— Mă duc să vânez ceva pentru cină, a spus el și a dispărut în pădure, înainte să am timp să protestez.

M-am prăbușit pe pământ. Harshaw a aprins focul, iar eu m-am ghemuit lângă vatră, uitându-mă la flăcări, aproape fără să le simt căldura. Tolya

mi-a întins o ploscă, apoi s-a lăsat pe vine și, după ce am încuviințat, mi-a vârât capătul dislocat al brațului înapoi în încheietura umărului. Durerea n-a fost suficient de puternică încât să oprească imaginile care mi se perindau prin minte sau să mă împiedice să fac legături între lucruri.

O fată pe un câmp, alături de sora ei spintecată, din al cărei trup se înălțau firicelele de întunerice al Tăieturii. Deasupra fetei tăiate în două stătea aplecat tatăl lor.

*Era un mare Vindecător.* Baghra se înșelase. Pentru a-și salva fata cea mică, Morozova avusese nevoie de mai mult decât Mica Știință. Avusese nevoie de *merzost*, de înviere. Și eu mă înșelasem. Sora Baghrăi nu fusese Grisha. Fusese *otkazat'sya*.

— Sigur știai de mai înainte, a spus Zoya, cu o privire acuzatoare, așezându-se de cealaltă parte a focului.

Oare chiar știusese? Îmi închipuisem că fiorul din noaptea când ne certaserăm lângă *banya* era ceva din mine.

Și totuși, privind în urmă, tiparul era evident. Prima oară îmi folosisem puterea când Mal zăcea muribund în brațele mele. Am căutat cerbul timp de câteva săptămâni, dar l-am găsit abia după ce ne-am sărutat întâia oară. Când biciul mărilor ieșise la iveală, stăteam în brațele lui Mal, aproape de el pentru prima oară de când fuseserăm urcați cu forța pe nava întunecatului. Amplificatoarele voiau să fie aduse laolaltă.

Și nu fuseseră viețile noastre legate încă de la început? De război. De abandon. Poate de ceva mai mult. Nu putea fi o simplă întâmplare că ne născuserăm în sate învecinate, că supraviețuiserăm războiului care ne răpise familiile și că ajunseserăm amândoi la Keramzin.

Acesta să fi fost adevărul care explica talentul de iscoadă al lui Mal – că era cumva legat de tot,

inclusiv de plăsmuirea în inima lumii? Oare Mal nu era nici Grisha, niciun amplificator obișnuit, ci ceva cu totul deosebit?

*Am devenit o sabie.* O armă pe care o puteam folosi. Câtă dreptate avusese.

Mi-am acoperit fața cu palmele. Aș fi vrut să alung această cunoaștere, să mi-o smulg din creier. Pentru că tânjeam după puterea care se afla dincolo de ușa aurită, mi-o doream cu un fel de febră dureroasă care mă făcea să vreau să-mi jupoi pielea de pe mine. Prețul pentru acea putere avea să fie viața lui Mal.

Ce spusese Baghra? *Nu știi dacă ai să poți supraviețui sacrificiului pe care îl presupune merzost.*

Mal s-a întors un pic mai târziu, cu doi iepuri grași. I-am auzit pe el și pe Tolya jupuindu-i și scoțându-le mațele, apoi am simțit miros de carne friptă. Nu aveam niciun pic de poftă de mâncare.

Am rămas în tăcere o vreme, ascultând crengile care șuierau și pocneau în foc, iar în cele din urmă Harshaw a spus:

— Dacă mai stăm mult fără să vorbim, dau foc pădurii.

Așa că am luat o gură din plosca Zoyei și am vorbit.

Cuvintele îmi veneau mai ușor decât mă așteptasem. Le-am spus povestea Baghrăi, cu tatăl obsedat de cunoaștere, cu fiica neglijată și cu mezina care era cât pe ce se moară din pricina acestei neglijențe.

— Ba nu, m-am corectat eu. Chiar a murit în ziua aceea. A omorât-o Baghra. Iar Morozova a readus-o la viață.

— Nimeni nu poate...

— El a putut. N-a fost vindecare. A fost înviere, același procedeu pe care l-a folosit ca să creeze celelalte amplificatoare. Totul e consemnat în



jurnale.

Găseai în ele mijloace prin care putea fi păstrat oxigenul în sânge, precum și metode de evitare a descompunerii. Puterea Vindecătorului și cea a Fabrikatorului împinse până la limite și mult dincolo de ele, duse acolo unde n-ar fi trebuit să ajungă niciodată.

— *Merzost*, a șoptit Tolya. Puterea asupra vieții și morții.

Am încuviințat din cap. Magie. Monstruozitate. Puterea de a crea. De aceea jurnalele erau incomplete. Până la urmă, Morozova nu mai avusese niciun motiv să vâneze o vietate pe care s-o transforme în al treilea amplificator. Ciclul deja se încheiase. Așa că își înzestrase fata cu puterea pe care voia s-o dea păsării de foc. Cercul se închisese.

Morozova își dusesese planul la bun sfârșit, dar nu așa cum se așteptase. *Când te joci cu merzost, ei bine, rezultatele nu-s niciodată cele pe care le aștepți.* Când întunecatul se jucase cu zămislirea în inima lumii, pedeapsa pentru aroganța lui fusese Falia, un loc în care puterea lui era inutilă. Morozova crease trei amplificatoare, care nu puteau fi aduse laolaltă fără ca fiica lui să-și piardă viața, fără ca descendenții ei să poată plăti cu sânge.

— Dar cerbul și biciul mărilor erau... creaturi străvechi, a spus Zoya.

— Tocmai de aceea le-a și ales Morozova. Erau creaturi sfinte – rare și feroce. În schimb, fiica lui era o simplă fată *otkazat'sya*.

Oare de aceea întunecatul și Baghra o desconsideraseră cu atâta ușurință? Presupuseseră că murise în ziua aceea, dar învierea o făcuse probabil mai puternică – viața ei fragilă și pieritoare, o viață supusă legilor acestei lumi, fusese înlocuită de altceva. Dar în clipa când

Morozova i-a oferit fiicei sale o a doua viață, o viață care nu-i aparținea de drept, oare îi păsase că totul fusese posibil mulțumită unei monstruozități?

— Fata a scăpat cu viață din râu, am spus eu. Iar Morozova a plecat cu ea în așezările din sud.

Să trăiască și să moară în umbra arcului de piatră care într-o bună zi avea să dea văii numele de Dva Stolba.

M-am uitat la Mal:

— Probabil că fata și-a transmis puterea urmașilor ei, care au păstrat-o impregnată în oase de-a lungul timpului.

Mi-a scăpat un hohot de râs amar:

— Am crezut că eram eu. Eram atât de dornică să cred că toate astea aveau un țel măreț, că nu am apărut pe lume... din întâmplare. Am crezut că eram cealaltă ramură a descendenței lui Morozova. Dar erai tu, Mal. Întotdeauna ai fost tu.

Mal se uita la mine printre flăcări. Nu scosese o vorbă de-a lungul discuției și nici în timpul cinei, când numai Tolya și Oncat fuseseră în stare să mănânce.

N-a spus nimic nici acum, ci s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de mine. Mi-a întins mâna. Am șovăit o clipă – aproape că-mi era teamă să-l ating –, dar până la urmă mi-am așezat palma într-a lui și m-am ridicat în picioare, apoi m-a condus în liniște la unul dintre corturi.

În spatele meu am auzit-o pe Zoya bombănind:

— Pe toți sfinții, acum trebuie să-l ascult pe Tolya sforăind toată noaptea?

— Și tu sforăi, a spus Harshaw. Și n-ai un sforăit tocmai feminin.

— Ba nu...

Dar vocile li s-au estompat când ne-am aplecat să intrăm în cortul întunecat. Lumina flăcărilor străbătea pânza, desenând umbre unduitoare pe

pereți. Ne-am întins pe blănuri fără să scoatem o vorbă. Mal s-a ghemuit lângă mine, cu pieptul lipit de spatele meu, și m-a strâns cu putere în brațe, respirația lui mângâindu-mi ușor gâtul. Așa dormiserăm și pe malul iazului Trivka, învăluiți în bâzâitul insectelor, sau în pânțele navei care ne purtase spre Novyi Zem, sau pe pat îngust de lemn în pensiunea dărapănată din Cofton.

Mi-a mângâiat brațul și și-a apropiat cu grijă palma de încheietura mea, pipăind-o cu vârfurile degetelor. Când a cuprins-o, forța aceea vibrantă ne-a fulgerat iarăși trupurile, iar atracția intensă a puterii pe care am simțit-o preț de o clipă mi s-a părut aproape insuportabilă.

Mi s-a pus un nod în gât – simțeam un amestec de durere, confuzie și o poftă rușinoasă, dar irezistibilă. Să vreau asta de la el era prea mult, prea crud. *Nu e drept.* Vorbe caraghioase, copilărești. Nechibzuite.

— O să găsim o altă cale, am șoptit eu.

Degetele lui Mal s-au depărtat, dar a continuat să-mi strângă ușor încheietura, trăgându-mă mai aproape de el. În brațele lui mă simțeam la fel ca întotdeauna – întregită, acasă. Dar acum trebuia să pun la îndoială până și asta. Oare ce simțeam era real sau doar efectul unui destin pe care Morozova îl trasase cu sute de ani în urmă?

Mal mi-a dat la o parte părul și m-a sărutat ușor pe ceafă.

— Nu, Alina, a spus el în șoaptă. N-o să găsim.

Drumul de întoarcere până la Dva Stolba a părut mai scurt. Mergeam numai pe versanți și pe spinările înguste ale dealurilor, zilele și kilometrii trecând pe nesimțite. Înaintam mai repede, pentru că terenul ne era familiar, iar Mal nu mai căuta semne al pășării de foc, dar simțeam și că timpul devenea tot mai scurt. Mă înfiora ce ne

aștepta în vale, deciziile pe care Mal urma să le ia, explicațiile pe care trebuia să le dau.

Mergeam fără să vorbim, tăcerea fiind întreruptă doar de Harshaw, care fredona câte o melodie sau îi șoptea câte ceva lui Oncat. Noi, ceilalți, eram adânciți în gânduri. După noaptea petrecută în cort, Mal se ținuse departe de mine și nici eu nu încercasem să-l abordez. Nici măcar nu știam ce-aș fi putut să-i spun. Nu mai avea aceeași stare ca la venire – era în continuare calm, dar acum îmi lăsa impresia ciudată că sorbea din priviri tot ce vedea în jur, ca și când ar fi încercat să memoreze lumea. Ridica fața spre cer și închidea ochii sau rupea câte o gălbenea și o ducea la nas. Mergea să vâneze în fiecare seară când opream într-un loc suficient de ferit cât să putem aprinde focul. Ne arăta cuiburi de ciocârlii și mușcate sălbătice, iar într-o zi a prins un șoarece de câmp pentru Oncat, care era prea alintată ca să vâneze singură.

— Ești surprinzător de binedispus pentru un om blestemat, i-a spus Zoya.

— Nu e blestemat, am ripostat eu.

Mal a luat o săgeată, a întins coarda arcului și a tras. Săgeata a țâșnit zbârnâind spre cerul senin și gol, iar o clipă mai târziu am auzit un croncănit îndepărtat și am văzut ceva căzând la vreun kilometru și jumătate în față.

— Cu toții murim, a zis el, punându-și arcul pe umăr. Dar nu toată lumea moare pentru un țel.

Apoi a pornit cu pas întins să-și caute prada.

— Filosofoază? a întrebat Harshaw. Sau sunt versurile unui cântec?

Inferniul a început să fredoneze o melodie, iar eu am luat-o la fugă în urma lui Mal.

— Nu mai spune asta, l-am muștrat eu când am ajuns în dreptul lui. Nu mai vorbi așa.

— Bine.

— Și nici nu mai gândi așa.

Mi-a zâmbit.

— Mal, te rog, am zis eu cu disperare, deși nici măcar nu-mi dădeam seama ce-i ceream.

L-am luat de mână. S-a întors spre mine și n-am stat nicio clipă pe gânduri. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat. A fost surprins o clipă, apoi și-a aruncat arcul și m-a sărutat și el, strângându-mă în brațe și lipindu-și mușchii tari de mine.

— Alina... a dat el să spună.

Dar l-am apucat de reverele paltonului, cu lacrimi în ochi.

— Nu-mi spune că toate astea reprezintă un țel, i-am cerut eu pe un ton apăsător. Și că o să fie bine. Nu-mi spune că ești pregătit să mori.

Am rămas în iarba înaltă, ascultând șuierul vântului printre trestii. S-a uitat la mine și în ochii lui se citea o expresie fermă:

— N-o să fie bine.

Mi-a dat la o parte părul de pe obraji și mi-a cuprins fața cu palmele lui aspre:

— Nimic din toate astea nu se întâmplă cu un țel.

M-a sărutat ușor pe buze:

— Sfinții mi-s martori, Alina, vreau să trăiesc pentru totdeauna.

M-a sărutat încă o dată, însă de data asta a continuat până mi s-au făcut obraji stacojii și a început să-mi bubuie inima în piept, până am uitat cum mă cheamă și cine sunt cei din jurul nostru, până i-am auzit pe Harshaw cântând, pe Tolya bombănind și pe Zoya promițând pe un ton vesel că ne va omorî pe toți.

În noaptea aceea am dormit sub stele în brațele lui Mal, înfășurați în blănuri. Șopteam în întuneric și ne sărutam pe furiș, știind că ceilalți erau la doar câțiva metri de noi. O parte din mine își dorea ca o

bandă de tâlhari shuhani să vină și să ne tragă câte un glonț în inimă, să rămânem acolo pentru totdeauna, două trupuri care să se transforme în țărână și să fie uitate de toată lumea. M-am gândit să plecăm, să-i părăsim pe ceilalți, să abandonăm Ravka, așa cum voiam cândva, să traversăm munții și să pornim spre coastă.

Mi-au trecut toate astea prin minte, dar a doua zi dimineață ne-am trezit și ne-am continuat drumul, la fel și în dimineața următoare. Mâneam biscuiți uscați și beam ceai amar. Munții au dispărut prea curând și am început coborâșul final în Dva Stolba. Ne întorceam mai devreme decât ne așteptam, la timp pentru a porni cu *Bâtlanul* în întâmpinarea trupelor pe care ni le-ar fi trimis Aparatul la Caryeva. Când am văzut cele două ruine de piatră, mi-a venit să le dărâm, să las Tăietura să facă ce nu reușiseră timpul și intemperiiile, să le transform într-o grămadă de pietriș.

Ne-a luat ceva timp să găsim hanul unde trăseseră Tamar și ceilalți. Era o clădire cu etaj, vopsită într-un albastru luminos, cu clopoței de rugăciune atârnați la intrare și cu un acoperiș ascuțit, acoperit cu inscripții în shu, pictate cu vopsea aurie.

Le-am găsit pe Tamar și Nadia așezate la o masă joasă într-una dintre sălile de mese. Adrik stătea lângă ele, cu mână goală prinsă cu ace de siguranță, ținând cu stângăcie o carte pe genunchi. Când ne-au văzut, au sărit cu toții în picioare.

Tolya și-a cuprins sora cu mâinile lui uriașe, iar Zoya i-a strâns în brațe fără tragere de inimă pe Nadia și Adrik. Tamar m-a îmbrățișat cu putere, iar Oncat a coborât de pe umerii lui Harshaw și a început să înfulece resturile de mâncare de pe masă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, văzându-mi

tristețea de pe chip.

— Vorbim mai târziu.

Misha a coborât treptele în fugă și s-a repezit spre Mal.

— V-ați întors! a strigat el.

— Bineînțeles că ne-am întors, i-a răspuns Mal, strângându-l în brațe. Ți-ai îndeplinit sarcinile?

Misha a încuviințat solemn din cap.

— Bine. Să-mi dai raportul mai încolo.

— Hai, spuneți, ne-a cerut Adrik nerăbdător. Ați găsit-o? David e sus cu Genya. Să mă duc să-l chem?

— Adrik, l-a muștrănat Nadia, sunt frânți de oboseală și probabil lihniți de foame.

— Au ceai aici? a întrebat Tolya.

Adrik a încuviințat din cap și s-a dus să comande.

— Avem vești, a spus Tamar, dar nu-s bune.

Nu aveau cum să fie mai proaste ca ale noastre, așa că am îndemnat-o cu un semn al mâinii:

— Spune-mi.

— Întunecatul a atacat Ravka de Vest.

M-am trântit pe un scaun:

— Când?

— Aproape imediat după ce ați plecat.

Am dat din cap. Mă consolam cu gândul că n-aș fi putut face nimic.

— Cât de grav e? am întrebat eu.

— A extins Falia și a înghițit o bucată mare din sud, dar, din câte se spune, cei mai mulți oameni deja fuseseră evacuați.

— Ați auzit ceva despre forțele lui Nikolai?

— Se zvonește că s-ar fi format deja mai multe grupuri de soldați care luptă sub stindardul Lantsov, dar, fără conducerea lui Nikolai, nu-mi dau seama cât vor putea rezista.

— Am înțeles.

Măcar acum știam cu ce ne confruntăm.

— Și încă ceva.

M-am uitat la Tamar întrebătoare și expresia de pe chipul ei mi-a dat fiori.

— Întunecatul a invadat și Keramzinul.



## Capitolul 15

Mi s-a pus un nod în stomac:

— Ce?

— Circulă zvonuri cum că... i-ar fi dat foc.

— Alina... a spus Mal.

— Și elevii? am întrebat eu, cuprinsă de panică.

Ce s-a întâmplat cu elevii?

— Nu știm, a spus Tamar.

Mi-am acoperit ochii cu palmele, încercând să gândesc.

— Cheia de la camera ta, am spus eu cu respirația întretăiată.

— N-avem motive să credem...

— *Cheia!* am repetat eu cu glas tremurător.

Tamar mi-a întins-o și a spus cu glas scăzut:

— A treia pe dreapta.

Am urcat treptele câte două odată. Aproape de capătul lor, am alunecat și m-am lovit cu genunchiul de muchia unei trepte. Abia dacă am simțit durerea. Am pornit șchiopătând pe hol, numărând ușile. Măinile îmi tremurau atât de tare, încât mi-a fost greu să vâr cheia în broască și să descui.

Camera era vopsită în nuanțe de roșu și albastru la fel de vesele ca restul hanului. Am văzut haina lui Tamar aruncată pe un scaun de lângă lavoar, cele două paturi înguste lipite unul de altul, păturile de lână mototolite. Lumina soarelui de toamnă se revărsa prin fereastra deschisă și o briză răcoroasă legăna perdelele.

Am trântit ușa în urma mea și m-am apropiat de fereastră. M-am apucat de pervaz, plimbându-mi absent privirea peste casele șubrede de la marginea așezării, peste pădurea de dincolo de ea și peste munții din zare. Am simțit cum îmi zvâcnește rana de pe umăr, cum se strecoară înținericul înlăuntrul meu. Am pornit de-a lungul

legăturii, căutându-l cu disperare, iar în minte îmi răsuna o singură întrebare: *Ce-ai făcut?*

După următoarea respirație, m-am trezit în fața lui, într-o cameră încețoșată.

— În sfârșit, a spus întunecatul.

S-a întors spre mine, iar chipul lui frumos a devenit limpede. Stătea sprijinit de un șemineu carbonizat, a cărui formă îmi era înfricoșător de familiară.

Ochii lui cenușii erau goi și chinuiți. Oare erau așa de la moartea Baghrăi sau din pricina vreunei crime îngrozitoare pe care o comisese acolo?

— Vino, a spus întunecatul cu glas scăzut. Vreau să te văd.

Tremuram, dar l-am lăsat să-mi ia mâna și să mi-o așeze în curbura brațului său. În clipa următoare, privirea mi s-a limpezit și am reușit să văd încăperea.

Ne aflam în ceea ce fusese camera de zi de la Keramzin. Sofalele ponosite erau transformate în mormane de cenușă, iar prețiosul samovar al Anei Kuya era răsturnat pe-o parte – o relicvă afumată. Din pereți nu mai rămăseseră decât un schelet carbonizat, plin de crăpături, și stafiile ușilor. Scara spiralată de metal care ducea la salonul de muzică se îndoise de la căldură, iar treptele i se topiseră, unindu-se între ele. Tavanul dispăruse complet și am putut vedea dezastrul de la etaj: acolo unde înainte era podul nu se mai zărea decât cerul cenușiu.

*Ciudat, mi-am spus prosteste în sinea mea. În Dva Stolba e soare.*

— Sunt aici de câteva zile, a spus el, conducându-mă prin conacul distrus, peste mormanele de dărâmături, prin ceea ce cândva fusese holul de primire. Te-am așteptat.

Treptele de piatră de la intrarea în conac erau murdare de funingine, dar intacte. Am privit alea

lungă și dreaptă, stâlpii albi ai porților, drumul care ducea în oraș. Trecuseră aproape doi ani de când nu mai văzusem această priveliște, însă rămăsese neschimbată.

Întunecatul și-a așezat mâinile pe umerii mei și m-a întors ușor.

Mi s-au înmuiat picioarele. Am căzut în genunchi, acoperindu-mi gura cu palmele. Din piept mi-a țâșnit un sunet, prea slab ca să fie numit țipăt.

Stejarul în care mă cățăram cândva, provocată de Mal, nu fusese atins de flăcările care nimiciseră conacul. Dar crengile sale erau pline de cadavre. Cei trei instructori Grisha atârnavă de aceeași creangă groasă, cu *keftelele* fluturând ușor în vânt – roșu, albastru, violet. Alături de ei, fața lui Botkin se făcuse aproape neagră deasupra funiei care i se adâncise în carnea gâtului. Era plin de răni. Murise luptând și abia apoi îl spânzuraseră. Lângă el, Ana Kuya se legăna în rochia ei neagră, cu inelul greu de chei la brâu, iar vârfurile ghetelor sale cu nasturi aproape că atingeau pământul.

— Cred că a fost persoana care, pentru tine, s-a apropiat cel mai mult de o mamă, a zis Întunecatul cu glas scăzut.

Hohotele de plâns care mă scuturau semănau cu loviturile unui bici. Mă crispam cu fiecare dintre ele, mă aplecam tot mai mult, prăbușindu-mă în mine însămi. Întunecatul a îngenuncheat lângă mine, depărtându-mi mâinile de pe față, de parcă ar fi vrut să mă vadă plângând.

— Alina, a spus el.

Dar am rămas cu privirea ațintită asupra treptelor de piatră, cu privirea încetoșată de lacrimi. Nu voiam să mă uit la el.

— Alina, a repetat el.

— De ce? l-am întrebat, și vorbele au sunat ca un vaiet, ca plânsetul unui copil. De ce-ai făcut

asta? *Cum* ai putut face așa ceva? Nu te doare sufletul?

— Am trăit o viață lungă, plină de suferință. Lacrimile mi-au secat de mult. Dacă aș fi avut și acum un suflet sensibil, dacă aș suferit și acum la fel ca tine, n-aș fi putut îndura eternitatea.

— Sper că Botkin ți-a omorât douăzeci de Grisha, am zis eu printre dinți. O sută.

— A fost un om extraordinar.

— Unde sunt elevii? m-am străduit eu să întreb, deși nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul. Ce le-ai făcut?

— Dar tu *unde* ești, Alina? Când am atacat Ravka de Vest, eram sigur că ai să vii la mine. Credeam că ți-o va cere conștiința. Am sperat că ce-am făcut aici te va constrânge să-ți faci apariția.

— *Unde sunt elevii?* am tipat eu.

— Sunt în siguranță. Deocamdată. Or să fie pe nava mea când o să intru din nou în Falie.

— Ca ostatici, am spus eu cu glas scăzut.

A schițat un gest aprobator:

— În caz că-ți trece prin cap să mă ataci în loc să te predai. În cinci zile, am să intru în Nemare, iar tu și iscoada o să veniți la mine, altminteri o să întind Falia până la coasta Mării Adevărate și o să-i arunc pe copii în ghearele volerelor, unul câte unul.

— Locul ăsta... oamenii ăia... erau nevinovați.

— Am așteptat sute de ani acest moment – puterea ta, șansa asta. Am dobândit-o cu luptă și cu pierderi. Am să profit de ea, Alina. Oricare ar fi prețul.

Aș fi vrut să mă năpustesc asupra lui, să-i spun că îl voi vedea sfâșiat de propriii lui monștri. Aș fi vrut să-i spun că voi abate asupra lui puterea celor trei amplificatoare ale lui Morozova, o întreagă armată de lumină, născută din *merzost* – răzbunarea perfectă. Și poate chiar aș fi fost

capabilă s-o fac. Dacă Mal și-ar fi sacrificat viața.

— N-o să mai rămână nimic, am șoptit eu.

— Nu, a spus el blând, strângându-mă în brațe, apoi m-a sărutat pe creștet: Am să nimicesc tot ce cunoști, tot ce iubești, până n-o să-ți mai rămână alt adăpost în afară de mine.

Copleșită de durere și groază, m-am descompus și am plecat de lângă el.

Încă eram în genunchi, cu mâinile agățate de pervaz și cu fruntea lipită de peretele de lemn al hanului. De afară se auzeau clinchetele slabe ale clopoțelilor de rugăciune. Înăuntru nu se auzeau decât respirația mea întretăiată și hohotele de plâns care continuau să mă scuture ca niște lovături de bici, încovoindu-mă și mai mult.

Și așa m-au găsit. N-am auzit ușa deschizându-se și nu le-am auzit nici pașii. Doar am simțit niște mâini care m-au apucat cu grijă. Zoya m-a așezat pe marginea patului, iar Tamar s-a pus lângă mine. Nadia a început să mă pieptene, descâlcindu-mi părul cu răbdare. Genya mai întâi mi-a spălat fața, apoi mâinile cu o pânză pe care o umezise în lavoar. Mirosea vag a mentă.

Am rămas așa o vreme, cu ele strânse în jurul meu, fără să ne spunem nimic.

— A pus mâna pe elevi, am zis eu calm.

Douăzeci și trei de copii. I-a omorât pe profesori. Și pe Botkin.

Și pe Ana Kuya, o femeie pe care n-o cunoscuseră. Femeia care mă crescuse.

— Mal...

— Ne-a povestit, a zis Nadia cu glas blând.

Cred că o parte din mine se aștepta să fie învinovățită, să i se facă reproșuri. În schimb, Genya și-a sprijinit capul pe umărul meu, iar Tamar m-a luat de mână.

Mi-am dat seama că nu făceau asta doar ca să-

mi ofere mângâiere. Se sprijineau pe mine – la fel cum mă sprijineam și eu pe ele – pentru că aveau nevoie să le dau putere.

*Am trăit o viață lungă, plină de suferință.*

Oare avusese și întunecatul astfel de prieteni? Oameni pe care îi iubise, care luptaseră pentru el, care ținuseră la el și îl făcuseră să râdă? Oameni care deveniseră mai mult decât simple sacrificii pe altarul unui vis care avea să continue și după moartea lor?

— Cât timp avem la dispoziție? a întrebat Tamar.

— Cinci zile.

S-au auzit ciocănituri în ușă. Era Mal. Tamar i-a făcut loc lângă mine.

— E grav? a întrebat el.

Am încuviințat din cap. Dar încă nu-i puteam spune ce văzusem.

— Am cinci zile să mă predau, altminteri o să folosească iarăși puterea Faliei.

— O s-o folosească oricum, a spus Mal. Știi bine. O să găsească un motiv.

— Aș putea să mai fac rost de niște timp...

— Cu ce preț? Erai gata să-ți dai viața, a spus el cu glas scăzut. De ce nu mă lași să fac și eu același lucru?

— Pentru că n-aș putea suporta.

Chipul i s-a înăsprit. M-a strâns de încheietura goală și iarăși am simțit acel fior. Lumina mi s-a revărsat prin ochi, umplându-mi trupul, și am simțit că mă va despica în două. O putere de nedescris se afla în spatele acelei uși, pe care moartea lui Mal ar fi deschis-o.

— Ba ai să *suporti*, a spus el. Altminteri toți acești morți, toate sacrificiile pe care le-am făcut vor fi fost în zadar.

Genya și-a dres glasul:

— Păi, s-ar putea nici să nu fie nevoie. David are

o idee.

— De fapt, a fost ideea Genyei, ne-a explicat David.

Eram strânși în jurul unei mese sub un umbrar, nu departe de hanul unde ne cazaserăm. În această parte a așezării nu existau cârciumi adevărate, dar cineva improvisase o tavernă în locul unei case care arsesese din temelii. Pe mesele șubrede ardeau felinare, iar la mică distanță de noi erau așezate un ciubăr cu lapte acru și două butoaie de tablă, precum cele văzute în prima zi în piață, unde fusese pusă la fript niște carne. Aerul duhnea a miros de ienupăr.

Doi bărbați jucau zaruri la o masă de lângă ciubăr, iar un altul zdrăngănea o piesă incoerentă la o chitară ponosită – nu se putea distinge nicio melodie, dar Misha părea încântat. Învățase un dans sofisticat, care presupunea bătutul din palme și multă concentrare.

— Atunci o să-i dăm Genyei un premiu, a spus Zoya. Spune despre ce-i vorba.

— Îți amintești cum ai camuflat? a întrebat David. Ai curbat lumina în jurul navei, împiedicând-o să se reflecte.

— Așa că m-am gândit: ce-ar fi dacă ai face același lucru și cu noi? a continuat Zoya.

M-am încruntat:

— Adică...

— Este exact același lucru, a spus David. E mai dificil, pentru că sunt mai multe variabile, nu doar cerul albastru. Dar a curbat lumina în jurul unui soldat e la fel ca a curba lumina în jurul unui obiect.

— Stai un pic, a spus Harshaw. Adică am deveni invizibili?

— Exact, a spus Genya.

Adrik s-a aplecat în față:

— Întunecatul o să plece din docurile uscate de

la Kribirsk. Am putea să ne strecurăm în tabăra lui și să-i eliberăm pe elevi.

Avea pumnul încleștat și ochi scăpărători. Îi cunoștea pe acei copii mai bine decât oricare dintre noi. Unii erau probabil prietenii lui.

Tolya s-a încruntat:

— N-avem cum să intrăm în tabără și să-i eliberăm fără să fim observați. Unii dintre copii sunt mai mici decât Misha.

— Kribirsk e un loc prea dificil, a spus David. E multă lume și oamenii ar observa distorsiunile pricinuite de curbarea luminii. Dacă Alina ar avea mai mult timp să se antreneze...

— Avem cinci zile, am intervenit eu.

— Cel mai bine atacăm în Falie, a spus Genya. Lumina Alinei va ține volerele la distanță...

Am clătinat din cap:

— Tot ar trebui să luptăm cu întunecatul și *nichevo'ya*.

— Nu și dacă nu ne văd, a spus Genya.

Nadia a zâmbit:

— O să ne ascundem la vedere.

— O să fie însoțit de *oprichniki* și Grisha, a spus Tamar. Și n-or să aibă muniție limitată, ca noi. Chiar dacă nu ne văd, ar putea trage la întâmplare, în speranța c-or să ne nimerească.

— Atunci o să avem grijă să nu intrăm în raza armelor lor, a spus Tamar, împingând farfuria la mijlocul mesei. Să presupunem că asta e nava de sticlă. Luăm cu noi câțiva trăgători de la mare distanță, care să-i împuțineze pe soldații întunecatului, și abia *apoi* ne apropiem și ne strecurăm pe navă. Iar după ce salvăm copiii...

— Aruncăm nava în aer, a spus Harshaw, deja salivând la gândul exploziei.

— Și pe întunecatul odată cu ea, a terminat Genya.

Am răsucit farfuria lui Tamar, gândindu-mă la



propunerile pe care mi le făcuseră. Fără al treilea amplificator, puterea mea nu i-ar fi putut ține piept întunecatului într-o confruntare directă. Îmi dovedise asta în mod cât se poate de evident. Dar dacă mă apropiam de el pe nevăzute, folosind lumina drept camuflaj, la fel cum alții foloseau întunericul? Era un plan viclean, ba chiar laș, dar întunecatul și cu mine lăsaserăm onoarea la o parte cu mult timp în urmă. Întunecatul mi se strecurase în minte și declarase război inimii mele. Nu mă interesa o luptă cinstită, nu dacă puteam să cruț viața lui Mal.

Ca și când mi-ar fi putut citi gândurile, Mal a spus:

— Nu-mi place. Sunt prea multe lucruri care pot merge prost.

— Nu e doar alegerea ta, a spus Nadia. În ultimele luni ai luptat și ai sângerat alături de noi. Merită șansa de-a încerca să-ti salvăm viața.;

— Chiar dacă ești un *otkazat'sya* fără nicio valoare, a adăugat Zoya.

— Ai grijă, a spus Harshaw. Stai de vorbă cu o rudă a întunecatului... Chiar, ce ești, vărul sau nepotul lui?

Pe Mal l-au trecut fiori:

— Habar n-am.

— De acum a o să porți negru?

— *Nu*, a răspuns Mal ferm.

— Că-ți place sau nu, ești unul dintre noi, a spus Genya. În plus, dacă Alina va trebui să te omoare ca să pună mâna pe al treilea amplificator, s-ar putea să-și piardă mințile și numai Misha va mai putea-o opri cu puterea dansului său ridicol.

— Alina are toane, a spus Harshaw, lovindu-și tâmpla cu degetul. Nu-i în toate mințile, dacă mă-nțelegeți.

Glumeau pe seama mea, dar poate că aveau dreptate. *Ai fost merită să-mi oferi echilibru*, îmi

spusese întunecatul. Poate că sentimentele mele pentru Mal erau încâlcite și îndărătnice și poate că aveau să-mi frângă inima, dar îmi dovedeau că încă eram om.

Nadia i-a dat un ghiont lui Mal:

— Mai gândește-te la planul ăsta. Iar dacă n-o să reușim...

— Alina capătă o brățară nouă, a terminat Zoya.

M-am încruntat:

— Ce-ai zice dacă te-aș despica pe *tine* să văd cum ți se potrivesc oasele la mâna mea?

Zoya și-a trecut o mână prin păr:

— Sunt sigură că-s superbe, la fel ca mine.

Am răsucit încă o dată farfuria lui Tamar, încercând să-mi imaginez de ce am fi avut nevoie pentru a pune în aplicare un asemenea plan. Mi-aș fi dorit să am talentul strategic al lui Nikolai. Dar de un lucru eram sigură:

— Va fi nevoie de mai mult de o explozie ca să-l omoram pe întunecatul. A supraviețuit Faliei și prăbușirii capelei.

— Si-atunci ce-i de făcut? a întrebat Harshaw.;

— Trebuie să-l răpun eu. Dacă l-am putea separa de soldații de umbră, aș putea folosi Tăietura.

Întunecatul era puternic, dar mă îndoiam că ar fi putut supraviețui dacă l-aș fi despicat în două. Și cu toate că nu eram o urmașă a lui Morozova, eram totuși Invocatoarea Soarelui. Sperasem să am un destin măreț, dar m-aș fi mulțumit și cu uciderea întunecatului.

Zoya a râs scurt, cu entuziasm:

— S-ar putea să meargă!

— Merită să te mai gândești, i-am spus eu lui Mal. Întunecatul se așteaptă la un atac, dar nu se așteaptă la așa ceva.

Mal a tăcut preț de câteva clipe.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Dar, dacă

dăm greș... știm ce avem de făcut.

S-a uitat în jurul mesei și, unul câte unul au fost de acord. Tolya avea o figură hotărâtă, iar Genya a plecat fruntea. În cele din urmă, privirea lui Mal a ajuns la mine:

— Vreau să-mi dai cuvântul, Alina.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât:

— Am s-o fac.

Vorbele mi-au lăsat un gust amar în gură.

— Bine, a spus el, luându-mă de mână: Acuma hai să-i arătăm lui Misha cum se dansează groaznic.

— Vrei să te omor, să dansez cu tine... Mai ai și alte doleanțe?

— Deocamdată nu, a răspuns el, luându-mă în brațe. Dar sunt sigur c-o să-mi vină și alte idei.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui Mal, inspirându-i parfumul. Știam că nu era bine să cred în această posibilitate. Nu aveam o armată. Nu aveam resursele unui rege. Nu aveam decât echipa noastră ponosită. *Am să nimicesc tot ce cunoști, tot ce iubești.* Știam că, dacă ar fi putut, întunecatul i-ar fi folosit pe acești oameni împotriva mea, însă nu-i trecuse niciodată prin minte că erau și altceva decât simple instrumente. Poate că îi subestimase. Și poate că mă subestimase și pe mine.

Era un plan nebunesc. Și periculos. Dar Ana Kuya îmi spunea că speranța era ca apa. Întotdeauna găsea un locșor prin care să se strecoare.

Am stat până târziu în noaptea aceea, punând la cale detaliile planului. Realitățile din Falie complicau mult lucrurile: pe unde și cum aveam să intrăm, dacă era sau nu posibil să mă camuflez pe mine însămi, nemaivorbind despre ceilalți, cum să-l izolăm pe întunecatul și cum să-i scoatem pe

elevi din Falie în siguranță. Nu aveam material explozibil, deci trebuia să-l fabricăm. Voiam și să mă asigur că ceilalți puteau găsi o cale de ieșire din Falie, în caz că eu aș fi pățit ceva.

A doua zi am luat-o din loc dis-de-dimineată și am traversat Dva Stolba, întorcându-ne în mină. Mi s-a părut ciudat să întâlnim *Bâtlanul* unde îl lăsaserăm, ascuns sub arcada de piatră ca un porumbel sub streșină.

— Pe toți sfinții! a spus Adrik când am urcat pe navă. Țsta e sângele meu?

Pe punte se vedea o pată uriașă. Cu toții fuseserăm atât de obosiți și abătuți după evadarea din Vârtelniță, încât nu-i trecuse nimănui prin minte s-o șteargă.

— Tu ai făcut murdar, tu cureți, a spus Zoya.

— Aș avea nevoie de două mâini ca să frec podelele, a răspuns Adrik, ducându-se în fața pânzelor.

Lui Adrik păreau să-i placă mai mult tachinările Zoyei decât îngrijirile neîncetate ale Nadiei. M-am simțit ușurată când am aflat că încă putea invoca vânt, deși avea să-i ia ceva timp să învețe să controleze curenții puternici cu un singur braț. *Putea să-l învețe Baghra*. Gândul mi-a venit înainte să-mi aduc aminte că nu mai era posibil. Glasul ei încă îmi răsună în minte: *Vrei să-ți tai celălalt braț? Asa ai avea un motiv să te văicărești. Fă-o încă o dată și fă-o ca lumea*. Ce părere ar fi avut despre toate astea? Dar am alungat gândul. Nu aveam să aflăm niciodată și nici nu aveam timp să plângem după ea.

După ce ne-am înălțat din mină, Furtunoșii au stabilizat nava la o viteză de croazieră, iar eu am început să curbez lumina, camuflând partea de jos a carenei.

Călătoria a durat doar câteva ore și am aterizat pe o pășune mlăștinoasă de la vest de Caryeva.

Orașul găzduia în fiecare vară un târg de cai, fiind cunoscut doar pentru hipodromul său și pentru crescătoriile de armăsari. Așa că, în această perioadă a anului, avea să fie pustiu, mai ales că războiul încetase și armata nu mai cumpăra cai.

În scrisoarea către Aparat îi propusesem să ne întâlnim la hipodrom. Mai întâi, Tamar și Harshaw urmau să meargă în recunoaștere, să se asigure că nu ni se întinsese o capcană. Dacă li s-ar fi părut ceva suspect, s-ar fi întors la noi și am fi hotărât împreună ce să facem mai departe. Nu credeam că Aparatul ne-ar fi dat pe mâna întunecatului, dar nu era exclus să fi încheiat o înțelegere cu Fjerda sau cu Shu Han.

Ajunseserăm cu o zi mai devreme, iar pășunea era un loc ideal ca să exersez camuflarea unor ținte în mișcare. Misha a insistat să fie primul.

— Sunt mai mic, a spus el. În felul ăsta, o să fie mai ușor.

A dat fuga în mijlocul pășunii, iar eu am ridicat brațele, mi-am smucit încheieturile și Misha a dispărut.

Harshaw a fluierat plin de admirație.

— Mă vedeți? a strigat Misha.

Când a început să dea din mâini, lumina din jurul lui s-a unduit, iar antebrațele lui subțiri au reapărut, ca și când ar fi fost suspendate în aer.

*Concentrează-te.* Și au dispărut.

— Misha, a strigat Mal, ia-o la fugă spre noi.

Băiatul a apărut, dar a dispărut din nou după ce am ajustat lumina.

— Îl văd dintr-o parte, a strigat Tolya din alt capăt al pășunii.

Am oftat. Trebuia să mă gândesc mai cu atenție. Fusesse mai ușor să camuflez nava, pentru că trebuise să modific doar reflexia luminii care venea de jos. Acum trebuia să iau în calcul toate unghiurile.

— E mai bine! a spus Tolya.

Zoya a icnit:

— Pușlamaua tocmai mi-a dat un picior.

— Un puști deștept, a spus Mal.

Am ridicat o sprânceană:

— Mai deștept decât alții.

Mal mi-a zâmbit și s-a îmbujorat.

Mi-am petrecut restul zilei făcând să dispară un Grisha, apoi doi, apoi cinci deodată.

Era o sarcină nouă, dar lecțiile Baghrăi încă erau valabile. Dacă mă concentram prea tare să-mi proiectez puterea, variabilele mă copleșeau. Dar, dacă mă gândeam că lumina era peste tot, dacă nu încercam s-o forțez și o lăsam să se îndoiaie de la sine, era mult mai ușor.

Mi-am amintit dățile în care îl văzusem pe întunecatului folosindu-și puterea ca să orbească mai mulți soldați inamici odată. Pentru el era ușor, firesc. *O mulțime de lucruri despre putere, pe care tu nici măcar nu le bănuiești.*

Am exersat toată seara, apoi am reluat exercițiile a doua zi dimineată, după ce Tamar și Harshaw au pornit spre Caryeva, însă nu mă puteam concentra. Dacă am fi avut mai mulți trăgători de la mare distanță, atacul nostru asupra vasului de sticlă al întunecatului ar fi avut o șansă. Oare cine ne aștepta la hipodrom? Aparatul însuși? Nimeni? Mi-am imaginat o armată de supuși, protejați de trei amplificatoare, mărșăluind sub stindardul păsării de foc. Dar războaiele nu se mai purtau așa.

— Îl văd! mi-a spus Zoya cu glas melodios.

Și într-adevăr, silueta masivă a lui Tolya apărea și dispărea în timp ce venea alergând dinspre stânga mea.

Am coborât mâinile:

— Hai să luăm o pauză.

Nadia a coborât una dintre pânze, ca să-i explice

lui Adrik cum să controleze curentul ascendent, iar Zoya s-a tolănit pe punte, corectându-i pe un ton nesuferit.

Între timp, David și Genya stăteau aplecați deasupra unui carnet al Fabrikatorului, încercând să-și dea seama de unde ar putea extrage componentele necesare pentru a fabrica niște *lumiya*. Și era tot mai limpede că Genya nu se pricepea doar la otrăvuri. Talentul ei se plasase dintotdeauna între cel al unui Corporalnik și al unui Materialnik. Oare ce ar fi devenit, ce cale ar fi ales dacă n-ar fi suferit influența întunecatului. Mal și Misha au pornit spre capătul îndepărtat al pășunii, cu brațele pline de conuri de brad, pe care le-au așezat pe stâlpii gardului împrejmuitor pe post de ținte, ca să exerseze Misha trasul cu pușca.

Și astfel mie și lui Tolya nu ne-a mai rămas decât să așteptăm și să ne facem griji. Uriașul s-a așezat lângă mine pe carenă, cu picioarele atârinate în aer.

— Vrei să mai exersezi? m-a întrebat el.

— Cred că așa ar fi bine.

După câteva clipe de tăcere, a spus:

— Crezi că ai s-o poți face? Dacă o să fie nevoie?

Mi-am adus brusc aminte că Mal mă întrebase dacă am să pot răpune pasărea de foc.

— Nu crezi că planul nostru o să reușească.

— Cred că nu contează.

— Cum așa?

— Chiar dacă îl învingi pe întunecatul, Falia tot o să rămână.

Am lovit carena cu călcâiele:

— Pot să mă ocup și de Falie. Va putea fi traversată cu ajutorul puterii mele. Și putem elimina volerele.

Dar nu-mi plăcea să mă gândesc la asta. Deși

erau niște monștri, volerele fuseseră cândva oameni. M-am lăsat pe spate și m-am uitat la chipul lui Tolya.

— Nu ești convins.

— M-ai întrebat odată de ce nu te-am lăsat să mori în capelă, de ce l-am lăsat pe Mal să vină după tine. Poate că există un motiv pentru care ați scăpat amândoi cu viață. Poate că ăsta e.

— Totul a început din cauza unui om considerat sfânt, Tolya.

— Si se va termina mulțumită unei sfinte.

A sărit de pe carenă și s-a uitat la mine:

— Știu că nu crezi așa cum credem Tamar și cu mine, a spus el, dar, oricum s-ar sfârși toate astea, mă bucur că am fost aduși în preajma ta de credința noastră.

Apoi a pornit pe pajiște, apropiindu-se de Mal și de Misha.

Fie că fusese mâna Providenței sau o simplă coincidență, eram recunoscătoare că Tolya și Tamar îmi deveniseră prieteni. Și, dacă eram sinceră cu mine, le invidiam credința. Dacă aș fi putut crede că fusesem binecuvântată cu un țel divin, poate aș fi luat mai ușor deciziile grele.

Nu știam dacă planul nostru avea să meargă și, chiar dacă ar fi mers, tot ar fi rămas multe necunoscute. Dacă l-am fi învins pe întunecatul, ce s-ar fi întâmplat cu soldații săi de umbră? Dar cu Nikolai? Dacă prințul ar fi murit odată cu întunecatul? Oare ar fi fost mai bine să încercăm să-l capturăm pe întunecatul? Iar dacă Mal supraviețuia, ar fi trebuit să trăiască ascuns după aceea, căci, dacă s-ar fi aflat ce era, viața i-ar fi fost pusă în primejdie.

Am auzit zgomot de copite. Nadia și cu mine ne-am urcat pe platforma căpitanului să vedem mai bine, iar când am zărit grupul care se apropia, m-a părăsit curajul.



— Poate mai sunt și alții la hipodrom, a spus Nadia.

— Poate, am răspuns eu.

Deși nu credeam.

I-am numărat repede. În total, doisprezece soldați. Când s-au apropiat mai mult, am văzut că toți erau tineri și cei mai mulți aveau soarele tatuat pe față. Era și Ruby printre ei – cu ochii ei verzi și coada blondă –, apoi l-am văzut și pe Vladim, alături de alți doi bărboși care păreau să fie gărzi preoțești.

Am coborât de pe navă și m-am dus să-i întâmpin. Când m-au zărit, au sărit de pe cai și s-au așezat într-un genunchi, plecând capul.

— Of, a spus Zoya, iar încep cu plecăciunile.

I-am aruncat o privire muștrătoare, deși exact asta gândeam și eu. Aproape uitasem cât de mult uram povara sfințeniei. Dar mi-am luat o mină solemnă și am intrat în rolul de sfântă.

— Ridicați-vă, am spus eu, după care am făcut un semn spre ei și l-am întrebat pe Vladim: Voi sunteți toți?

A încuviințat din cap.

— Și ce scuză îmi trimite Aparatul?

A înghițit în sec:

— Niciuna. Pelerinii spun zilnic rugăciuni pentru sănătatea ta și pentru distrugerea Faliei. A spus că ultima ta poruncă pentru el a fost să aibă grijă de credincioșii tăi.

— Și cererea mea de ajutor?

Ruby a clătinat din cap.

— Am aflat că tu și Nikolai Lantsov ați cerut ajutor numai pentru că mesajul pe care l-ați lăsat la biserica Sankt Lukin a fost găsit de un călugăr loial ție.

— Și cum ați reușit să ieșiți de sub pământ?

Vladim a zâmbit și gropițele lui caraghioase i-au apărut din nou în obraji. A schimbat o privire cu

Ruby, apoi a zis:

— Am evadat.

Știam că Aparatul nu era de încredere, și totuși o parte din mine sperase că îmi va oferi mai mult decât rugăciuni. Dar îi spuseseam să aibă grijă de credincioși, să-i ferească de primejdii și, într-adevăr, erau mai în siguranță în Catedrala Albă decât mărșăluind spre Falie. Aparatul făcea ce știa mai bine: aștepta. La sfârșit, când praful bătăliei avea să se aștearnă sau îl voi fi învins pe întunecatul, sau îmi voi fi găsit martiriul, oricum ar fi fost, credincioșii tot ar fi pus mâna pe arme în numele meu. Imperiul alcătuit din credincioșii Aparatului urma să se ridice.

Am pus mâinile pe umerii lui Vladim și ai lui Ruby.

— Vă mulțumesc pentru loialitate. Sper că n-o să vă regretați hotărârea.

Au plecat capetele și au spus cu glas scăzut:

— Sankta Alina.

— Să mergem, am zis eu. Sunteți un grup destul de mare, așa că probabil ați atras atenția, mai ales cu tatuajele astea.

— Unde mergem? a întrebat Ruby, ridicându-și eșarfa ca să ascundă tatuajul de pe obraz.

— În Falie.

I-am văzut trecând stânjeniți de pe un picior pe altul.

— Să luptăm? a întrebat ea.

— Să călătorim, i-a răspuns Mal.

Nu aveam nici armată, nici aliați. Ci doar alte trei zile până la înfruntarea cu întunecatul. Aveam să riscăm și, dacă dădeam greș, nu ne mai rămânea nicio altă soluție. Aveam să omor singura persoană pe care o iubisem și care mă iubise. Și aveam să mă arunc din nou în luptă, purtându-i oasele la mână.

## Capitolul 16

N-ar fi fost sigur să ne apropiem de Kribirsk dinspre această parte a Faliei, așa că am hotărât să atacăm dinspre Ravka de Vest, ceea ce însemna că trebuia să ne pregătim de traversare. Întrucât Nadia și Zoya nu puteau menține *Bâtlanul* în aer cu prea mulți pasageri suplimentari, am convenit că Tolya să-i însoțească pe Soldat Sol până la țărmul estic al Faliei și să ne aștepte acolo. Avea să le ia o zi de mers călare să ajungă acolo, timp în care noi am fi putut intra în Ravka de Vest și să găsim un loc sigur pentru a ne face tabăra. Apoi urma să ne întoarcem să-i conducem pe ceilalți prin Falie, sub protecția puterii mele.

Am urcat în *Bâtlan* și, în doar câteva ore, am ajuns aproape de înfiorătoarea ceață neagră a Faliei. De data asta, când am intrat în întuneric, eram pregătită pentru sentimentul de familiaritate care m-a cuprins, acel sentiment de asemănare. Dar era și mai puternic acum, că mă amestecasem în *merzost*, puterea care dăduse naștere celui loc stăpânit de umbre. Și acum înțelegeam mai bine nevoia care îl împinsese pe întunecatul să repete experimentele lui Morozova, pe care le simțea ca fiind moștenirea lui.

Volerele s-au năpustit imediat spre noi. Le-am zărit contururile difuze ale aripilor și le-am auzit țipetele, în timp ce se zvârcoleau la marginea cercului de lumină invocat de mine. Dacă întunecatul și-ar fi dus planul până la capăt, în curând aveau să fie bine hrănite. Am fost recunoscătoare când am ieșit din Falie, plutind pe cerul albastru al Ravkăi de Vest.

Teritoriile de la vest de Falie fuseseră evacuate. Am zburat pe deasupra caselor și satelor abandonate, fără să zărim nici țipenie de om. În cele din urmă am hotărât să aterizăm într-o fermă

cu livezi de meri aflată la sud-vest de ce mai rămăsese din Novokribirsk, la vreun kilometru de marginea întunecată a Faliei. Ferma era botezată Tomikyana, iar numele era scris pe magazia de conserve și pe șopronul plin cu prese pentru cidru. Livezile erau pline cu fructe care nu aveau să fie culese.

Casa proprietarului era foarte elegantă, un conac dichisit ca o bombonieră, excelent întreținut și încununat de o cupolă albă. Aproape că m-am simțit vinovată când Harshaw a spart un geam și a intrat pe fereastră să descuie ușile.

— Casa unui proaspăt îmbogățit, a pufnit Zoya, în timp ce ne plimbam prin camerele excesiv împodobite, fiecare raft și șemineu fiind înțesat cu bibelouri de porțelan și tot felul de curiozități.

Genya a pus mâna pe un porcușor de ceramică:

— Ce vulgar!

— Îmi place casa asta, a spus Adrik. E frumoasă. Zoya s-a prefăcut că-i vine să vomite:

— Poate că gustul o să vină odată cu vârsta.

— Sunt doar cu trei ani mai mic decât tine.

— Atunci poate că ești blestemat să n-ai gust.

Mobila fusese acoperită cu cearșafuri. Misha a tras unul și a început să alerge dintr-o cameră în alta, punându-l pe umeri ca pe o pelerină. Cele mai multe dulapuri fuseseră golite, dar Harshaw a găsit o conservă de sardine pe care a deschis-o și a împărțit-o cu Oncat. Trebuia să trimitem pe cineva să caute de mâncare la fermele învecinate.

După ce ne-am asigurat că nu se aciuase nimeni în casa părăsită, i-am lăsat pe David, Genya și Misha să înceapă să caute materialele de care aveau nevoie ca să fabrice *lumiya* și explozibile. Noi, ceilalți, am urcat din nou în *Bâtlan* și am pornit înapoi spre Ravka.

Plănuiserăm să ne întâlnim cu Soldat Sol la monumentul Sanktei Anastasia aflat pe o colină

joasă, de unde se vedeau ruinele satului Tsemna. Mulțumită Anastasiei, satul supraviețuise ciumei care secerase jumătate din populația satelor învecinate. Dar Tsemna nu reușise să supraviețuiască Faliei. Fusese înghițită când experimentele dezastruoase ale Ereticului Negru creaseră Nemarea.

Monumentul închinat sfintei avea o înfățișare sinistră: o femeie uriașă din piatră, ridicându-se din pământ cu brațele larg desfăcute, cu privirea milostivă ațintită asupra pustiiului din Falie. Se zicea că Anastasia ar fi scăpat multe așezări de boli. Era o făcătoare de minuni sau doar o Vindecătoare foarte pricepută? Oare exista vreo diferență?

Am ajuns înaintea soldaților soarelui, așa că am aterizat și am pregătit tabăra pentru noapte. Era suficient de cald cât să nu avem nevoie de corturi, așa că ne-am întins sacii de dormit la picioarele statuii, lângă un câmp denivelat, presărat cu stânci și bolovani roșii. Mal și Harshaw au plecat să vâneze pentru cină. Dar vânatul era rar în părțile acelea, ca și când animalele s-ar fi temut și ele de Nemare.

Mi-am pus un șal pe umeri și am coborât colina până la țărnul întunecat. *Două zile*, mi-am spus în sinea mea, uitându-mă la ceața neagră a Faliei. Știam că nu puteam să prevăd ce avea să se întâmple. De fiecare dată când încercasem să-mi prezic soarta, viața îmi fusese dată peste cap.

Am auzit un scrijelit discret în spatele meu. M-am întors și am înlemnit. Nikolai stătea cocoțat pe o stâncă. Era mai curat decât ultima oară când îl văzusem, dar purta aceiași pantaloni zdrențuiți. Atârna prins de marginea stâncii cu ghearele de la picioare, iar aripile sale întunecate loveau ușor aerul. Ochii îi erau negri și indescifrabili.

Sperasem că avea să se arate din nou, dar acum

nu știam ce să fac. Oare ne urmărise? Ce văzuse?  
Și cât înțelesese din planurile noastre?

Am vârât cu grijă mâna în buzunar, temându-mă  
că o mișcare bruscă l-ar fi putut alunga.

Apoi am întins mâna, cu smaraldul Lantsov în  
palmă. S-a încruntat, făcând o cută între  
sprâncene, apoi și-a îndoit aripile și a sărit fără  
niciun zgomot de pe stâncă. Mi-a fost greu să nu  
mă dau în spate. Nu voiam să-mi fie teamă, dar  
felul în care se mișca era atât de neomenesc. S-a  
apropiat lent de mine, cu ochii ațintiți asupra  
inelului. Când a ajuns la un pas de mine, a înclinat  
capul într-o parte.

În ciuda ochilor negri și a venelor negre care îi  
brăzdau pielea până la gât, încă avea o față  
elegantă – pomeții fini ai mamei, mandibula  
puternică moștenită probabil de la tatăl său,  
ambasadorul. Cuta dintre sprâncene i s-a adâncit.  
Apoi a întins o mână și a înhățat smaraldul cu  
ghearele.

— Este...

Dar glasul mi s-a frânt, căci Nikolai mi-a întors  
mâna cu palma în jos și mi-a pus inelul pe deget.

Nu știam dacă să râd sau să plâng. Știa cine  
eram. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile.

A întins un deget spre mâna mea, apoi a făcut  
un gest larg. Mi-a luat o clipă să înțeleg ce voia să  
spună. Imita felul în care mișcăm brațul când  
invocam.

— Vrei să chem lumina? am întrebat eu, dar  
chipul lui a rămas inexpressiv.

Am lăsat lumina să-mi umple palma:

— Asta?

Strălucirea l-a electrizat. M-a apucat de mână și  
și-a lipit-o de piept. Am încercat s-o retrag, dar nu  
mi-a dat drumul. Strânsoarea lui era ca o  
menghină, întărită de monstruozitatea pe care  
întunecatul o sădise în el.

Am clătinat din cap:

— Nu.

Dar iarăși mi-a lovit palma de pieptul său, cu un gest aproape frenetic.

— Nu știu ce-ți va face puterea mea, am protestat eu.

Un colț al gurii i s-a ridicat ușor, amintind de zâmbetul ironic al lui Nikolai. Aproape că l-am auzit spunând: *Serios, draga mea? Ce-ar putea fi mai rău de-atât?* l-am simțit inima sub palmă – bătea ritmic, la fel ca orice inimă omenească.

Am oftat prelung:

— Bine, o să încerc.

Am invocat o mică rază de lumină, lăsând-o să mi se scurgă prin palmă. Nikolai s-a crispat, dar mi-a dezlipit palma de pieptul său. Am împins lumina un pic mai tare, încercând s-o strecur în trupul lui, gândindu-mă la spațiile dintre particulele de materie, lăsând-o să i se infiltreze prin piele.

Venele negre de pe trunchiul său au început să se retragă. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Atât de simplu să fi fost?

— Merge, am zis eu cu respirația tăiată.

Fața i s-a crispat, dar mi-a făcut semn să continui.

Am împrăștiat lumina în el, văzând cum dispar suvițele întunecate.

Nikolai începuse să gâfâie și a închis ochii. Din gât i-a țâșnit un scâncet răgușit, iar mâna lui îmi strângea încheietura ca într-un clește de fier.

— Nikolai...

Apoi am simțit ceva care împingea lumina, ca și când întunericul din Nikolai s-ar fi opus. Umbrele s-au sforțat și, dintr-odată, venele au reapărut, la fel de negre ca înainte, precum rădăcinile unui arbore care și-ar fi tras seva dintr-o apă otrăvită.

Nikolai a tresărit și s-a îndepărtat de mine cu un

mârâit furios. S-a uitat la pieptul său cu o expresie chinuită.

Nu-l puteam ajuta. Doar Tăietura putea nimici un *nichevo'ya*. Dar, deși ar fi distrus monstrul dinlăuntrul lui, l-ar fi omorât și pe Nikolai.

Umerii i s-au încovoiat, aripile sale legănându-se în ritmul cețurilor întunecate din Falie.

— O să găsim o soluție, am spus eu. O să-i vină o idee lui David sau o să găsim un Vindecător...

S-a lăsat pe vine, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu fața îngropată în palme. Nikolai îmi lăsase impresia unui om cu posibilități infinite, care nutrea convingerea fermă că orice problemă avea o soluție și că el era cel care putea s-o găsească. Nu suportam să-l văd așa, distrus și învins pentru prima oară.

M-am apropiat cu grijă de el și m-am lăsat pe vine. Nu voia să se uite în ochii mei. Am întins șovăielnic mâna și l-am atins pe braț, pregătită să mă retrag dacă ar fi tresărit sau ar fi încercat să mă muște. Avea pielea caldă și la fel de catifelată ca înainte, în ciuda venelor de umbră care o brăzdau. L-am cuprins în brațe, evitând cu grijă aripile care îi fremătau pe spate.

— Îmi pare rău, am șoptit eu.

Și-a sprijinit fruntea de umărul meu.

— Îmi pare rău, Nikolai.

A scos un oftat scurt și tremurător.

Apoi a tras aer în piept și s-a încordat. A întors capul. L-am simțit respirația pe gât și un dinte ascuțit pe pielea de sub mandibulă.

— Nikolai?

Și-a strâns brațele în jurul meu și mi-a înfipt ghearele în spate. Nu era greu de descifrat semnificația mârâitului care i-a țâșnit din piept.

M-am îndepărtat de el și am sărit în picioare.

— Încetează! am spus eu aspru.

Mâinile i s-au încordat, iar buzele i s-au retras,



dându-i la iveală colții ca de onix. Mi-am dat seama ce pusese stăpânire pe el: pofta.

— Nu! l-am implorat eu. Tu nu ești așa. Poți să-ți înfrângi pornirile.

A făcut un pas spre mine. Din gâtleej i-a țâșnit încă un mârâit animalic.

Am ridicat mâinile.

— Nikolai, l-am prevenit eu, am să te culc la pământ!

În clipa următoare mi-am dat seama că și-a recăpătat judecata. Fața i s-a crispat, dându-și seama ce voise să facă. Dar o parte din el încă tânjea să se repeadă la mine, iar trupul îi tremura de foame.

Ochii lui negri s-au umplut de umbre pâlپătoare. Oare erau lacrimi? Și-a încleștat pumnii și și-a dat capul pe spate. Tendoanele gâtului i s-au încordat și a scos un urlet de neputință și de furie. Mai auzisem un astfel de țipăt atunci când întunecatul invocase *nichevo'ya*, sfâșiiind țesătura lumii – era țipătul unei creaturi care n-ar fi trebuit să existe.

Nikolai și-a luat zborul, năpustindu-se în Falie.

— Nikolai! am strigat eu.

Dar deja dispăruse, înghițit de întunericul involburat al Nemării, pierdut în lumea volerelor.

Am auzit zgomot de pași. M-am întors și i-am văzut pe Mal, Harshaw și Zoya alergând spre mine, cu Oncat miorlăind și strecurându-se printre picioarele lor.

Harshaw avea cremenea în mână, iar Mal își dăduse pușca jos de pe umăr.

— Era un *nichevo'ya*? m-a întrebat Zoya cu ochi mari.

Am clătinat eu din cap:

— Era Nikolai.

Au înlemnit cu totii.

— Ne-a găsit? a spus Mal.

— Ne urmărește de când am plecat din Vârtelniță.

— Dar întunecatul...?

— Dacă ar fi fost sluga întunecatului, am fi fost morți deja.

— De câtă vreme știi că ne urmărește? a întrebat Zoya cu furie.

— L-am mai văzut o dată la mina de cupru. Dar n-am fi avut ce să-i facem.

— I-am fi putut cere lui Mal să-l doboare cu o săgeată, a spus Harshaw.

Am ridicat un deget amenințător spre el:

— N-am să-l abandonez pe Nikolai, așa cum nu te-aș abandona nici pe tine!

— Ușor, a spus Mal, pășind între noi. A plecat și n-are niciun rost să ne certăm. Harshaw, du-te și aprinde focul. Zoya, cocoșii trebuie jumuliți.

Dar Zoya s-a uitat la el fără să facă nicio mișcare. Mal a dat ochii peste cap:

— Bine, nu trebuie să-i jumulești tu, ci *altcineva*. Mergi, te rog, și găsește pe cineva care să-i jumulească.

— Cu plăcere.

Harshaw și-a vârât cremenea la loc în mânecă.

— Toți sunt nebuni, Oncat, i-a spus el pisicii. Armate invizibile, un prinț monstru. Hai mai bine să dăm foc la ceva.

După ce au plecat, m-am frecat la ochi cu o mână:

— Ai de gând să-mi dai și mie o poruncă?

— Nu. De multe ori am vrut să-l împușc pe Nikolai, dar acum mi s-ar părea meschin. Dar ce-i cu inelul ăsta?

Uitasem că aveam smaraldul pe deget. L-am scos și l-am vârât în buzunar:

— Mi l-a dat Nikolai când eram la Vârtelniță. M-am gândit că s-ar putea să-l recunoască.

— Și l-a recunoscut?

— Cred că da. Dar apoi a încercat să mă mănânce.

— Pe toți sfinții!

— După care a zburat în Falie.

— Crezi că a vrut să...

— Să se omoare? Nu știu. Poate că acum a merge în Nemare e pentru el ca o vacanță. Nici măcar nu știu dacă volerele îl văd ca pe o pradă.

M-am sprijinit de stânca pe care stătuse Nikolai cu doar câteva minute înainte:

— Mi-a cerut să încerc să-l vindec. N-a mers.

— N-ai de unde ști ce o să poți face când o să ai toate amplificatoarele.

— Adică după ce o să te omor?

— Alina...

— Nu vreau să vorbim despre asta.

— Nu poți să te ascunzi la nesfârșit și să ignori adevărul.

— Ba pot.

— Te porți ca un copil.

— Iar tu ești nobil și vrei să-ți sacrifici viața, și din cauza asta îmi vine să te strâng de gât.

— Ei bine, e un început.

— Nu mi se pare amuzant.

— Ce să fac? a întrebat el. Nu mă *simt* nobil și nu-s dornic să-mi sacrific viața. Dar...

— Ce?

A aruncat mâinile în aer:

— Mi-e foame.

— Ți-e foame?

— Da! a pufnit el. Mi-e foame, sunt obosit și-s sigur că Tolya o să mănânce toți cocoșii.

Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs:

— Zoya mi-a zis că și ea devine arțăgoasă când i se face foame.

— Nu-s arțăgos.

— Supărăcios, m-am corectat eu binevoitoare.

— *Nu* sunt supărăcios.

— Ai dreptate, am spus eu, încercând să-mi stăpânesc râsul. Nu-ncape îndoială că ești mai degrabă supărăcios decât arțăgos.

M-a luat de mână și m-a tras spre el să mă sărute, apoi m-a mușcat tare de lobul urechii.

— Au!

— Ti-am zis că mi-e foame.

— Ești a doua ființă care încearcă să mă mănânce pe ziua de azi.

— Și o să fie și mai rău. Când ajungem în tabără, o să-i cer lui Tolya să ne spună *A treia legendă a lui Kregi*.

— Iar eu o să-i spun lui Harshaw că-ți plac câinii.

— Eu o să-i spun Zoyei că nu-ți place părul ei.

Am continuat așa până am ajuns la *Bâtlan*, înghiontindu-ne și tachinându-ne, simțind că ne eliberăm de o parte din tensiunea acumulată în ultimele săptămâni. Dar, după ce a apus soarele, m-am uitat peste umăr spre Nemare și m-am întrebat dacă volerele mai păstrau vreo rămășiță de umanitate și dacă ne puteau auzi râsul.

Soldat Sol au sosit târziu în noaptea aceea și au apucat doar câteva ore de somn înainte să o luăm din loc a doua zi dimineață. Când ne-am apropiat de Falie, au devenit foarte vigilenți, deși mă așteptasem la ceva mult mai rău – îmi închipuiam că vor ține icoane în mâini și vor spune rugăciuni. După ce am făcut primii pași în întuneric și am împrăștiat un val de lumină în jurul nostru, am înțeles: nu aveau nevoie să se roage la alți sfinți, pentru că mă aveau pe mine cu ei.

*Bâtlanul* zbura deasupra noastră, rămânând în sfera strălucitoare pe care o proiectam în jurul nostru. Alesesem să merg pe nisip, ca să pot exersa curbarea luminii în Falie. Pentru Soldat Sol, această nouă etalare a puterii mele era un nou miracol, încă o dovadă că eram o sfântă în viață.

Mi-am amintit vorbele Aparatului: *nu există putere mai mare decât credința și nu există armată mai puternică decât una mânată de credință*. M-am rugat să aibă dreptate și să nu fiu încă un conducător care profita de loialitatea lor și îi răsplătea doar cu o moarte nobilă și inutilă.

Am avut nevoie de întreaga zi și de o bună parte din noaptea următoare ca să traversăm Falia și să-i însoțim pe toți soldații soarelui pe țărmul vestic. Când am ajuns înapoi la Tomikyana, David și Genya deja luaseră conacul în stăpânire. Bucătăria arăta de parcă tocmai ar fi trecut o furtună pe acolo: plita era acoperită cu oale date în clocot și aduseseră din magazie un butoi uriaș pe care îl foloseau pe post de baie de răcire. David stătea cocoțat pe un taburet, aplecat deasupra unei mese mari de lemn pe care servitorii rulaseră aluat cu doar câteva săptămâni în urmă. Acum era plină cu metale și bucăți de sticlă, iar din loc în loc se vedeau pete dintr-o substanță vâscoasă, asemănătoare catranului.

— E complet sigur ce faceți voi aici? am întrebat eu.

— Nimic nu e complet sigur.

— Foarte liniștitor.

— Mă bucur, mi-a zâmbit el.

Genya își amenajase propriul atelier în sufragerie, unde dădea o mână de ajutor la construirea unor recipiente pentru *lumiya*, care să poată fi cărate în spate cu niște curele. Ceilalți urmau să le activeze în timpul atacului, când ar fi considerat de cuviință, iar dacă eu aș fi pățit ceva, ar fi avut suficientă lumină să iasă din Falie. Genya și David adunaseră toate obiectele de sticlă din fermă – cupe, pahare de vin și de lichior, o vastă colecție de vase și o supieră în formă de pește.

Serviciul de ceai era plin cu șuruburi și garnituri, iar Misha stătea cu picioarele încrucișate pe un

scaun capitonat cu mătase, desfăcând voios șei și așezând cu grijă în grămezi curelele și peticele de piele.

Harshaw fusese însărcinat să fure mâncare de pe la moșiile învecinate, treabă la care se dovedise uimitor de iscusit.

Am lucrat alături de Genya și Misha mare parte din zi. În grădină, Furtunoșii exersau de zor, încercând să creeze un fel de pătură acustică. Era o variație a șiretlicului folosit de Zoya când se prăbușise galeria peste noi și speram că ne va permite să intrăm în Falie și să ne ocupăm pozițiile în întuneric, fără să fim auziți de volere. Ar fi fost cel mult o măsură temporară, dar aveam nevoie să țină măcar până în clipa când am fi lansat atacul. Din când în când îmi pocneau urechile și sunetele deveneau înfundate, apoi îi auzeam foarte limpede ba pe Nadia, ba pe Adrik, de parcă s-ar fi aflat în aceeași încăpere cu mine.

Dinspre livada în care Mal și gemenii îi alegeau pe cei mai buni trăgători dintre soldații soarelui se auzeau împușcături sporadice. Nu aveam multă muniție, așa că trăgeau cu multă cumpătare. Mai târziu i-am auzit în holul de la intrare, sortând armele și proviziile.

Am încropit o masă din mere, brânză maturată și pâine neagră uscată, găsită de Harshaw în cămara de provizii a unei ferme părăsite. Sufrageria și bucătăria erau vraște, așa că am făcut un foc mare în șemineul salonului spațios și am improvisat un picnic, împrăștiindu-ne pe podea și pe canapelele capitonate cu mătase marmorată, rumenind bucăți de pâine înfipite în crengi noduroase de măr.

— Dacă scap cu viață din povestea asta, am spus eu, încălzindu-mi la foc degetele de la picioare, o să trebuiască să-i despăgubesc cumva pe bieții proprietari pentru stricăciuni.

Zoya a pufnit:

— Or să trebuiască să reamenajeze casa, deci le facem un favor.

— Și dacă nu scăpăm cu viață, a spus David, toată moșia asta o să fie înghițită de întuneric.

— Poate că așa ar fi cel mai bine, a zis Tolya cu năduf, dând la o parte o pernă brodată cu flori.

Harshaw a luat o gură de cidru din carafa pe care o adusese Tamar din magazie:

— Dacă scap cu viață, primul lucru pe care-l fac o să fie să vin aici și să înot într-un bazin cu băutură din asta.

— Ușurel, Harshaw, a spus Tamar, mâine-dimineață avem nevoie de tine treaz.

— De ce se dau bătăliile atât de devreme? a mormăit el, întinzându-i carafa fără tragere de inimă unui soldat al soarelui.

Am recapitulat planul până ne-am asigurat că fiecare știa unde și când trebuie să se poziționeze. Urma să intrăm în Falie dis-de-dimineață. Furtunoșii aveau să intre primii, să aștearnă pătura acustică și să ne ascundă mișcările de volere. O auzisem pe Nadia spunându-i lui Tamar că nu voia să-l ia și pe Adrik, dar Tamar insistase să meargă și el. „E un războinic, îi spusese ea Nadiei. Dacă acum îl faci să creadă că e neputincios, n-o să afle niciodată că poate mai mult.” Eu urma să intru odată cu Furtunoșii, să-i ajut în caz că ar fi mers prost ceva. Trăgătorii și ceilalți Grisha aveau să vină după noi.

Plănuiserăm ambuscada în mijlocul Faliei, cam la jumătatea distanței dintre Kribirsk și Novokribirsk. După ce aveam să zărim nava întunecatului, urma să împrăști lumină în Nemare, curbând lumina ca să rămânem invizibili. Dacă asta nu-l oprea, atunci sigur l-ar fi oprit trăgătorii. Aveau să-i secere o parte dintre soldați, apoi urma ca Harshaw și Furtunoșii să stârneasă

suficient haos încât gemenii și cu mine să putem urca la bordul navei, să-i găsim pe elevi și să plecăm cu ei în siguranță. După ce aveam să-i punem la adăpost, trebuia să mă ocup de întunecatul. Și speram să nu-și dea seama că mă pregăteam să-l atac.

Genya și David rămâneau la Tomikyana cu Misha. Știam că puștiul ar fi insistat să vină cu noi, așa că Genya i-a pus praf de somn în mâncare. Misha deja începuse să caște, ghemuit lângă grilajul șemineului, și speram să doarmă până după plecarea noastră.

Se făcuse târziu. Știam că aveam nevoie de somn, deși nimeni nu prea avea chef să se culce. Unii au hotărât să se întindă lângă foc, chiar în salon, iar ceilalți s-au împrăștiat câte doi prin casă. Nimeni nu voia să fie singur în noaptea aceea. Genya și David mai aveau de lucru în bucătărie, iar Tamar și Nadia se retrăseseră mai devreme. Credeam că Zoya avea să doarmă cu vreunul dintre soldații soarelui, dar când am ieșit pe ușă am zărit-o cu privirea ațintită în foc și cu Oncat torcându-i în poală.

Mi-am croit drum pe culoarul întunecat până în holul de la intrare, unde Mal verifica pentru ultima oară armele și echipamentul. Era o priveliște ciudată: grămezi de arme și muniție înșirate pe o masă de marmură, alături de casetele de bijuterii și de miniaturi înrămate ale proprietăresei.

— Am mai fost aici, a spus el.

— Serios?

— Când am ieșit prima oară din Falie. Ne-am oprit în livadă, nu departe de casă. Mi-am dat seama în după-amiaza asta, când făceam exerciții de tragere.

Mi-am amintit și eu. Părea să se fi întâmplat în altă viață. Atunci fructele erau prea mici și prea acre ca să le putem mânca.



— Cum s-au descurcat Soldat Sol?

— Destul de bine. Numai câțiva dintre ei pot trage de la mare distanță. Dar, cu puțin noroc, nici n-o să avem nevoie de mai mulți. Majoritatea au luat parte la lupte când erau în Armata întâi, deci măcar n-or să se piardă cu firea.

S-au auzit râsete dinspre salonul de oaspeți. Cineva – probabil Harshaw – începuse să cânte. Dar în holul de la intrare era liniște și mi-am dat seama că începuse să plouă.

— Mal, am spus eu. Crezi că... crezi că e de la amplificatoare?

S-a încruntat, verificând cătarea unei puști:

— Ce vrei să spui?

— Oare asta ne leagă? Puterea mea și puterea ta? De-aia ne-am împrietenit, de-aia...?

M-am oprit, iar el a luat o altă pușcă și s-a uitat în lungul țevii:

— Poate că asta ne-a adus laolaltă, dar nu cred că asta ne-a făcut ceea ce suntem. Nu te-a transformat în fata care mă putea face să râd când abia ne duceam zilele. Și cu siguranță nu m-a transformat în neghiobul care și-a închipuit că se va bucura de asta toată viața. Oricare ar fi legătura dintre noi, nu încapе îndoială că noi am creat-o. Ne aparține nouă.

Apoi a pus pușca la loc și și-a șters mâinile de o cârpă.

— Vino cu mine, a spus el, luându-mă de mână și trăgându-mă după el prin casa întunecată.

Pe culoar răsunau voci cântând o melodie nerușinată, iar deasupra se auzea zgomot de pași trecând dintr-o cameră în alta. Am crezut că Mal voia să mă conducă într-un dormitor de la etaj – sau cel puțin asta cred că speram – dar în schimb m-a dus în aripa de răsărit a conacului, trecând pe lângă un salon de broderie și o bibliotecă, iar în cele din urmă am ajuns într-un vestibul fără

ferestre, plin cu mistrii, lopeți și butași<sup>[5]</sup>.

— Hm... încântător?

— Așteaptă, a spus el, deschizând o ușă ascunsă în perete, pe care n-o văzusem.

În lumina slabă am văzut că ducea la un fel de seră. Ploaia bătea cadențat în acoperișul boltit și în pereții de sticlă. Mal a înaintat în seră, aprinzând lămpile înșirate pe marginea unui bazin îngust. De-a lungul pereților se înșirau meri cu ramuri pline de flori albe. Petalele lor se așternuseră ca un strat fin de zăpadă pe podeaua de dale roșii, iar câteva pluteau pe suprafața apei.

Am pornit în urma lui Mal de-a lungul bazinului. În seră se simțea parfumul dulce al florilor de măr și miros de pământ reavăn. Afară furtuna se întetea, dar înăuntru părea că anotimpurile fuseseră suspendate. Aveam senzația ciudată că am fi putut să ne aflăm oriunde, că restul casei se desprinsese de seră și că eram singuri în noapte.

La capătul încăperii, într-un colț, se vedea un birou cu un scaun de fier forjat, pe a cărui spetează era aruncat un șal. Pe un covoraș țesut cu flori de măr era așezat un coș cu unelte de broderie. Probabil că soția moșierului venea aici să lucreze și să-și bea ceaiul de dimineață. Pe timpul zilei probabil avea o priveliște superbă asupra livezilor prin ferestrele înalte și arcuite. Pe birou era deschisă o carte. M-am uitat mai de aproape.

— E un jurnal, a spus Mal. Statistici despre recolta de primăvară, însemnări despre evoluția speciilor hibride.

— Și ochelarii ei, am spus eu, ridicând ramele de aur. Mă întreb dacă le duce dorul.

Mal s-a sprijinit de parapetul de piatră al bazinului.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă examinatorii Grisha ți-ar fi descoperit

puterea când au venit la Keramzin?

— Uneori.

— Ravka ar fi fost diferită.

— Poate că nu. Puterea mea era inutilă înainte să descoperim cerbul. Fără tine poate că n-am fi găsit niciodată amplificatoarele lui Morozova.

— *Tu* ai fi fost diferită, a spus el.

Am pus ochelarii deoparte și am răsfoit filele jurnalului, care erau pline cu șiruri îngrijite de numere. Ce fel de persoană aș fi fost? Oare m-aș fi împrietenit cu Genya sau așa fi considerat-o o simplă servitoare? Aș fi căpătat siguranța de sine a Zoyei? Aroganța ei? Ce ar fi însemnat întunecatul pentru mine?

— Pot să-ți spun ce s-ar fi întâmplat.

— Te rog, m-a îndemnat el.

Am închis jurnalul și m-am întors spre Mal, sprijinindu-mă de marginea biroului:

— M-aș fi dus la Micul Palat și aș fi fost alintată și răsfățată. Aș fi mâncat din farfurii de aur și n-ar fi trebuit niciodată să fac eforturi ca să-mi folosesc puterea. Ar fi fost ca respirația, așa cum ar fi trebuit să fie dintotdeauna. Și cu timpul aș fi uitat Keramzinul.

— Și pe mine.

— Pe tine niciodată.

A ridicat o sprânceană.

— Poate și pe tine, am recunoscut eu, iar el a râs. Întunecatul ar fi căutat disperat și fără succes amplificatoarele lui Morozova, până într-o bună zi când o iscoadă oarecare, un orfan *otkazat'sya*, ar fi ajuns în zăpezile din Tsibeya.

— Presupunând că n-aș fi murit în Falie.

— În versiunea mea n-ai fi fost trimis niciodată în Falie, în versiunea ta n-ai decât să mori tragic.

— Atunci continuă.

— Acest nimeni, această nulitate, acest orfan jalnic...

— Înțeleg ideea.

— ... ar fi fost primul om care zărește cerbul după secole de căutări. Deci bineînțeles că întunecatul și cu mine ar fi trebuit să mergem în Tsibeya călătorind în caleașca lui neagră.

— Pe zăpadă?

— Cu sania lui neagră, m-am corectat eu. Iar când am fi ajuns la Chernast, unitatea ta ar fi fost adusă în fața augustei noastre prezențe...

— Am fi avut voie să vorbim sau doar ne-am fi târât pe burtă ca niște viermi?

— V-ați fi apropiat cu infinit respect, iar eu aș fi fost așezată pe un podium. Aș fi purtat bijuterii și o *kefta* aurie.

— Nu neagră?

Am făcut o pauză:

— Poate neagră.

— N-ar fi contat, a spus Mal. Oricum n-aș fi fost în stare să-mi iau privirea de la tine.

Am izbucnit în râs:

— Ba nu, i-ai fi făcut ochi dulci Zoyei.

— Ar fi fost și Zoya de față?

— Păi, nu e ea prezentă peste tot?

A zâmbit:

— Tot pe tine te-aș fi remarcat.

— Bineînțeles. La urma urmelor, sunt Invocatoarea Soarelui.

— Știi ce vreau să spun.

Am coborât privirea, măturând cu palma câteva petale de pe birou:

— M-ai remarcat vreodată la Keramzin?

A tăcut câteva clipe, iar când m-am uitat din nou la el, avea privirea ațintită în tavanul de sticlă. Era roșu ca racul.

— Mal?

Și-a dres glasul, încrucișându-și brațele pe piept.

— Adevărul e că da. Aveam vise... tulburătoare cu tine.

— Serios? am pufnit eu.

— Și mă simțeam vinovat pentru fiecare dintre ele. Doar erai cea mai bună prietenă a mea, nu...  
A ridicat din umeri și s-a făcut și mai roșu.

— Ești un neghiob, am spus eu.

— Țsta e un lucru bine de știut și nu contribuie cu nimic la poveste.

— Ei bine, am continuat eu, măturând din nou petale cu palma, n-ar fi contat dacă m-ai fi remarcat sau nu, pentru că oricum te-aș fi remarcat eu pe tine.

— Un *otkazat'sya* de rând.

— Exact, am spus eu cu glas scăzut.  
Nu mai aveam chef să-l tachinez.

— Și ce-ai fi văzut?

— Un soldat semeț, nemaipomenit, plin de cicatrici. Și așa ar fi început povestea noastră.

S-a ridicat de pe parapetul bazinului și s-a apropiat de mine:

— Dar s-ar fi încheiat tot așa.

Avea dreptate. Nici măcar în vise nu aveam niciun viitor. Dacă reușeam cumva să supraviețuim zilei care urma, trebuia să fac rost de o alianță și de o coroană. Iar Mal trebuia să găsească un mod de a-și păstra moștenirea în secret.

I-am cuprins fața în palme cu blândețe:

— Și eu aș fi fost altfel fără tine. Mai slabă, mai neglijentă.

Mal a zâmbit ușor.

— Si mi-ar fi fost frică de întuneric.

Mi-a șters lacrimile de pe obraji. Nici nu-mi dădusem seama că plângeam.

— Dar oricine și orice aș fi fost, tot a ta aș fi rămas.

Apoi l-am sărutat – cu durere, cu poftă, cu jindul strâns în ani de zile, cu speranța disperată că aș putea să-l păstrez în brațele mele și cu certitudinea sfâșietoare că nu puteam. M-am lipit

de el, de pieptul lui tare, de umerii lui lați.

— O să-mi fie dor de îmbrățișările noastre, a spus el, sărutându-mă pe obraji, pe pomeți, pe pleoape. De gustul tău.

M-a sărutat sub ureche:

— De mirosul tău.

Mâinile lui mi-au alunecat pe spate:

— De trupul tău.

Mi s-a tăiat respirația când i-am simțit coapsele lipindu-se de ale mele.

Apoi s-a dezlipit de mine și s-a uitat în ochii mei.

— Mi-aș fi dorit mai mult pentru tine, a spus el. Voal alb în păr. Și jurăminte pe care să le putem ține.

— Și o noapte a nunții cum se cuvine? Spune-mi că nu-ți iei adio de la mine. E singurul jurământ de care am nevoie.

— Te iubesc, Alina.

M-a sărutat încă o dată. Nu-mi răspunsese, dar nu-mi păsa, pentru că gura lui o apăsa pe a mea și, în clipa aceea, mă puteam preface că nu eram o salvatoare sau o sfântă, că puteam să-l aleg pe el, să am o viață, să fiu îndrăgostită. Că nu vom avea o singură noapte, ci câteva mii. Am coborât și m-am întins pe spate pe podeaua rece, trăgându-l peste mine. Mâinile lui de soldat, aspre și presărate cu bătăături, erau calde și voluptuoase, stârnind în mine fiori de plăcere care mă făceau să-mi ridic șoldurile spre el, încercând să-l apropiu și mai mult de mine.

I-am tras cămașa peste cap, plimbându-mi degetele pe mușchii spatelui său, simțind literele ușor înălțate ale cuvintelor înscrise pe pielea lui. Dar când mi-a scos bluza m-am crispat, simțind dintr-odată tot ce era în neregulă cu mine. Oase proeminente, sâni prea mici, pielea palidă și uscată. Apoi mi-a cuprins fața cu o mână, mângâindu-mi buza cu degetul mare.

— Ești tot ce mi-am dorit vreodată, a spus el.  
Ești inima mea.

Apoi m-am văzut pe mine însămi prin ochii lui – morocănoasă, caraghioasă, dificilă, dar frumoasă. L-am tras spre mine, am simțit cum se înfioară când ni s-au atins trupurile, piele pe piele, i-am simțit căldura coapselor, limba și mângâierile, iar în cele din urmă dorința dintre noi a devenit încordată și nerăbdătoare, precum coarda unui arc ce așteaptă să fie eliberată.

M-a strâns de încheietura mâinii și mintea mi s-a umplut de lumină. Nu vedeam decât chipul lui Mal, nu simțeam decât trupul lui – deasupra mea și în jurul meu, la început într-un ritm stângaci, apoi lent și cadențat precum răpăitul ploii. Era tot ce voiam. Era tot ce puteam avea vreodată.

## Capitolul 17

A doua zi dimineată, când m-am trezit, Mal deja nu mai era lângă mine. Îmi lăsase o cană de ceai fierbinte pe o tavă înconjurată de flori de măr. Ploaia se oprise, dar pereții serei erau aburiți. Am șters un geam cu mânăca și am privit albastrul intens al zorilor. Printre copaci am zărit un cerb cu capul plecat, păscând iarbă dulce.

M-am îmbrăcat pe îndelete, mi-am băut ceaiul și am zăbovit pe marginea bazinului, pe al cărui parapet lămpile se stinseseră de mult. Peste câteva ore, locul acela ar fi putut sfârși înghițit de întuneric. Voiam să-mi întipăresc în minte fiecare detaliu. Dintr-odată am luat un condei, am deschis jurnalul la ultima pagină și am scris numele noastre.

*Alina Starkov*

*Malyen Oretsev*

Nu-mi dădeam seama de ce făcusem asta. Poate pur și simplu simțeam nevoia să spun că trecuserăm pe acolo.

I-am găsit pe ceilalți făcându-și bagajele în holul de la intrare. Genya a venit în grabă la mine, aducându-mi paltonul oliv de lână, proaspăt călcat.

— Trebuie să arăți cât mai bine când o să-l răpui pe întunecatul.

— Mulțumesc, am spus eu cu un zâmbet. O să încerc să nu-l umplu de sânge.

M-a sărutat pe amândoi obraji:

— Succes! O să fim tot aici când vă întoarceți.

I-am luat mâna și i-am pus în palmă smaraldul de la Nikolai:

— Dacă lucrurile nu merg bine, dacă nu ne mai întoarcem, ia-i pe David și Misha și plecați la Os Kervo. Cu inelul ăsta o să obțineți tot ajutorul de care o să aveți nevoie.



A înghițit în sec și m-a strâns în brațe cu putere.

Afară, Soldat Sol așteptau în formație, cu puștile pe umăr și cu mici rezervoare de *lumiya* inactivă atârinate pe spate. Tatuajele de pe fețele lor aveau un aer înfricoșător în lumina dimineții. Grisha purtau haine de dimie, putând fi confundați cu niște soldați obișnuiți.

Harshaw o lăsase pe Oncat ghemuită lângă Misha, dar acum pisica stătea la una dintre ferestrele holului, lingându-și alene blana și urmărindu-ne cu privirea. Tolya și Tamar aveau în piept broșele în formă de rază de soare, iar Mal încă era cu Misha. A zâmbit când m-a văzut și a lovit ușor cu palma locul unde ar fi trebuit să aibă broșa, chiar deasupra inimii.

Cerbul se făcuse nevăzut. Am pornit prin livezile pustii, lăsând urme adânci în pământul moale. Jumătate de oră mai târziu, ne aflam la marginea Faliei.

M-am alăturat celorlalți Etherealki: Zoya, Nadia, Adrik și Harshaw. Mi se părea drept să fiu alături de ei și să intrăm primii în Nemare. Furtunoșii au ridicat mâinile, invocând vânt și coborând presiunea, la fel cum făcuse Zoya în galerie. Mi-au pocnit urechile când au așternut pătura acustică. Dacă nu avea să țină, Harshaw și cu mine eram pregătiți să invocăm foc și lumină ca să ținem volerele la distanță. Ne-am înșirat în linie și, cu pași precauți, am intrat în întunericul din Falie.

Nemarea întotdeauna părea să fie sfârșitul tuturor lucrurilor. Nu doar din pricina întunericului, ci mai ales din cauza sentimentului apăsător de izolare, de parcă toată lumea ar fi dispărut și ai fi rămas singur, doar cu șuierul respirației tale și cu bătăile șovăitoare ale inimii.

Când am pășit pe nisipurile cenușii și întunericul s-a îngroșat în jurul nostru, a trebuit să fac mari eforturi să nu ridic mâinile și să ne învălui pe toți

în lumină protectoare. Am ascultat cu atenție, așteptându-mă să aud fâlfâit de aripi sau țipetele îngrozitoare și neomenești ale volerelor, dar n-am auzit nimic, nici măcar zgomotul pașilor noștri pe nisip. Șiretlicul pus la cale de Furtunoși funcționa – tăcerea era adâncă și de nepătruns.

— Hei! am șoptit eu.

— Te auzim.

M-am răsucit pe călcâie. Știam că Zoya era în celălalt capăt al șirului, dar părea că vorbește chiar de lângă mine.

Înaintam într-un ritm constant. Am auzit un pocnet – semnalul pe care îl stabiliserăm între noi –, iar apoi, vreo zece minute mai târziu, alte două pocnete. Deci străbătuserăm un kilometru și jumătate. La un moment dat am auzit deasupra noastră fâlfâit îndepărtat de aripi și am simțit frica strecurându-se printre noi ca o făptură vie. Deși nu ne auzeau, volerele simțeau mirosul prăzii de la câțiva kilometri. Oare dădeau târcoale pe sus, simțind că ceva nu era în regulă, că cineva era prin preajmă? Mă îndoiam că șiretlicul Zoyei avea să ne țină multă vreme la adăpost. În clipa aceea mi-am dat seama cât de nebunesc era planul pe care îl puseserăm la cale. Îndrăzniserăm ce nu mai îndrăznise nimeni: intraserăm în Falie fără lumină.

Ne-am continuat înaintarea și, după alte două pocnete, ne-am oprit și ne-am ocupat pozițiile. Trebuia să ne mișcăm repede după ce aveam să vedem nava întunecatului.

M-am gândit la el și am testat cu precauție legătura dintre noi. M-am simțit copleșită de forța dorinței lui. Era nerăbdător, pregătit să dezlănțuie puterea Faliei, pregătit să lupte. Și eu mă simțeam pregătită de luptă. Am lăsat să răzbată până la el nerăbdarea mea, dorința de a-l înfrunța: *Vin după tine.*

Mal și Tolya – poate și toți ceilalți – știau că

amplificatoarele trebuiau să fie aduse laolaltă, dar nu simțiseră niciodată emoția intensă ce ți-o dădea *merzost*. Era un sentiment pe care nu-l putea înțelege niciun Grisha și, la urma urmelor, era ceea ce ne lega strâns pe mine și pe întunecatul – nu puterile noastre cu totul ieșite din comun și nici faptul că amândoi eram niște anomalii, ba chiar niște monstruozități. Ci cunoașterea puterii interzise, dorința de a avea mai mult.

Minutele treceau și nervii îmi erau din ce în ce mai încordați. Furtunoșii nu puteau menține la nesfârșit pătura acustică. Dacă întunecatul avea să aștepte căderea nopții ca să lanseze atacul. *Unde ești?*

Răspunsul a venit sub forma unei străluciri difuze de culoare violet, care se apropia de noi dinspre răsărit.

Două pocnete. Ne-am împrăștiat în formația pe care o plănuiserăm.

Trei pocnete. Acesta era semnalul pentru mine. Am ridicat brațele și am revărsat în Falie o cascadă de lumină orbitoare. În aceeași clipă am curbat razele, făcându-le să ocolească soldații noștri ca un șuvoi de apă.

Oare ce vedea întunecatul? Nisipuri moarte, lumina mată a cerului cenușiu, carenele sfărâmate ale navelor eșuate în Nemare. Asta era tot. Noi eram invizibili. Eram ca aerul.

Nava lui a încetinit. Când s-a apropiat de noi, i-am văzut pânzele negre decorate cu soarele în eclipsă și carena ciudată, din sticlă mată. Lumina violet împrăștiată de *lumiya* strălucea pe laturile ei, slabă și pâlpâitoare pe fundalul strălucirii orbitoare a puterii mele.

Furtunoșii cu *kefte* albastre stăteau în fața catargelor, iar de-a lungul balustradelor erau înșirați Inferni, flancați de Sfâșie-Inimi în roșu și de

*oprichniki* bine înarmați, îmbrăcați în straie cenușii. Dar era un efectiv redus. Elevii probabil erau ținuti sub punte. Întunecatul stătea la proră, înconjurat de hoarda sa de umbre.

Ca de obicei am avut un șoc în clipa când l-am revăzut. Era ca și când m-aș fi dus la el pe firul legăturii dintre noi: pur și simplu era mai real, mai intens decât tot ce-l înconjura.

Totul s-a întâmplat extrem de repede. Prima împușcătură a doborât pe unul dintre *oprichniki*, care s-a prăbușit peste balustrada navei. Apoi împușcăturile s-au succedat rapid, răpăind ca ploaia pe acoperiș, la începutul unei furtuni. Grisha și *oprichnikii* se prăbușeau și cădeau unii peste alții, iar nava de sticlă a fost cuprinsă de panică.

În timp ce trupurile continuau să cadă, cineva a strigat:

— Răspundeți la foc!

Și aerul s-a umplut de zgomotul împușcăturilor inamice, dar eram dincolo de bătaia lor.

*Nichevo'ya* dădeau din aripi, zburând în cercuri largi, căutând în van o țintă. S-a auzit scăpărat de cremene, iar Internii care mai rămăseseră pe navă au împrăștiat în jur coloane de flăcări. Fără ca ei să-l vadă, Harshaw a întors focul asupra lor și au izbucnit țipete.

Apoi s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de gemete și de ordinele strigate de pe vasul de sticlă. Trăgătorii noștri făcuseră o treabă bună. Puntea era plină de cadavre. Teafăr, întunecatul îi făcea semn unui Sfâșie-Inimi, dându-i cine știe ce poruncă. Nu-i puteam distinge vorbele, dar mi-am dat seama că sosise momentul când urma să se folosească de elevi.

M-am uitat în jur, căutându-i pe trăgători și pe Grisha, simțindu-le prezența dincolo de razele curbate de lumină.

Un singur pocnet. Furtunoșii noștri au ridicat un val de praf. S-au auzit alte strigăte de pe vas și Furtunoșii întunecatului au încercat să răspundă.

Acesta era momentul. Gemenii și cu mine am pornit în fugă spre navă, apropiindu-ne dinspre pupă. Nu aveam mult timp la dispoziție.

— Unde sunt? a șoptit Tolya după ce am urcat.

Era ciudat să-i aud vocea fără să-l văd.

— Poate sub punte, am răspuns eu.

Carena vasului nu era foarte înaltă, dar era suficient de încăpătoare. Am pornit pe punte, căutând o trapă, având grijă să nu ne lovim de gârzi sau de Grisha.

*Oprichnikii* care supraviețuiseră aveau puștile îndreptate spre nisipurile pustii din fața lor. Eram atât de aproape de ei, încât le-am văzut broboanele de sudoare de pe frunte și ochii măriți de spaimă. Tresăreau la fiecare zgomot real sau imaginar.

— *Maleni*, șopteau între ei.

„Stafii.” Numai întunecatul era netulburat.

Privea cu o mină senină cadavrele de pe punte. Eram suficient de aproape cât să-l pot ataca, dar încă era protejat de soldații lui de umbră. Aveam senzația neplăcută că aștepta ceva.

Dintr-odată, un *oprichniki* a strigat:

— Jos!

Toți cei din jurul nostru s-au aruncat la podea și aerul s-a umplut de împușcături. În câteva clipe și-au făcut apariția și celelalte nave de sticlă pline cu *oprichniki*. Imediat ce au intrat în contact cu lumina, carenele au început să răspândească strălucirea violet a *lumiyei*.

— Credeai că am să te înfrunt nepregătit, Alina? a strigat întunecatul peste zgomotul asurzitor. Credeai că n-am să sacrific o întreagă flotă de vase pentru cauza mea?

Oricât de multe vase ar fi poruncit întunecatul

să vină în urma lui, doar două reușiseră să scape întregi, însă erau suficiente să încline balanța în favoarea lui. Am auzit țipete și urlete, iar soldații noștri au răspuns la foc. Pe nisip a apărut o pată roșie și mi s-a strâns inima dându-mi seama că unul dintre oamenii noștri fusese rănit. Putea fi Vladim. Sau Zoya. Sau Mal. Trebuia să-i scot din Falie. Dar unde erau elevii? Încercam să nu-mi pierd concentrarea. Nu puteam lăsa lumina să șovăie. Oamenii noștri aveau rezervoare cu *lumiya* și puteau să se retragă în întuneric, dar știam că nu aveau s-o facă. Nu înainte ca eu să cobor de pe navă.

M-am strecurat în jurul catargelor, căutând în continuare o trapă.

Dar dintr-odată am simțit o durere fierbinte în umăr. Am căzut pe spate țipând. Fusesem împușcată.

M-am izbit de punte, simțind că pierd controlul asupra luminii. Silueta lui Tolya a pâlpâit alături de mine. Am încercat să mă concentrez și a dispărut din nou, dar printre stâlpii balustradei i-am văzut pe Grisha și pe soldații noștri redevenind vizibili pe nisipul cenușiu. *Oprichniki* au sărit din celelalte nave, pornind la atac, iar *nichevo'ya* s-au aruncat și ei în luptă.

Copleșită de spaimă, mă străduiam din răzputeri să-mi recapăt controlul. Nu-mi mai simțeam brațul drept. Am încercat să-mi domolesc respirația. *Nu mai găfâi ca un mistreț*. Dacă Adrik putea să invoce cu un singur braț, puteam și eu. Silueta lui Tamar a apărut în preajma prorei, apoi a devenit invizibilă, dar a reapărut după o clipă. Un *nichevo'ya* s-a năpustit spre ea, înfigându-și ghearele în spatele ei. Tamar a scos un țipăt.

*Nu!* Mi-am strâns toate forțele și am invocat Tăietura, deși n-o puteam mânui decât cu un braț. Nu eram sigură că-l puteam nimeri pe soldatul de

umbră fără s-o rănesc și pe Tamar, dar nu puteam s-o privesc murind.

În clipa următoare o altă siluetă s-a aruncat în luptă, coborând de deasupra navei. Mi-a luat un pic să înțeleg ce vedeam: era Nikolai, cu colții dezveliți și aripile larg desfăcute. Și-a înfipt ghearele de la picioare în nimicnicul care o înhățase pe Tamar și i-a tras capul pe spate, obligându-l să-i dea drumul. Soldatul de umbră se zbătea, încercând să scape, dar Nikolai s-a înălțat brusc și l-a azvârlit în bezna de dincolo de bolta de lumină. Apoi am auzit țipete frenetice din depărtare – volere. Soldatul de umbră aruncat în întuneric nu s-a mai întors.

Nikolai a coborât din nou și s-a năpustit spre un alt *nichevo'ya*. Mi-l și închipuiam râzând: *Ei bine, dacă tot sunt un monstru, atunci măcar să fiu regele monștrilor.*

Apoi mi s-a tăiat respirația, simțindu-mi brațul teafăr culcat la podea. Silueta întunecatului se înălța deasupra mea, iar cizma lui îmi apăsa dureros încheietura.

— Aici erai, a zis el cu glasul său limpede și rece. Bine te-am regăsit, Alina.

Lumina s-a stins. Bezna a învăluit totul, străpunsă doar de strălucirea violet a *lumiyei*.

Am icnit, simțind cizma întunecatului care îmi zdrobea oasele mâinii.

— Unde sunt elevii? am spus eu printre dinți.

— Nu-s aici.

— Ce le-ai făcut?

— Sunt în siguranță la Kribirsk. Acum cred că stau la masă.

*Nichevo'ya* dădeau târcoale în jurul nostru, alcătuind o cupolă impenetrabilă cu trupurile lor schimbătoare și forfotitoare – aripi, gheare, mâini.

— Știam că amenințarea o să fie suficientă. Chiar credeai că am să pun în pericol niște copii

Grisha, când deja am pierdut atât de mulți?

— Am crezut...

Crezusem că era capabil de orice. *Voise să cred*, mi-am dat eu seama. Când îmi arătase cadavrul lui Botkin și pe cel al Anei Kuya, voise să cred în cruzimea lui.

Apoi mi-am amintit vorbele lui de demult: *N-ai decât să mă consideri un ticălos*.

— Știu ce-ai crezut, ce-ai crezut întotdeauna despre mine. E mai simplu așa, nu? Să te împăunezi cu dreptatea ta.

— Crimele tale nu-s invenția mea.

Încă nu se terminase. Nu trebuia decât să-mi scot cremenea din mânecă. Nu aveam nevoie decât de o scânteie.

Poate că nu avea să moară niciunul dintre noi, dar ar fi durut înfiorător și ceilalți ar fi avut mai mult timp să fugă.

— Unde e băiatul? a întrebat el. Am pus mâna pe Invocatoare. Vreau și iscoada.

Slavă sfinților că Mal încă era doar o iscoadă pentru întunecatul. Mâna teafără mi s-a strecurat în mânecă, atingând marginea cremenii.

— Nu voi permite să fie folosit ca instrument de șantaj sau ca orice altceva, am spus eu.

— Ești la pământ, credincioșii îți mor, și totuși continui să mă sfidezi.

M-a ridicat în picioare și doi *nichevo'ya* au coborât să mă flancheze, iar cremenea mi s-a îndepărtat de degete, întunecatul mi-a desfăcut paltonul și a început să mă pipăie. Mi s-a strâns inima când degetele lui au dat de primul săculeț cu explozibil. Mi l-a luat din buzunar, apoi l-a găsit imediat și pe al doilea. A scos un oftat.

— Îți simt intențiile, Alina, la fel cum și tu le simți pe ale mele. Dârzenia ta de nezdrunțat, perseverența de martir. Le recunosc acum.

Legătura. Mi-a venit o idee. Avea mici sortii de



izbândă, dar am hotărât să încerc.

Întunecatul a aruncat săculeții cu explozibile unui *nichevo'ya* care a dispărut cu ei în beznă. A așteptat, privindu-mă cu ochii săi reci și cenușii, zgomotele luptei fiind estompate de freamătul soldaților de umbră din jurul nostru. Câteva clipe mai târziu, de undeva din depărtare s-a auzit un bubuit asurzitor.

Întunecatul a clătinat din cap:

— Poate o să-mi ia o viață să te frâng, Alina, dar am de gând să mă străduiesc din răputeri.

S-a întors și chiar atunci am acționat. Întrucât eram ținută de *nichevo'ya*, nu puteam folosi Tăietura, dar nici nu eram neputincioasă. Mi-am răsucit încheieturile și lumina violet a *lumiyei* s-a curbat în jurul meu. În același timp, am pătruns pe firul invizibil care ne lega atât de strâns.

Întunecatul a ridicat brusc capul și preț de o clipă, deși nu scăpasem din strânsoarea nimicnicilor, ci doar devenisem invizibilă, l-am privit pe întunecatul de lângă catarg. Viziunea din fața lui era o față teafără, fără nicio rană. Fata a ridicat brațele, pregătindu-și Tăietura. Întunecatul n-a stat pe gânduri, ci a reacționat imediat. N-a durat mai mult de o secundă – intervalul scurt dintre instinct și înțelegere –, dar a fost de-ajuns. Soldații de umbră mi-au dat drumul și s-au repezit spre el să-l protejeze, iar eu am dat fuga spre balustradă și am sărit peste bord.

Am aterizat pe brațul rănit și întreg trupul mi-a fost fulgerat de durere. Din spatele meu s-a auzit urletul de furie al întunecatului. Știam că-mi pierdusem controlul asupra luminii, ceea ce însemna că acum eram vizibilă. Așa că am luat-o din loc, târându-mă prin nisip, departe de strălucirea violet a *lumiyei*. Am văzut soldați și Grisha luptând în preajma vaselor de sticlă. Harshaw era la pământ, iar Ruby sângera.

Am reușit să mă ridic în picioare. Capul mi se învârtea. Mi-am strâns brațul rănit cu mâna teafără și am pornit clătinându-mă prin întuneric. Nu vedeam nimic, eram complet dezorientată. Dar am continuat să merg prin beznă, încercând să-mi deblochez mintea, să încropesc un plan. Știam că volerele mă puteau ataca în orice clipă, dar era prea riscant să folosesc lumina. *Gândește!*

Mă muștră în sinea mea. Nu mai aveam nicio idee. Rămăsesem fără explozibile și nu puteam folosi Tăietura. Mâneca îmi era plină de sânge și pașii îmi încetineau. Trebuia să găsesc pe cineva să-mi vindece brațul. Trebuia să mă refac și să atac din nou. Nu puteam fugi iarăși de întunecatul, la fel ca prima oară când luptaserăm în Falie. De atunci fugisem întruna.

— Alina.

M-am întors. Era vocea lui Mal. *Poate e doar efectul păturii sonore*, mi-am spus în sinea mea. Dar știam că pătura Furtunoșilor fusese ridicată de mult. Oare cum mă găsise? Ce întrebare prostească. Mal mă găsea întotdeauna.

Am icnit când m-a apucat de mâna rănită în întuneric. În ciuda durerii și a riscurilor, am invocat o rază slabă de lumină și i-am văzut chipul frumos murdărit de praf și de sânge. Și cuțitul pe care îl ținea în mână. Am recunoscut pumnalul din oțel Grisha. Era al lui Tamar. Oare i-l oferise pentru acest moment? Sau o căutase în beznă să i-l ceară?

— Mal, nu. Încă nu s-a terminat...

— Ba da, Alina.

Am încercat să mă dau în spate, dar m-a apucat strâns de încheietura goală, fiorul intens al puterii străbătându-ne trupurile, chemându-mă, cerându-mi să trec prin ușa aceea. Cu cealaltă mână m-a forțat să strâng plăselele cuțitului. Lumina a șovăit.

— Nu!

— Nu lăsa ca totul să fi fost în zadar, Alina.

— Te rog...

Un țipăt îndurerat a răsunat peste hărmălaia luptei. Părea să fie vocea Zoyei.

— Salvează-i, Alina. Nu mă lăsa să trăiesc cu gândul că aş fi putut împiedica toate astea.

— Mal...

— Salvează-i! Lasă-mă să te ajut, mi-a cerut el, privindu-mă în ochi. Pune capăt acestei băătăii.

Și-a întetit strânsoarea. *Povestea noastră nu are sfârșit.*

N-am să știu niciodată dacă brațul mi-a fost mișcat de lăcomie sau de altruism. Condușă de degetele lui, mâna mea a ridicat cuțitul și i l-a înfipt în piept.

Forța loviturii m-a făcut să mă aplec în față și mi-am pierdut echilibrul preț de o clipă. Apoi m-am îndepărtat de el, iar cuțitul a căzut din mâinile amândurora. Sângele îi țâșnea din rană, dar îmi strângea în continuare încheietura.

— Mal, am scâncit eu.

A tușit și i-a dat sângele pe gură. A căzut în față și era cât pe ce să cad și eu când l-am prins în brațe, strânsoarea lui fiind atât de puternică, încât îmi era teamă că o să-mi frângă oasele. Din gâtleej i-a țâșnit un icnet ca o bolboroseală. S-a lăsat cu toată greutatea pe mine, trăgându-mă în jos, cu degetele strânse în jurul încheieturii mele, ca și când ar fi încercat să-mi ia pulsul.

Am simțit când și-a dat sufletul.

Preț de o clipă s-a făcut liniște și mi-am ținut respirația. Apoi s-a produs o explozie de foc alb. Timpanele mi-au fost asaltate de un vuiet asurzitor, de o avalanșă de sunete care au cutremurat nisipul și au făcut aerul să vibreze.

Am scos un țipăt, simțindu-mă inundată de puterea incandescentă, mistuită pe dinăuntru.

Eram o stea. Ardeam. Eram un soare nou, născut  
ca să sfărâme aerul și să înghită pământul.

*Sunt ruinătoare.*

Lumea s-a cutremurat, s-a dizolvat, a făcut  
implozie.

Apoi puterea a dispărut.

Am deschis ochii. În jurul meu era beznă.

Urechile îmi țiuiau.

Eram în genunchi. Am găsit în întuneric trupul  
lui Mal, cutele însângerate ale cămășii lui.

Am ridicat mâinile, chemând lumina. Nu s-a  
întâmpat nimic. Am încercat din nou, căutând  
puterea și negăsind decât absența ei. Am auzit un  
țipăt deasupra capului. Volerele dădeau târcoale.  
Vedeam coloanele de foc ale Infernilor, siluetele  
întunecate ale soldaților luptând în lumina violet a  
vaselor de sticlă. Undeva, Tolya și Tamar îmi  
strigau numele.

— Mal... am spus eu cu o voce răgușită, de  
nerecunoscut.

Am chemat din nou lumina, așa cum făcusem  
pe vremuri în pânțele Catedralei Albe, căutând  
și cele mai firave raze. Dar de data asta era altfel.  
Simțeam rana din adâncul meu, golul unde cândva  
fusesse ceva întreg și bun. Nu eram distrusă. Eram  
goală pe dinăuntru.

Am strâns în pumni cămașa lui Mal.

— Ajută-mă, am scâncit eu.

*Ce este infinit? Universul și lăcomia oamenilor.*

Ce fel de lecție era asta? Ce fel de glumă  
bolnavă? Când întunecatul se jucase cu puterea  
din inima creației, pedeapsa lui fusesse Falia, un loc  
în care puterea lui nu avea niciun efect, o  
monstruozitate care avea să-l țină pe el și țara lui  
în robie timp de sute de ani. Oare aceasta era  
pedeapsa mea? Morozova chiar era nebun sau  
doar un ratat?

— Ajutor! am strigat eu.

Tolya și Tamar au dat fuga la mine, urmați de Zoya, trupurile fiindu-le luminate de rezervoarele de sticlă pline cu *lumiya*. Tolya șchiopăta, Zoya avea o arsură pe o parte a feței, iar Tamar era plină de sânge din cap până-n picioare de la rănilor pricinuite de *nichevo'ya*. Când l-au văzut pe Mal, au rămas ținuiți locului.

— Aduceți-l înapoi! am strigat eu.

Tolya și Tamar au îngenuncheat lângă el, dar am văzut privirea pe care au schimbat-o între ei.

— Alina... a spus Tamar.

— Vă rog, am zis eu printre lacrimi. Aduceți-l înapoi!

Tamar a deschis gura lui Mal, încercând să-i sufle aer în plămâni. Tolya a pus o mână pe pieptul lui Mal, apăsându-i rana și încercând să-i readucă inima la viață.

— Avem nevoie de mai multă lumină, a spus el.

Mi-a scăpat un râs înfundat. Am ridicat mâinile, implorând lumina și pe toți sfinții care au trăit pe fața pământului. Degeaba. Era un gest fals. O pantomimă.

— Nu înțeleg, am strigat eu, lipindu-mi obrazul înlăcrimat de al lui Mal.

Pielea deja începuse să i se răcească.

Baghra mă prevenise: *Nu știi dacă ai să supraviețuiești sacrificiului pe care îl presupune merzost*. Dar care era rostul acestui sacrificiu? Oare viețile noastre avuseseră doar menirea de a arăta care e prețul lăcomiei? Oare acesta era adevărul nebuniei lui Morozova, un fel de ecuație crudă care pune laolaltă iubirile și pierderile noastre, preschimbându-le în deșertăciuni?

Era prea mult. Eram copleșită de durere. Dacă mi-aș fi recăpătat puterea fie și pentru o clipă, aș fi transformat întreaga lume în cenușă.

Apoi am văzut-o. O lumină îndepărtată, o lamă

orbitoare spintecând întunericul.

Înainte să-mi pot da seama ce este, a apărut încă una – un punct strălucitor care s-a transformat în două raze incandescente, înălțându-se năvalnic deasupra mea.

Un torent strălucitor a izbucnit în beznă la doar câțiva metri de mine. Ochii mi s-au obișnuit cu lumina și l-am zărit pe Vladim cu gura deschisă, uluit de razele care i se revărsau din palme.

Am întors capul și i-am văzut prinzând contur, unul câte unul, pe întinsul Faliei, ca stelele pe cerul amurgului, pe *oprichniki* și pe soldații soarelui. Își coborau armele, cu fețe uluite și îngrozite, scăldați în lumina orbitoare.

Mi-am amintit vorbele pe care mi le spusese întunecatul pe nava care brăzda apele înghețate din Drumul oaselor. *Morozova era un om ciudat. Semăna cu tine: era atras de oamenii simpli și slabi.*

Se căsătorise cu o femeie *otkazat'sya*.

Fusese la un pas să-și piardă fiica *otkazat'sya*.

Trăise cu sentimentul că era singur pe lume, că avea o putere pe care n-o împărtășea cu nimeni.

Acum înțelegeam. Îmi dădeam seama ce făcuse. Acesta era darul celor trei amplificatoare: puterea multiplicată de o mie de ori, dar nu într-o singură persoană. Oare câți Invocatori ai Soarelui fuseseră creați în clipa aceea? Cât de departe se împrăștiase puterea lui Morozova?

Razele și cascadele de lumină înfloreau în jurul meu, ca o grădină strălucitoare în noaptea monstruoasă a Faliei. În locurile unde se încrucișau razele, întunericul dispărea.

Nemarea se descompunea încetul cu încetul, iar volcrele scoteau țipete disperate deasupra capetelor noastre. Era un miracol.

Dar nu-mi păsa. Sfinții își puteau păstra pentru ei miracolele, iar Grisha n-aveau decât să rămână

cu viețile lor lungi și cu lecțiile lor. Mal murise.

— Cum?

Am ridicat privirea. Întunecatul stătea în spatele nostru, uluit de priveliștea Faliei care dispărea văzând cu ochii.

— Nu se poate. Nu fără pasărea de foc. Al treilea...

Dar s-a oprit când i-au căzut ochii pe cadavrul lui Mal, pe mâinile mele însângerate.

— Nu se poate, a repetat el.

Nici în clipa aceea, când lumea așa cum o știam era recreată în strălucirea jerbelor de lumină, întunecatul nu putea înțelege ce fusese Mal de fapt. Nu voia să înțeleagă.

— Ce fel de putere e asta? a întrebat el.

S-a apropiat de noi, cu șuvițe de întuneric în palme, cu nimicnicii roind în jurul său.

Gemenii au pus mâinile pe arme. Fără să stau pe gânduri, am ridicat brațele, chemând lumina. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Întunecatul se uita țintă la noi. A coborât brațele, iar umbrele i-au dispărut din palme.

— Nu, a spus el dezorientat, clătinând din cap. Nu. Asta nu-i... Ce-ai făcut?

— Continuați-vă treaba! le-am poruncit gemenilor.

— Alina...

— *Aduceți-l înapoi*, am repetat eu.

Știam că nu avea noimă ce le ceream eu.

Gemenii nu dețineau puterea lui Morozova. Dar Mal putea transforma pietrele în iepuri. Putea găsi nordul și stând în cap. Sigur avea să găsească o cale de a se întoarce la mine.

M-am ridicat în picioare, iar întunecatul s-a apropiat, ridicând mâinile spre gâtul meu.

— Nu, a șoptit el.

Abia atunci mi-am dat seama că-mi căzuse colierul de la gât. Am coborât privirea. Zăcea rupt

în bucăți lângă cadavrul lui Mal. Încheietura îmi era goală – căzuse și brățara.

— Nu așa trebuia să se întâmple, a spus el, și în vocea lui a răsunat disperarea, o suferință nouă și nefamiliară.

Degetele sale mi-au alunecat pe gât, apoi mi-au cuprins fața. N-am simțit revărsându-se asupra mea siguranța de altădată. În mine nu s-a trezit nicio lumină care să răspundă la chemarea lui. Ochii săi cenușii îi cercetau pe ai mei – nedumeriți, aproape speriați.

— Erai menită să fii ca mine. Erai menită... Acum nu mai ești *nimic*.

A coborât mâinile. Mi-am dat seama că înțelesese. Era cu adevărat singur. Și avea să fie singur pentru totdeauna.

Am văzut dezolarea din ochii săi, am simțit abisul lărgindu-se înlăuntrul său, vidul infinit. L-a părăsit liniștea, acea certitudine calmă, și a scos un urlet de furie.

A desfăcut larg brațele, chemând întunericul. *Nichevo'ya* s-au împrăștiat ca un stol de păsări care își iau zborul de pe un gard și s-au năpustit asupra soldaților soarelui și a *oprichnikilor* deopotrivă, curmându-le viața și stingând razele de lumină care li se împrășteau din trup. Știam că suferința întunecatului nu avea capăt. Avea să se adâncească în ea la nesfârșit.

*Îndurare*. Oare înțelesesem vreodată ce însemna îndurarea? Oare chiar crezusem că știam ce înseamnă să suferi? Să ierți? *Îndurare*, mi-am spus în sinea mea. *Pentru cerb, pentru întunecatului, pentru noi top*.

Dacă am fi fost în continuare legați de acel fir invizibil, poate ar fi simțit ce mă pregăteam să fac. Degetele mi s-au curbat în mâneca paltonului, înfășurând o șuviță de întuneric în jurul pumnalului din mâna mea, pe care îl ridicasem din



nisip, încă umezit de sângele lui Mal. Aceasta era singura putere care îmi mai rămăsese, una care nu fusese niciodată cu adevărat a mea. Un ecou, o glumă, un truc de carnaval. *E ceva ce ai luat de la el.*

— Nu trebuie să fiu Grisha ca să mânuiesc oțelul Grisha, am șoptit eu.

Și, cu o mișcare bruscă, am înfipt adânc în inima întunecatului pumnalul înfășurat în umbră.

A scos un icnet ușor, un pic mai mult decât o expirație. Întunecatul s-a uitat la plăselele care îi ieșeau din piept, apoi din nou la mine. S-a încruntat, a făcut un pas, clătinându-se ușor, apoi s-a îndreptat de spate.

Din piept i-a țâșnit un singur hohot de râs și pe bărbie i s-au așternut câțiva stropi fini de sânge.

— *Așa?*

Picioarele i-au tremurat. A încercat să se împotrivească prăbușirii, dar brațul i-a căzut și trupul i s-a chircit, răsturnându-se pe spate. *E foarte simplu. Asemănătorul cheamă asemănătorul.* Însăși puterea întunecatului. Sângele lui Morozova.

— Cerul albastru, a spus el.

Am întors privirea și am văzut în depărtare strălucirea palidă a cerului, estompată de ceața neagră a Faliei. Volerele se îndepărtau de ea, căutând un loc în care să se ascundă.

— Alina, a spus el cu glas scăzut.

Am îngenuncheat lângă el. *Nichevo'ya* încetaseră atacul. Se învârteau și se îmbulzeau deasupra noastră, neștiind ce să facă. Mi s-a părut că-l zăresc și pe Nikolai printre nimicnici, pornind spre albastrul cerului.

— Alina, a repetat întunecatul, degetele sale căutându-le pe ale mele.

Spre surprinderea mea, ochii mi s-au umezit.

A întins mâna, mângâindu-mi obrazul brăzdat

de lacrimi, și pe buzele însângerate i-a fluturat un mic zâmbet.

— Cineva care plânge după mine.

A coborât mâna, ca și când greutatea ei ar fi fost prea mult.

— Nu vreau mormânt, a zis el cu glas stins, strângându-mă de mână. Nu vreau ca lumea să aibă ce profana.

— Bine, am spus eu, și lacrimile s-au întetit.

*N-o să rămână nimic.*

A tresărit și pleoapele i-au coborât.

— Încă o dată, mi-a cerut el. Spune-mi numele încă o dată.

Știam că avea o vârstă venerabilă. Dar în clipa aceea era doar un băiat – strălucit, hărăzit cu prea multă putere, împovărat de eternitate.

— Aleksander.

A închis ochii și a șoptit:

— Nu mă lăsa singur.

Apoi s-a stins. Peste noi s-a revărsat un zgomot ca un oftat uriaș, fluturându-mi părul.

*Nichevo'ya* s-au descompus, împrăștiindu-se ca cenușa în vânt, lăsându-i pe soldați și pe Grisha cu privirile ațintite în gol, spre locurile în care se aflaseră monștrii cu o clipă înainte. Am auzit un țipăt sfâșietor, iar când am ridicat privirea, am văzut cum dispar aripile lui Nikolai, al cărui trup a pornit vertiginos către nisipul cenușiu, în timp ce întunericul se revărsa din el în șuvițe negre. Zoya a fugit spre el, încercând să-i atenueze căderea cu un curent ascendent.

Știam că trebuia s-o iau din loc. Că trebuia să fac ceva. Dar nu eram în stare să-mi mișc picioarele. M-am prăbușit între Mal și întunecatul, ultimele vlăstare din descendența lui Morozova. Sângeram din rana de glonț de la umăr. Mi-am atins pielea gâtului, care până atunci fusese acoperită de colier. M-am simțit goală.

Ca prin ceață mi-am dat seama că oastea de Grisha a întunecatului se retrăgea. La fel și unii dintre *oprichniki*, lumina încă revărsându-se din ei în izbucniri necontrolate. Nu știam unde mergeau. Poate înapoi la Kribirsk, să-și anunțe compatrioții că stăpânul lor fusese răpus. Sau poate doar fugeau. Nu-mi păsa.

I-am auzit pe Tolya și Tamar șoptind în preajma mea. Nu le distingeam cuvintele, dar resemnarea din glasurile lor era cât se poate de limpede.

— N-a rămas nimic, am spus eu în șoaptă, simțind goliciunea din mine, goliciunea din jur.

Soldat Sol chiuiau, spulberând Falia cu fascicule incandescente. Unii urcaseră pe nava de sticlă a întunecatului, alții se așezaseră în linie, unindu-și razele și trimițând o cascadă de lumină înspre rămășițele de întuneric, distrugând Falia cu un val unduitor.

Strigau și râdeau, bucurându-se de triumful lor, atât de zgomotos încât era cât pe ce să-mi scape șuierul discret, fragil, imposibil. Am încercat s-o țin departe de mine, dar în cele din urmă speranța m-a copleșit – o dorință atât de intensă, încât știam că neîmplinirea ei mă va frânge.

Tamar a suspinat, iar Tolya a tras o înjurătură. Și s-a auzit încă o dată: zgomotul hârâit și miraculos al respirației lui Mal.

## Capitolul 18

Ne-au scos din Falie cu unul dintre vasele de sticlă ale întunecatului. Zoya a preluat cu ușurință comanda asupra navei avariate, apoi le-a distras atenția soldaților soarelui în timp ce Tolya și Tamar ne-au dus pe punte, ascunși sub *kefte* și paltoane groase. Trupul întunecatului era înfășurat în straiete albastre ale unuia dintre Internii lui căzuți în luptă. Îi făcusem o promisiune și aveam de gând s-o duc la îndeplinire.

Furtunoșii – Zoya, Nadia și Adrik, cu toții în viață și teferi – au umflat pânzele negre și ne-au purtat peste nisipurile moarte cu toată viteza de care erau în stare.

M-am întins lângă Mal. Încă avea dureri îngrozitoare, pierzându-și cunoștința din timp în timp. Tolya continua să-i dea îngrijiri, verificându-i pulsul și respirația.

De undeva de pe navă s-a auzit vocea lui Nikolai – era răgușită și alterată de întunericul care îl luase în stăpânire o vreme. Voiam să mă duc la el, să-i văd fața, să mă asigur că era teafăr. Probabil avea oase rupte după căzătură. Dar pierdusem mult sânge și simțeam că mă fură somnul, mintea mea epuizată își dorea să uite tot ce se întâmplă în jur. Când au început să mi se închidă ochii, l-am luat pe Tolya de mână:

— Aici am murit. Înțelegi?

Uriașul s-a încruntat. Credea că delirez, dar voiam să mă audă:

— Acesta a fost martiriul meu, Tolya. Am murit aici, în ziua asta.

— Sankta Alina, a spus el cu glas scăzut, sărutându-mi mâna cu un gest curtenitor, asemenea unui gentleman care invită o doamnă la dans.

M-am rugat tuturor sfinților adevărați să mă fi

înțeleș.

Până la urmă, prietenii mei s-au îngrijit cum se cuvine de moartea mea și de învierea lui Nikolai.

Ne-au dus înapoi la Tomikyana și ne-au ascuns în magazie, printre preșele de cidru, în caz că s-ar fi întors soldații soarelui. Pe Nikolai l-au spălat, l-au tuns, l-au hrănit bine cu pâine uscată și ceai îndulcit. Genya chiar i-a găsit o uniformă a Armatei întâi. După doar câteva ore, a pornit spre Kribirsk, flancat de gemeni, împreună cu Nadia și Zoya, îmbrăcați cu toții în *kefte* albastre furate de la cei căzuți în luptă.

Povestea pe care o ticluiseră era simplă: prințul fusese luat prizonier de întunecatul și urma să fie executat în Falie, dar reușise să scape și, cu ajutorul Invocatoarei Soarelui, reușise să-l învingă pe întunecatul. Erau puțini cei care știau ce se întâmplase cu adevărat. Bătălia fusese o degringoladă sângeroasă în întuneric și bănuiam că *oprichnikii* și Grisha din slujba întunecatului care reușiseră să scape erau preocupați acum să se ascundă sau să obțină grațieri regale, nu să contrazică versiunea noastră asupra evenimentelor. Era o poveste bună, cu sfârșit tragic – Invocatoarea Soarelui își dăduse viața pentru a salva Ravka și pe noul ei rege.

Îmi amintesc doar frânturi din timpul petrecut la Tomikyana. Mirosul de mere. Uguitul porumbeilor sub streșini. Respirația lui Mal alături de mine. La un moment dat, Genya a venit să vadă cum ne simțim și mi s-a părut că visez. Încă avea fața plină de cicatrici, dar mare parte dintre muchiile negre dispăruseră.

— La fel și umărul tău, a spus ea cu un zâmbet. Încă ai cicatricea, dar nu mai e atât de înfiorătoare.

— Si ochiul tău? am întrebat eu.

— L-am pierdut pentru totdeauna. Dar a

început să-mi placă peticul. Mi se pare că-mi dă un aer șmecheresc.

Apoi probabil am ațipit, pentru că, deschizând din nou ochii, l-am văzut pe Misha stând în fața mea cu mâinile murdare de făină.

— Ce-ai gătit? am întrebat eu, morfolind cuvintele.

— Plăcintă cu ghimbir.

— Nu cu mere?

— M-am săturat de mere. Vrei să faci tu glazura?

Îmi aduc aminte că am schițat un gest afirmativ din cap, apoi am adormit la loc.

Abia târziu în noapte au venit la noi Zoya și Tamar, aducându-ne vești de la Kribirsk. Puterea amplificatoarelor ajunsese până la docurile uscate. Explozia îi culcase la pământ pe docheri și pe Grisha, și s-a iscat un adevărat haos când lumina a început să se reverse din toți *otkazat'sya* aflați la marginea Faliei.

Când Nemarea începuse să se descompună, îndrăzniseră să pășească dincolo de țărm și să contribuie la distrugerea ei. Unii puseseră mâna pe arme și începuseră să vâneze volere, înghesuindu-le în cele câteva petice de întuneric care mai rămăseseră din Nemare și omorându-le fără milă. Se zvonea că unele reușiseră să scape, înfruntând lumina și căutând adăpost în locuri umbrite. Acum, printre docheri, printre soldații soarelui și *oprichnikii* care nu fugiseră mai rămăseseră din Nemare doar câteva smocuri întunecate care pluteau în aer sau se rostogoleau pe nisip ca niște animale rătăcite de turma lor.

Când vestea morții întunecatului a ajuns la Kribirsk, în baza militară s-a iscat haosul. Dar apoi a sosit Nikolai Lantsov. S-a instalat în apartamentul regal, i-a chemat la el pe căpitani Armatei întâi și pe comandanții Grisha, apoi pur și simplu a

început să dea ordine. A mobilizat toate celelalte unități ale armatei pentru a păzi granițele și a trimis mesaj pe coastă să se adune flota lui Sturmhond. Și a făcut toate astea fără să doarmă vreun pic și cu două coaste rupte. Nimeni altcineva n-ar fi avut o asemenea iscusință și un asemenea curaj, deși era mezinul familiei și se zvonea c-ar fi fost un bastard. Dar Nikolai se pregătise toată viața pentru asta și știam că avea darul de a face lucruri imposibile.

— Cum se simte? am întrebat-o eu pe Tamar.

A făcut o pauză apoi a spus:

— Bântuit. Simt că s-a schimbat, dar nu cred că altcineva și-ar putea da seama.

— Așa o fi, a protestat Zoya, dar n-am văzut niciodată un asemenea om. Dacă o să devină mai șarmant de-atât, bărbații și femeile or să înceapă să se întindă pe străzi pentru a avea privilegiul de a fi călcați de noul rege ravkan. Cum ai putut să-i rezisti?

— Bună întrebare, a murmurat Mal de lângă mine.

— Se pare că nu-mi pasă de smaralde, am spus eu.

Zoya a dat ochii peste cap:

— Nici de sângele regal, nici de charisma tulburătoare, nici de averile colosale...

— Poți să te oprești, a spus Mal.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui:

— Toate astea sună frumos, dar adevărata mea pasiune sunt cauzele pierdute.

Sau numai una. *Beznako*. Cauza mea pierdută, din nou alături de mine.

— Sunt înconjurată de neghiobi, a spus Zoya zâmbind.

Înainte ca Tamar și Zoya să se întoarcă în vilă, Tamar s-a uitat la rănilor noastre. Mal se simțea slăbit, dar era de așteptat după încercarea prin

care trecuse. Tamar îmi vindecase rana de glonț din umăr și, lăsând deoparte faptul că eram slăbită și aveam dureri, mă simțeam ca nouă. Cel puțin asta le-am spus. Simțeam golul dureros lăsat în mine de dispariția puterii, la fel cum cei care rămân fără o mână sau un picior încă mai simt dureri în membrul pierdut.

Am adormit pe salteaua pe care ne-o aduseseră în magazie, iar când m-am trezit, Mal stătea pe-o parte, uitându-se la mine. Era palid, iar ochii lui albaștri păreau prea strălucitori. Am întins mâna și mi-am plimbat degetul pe cicatricea de pe mandibula lui, pe care o căpătase în Fjerda, unde începuse să caute cerbul.

— Ce-ai văzut? am întrebat eu. Când...

— Când am murit?

L-am înghiontit ușor și s-a crispat:

— L-am văzut pe Ilya Morozova cântând la balalaică în spinarea unui unicorn.

— Foarte amuzant.

S-a întors pe spate, vârând cu grijă o mână sub cap:

— N-am văzut nimic. Nu-mi amintesc decât durere. Pumnalul părea de foc. Am simțit că-mi scoate inima din piept. Apoi nimic. Doar întuneric.

— Ai murit, am spus eu înfiorându-mă. Apoi puterea mea...

Vocea mi s-a frânt.

A întins mâna, iar eu mi-am sprijinit capul de umărul lui, având grijă să nu-i deranjez bandajele de pe piept.

— Îmi pare rău, a spus el. De câteva ori... mi-am dorit să rămâi fără putere. Dar nu am vrut-o niciodată cu adevărat.

— Mă bucur că încă sunt în viață, am spus eu. Falia a dispărut. Tu ești teafăr. Dar... tot mă doare.

Mă simțeam meschină. Harshaw murise, la fel și jumătate din Soldat Sol, inclusiv Ruby. Muriseră și



alții înaintea lor: Sergei, Marie, Paja, Fedyor, Botkin, Baghra. Căzuseră atât de mulți în acest război. Lista continua la nesfârșit.

— Toate sunt vremelnice, a spus Mal. Ai dreptul să suferi.

M-am uitat la bârnele de lemn ale magaziei. Mă părăsise până și fărâma de întuneric pe care o puteam controla. Puterea aceea aparținuse întunecatului și părăsise lumea odată cu el.

— Mă simt goală pe dinăuntru.

Mal a tăcut preț de câteva clipe, apoi a spus:

— La fel mă simt și eu.

M-am ridicat într-un cot. Mal privea în gol:

— N-am să fiu sigur decât atunci când voi încerca din nou să-mi folosesc talentul de iscoadă, dar cert e că acum mă simt diferit. Înainte pur și simplu simțeam lucruri.

Chiar și acum, stând întins aici, ar fi trebuit să pot simți un cerb în livadă, o pasăre odihnindu-se pe o creangă sau poate un șoarece cuibărit în perete. Nu m-am gândit la asta înainte, dar acum simt un fel de... tăcere.

Vremelnicie. M-am întrebat cum îl readuseseră la viață Tolya și Tamar. Credeam că fusese un miracol. Dar acum înțelegem. Mal avusese două vieți, dar numai una îi aparținea de drept. Cealaltă era furată, o moștenire plăsmuită din *merzost*, furată din inima lumii. Aceasta fusese forța care o readusesse la viață pe fiica lui Morozova atunci când îi fusese luată viața obișnuită de om, aceasta era puterea care sălășluisese în oasele lui Mal. Sângele lui era impregnat cu ea, și această fărâma de *merzost* îl făcuse o iscoadă excepțională, legându-l de toate vietățile de pe pământ.  
*Asemănătorul cheamă asemănătorul.*

Iar acum dispăruse. Viața pe care Morozova o furase și o dăduse fiicei sale ajunsese la sfârșit. Viața cu care se născuse Mal – fragilă, muritoare,

efemeră – era doar a lui. Vremelnicie. Acesta era prețul impus de legile lumii pentru a-și recăpăta echilibrul. Dar Morozova nu putea bănuî că persoana care va dezlega secretele amplificatoarelor sale avea să fie un Grisha străvechi, care va fi trăit o mie de ani și care se va fi plictisit de puterea lui. Nu putea bănuî că totul avea să ia sfârșit cu doi orfani din Keramzin.

Mal m-a luat de mână, împreunându-și degetele cu ale mele, și mi-a lipit-o de pieptul său.

— Crezi că vei putea fi fericită cu o iscoadă neputincioasă? m-a întrebat el.

Am zâmbit. Mal cel impertinent, șarmant, curajos și periculos. Să fi fost o undă de îndoială în glasul lui? L-am sărutat tandru.

— Dacă tu poți fi fericit cu cineva care ți-a înfipt un cuțit în inimă.

— Ți-am dat și eu o mână de ajutor. Și ți-am zis că pot trece peste supărări.

Nu știam ce avea să urmeze și cine aveam să fiu. Nu aveam nimic – până și hainele de pe mine erau de împrumut. Și totuși, stând întinsă în magazie, mi-am dat seama că nu-mi era teamă. După toate încercările prin care trecusem, nu mai rămăsese niciun pic de frică în mine. În sufletul meu erau tristețe, recunoștință, poate chiar speranță, dar frica fusese măcinată de durere și greutate. Sfânta murise. La fel și Invocatoarea Soarelui. Eram din nou o fată simplă, dar această fată nu-și datora tăria sortii, întâmplării sau vreunui destin măreț. Mă născusem cu puterea mea, dar restul îl dobândisem prin forțe proprii.

— Mal, trebuie să ai grijă. Povestea amplificatoarelor ar putea ieși la iveală. Lumea ar putea crede că încă ai puterea.

A clătinat din cap:

— Malyen Oretsev a murit odată cu tine, a spus el, și vorbele sale au stârnit un puternic ecou în

mine, făcându-mi pielea de găină. Viața aceea s-a sfârșit. Poate am să fiu mai înțelept în următoarea.

Am pufnit:

— Vom vedea. Știi, trebuie să ne alegem nume noi.

— Misha deja lucrează la o listă de propuneri.

— Pe toți sfinții!

— N-ai de ce să te plângi. Se pare că eu o să fiu Dmitri Dumkin.

— Ți se potrivește.

— Te previn că țin socoteala tuturor insultelor pe care le primesc de la tine, ca să ți le pot plăti când o să mă pun pe picioare.

— Mai ușor cu amenințările, Dumkin. Poate o să-i povestesc Aparatului despre miraculoasa ta revenire la viață și o să te transforme și pe tine în sfânt.

— N-are decât, a spus Mal. N-am de gând să-mi irosesc viața ca sfânt.

— Nu?

— Nu, a spus el, trăgându-mă mai aproape. Trebuie să-mi petrec restul vieții încercând să dovedesc că merit o anume fată cu păr cărunt. E foarte sarcastică și uneori îmi pune găinaț de găscă în pantofi sau încearcă să mă omoare.

— Pare o fată dificilă, am apucat eu să spun înainte să mă sărute.

— Dar merită efortul. Și poate că într-o bună zi mă va lăsa s-o duc într-o capelă.

M-am înfiorat:

— Nu-mi plac capelele.

— I-am promis Anei Kuya că am să mă însor cu tine.

Am râs:

— N-ai uitat?

— Alina, a spus el, sărutându-mi cicatricea din palmă. N-am uitat nimic.

Trebuia să plecăm de la Tomikyana. Nu avuseserăm la dispoziție decât o noapte ca să ne refacem, dar vestea că Falia fusese distrusă se împrăștia cu repeziciune, iar proprietarii fermei aveau să se întoarcă în curând. Și, chiar dacă nu mai eram Invocatoarea Soarelui, tot mai erau lucruri pe care trebuia să le fac înainte s-o îngrop pentru totdeauna pe Sankta Alina.

Genya ne-a adus haine curate. Mal s-a dus șchiopătând în spatele preselor să se schimbe, iar Genya m-a ajutat să mă îmbrac cu o bluză simplă și un sarafan. Deci nici măcar uniforme militare, ci haine țărănești.

Pe vremuri, la Micul Palat, Genya îmi împletise fire de aur în plete, dar acum era nevoie de o schimbare și mai radicală. A folosit un borcan cu praf de hematit<sup>[6]</sup> și un mănunchi de pene strălucitoare de cocoș ca să ascundă temporar albul distinctiv al părului meu, apoi mi-a pus un batic pe cap, ca să-l camufleze și mai bine.

Mal s-a întors îmbrăcat cu o cămașă, pantaloni și o haină simplă. Pe cap avea o pălărie de lână neagră, cu bor îngust. Genya a strâmbat din nas:

— Arăți ca un țăran.

— Am arătat eu și mai rău, a răspuns el, apoi s-a uitat la mine: Ai păr roșcat?

— Temporar.

— Și aproape că-i stă bine, a adăugat Genya, apoi a ieșit din magazie.

Culoarea avea să dispară de la sine în câteva zile.

Genya și David urmau să călătorească separat, alăturându-li-se celorlalți Grisha în tabăra militară de la Kribirsk. Se oferiseră să-l ia pe Misha cu ei, dar băiatul hotărâse să meargă cu Mal și cu mine, spunând că aveam nevoie de cineva care să se îngrijească de noi. L-am pus să-și ascundă broșa în formă de rază de soare și să-și umple buzunarele

cu brânză pentru Oncat. Apoi am pornit spre nisipurile cenușii unde înainte se întindea Falia.

Ne-a fost ușor să ne pierdem urma în mulțimea care traversa nisipurile spre și dinspre Ravka: familii, grupuri de soldați, nobili și țărani. Oamenii se strâneau spontan laolaltă și începeau să petreacă. Se îmbrățișau și se sărutau, trecându-și unul altuia sticle de *kvas* și rumenind la foc pâine umplută cu stafide. Se salutau între ei strigând: *Yunejhost!* „Unitate!”

Dar în mijlocul petrecerilor zvâcneau și insule de durere. Ruinele Novokribirskului erau învăluite în tăcere. Cele mai multe clădiri se prefăcuseră în grămezi de moloz. Se vedeau doar contururile vagi ale străzilor, și totul căpătase culoarea cenușii. Fântâna arteziană de piatră din centrul orașului semăna cu o semilună, mâncată de puterea întunecată a Faliei. Câțiva bătrâni scormoneau printre ruinele răzlețe, mormăind între ei. Chiar și dincolo de marginile orașului distrus cei îndurerați așteau flori pe epavele navelor și construiau mici altare.

Vedeam peste tot oameni purtând vulturul cu două capete și steaguri ravkane. Fetele aveau în păr panglici albastre și aurii, iar lumea povestea torturile pe care tânărul rege ravkan le îndurase ca prizonier al întunecatului.

Am auzit și numele meu. Pelerinii dăduseră buzna în Falie să vadă miracolul cu ochii lor și să înalțe rugăciuni Sanktei Alina. Vânzătorii ambulanți începuseră din nou să vândă oase despre care pretindeau că erau falange de la degetele mele, iar chipul meu mă privea de pe icoanele de lemn. Totuși, nu prea semăna cu mine. Era pictată o față mai frumoasă decât mine, cu obraji rotunzi și ochi căprui și senini, la gâtul căreia se vedea colierul din coarnele cerbului. Alina,

Sfânta Făliei.

Nu ne lua nimeni în seamă. Nu eram nobili. Nu eram soldați în Armata întâi și nici nu făceam parte din acel corp nou și ciudat de soldați Invocatori. Eram niște anonimi. Niște simpli călători.

La Kribirsk, petrecerea era în toi. Docurile uscate erau învăluite în lumina felinarelor colorate. Oamenii cântau și beau la bordul navelor de nisip. Se îngrămădeau pe treptele cazărmilor și dădeau buzna în popotă după mâncare. Am zărit steagul galben înălțat pe Cortul Documentelor și, cu toate că o parte din mine și-ar fi dorit să se întoarcă acolo, să se delecteze cu mirosul familiar de hârtie și cerneală, nu puteam risca să fiu recunoscută de unul dintre cartografi.

Bordelurile și tavernele din oraș gemeau de lume, iar în piața centrală se formase o horă spontană, deși doar un pic mai încolo se strânsese o mulțime în jurul bisericii vechi ca să citească numele scrise pe pereții ei și să aprindă lumânări pentru morți. M-am oprit să aprind și eu una pentru Harshaw, apoi încă una, și încă una. I-ar fi plăcut flăcările.

Tamar ne găsisse o cameră la un han mai îngrijit. I-am lăsat acolo pe Mal și pe Misha, cu promisiunea că mă voi întoarce în noaptea aceea. Veștile care veneau de la Os Alta erau confuze și încă nu aflaserăm nimic despre mama lui Misha. Știam că băiatul spera s-o găsească, dar n-a scos o vorbă despre ea, ci doar a promis solemn că va avea grijă de Mal în absența mea.

— Citește-i pilde religioase, i-am șoptit eu lui Misha. Le *adoră*.

Abia am reușit să mă feresc de perna pe care Mal a aruncat-o spre mine.

Nu m-am dus direct la cazarma regală, ci am luat-o pe un drum ocolit, care trecea pe lângă

locul unde se înălța cândva cortul de mătase al întunecatului. Îmi închipuiam că-l ridicase la loc, dar locul era gol, iar când am ajuns la cazarma Lantsov, am înțeles imediat de ce. Întunecatul își stabilise reședința acolo. Atârnase steaguri negre la ferestre, iar vulturul cu două capete de deasupra intrării fusese înlocuit cu un soare în eclipsă. Acum, câțiva muncitori dădeau jos steagurile și le înlocuiau cu drapele ravkane cu dungi albastre și aurii. Deasupra ușilor fusese montat un umbrar ca nu cumva să cadă bucăți de moloz, iar un soldat cu un baros în mâini a început să spargă simbolul de piatră al întunecatului. Dinspre mulțime s-au auzit chiote, dar nu le împărtășeam entuziasmul. În ciuda crimelor lui, întunecatul iubise Ravka și își dorise să primească iubirea ei.

Am găsit un gardian lângă intrare și i-am spus că vreau să vorbesc cu Tamar Kir-Bataar. S-a uitat la mine de sus, nevăzând decât o țărăncuță costelivă, și în minte mi-a răsunat vocea întunecatului: *nu mai ești nimic*.

Fata care eram cândva l-ar fi crezut. Dar fata care eram acum n-a plecat urechea.

— Ce mai aștepti? l-am muștrat eu.

Soldatul a clipit și a luat-o din loc. Câteva minute mai târziu, Tolya și Tamar au coborât treptele în grabă.

Tolya m-a cuprins în brațele sale uriașe:

— Sora noastră, i-a explicat el gardianului care ne privea cu un aer curios.

— Sora noastră? a zis Tamar printre dinți când am pornit spre apartamentul regal. Nu seamănă deloc cu noi. Nu te mai las niciodată să dai explicații.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să plec urechea la bârfe, a zis el pe un ton demn. În plus, chiar e sora noastră.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât.

— Am venit într-un moment nepotrivit?

Tamar a clătinat din cap.

— Nikolai a terminat întrevederile mai devreme, pentru ca lumea să poată lua parte la...

S-a oprit, iar eu am încuviințat din cap.

M-au condus pe un hol împodobit cu arme și hărți ale Faliei, care acum trebuiau modificate. M-am întrebat dacă avea să mai crească vreodată ceva pe nisipurile moarte ale Nemării.

— Ai să rămâi alături de el? am întrebat-o eu pe Tamar.

Nikolai avea foarte mare nevoie de oameni de nădejde în jurul său.

— O vreme. Nadia vrea să rămână, și alți câțiva Grisha din Armata a Doua.

— Nevsky?

A clătinat din cap.

— Stigg a reușit să scape din Vârtelniță?

Iarăși a clătinat din cap. Voiam s-o întreb și de alții, temându-mă că poate erau și ei pe lista celor răpuși, dar aveam să vorbim mai încolo despre aceștia.

— Eu s-ar putea să rămân, a spus Tolya.

Depinde de...

— Tolya, l-a întrerupt Tamar pe un ton apăsător.

Tolya s-a înroșit și a ridicat din umeri.

— Doar depinde.

Am ajuns în fața unor uși groase, ce aveau clante în formă de vulturi cu pliscurile deschise.

Tamar a ciocănit și a intrat. Încăperea era luminată doar de flăcările din șemineu. Mi-a luat o clipă să-l zăresc pe Nikolai în semiîntuneric. Era așezat în fața focului, cu cizmele lustruite și ridicate pe un taburet tapițat. Alături avea o farfurie cu mâncare și o sticlă de *kvas*, deși știam că prefera coniacul.

— Așteptăm afară, a spus Tamar.



Când a auzit ușa închizându-se, Nikolai a tresărit. S-a ridicat în picioare și a făcut o plecăciune.

— Iartă-mă, a spus el. Eram adâncit în gânduri.

Apoi a zâmbit și a adăugat:

— Un teritoriu nefamiliar.

M-am sprijinit de ușă. O scăpare din partea lui. Fermecătoare, dar totuși o scăpare.

— Nu trebuie să faci plecăciuni.

— Dar vreau, a răspuns el și zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

Apoi mi-a făcut semn cu mâna spre fotoliile de lângă foc:

— Iei loc?

Am traversat încăperea. Masa lungă era acoperită cu documente și teancuri de scrisori cu sigiliul regal.

Pe scaun era deschisă o carte. A dat-o la o parte și ne-am așezat.

— Ce citești?

S-a uitat la titlu.

— Una dintre istoriile militare ale lui Kamenski. De fapt nu voiam decât să mă uit la cuvinte.

Și-a plimbat degetele pe copertă. Mâinile îi erau presărate de julituri și tăieturi. Deși cicatricile mele dispăruseră, pe Nikolai întunecatul îl însemnase în alt fel. Degetele încă erau brăzdate de vene subțiri și negre în locurile unde îi ieșiseră ghearele prin piele. Fusesse nevoit să spună că erau semnele torturilor îndurate cât a fost prizonierul întunecatului. Și, într-un fel, era adevărat. Dar măcar celelalte semne păreau să fi dispărut.

— Nu puteam să citesc, a continuat el. Cât am fost... Vedeam anunțuri în vitrine și cuvinte scrise pe lăzi. Nu le înțelegeam, dar îmi aminteam că însemnau mai mult decât simple scrijelituri.

M-am așezat mai bine în fotoliu.

— Ce îți mai amintești?

Ochii lui căprui aveau o expresie pierdută:

— Prea mult. Încă... încă simt întunericul în mine. Tot sper că o să plece, dar...

— Știu. E mai bine acum, dar încă e acolo.

Era ca o umbră lângă inima mea. Nu știam ce spunea asta despre puterea întunecatului și nici nu voiam să mă gândesc.

— Poate o să treacă în timp, am adăugat eu.

Și-a strâns rădăcina nasului între două degete:

— Nu asta vor oamenii de la un rege, nu asta așteaptă de la mine.

— Ai răbdare să te vindeci.

— Toată lumea se uită la mine. Au nevoie de asigurări. N-o să dureze mult până ce fjerdani sau shuhanii vor încerca să mă atace.

— Și ce o să faci?

— Flota mea e intactă, sfinții și Privyet fie lăudați! a spus el, referindu-se la ofițerul pe care îl lăsase la comandă când renunțase la rolul de Sturmhond. Ar trebui să poată ține piept Fjerdei o vreme, iar în port sunt ancorate nave cu arme care așteaptă să fie trimise unde va fi nevoie. Am dat ordine către toate avamposturile militare active. O să facem tot ce ne stă în putință ca să protejăm granițele. Mâine plec la Os Alta și am trimis în toată țara emisari care să încerce să readucă milițiile sub steagul regelui.

A râs ușor.

— Sub steagul meu.

Am zâmbit.

— Gândește-te câte plecăciuni și ploconeli te așteaptă.

— Trăiască regele pirat!

— Corsar, l-am corectat eu.

— De ce să ne ascundem după deget? Probabil lumea o să-mi zică regele bastard.

— De fapt, am spus eu, oamenii deja au început

să-ți spună *Korol Rezni*.

Era o poreclă pe care o auzisem pe străzile din Kribirsk: „Regele Cicatricilor”.

Nikolai a ridicat brusc privirea:

— Crezi că știu?;

— Mă îndoiesc. Dar ești obișnuit cu zvonurile, Nikolai. Iar asta ar putea fi un lucru bun.

A ridicat o sprânceană.

— Știu că-ți place să fii iubit, am spus eu, dar n-ar strica să inspire și un pic de teamă.

— Pe asta ai învățat-o de la întunecatului?

— Și de la tine. Îmi amintesc o poveste despre degetul unui căpitan fjerdan și un câine flămând.

— Data viitoare să mă anunți când ești atentă. O să vorbesc mai puțin.

— Abia *acuma* îmi spui?

Pe buze i-a apărut un ușor zâmbet, apoi s-a încruntat:

— Țin să te previn. O să vină și Aparatul în noaptea asta.

M-am îndreptat de spate.

— L-ai grațiat pe preot?

— Am fost nevoit. Am nevoie de sprijinul lui.

— Ai de gând să-i oferi un post la Curte?

— Suntem în negocieri, a spus el cu amărăciune.

Îi puteam oferi toate informațiile despre Aparat pe care le aveam, dar bănuiam că mai mult îl interesa unde se afla Catedrala Albă. Din păcate, Mal era singurul care ar fi putut să ne ducă până acolo, dar acum, că-și pierduse înzestrarea de iscoadă, poate că nici el n-ar mai fi nimerit drumul.

Nikolai a răsucit ușor sticla de *kvass*.

— Nu e prea târziu, a spus el. Ai putea să rămâi. Ai putea să te întorci cu mine la Marele Palat.

— Și ce să fac acolo?

— Să predai, să mă ajuți să reconstruiesc

Armata a Doua, să-ți trăiești viața pe malul lacului.

La asta făcuse aluzie Tolya. Spera că s-ar putea să mă întorc la Os Alta. Mi se strângea inima numai când mă gândeam la asta.

Am clătinat din cap:

— Nu-s Grisha și e limpede că nu-s nici nobilă.

N-am ce căuta la Curte.

— Ai putea rămâne cu mine, a spus el liniștit, rotind încă o dată sticla de *kvas*. În continuare am nevoie de o regină.

M-am ridicat, i-am dat la o parte picioarele de pe taburet și m-am așezat pe el, privindu-l în ochi.

— Nu mai sunt Invocatoarea Soarelui, Nikolai. Nu mai sunt nici măcar Alina Starkov. Nu *vreau* să mă întorc la Curte.

— Dar înțelegi... chestia asta, a zis el, lovindu-se ușor peste piept.

Da, o înțelegeam. *Merzost*. Întunericul. Puteai să urăști această putere și, în același timp, să tânjești după ea.

— Aș fi o povară pentru tine. Puterea înseamnă alianță, i-am amintit eu.

— Îmi place când mă citezi, a oftat el. Mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de înțelept.

Am vârât mâna în buzunar și i-am pus smaraldul Lantsov pe genunchi. Genya mi-l dăduse înapoi când plecasem din Tomikyana.

L-a luat în mână și l-a răsucit între degete. Piatra a împrăștiat reflexe verzui.

— Atunci o prințesă shuhană? O fjerdană durdulie? Fiica unui magnat kerchian?

Mi-a întins inelul:

— Păstrează-l.

M-am uitat la el.

— Cât *kvas* ai băut?

— Niciun pic. Păstrează-l. Te rog!

— Nikolai, nu pot.

— Îți sunt dator, Alina. Întreaga Ravkă îți

datorează acest inel și mult mai mult. Folosește-l ca să faci fapte bune sau construiește o operă de binefacere, sau doar scoate-l din când în când și uită-te melancolic la el, gândindu-te la prințul chipeș pe care l-ai fi putut avea. Eu unul aș prefera ultima opțiune, completată cu multe lacrimi și recitarea unei poezii siropoase.

Am râs.

Mi-a luat mâna și mi-a pus inelul în palmă.

— Ia-l și construiește ceva nou.

Am răsucit inelul între degete.

— O să mă gândesc la asta.

Și-a dat ochii peste cap.

— De ce ai oroare față de cuvântul „da”?

Am simțit că mi se umezesc ochii, dar am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile.

— Mulțumesc.

S-a lăsat pe spetează.

— Am fost prieteni, nu-i așa? Nu doar aliați.

— Nu fi nemernic, Nikolai. *Suntem* prieteni, am spus eu, apoi i-am dat o palmă zdravănă peste genunchi. Iar acum noi doi o să lămurim niște lucruri despre Armata a Doua. După care mergem să vedem cum ard pe rug.

În drum spre docuri, am făcut un ocol și am găsit-o pe Genya. Ea și David erau adăpostiți într-un cort al Fabrikatorilor din partea de răsărit a taberei. Când i-am înmănat scrisoarea sigilată cu pajura ravkană, a făcut o pauză, ținând plicul cu grijă, ca și când hârtia groasă ar fi fost periculoasă.

Și-a plimbat degetul ușor tremurător peste sigiliul de ceară:

— Cumva e...?

— Grațierea ta.

A rupt plicul și a scos documentul.

David nici măcar n-a ridicat privirea de pe bancul de lucru când a spus:

— Mergem la închisoare?

— Nu încă, a spus ea, ștergându-și o lacrimă.

Mulțumesc.

Dar s-a încruntat când a văzut a doua scrisoare.

— Asta ce-i?

— O ofertă de muncă.

Îmi luase ceva timp să-l conving, dar în cele din urmă Nikolai înțelese că erau niște propuneri rezonabile. Mi-am dres glasul și am continuat:

— Ravka încă are nevoie de Grisha, iar Grisha încă are nevoie de un adăpost sigur pe lume. Vreau să conduci Armata a Doua, împreună cu David. Și cu Zoya.

— Cu Zoya? Mă pedepsești?

— E puternică și cred că o să fie o bună conducătoare. Sau poate o să-ți facă viața un coșmar. Posibil ambele.

— De ce noi? Întunecatul...

— Întunecatul a murit, la fel și Invocatoarea Soarelui. Acum Grisha se pot conduce singuri și vreau să fie reprezentate toate ordinele: Etherealki, Materialnik și voi, Corporalki.

— Dar nu-s cu adevărat o Corporalnikă, Alina.

— Când ți s-a propus să alegi, ai ales roșu. Și cred că aceste împărțiri n-o să mai conteze atât de mult dacă Grisha vor fi conduși de unii de-ai lor. Cu toții sunteți puternici. Cu toții știți ce înseamnă să fii ademenit de putere, de statut și de cunoaștere.

— Or să asculte de Zoya, poate chiar și de David...

— Hm? a întrebat el cu un aer distrat.

— Nimic, i-a răspuns Genya. Va trebui să mergi din nou la întruniri.

— Urăsc întrunirile, a bombănit el.

— Alina, a continuat ea, nu-s sigură că or să asculte de mine.

— Ai să-i *faci* să asculte de tine, am spus eu,

punându-i mâna pe umăr: Ești curajoasă și de neclintit.

Pe chip i s-a așternut încet un zâmbet, apoi mi-a făcut cu ochiul:

— Și minunată.

Am zâmbit.

— Deci accepți?

— Accept.

M-a strâns cu putere în brațe. A râs, apoi a apucat o șuviță de păr care îmi scăpase de sub batic.

— Deja își pierde culoarea, a spus ea. Vrei s-o reîmprospătăm?

— Mâine.

— Mâine, a încuviințat ea.

Am îmbrățișat-o încă o dată, apoi am ieșit. În scurtă vreme avea să se lase noaptea.

Mi-am croit drum prin tabără, apoi am trecut de docuri și am pornit împreună cu mulțimea prin nisipurile cenușii unde înainte se afla Nemarea. Soarele cobora sub orizont și deja începuse să se întunece, dar nu puteai să nu observi rugul, o grămadă uriașă de mesteceni cu crengile încurcate, ca niște membre albe.

M-au trecut fiorii când am văzut-o pe fata întinsă în vârful rugului. Părul alb îi era împrăștiat în jurul capului ca un nimb alb. Purta o *kefta* albastră cu broderii aurii, iar la gât avea colierul lui Morozova, coarnele de un cenușiu argintiu profilându-se distinct pe pielea ei. Nu-mi puteam da seama dacă bucățile erau prinse cu o sârmă sau prin alt șiretlic al Fabrikatorilor.

Privirea mi s-a fixat pe chipul ei – chipul meu. Genya făcuse o treabă excelentă. Trăsăturile semănau cu ale mele, de la înclinația nasului până la curbura mandibulei. Tatuajul de pe obraz dispăruse. Nu mai rămăsese aproape nimic din Ruby, un Soldat Sol care ar fi ajuns Invocatoare

dacă nu și-ar fi găsit sfârșitul în Falie. Murise ca o fată simplă.

La început respinsesem ideea de a ne folosi de trupul său, gândindu-mă că familia ei nu va putea nici măcar s-o îngroape, dar Tolya a fost cel care m-a convins:

— Ruby credea, Alina. Acceptă asta ca pe ultimul ei act de credință, chiar dacă tu n-ai crezut niciodată.

Alături de Ruby era întins întunecatul în *kefta* lui neagră.

*Oare de el cine s-a îngrijit?* m-am întrebat eu, simțind un nod în gât. Cine îi pieptănase părul negru cu atâta grijă? Cine îi împreunase mâinile elegante pe piept?

Unii din mulțime spuneau că întunecatul n-ar fi trebuit să împartă rugul cu o sfântă. Dar eu credeam că așa era bine, iar lumea trebuia să fie martoră la sfârșitul acestei povești.

Soldații Soarelui rămași în viață se strânseseră în jurul rugului, cu bustul gol, dându-și la iveală spinările și piepturile acoperite cu tatuaje. Și Vladim era printre ei, cu capul plecat, cu cicatricea lăsată de palma mea scoasă în evidență de lumina focului. În jurul lor lumea plângea. Nikolai stătea mai departe de rug, cu Aparatul alături. Mi-am ridicat șalul.

Privirea lui Nikolai a întâlnit-o pe a mea peste mulțime. Apoi a dat semnalul, iar Aparatul a ridicat mâinile. Internii și-au lovit flintele. Flăcările au țâșnit în jeturi strălucitoare, care s-au arcuit și s-au strecurat printre mesteceni ca niște păsări, lipindu-se de trunchiuri până s-au aprins.

Focul s-a întetit, iar flăcările au început să strălucească precum frunzele tremurătoare ale unui uriaș copac auriu. În jurul meu suspinele și plânsetul mulțimii s-au întetit.

*Sankta, jeleau cu toții. Sankta Alina.*



Mă usturau ochii de la fum. Mirosul era  
dezgustător de dulce.

*Sankta Alina.*

Nimeni nu-i știa numele, fie ca să-l blesteme, fie  
ca să-l preamărească, așa că l-am rostit eu în  
șoaptă:

— Aleksander.

Numele unui băiat. Un nume abandonat.  
Aproape uitat.

## După ceva timp

Capela se înălța pe coasta Ravkăi de Vest, la sud de Os Kervo, pe malul Mării Adevărate. Era un loc liniștit, iar valurile ajungeau până aproape de uși. Pereții zugrăviți în alb erau presărați cu scoici, iar cupola care se înălța deasupra altarului semăna mai degrabă cu adâncul albastru al mării decât cu cerul.

A fost o cununie fără fast, fără acte și fără zestre. Fata și băiatul nu aveau familii care să-i bată la cap, să-i plimbe prin orașul învecinat sau să dea ospete în cinstea lor. Mireasa n-a purtat nici *kokochnik*, nici rochie cu fir de aur. Singurii lor martori au fost o pisică portocalie care se furișa printre șirurile de bănci și un băiat rămas și el fără mamă, care avea la brâu o sabie de lemn. Cât timp au fost rostite binecuvântările, puștiul a trebuit să stea cocoțat pe un scaun ca să le țină cununile împletite din nuielele găsite pe plajă. Băiatul și fata și-au dat nume false, dar jurămintele pe care și le-au făcut au fost adevărate.

Încă se purtau războaie și încă existau orfani, dar clădirea care se ridica în locul ruinelor de la Keramzin nu semăna nicidecum cu cea dinainte. Nu era conacul unui duce, plin de lucruri care nu trebuie atinse. Era un loc pentru copii. Pianul din salonul de muzică avea tot timpul capacul ridicat, ușa de la cămara cu provizii nu era niciodată încuiată, iar în dormitoare întotdeauna era lăsată aprinsă o lampă, să țină întunericul la distanță.

Îngrijitorii nu păreau a fi de acord.

Copiii erau prea gălăgioși. Se cheltuiau prea mulți bani pe zahăr pentru ceai, pe cărbuni pentru iarnă și pe cărți în care nu se găseau decât basme. Și de ce avea nevoie fiecare copil de o pereche nouă de patine?

Tineri. Bogați. Poate chiar nebuni. Acestea erau

vorbele șoptite pe seama cuplului care conducea orfelinatul. Dar plăteau salarii bune, iar băiatul se purta atât de fermecător, încât era greu să te superi pe el, chiar și atunci când refuza să-i tragă o chelfăneală dracului împielit care intrase încălțat și făcuse numai noroi în holul de la intrare.

Se zvonea că era o rudă îndepărtată a ducelui și, cu toate că avea maniere alese la masă, se purta mai degrabă ca un soldat. Îi învăța pe copii să vâneze și să pună capcane, precum și noile metode de a lucra pământul, atât de îndrăgite de regele Ravkăi. Ducele se mutase în casa lui de iarnă din Os Alta. Ultimii ani de război îl afectaseră foarte mult.

Fata era diferită, mică și ciudată, cu un păr alb, pe care îl purta despletit pe spate, ca o femeie nemăritată, părând să nu ia în seamă privirile încruntate și mormăielile dezaprobatore ale profesorilor și îngrijitorilor. Le spunea copiilor povești ciudate despre nave zburătoare și castele subterane, despre monștri care mâncau pământ și păsări care zburau cu aripi de foc. Umbla deseori în picioarele goale prin încăperi, iar mirosul de vopsea proaspătă nu dispărea niciodată, căci întotdeauna începea câte un proiect nou, desenând hărți pe pereții claselor sau acoperind cu iriși tavanul de la dormitorul fetelor.

— Nu prea are talent, șoptea câte un profesor.

— Dar cu siguranță are imaginație, răspundea un altul, uitându-se sceptic la dragonul alb încolăcit în jurul balustradei de la scara principală.

Copiii învățau matematică și geografie, științe și arte, iar meseriașii din orașele și satele învecinate erau invitați să-i învețe meșteșuguri. Noul rege spera să abolească serviciul militar în câțiva ani, iar dacă reușea, toți ravkanii trebuiau să știe câte o meserie. Când copiii erau testați pentru a li se descoperi puterile Grisha, li se dădea voie să

aleagă dacă merg sau nu la Micul Palat și întotdeauna erau bine-veniți dacă voiau să se întoarcă la Keramzin. Noaptea li se spunea să se roage pentru tânărul rege – *Korol Rezni* –, ca să păstreze Ravka puternică.

Deși băiatul și fata nu erau nobili, cu siguranță aveau prieteni sus-puși. Primeau deseori daruri, uneori cu sigiliul regal: un set de atlase pentru bibliotecă, păture groase de lână, o sanie nouă cu o pereche de cai albi. Odată a venit un musafir cu o flotă de nave de jucărie pe care copiii le-au lansat pe iaz în cadrul unei întreceri nautice în miniatură. Profesorii au observat că străinul era tânăr și frumos, cu păr auriu și ochi căprui, dar și foarte ciudat. A stat la cină până târziu, însă nu și-a scos nicio clipă mănușile.

În fiecare iarnă, de praznicul lui Sankt Nikolai, pe drumul înzăpezit până la Keramzin venea o troică din care coborau trei Grisha îmbrăcați în blănuri și *kefte* groase de lână – una roșie, una albastră și alta violet.

Întotdeauna veneau încărcăți de cadouri: smochine și caise confiate, grămezi de prăjituri cu nucă, mănuși căptușite cu blană de nure și cizme din piele moale. Stăteau până târziu în noapte, mult după ce copiii mergeau la culcare, discutând, râzând și depănând povești, mâncând prune murate și cârnați de miel fripți deasupra focului.

În prima iarnă, când prietenii s-au pregătit de plecare, fata i-a condus la troică prin zăpadă să-și ia rămas-bun, iar Furtunoasa superbă cu păr negru ca pana corbului i-a dat încă un cadou.

— O *kefta* albastră, a spus profesoara de matematică, clătinând din cap. Ce să faci cu ea?

— Poate a avut o prietenă Grisha care a murit, a răspuns bucătăreasa, văzând ochii înlăcrimați ai fetei.

Dar nu aveau cum să vadă biletul pe care scria:  
*întotdeauna vei fi una de-a noastră.*

Băiatul și fata suferiseră multe pierderi și încă erau îndurerați. Uneori, băiatul o găsea în fața unei ferestre, jucându-se cu razele de soare care se revărsau prin geam sau pe treptele de la intrare ale orfelinatului, uitându-se la ciotul stejarului de lângă drum. Băiatul se ducea la ea, o lua pe după umeri și o conducea la iazul Trivka, unde bâzâiau tot felul de insecte și creștea iarbă înaltă și dulce, unde rănilor vechi puteau fi date mai ușor uitării.

Și ea recunoștea tristețea din sufletul băiatului. Deși încă să simțea bine în păduri, băiatul era acum izolat de ele, căci legătura cu întreaga natură care sălășluia în ființa lui dispăruse în clipa când își dăduse viața pentru fată.

Dar, în cele din urmă, treceau peste acele clipe și profesorii îi surprindeau chicotind într-un hol întunecat sau sărutându-se lângă trepte. În plus, cele mai multe zile erau prea pline ca să mai rămână loc pentru tristețe. Multe ore de predat, multe mese de pregătit și scrisori de întocmit. Când se lăsa seara, băiatul îi aducea fetei un pahar de ceai, o felie de prăjitură cu lămâie, o floare de măr plutind într-o ceașcă albastră. O săruta pe gât și îi șoptea la ureche vorbe de alint: draga mea, frumoaso, iubito, inima mea.

Aveau o viață obișnuită, plină de lucruri obișnuite – dacă iubirea poate fi numită vreodată un lucru obișnuit.

## **Mulțumiri**

Acum câțiva ani, am început o călătorie în întuneric cu o fată care nici măcar nu avea nume. Am avut norocul să fiu sprijinită și încurajată la fiecare pas al acestei aventuri.

### **Echipa științifică (!)**

Detaliul amuzant legat de șiretlicul de a curba lumina folosit de Alina este că reprezintă una dintre născocirile cu cel mai solid fundament științific din această trilogie. În lumea reală, se numește „tehnologia mantiei invizibilității” (ceea ce mă încântă din mai multe puncte de vedere). Căutați-o pe Google și pregătiți-vă să fiți uluiți. Sugestia am primit-o de la Peter Bibring, iar ferma Tomikyana am botezat-o după fiica lui, Iris Tommiko. Harper Seiko, promit că am să-ți introduc numele în următoarea carte. De asemenea, țin s-o pomenesc pe soția lui Peter, Michelle Chihara, care mi-e prietenă apropiată și o scriitoare excelentă. Când trilogia Grisha a fost cumpărată de Henry Hoit, am dansat în bucătăria ei – și nu e doar o metaforă. Multe mulțumiri lui John Williams pentru sugestia care a stat la baza păturii acustice.

### **Echipa redacțională**

Noa Wheeler și cu mine ne-am ciondănit pe marginea titlurilor, ne-am descoperit gusturi literare comune și ne-am înțeles de minune în ceea ce privește găluștele. Îi mulțumesc că m-a ajutat să duc la bun sfârșit această muncă dificilă într-o atmosferă de bună dispoziție. Multe mulțumiri și lui Jon Yaged, Jean Feiwel, Laura Godwin, Angus Killick, Elizabeth Fithian, Lucy del Priore, April Ward, Rich Deas și Allison Verost, extrem de răbdătoare Molly Brouillette,

minunatelor Ksenia Winnicki și Caitlin Sweeny, care au făcut atât de mult pentru promovarea Online a trilogiei. Țin să le mulțumesc și Veronicăi Roth, lui John Picacio, Michael Scott, Lauren Destefano și Rick Riordan, care m-au susținut cu generozitate pe mine și cărțile mele.

### **Echipa New Leaf**

Joanna Volpe, îți mulțumesc pentru că ești o excepțională agentă literară și o prietenă minunată și pentru că m-ai băgat în sperieți într-o cameră de hotel din Belfast. Îi mulțumesc lui Kathleen Ortiz pentru că a promovat trilogia la nivel internațional și pentru că mi-a suportat abordarea absurdă asupra contractelor și asupra turneelor de promovare. Lui Pouya Shabazian, pentru că a râs la glumele mele prostesti și pentru că m-a ajutat să navighez în apele tulburi ale Hollywoodului. Și Daniellei Barthel și Jaidei Temperly pentru că au luptat pe baricade cu eleganță și bună dispoziție.

### **Echipa doamnelor minunate**

Morgan Fahey a fost o cititoare excelentă și mi-a ținut companie cu discuții până târziu în noapte și glume pe e-mail. Și m-a susținut de multe ori când eram pe marginea prăpastiei. Sarah Mesle m-a ajutat să descâlcesc multe dintre încurcăturile intrigii și n-am să uit niciodată noaptea de revelion în care am discutat ca doi soldați într-un buncăr – a fost mai ceva ca în SkyMall<sup>[7]</sup>! Kayte Ghaffar – alias împărăteasa Eleganței, alias Fabrikatoarea-Șefă, alias Zeflemista –, nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu te-aș fi avut drept confidentă și conspiratoare. Multe mulțumiri lui Cindy Pon, Mărie Rutkoski, Robin Wasserman, Amie Kaufman, Jennifer Rush, Sarah Rees Brennan, Cassandra Clare și Mărie Lu pentru încurajări,

bârfe și inspirație. De asemenea, lui Emmy Laybourne, Jessica Brody și Anna Banks – mă simt de parcă am fi fost împreună într-o tabără de vară sau poate chiar la război și mi-a plăcut fiecare clipă petrecută cu voi. Mulțumiri speciale lui Holly Black, care m-a făcut țandări și apoi m-a asamblat la loc într-o singură călătorie cu taxiul. Are puteri, oameni buni. Zic și eu.

### **Echipa Los Angeles**

Dragoste și recunoștință pentru Ray Tejada, Austin Wilkin și Rachel Tejada de la Ocular Curiosity (alias Liga Amuzamentului Inepuizabil!). David și Erin Peterson sunt o nesecată sursă de energie – vă mulțumesc pentru generozitatea, talentul și timpul vostru. Rachael Main face un salam de biscuiți nemaipomenit, iar Robyn Bacon este cea mai de nădejde femeie când vine vorba despre DREPTATE. Jimmy Freeman mi-a oferit bunătate, încurajări și ospitalitate. Gretchen Mcneil e o minunată colegă de cameră pe durata unui festival și, deși sarcastică, e plină de sfaturi excelente. Multe mulțumiri lui: Dan Braun, Brandon Harvey, Liz Hamilton, Josh Kamensky, Heather Joy și micuței Phoebe, lui Aaron Wilson, Laura Recchi și Michael Pessah, extrem de intransigentei Christina Străin, lui Romi Cortier, Tracey Taylor, Lauren Messiah, Mei Câine, Mike Dimartino și lui Kurt Mattila, care m-a făcut să mă îndrăgostesc din nou de benzile desenate. Brad Farwell, tu nu locuiești în Los Angeles și nu te încadrezi în niciuna dintre celelalte categorii. Nesuferitule.

### **Echipa promotorilor**

Multe mulțumiri bibliotecarilor, profesorilor, bloggerilor și librarilor care au făcut ca această trilogie să ajungă la cititori. Și, ca de obicei,



recunoștința mea se îndreaptă către Frăția Fără Steaguri, care m-a primit în unul dintre cele mai generoase și mai susținătoare fan-cluburi din câte există. Și care dă cele mai bune petreceri.

### **Echipa Tumbir**

Câteva persoane au susținut trilogia Grisha încă de la început și merită toată recunoștința: Irene Koh, care a schimbat felul în care îmi văd propriile personaje; Kira, alias eventhepartofyouthatlovedhim, care a publicat frecvent pe blogul ei texte despre Grisha; minunatele doamne din Armata Grisha; lui Emily Pursel, Laurei Maldonado, Elenei de la Novelsounds, Lurei și Kyrei, și lui Madeleine Michaud, care pune cele mai bune întrebări. Sunteți atât de mulți cei care ați realizat ilustrații și playlisturi, care ați creat artă și texte inspirate de Grisha și m-ați ajutat să merg mai departe. Vă mulțumesc că ați făcut ca această călătorie să fie cu adevărat fermecătoare.

### **Echipa familiei**

Christine, Sam, Ryan, Emily – vă iubesc. Shem, ești un artist minunat și cel mai bun ghid al New Yorkului. Și, în cele din urmă, toată dragostea și recunoștința pentru mămica mea minunată și adorabilă, care a plâns la scenele la care trebuia și a învățat să vorbească fluent limba narvalilor.

<sup>{1}</sup> — Navă cu fundul plat, pentru transporturi grele pe căile navigabile

<sup>{2}</sup> — Cobur: toc de piele atârnat de șa, în care se poartă pistolul.

<sup>{3}</sup> — Colilie: plantă erbacee cu tulpină subțire, cu peri albi în vârful semințelor.

<sup>{4}</sup> — Bazin din partea de jos a cuptoarelor metalurgice în care se adună materialul topit.

<sup>{5}</sup> — Butaș: bucată de lăstar, de rădăcină sau de frunză, detașată de la plantamamă și sădită în pământ, cu scopul de a se înrădăcina și de a forma o plantă nouă.

<sup>{6}</sup> — Oxid natural de fier, foarte dur, de culoare roșie sau brună, cu luciu semi-metalic.

<sup>{7}</sup> — Revistă distribuită gratuit în avioane, care conține reclame la tot felul de dispozitive electronice ingenioase.

## Table of Contents

|                |     |
|----------------|-----|
| Înainte        | 2   |
| Capitolul 1    | 5   |
| Capitolul 2    | 31  |
| Capitolul 3    | 45  |
| Capitolul 4    | 66  |
| Capitolul 5    | 80  |
| Capitolul 6    | 105 |
| Capitolul 7    | 131 |
| Capitolul 8    | 157 |
| Capitolul 9    | 173 |
| Capitolul 10   | 184 |
| Capitolul 11   | 206 |
| Capitolul 12   | 220 |
| Capitolul 13   | 238 |
| Capitolul 14   | 261 |
| Capitolul 15   | 280 |
| Capitolul 16   | 298 |
| Capitolul 17   | 319 |
| Capitolul 18   | 339 |
| După ceva timp | 361 |
| Mulțumiri      | 365 |